MICHELLE HODKIN

MARA DYER
2
TRANSFORMAREA

virtual project

MICHELLE HODKIN
Seria: Mara Dyer
Volumul 2

TRANSFORMAREA

Original: *The Evolution of Mara Dyer* (2012)
Traducere din suedeză de:
OANA DUȘMĂNESCU

virtual-project.eu

2016

Această carte este o operă de ficțiune. Orice referire la evenimente istorice, persoane sau locuri care există în realitate este făcută în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri sau evenimente sunt produsul imaginației autoarei, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, este în întregime întâmplătoare.

„Putem deveni altceva decât ceea ce suntem?”

— Marchizul de Sade, *Justine*

Prefață

O să-l iubești până o să-l omori.

Cuvintele îmi răsunau în minte în vreme ce alergam printre grupulețe de oameni care râdeau. Lumini sclipitoare și țipete de încântare se amestecau într-un vârtej de sunet și culoare. Știam că Noah era în spatele meu. Știam că mă va prinde din urmă. Dar picioarele mele încercau să facă exact ceea ce inima nu era în stare; încercau să fugă de el.

Am rămas fără suflu lângă un clovn răutăcios care arăta către intrarea în Sala Oglinzilor. Noah m-a ajuns din urmă cu ușurință. M-a răsucit cu fața spre el, iar eu stăteam acolo, cu mâna în mâna lui, cu obrajii uzi de lacrimi, cu inima sfâșiată de cuvintele ei.

Dacă l-aș fi iubit cu adevărat, a spus ea, l-aș fi lăsat să plece.

Mi-aș fi dorit să-l pot iubi atât de mult.

1.
Clinica psihiatrică Lillian și Alfred Rice
Miami, Florida

M-am trezit într-o dimineață oarecare într-un fel de spital și am dat cu ochii de o necunoscută în rezerva mea.

M-am ridicat în fund cu grijă – mă durea umărul – și am studiat-o pe necunoscută. Avea păr castaniu-închis, cărunt la rădăcină, și ochi de culoarea alunei, ridați la colțuri. Mi-a zâmbit și parcă toată fața i s-a transfigurat.

— Bună dimineața, Mara, a spus.

— Bună dimineața, am spus și eu.

Vorbeam încet și răgușit. Parcă nu eram eu.

— Știi unde te afli?

În mod evident, nu-și dădea seama că indicatorul de pe hol era chiar dincolo de fereastra din spatele ei, iar eu îl vedeam clar din pat.

— Sunt la Clinica psihiatrică Lillian și Alfred Rice.

Din câte se pare.

— Știi cine sunt eu?

N-aveam nici cea mai vagă idee, dar am încercat să nu mă dau de gol; nu m-ar fi întrebat așa ceva dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată. Și *dacă ne-am întâlnit,* ar fi trebuit să-mi aduc aminte de ea.

— Da, am mințit eu.

— Cum mă cheamă?

La naiba. Am început să respir sacadat.

— Sunt doctor West, a spus ea încet.

Avea un glas blând și prietenos, dar mie nu-mi suna cunoscut.

— Ne-am întâlnit ieri, când ai fost adusă aici de părinții tăi și de un detectiv pe nume Vincent Gadsen.

Ieri.

— Îți amintești?

Îmi amintesc că l-am văzut pe tata zăcând rănit, fără culoare în obraji, pe un pat de spital, după ce fusese împușcat de mama unei fete ucise.

Îmi amintesc că eu sunt cea care a determinat-o să facă asta.

Îmi amintesc că am mers la secția de poliție ca să mărturisesc că am furat injecția cu epinefrină a profesoarei mele și că i-am

pus furnici veninoase în catedră și că de aceea a murit de șoc anafilactic.

Îmi amintesc și că asta nu era adevărat – era doar o minciună pe care voiam s-o spun polițiștilor ca să mă oprească de la a mai face rău vreodată persoanelor pe care le iubesc. Pentru că nu m-au crezut, mi-am dorit ca profesoara să moară și, la scurt timp, chiar asta s-a întâmplat. Sufocată din cauza limbii umflate, exact așa cum mi-am închipuit că va muri.

Îmi amintesc că înainte de a povesti oricui despre toate astea, l-am văzut pe Jude la secția 13 de poliție. Părea cât se poate de viu.

Dar nu-mi aminteam că am venit la spitalul acesta. Nu-mi aminteam să mă fi adus cineva. După apariția lui Jude, nu-mi mai aminteam nimic.

— Ai fost internată aici ieri după-amiază, a zis necunoscuta, mă rog, doctorița West. Detectivul i-a sunat pe părinții tăi pentru că nu te opreai din țipat.

Am închis ochii și am văzut chipul lui Jude trecând pe lângă mine. Practic, s-a atins de mine. Mi-a zâmbit. Amintirea parcă mi-a mânjit retina și am deschis repede ochii, doar ca să văd altceva.

— Le-ai spus polițiștilor că iubitul tău, Jude Lowe, despre care credeai că a murit ca urmare a prăbușirii unei clădiri în decembrie, e viu și nevătămat.

— Fostul, am spus eu încet, încercând să-mi păstrez cumpătul.

— Pardon?

— Fostul iubit.

Doctorița West și-a înclinat ușor capul și și-a luat expresia neutră, de psiholog, pe care o știam bine de la mama mea, care era tot psiholog. Mai ales în ultimele luni.

— Le-ai spus că *tu* ai făcut azilul părăsit din Rhode Island să se prăbușească, prinzându-le înăuntru pe cea mai bună prietenă a ta, Rachel, și pe sora lui Jude, Claire. Ai declarat că Jude te-a agresat sexual și de aceea ai încercat să-l omori. Și ai mai spus că el a supraviețuit. Ai spus că e aici.

Era extrem de calmă în timp ce vorbea, lucru care mă făcea să mă panichez și mai tare. Părea o nebunie când vorbea *ea* despre lucrurile astea, deși era adevărat. Și dacă doctorița West știa asta, însemna că și...

— Mama ta te-a adus aici pentru o evaluare.

Mama. Familia mea. Înseamnă că și ei au auzit adevărul, deși nu plănuisem să li-l dezvălui. Deși nici măcar nu-mi *amintesc* că făcusem asta.

Și aici am greșit.

— N-am început ieri pentru că erai sedată.

Mi-am băgat degetele pe sub mâneca scurtă a tricoului meu alb. Am dat peste un leucoplast, care-mi acoperea, probabil, locul unde mi se făcuse injecția.

— Unde e? am întrebat, trăgând de leucoplast.

— Unde e cine?

— Mama.

Am aruncat o privire pe coridor, prin fereastră, dar n-am zărit-o. Holul părea gol. Dacă aș fi reușit să vorbesc cu ea, poate i-aș fi putut explica.

— Nu e aici.

Asta nu-i era caracteristic mamei mele. N-a plecat de lângă mine nicio secundă cât am fost la spital, după ce s-a prăbușit azilul. I-am spus asta doctoriței West.

— Ai vrea s-o vezi?

— Da.

— Bine, să vedem dacă putem aranja ceva mai târziu.

Din tonul ei mi s-a părut că asta ar putea fi o recompensă dacă mă comport frumos, și nu mi-a plăcut deloc. M-am tras pe marginea patului și m-am ridicat în picioare. Purtam o pereche de pantaloni cu șiret, nu jeanșii cu care fusesem îmbrăcată. Cred că mama mi i-a adus de acasă. Cineva trebuie să mă fi schimbat. Am înghițit cu greutate.

— Cred că aș vrea s-o văd chiar acum.

Doctorița West s-a ridicat și ea.

— Mara, mama ta nu-i aici.

— Atunci o să mă duc s-o găsesc, am spus și-am început să-mi caut tenișii.

M-am ghemuit să mă uit sub pat, dar nu erau acolo.

— Unde-mi sunt încălțările? am întrebat, tot ghemuită.

— A trebuit să le luăm de-aici.

Atunci m-am ridicat și m-am uitat fix la ea.

— De ce?

— Aveau șireturi.

Am mijit ochii.

— Așa, și?

— Ai fost adusă aici deoarece mama ta crede că poți fi un pericol pentru tine însăți și pentru alții.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea, am spus, străduindu-mă să nu ridic tonul.

M-am mușcat zdravăn de buza de jos.

— O să vorbești.

— Când?

— Păi, aș vrea mai întâi să vorbești cu altcineva, cu un doctor, ca să fim siguri că ești…

— Și dacă nu vreau?

Doctorița West m-a privit lung. Părea tristă. Mi s-a tăiat respirația.

— Nu mă poți ține aici fără consimțământul meu, am reușit să zic.

Atâta lucru știam și eu, măcar. Eram fiică de avocat și aveam șaptesprezece ani. Nu mă puteau ține aici dacă nu aveam chef să rămân. Doar dacă…

— Țipai, erai isterică și ai luat-o razna. Când una dintre asistentele noastre a încercat să te ajute, ai pocnit-o.

Nu.

— Totul s-a transformat într-o situație de urgență, așa că, sub incidența Legii Baker, părinții tăi și-au dat consimțământul în locul tău.

Am șoptit ca să nu urlu.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Îmi pare rău, dar ai fost internată fără acordul tău.

2.

— Sperăm c-o să permiți unui doctor să-ți facă un examen clinic, a spus ea cu blândețe. Și c-o să fii de acord cu planul nostru de tratament.

— Și dacă nu sunt de acord? am întrebat.

— Părinții tăi mai au timp să se răzgândească – dar ar fi minunat, și pentru tine, și pentru ei, să cooperezi cu noi. Suntem aici pentru a te ajuta.

Nu cred că m-am simțit vreodată mai pierdută.

— Mara, a spus doctorița West, făcându-mă s-o privesc, înțelegi ce-nseamnă asta?

Înseamnă că Jude trăiește și nimeni, în afară de mine, nu crede asta. Înseamnă că *este* ceva în neregulă cu mine, dar nu ce cred ei. Înseamnă că sunt singură.

Dar apoi, gândurile mele învolburate au trezit în urma lor o imagine. O amintire. Pereții cafenii ai clinicii psihiatrice s-au evaporat și s-au transformat în sticlă. M-am văzut pe scaunul din dreapta al unei mașini – mașina lui Noah – și mi-am zărit obrajii plini de lacrimi. Noah era lângă mine, cu părul lui perfect răvășit și cu ochii lui provocatori care mă priveau fix.

— *E ceva foarte în neregulă cu mine și nimeni nu poate face nimic ca să repare asta,* i-am zis atunci.

— *Lasă-mă să-ncerc eu,* mi-a răspuns el.

Asta era înainte să afle cât de distrusă eram, dar, nici măcar atunci când ultimul strat al armurii mele s-a făcut praf pe treptele de marmură ale tribunalului, dezvăluind urâțenia de sub ea, nu Noah a fost cel care-a plecat.

Ci eu.

Pentru că am ucis patru oameni – cinci, dacă nici clientul tatii nu s-a mai trezit niciodată – doar cu ajutorul unui simplu gând. Și numărul lor ar fi putut fi mai mare – *ar fi fost* mai mare, dacă Noah nu i-ar fi salvat viața tatii. N-am intenționat niciodată să fac rău oamenilor pe care-i iubesc, dar Rachel era în continuare moartă și tata era tot împușcat. Cu mai puțin de patruzeci și opt de ore în urmă, credeam că cea mai bună modalitate de a-i ști în siguranță este să mă țin departe de ei.

Dar lucrurile stăteau altfel acum. Din cauza lui Jude.

Nimeni nu știa adevărul despre mine. Nimeni, cu excepția lui Noah. Ceea ce însemna că era singurul care putea îndrepta lucrurile. Trebuia să vorbesc cu el.

— Mara?

M-am chinuit să fiu atentă la doctorița West.

— Ne lași să te ajutăm?

Să mă ajutați? aș fi vrut să întreb. *Dându-mi și mai multe medicamente când nu sunt bolnavă, când am doar sindrom post-traumatic*? *Nu sunt psihotică,* aș fi vrut să spun.

Chiar nu sunt. Dar nu prea părea că am de ales, așa că m-am forțat să spun da.

— Dar vreau să vorbesc cu mama mai întâi, am mai spus.

— O s-o sun după examenul medical, bine?

Nu era bine. Deloc. Dar am dat din cap și doctorița West a surâs, adâncindu-și ridurile de pe chip, arătând în ochii tuturor ca o bunicuță caldă și amabilă. Poate că asta și era.

Când a plecat, eram pe punctul să clachez psihic; dar n-am avut timp. În locul ei a venit imediat un medic care mânuia o lanternă micuță și care mi-a pus întrebări despre pofta de mâncare și alte amănunte banale, la care am răspuns calm și măsurat. După ce a plecat, mi s-a adus niște mâncare și cineva din cadrul personalului – o consilieră, o asistentă? – mi-a făcut turul clinicii. Era mai liniștit decât îmi închipuiam că e un pavilion de psihiatrie și avea și mai puțini psihopați evidenți. Câțiva puști citeau în tăcere. Unul se uita la televizor. Altul discuta cu un prieten. Și-au ridicat privirea la mine când am trecut pe lângă ei, dar, altfel, am trecut neobservată.

Când, în cele din urmă, am fost condusă înapoi în dormitor, am fost surprinsă s-o găsesc pe mama acolo.

Altcineva n-ar fi observat cât de răvășită era. Avea hainele impecabil călcate. Avea tenul fără niciun defect. Nicio șuviță de păr nu era nelalocul ei. Dar deznădejdea o copleșise și teama îi întuneca privirea. Se ținea tare, dar la limită.

Se ținea tare de dragul meu. Aș fi vrut s-o îmbrățișez și s-o zgâlțâi în același timp. Însă am rămas pe loc, lipită de podea. A venit repede către mine, să mă ia în brațe. Am lăsat-o, dar nu mi-am ridicat mâinile ca s-o îmbrățișez și eu. S-a desprins de lângă mine și mi-a dat părul la o parte de pe față. M-a privit în ochi.

— Îmi pare foarte rău, Mara.

— Pe bune? am zis eu cu voce seacă.

N-aș fi putut s-o rănesc mai tare nici dacă aș fi pocnit-o.

— Cum poți să spui așa ceva? m-a întrebat.

— Pentru că în dimineața asta m-am trezit într-o clinică de psihiatrie, am răspuns, cu amărăciune.

S-a îndepărtat și s-a așezat pe patul ale cărui așternuturi fuseseră schimbate în absenta mea. A clătinat din cap și părul ei negru strălucitor s-a legănat și el.

— Când ai plecat ieri de la spital, credeam că ești obosită și că te duci acasă. Deci când au sunat de la poliție?

Avea vocea întretăiată. Și-a dus mâna la gât.

— Tatăl tău a fost împușcat, apoi am răspuns la telefon și polițistul mi-a zis: „Doamnă Dyer, vă sunăm în legătură cu fiica dumneavoastră”.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz și și-a șters-o repede.

— Am crezut că ai avut un accident de mașină. Am crezut c*-ai murit.*

Mama și-a petrecut brațele peste mijloc și s-a încovoiat în față.

— Eram atât de înspăimântată încât am scăpat telefonul din mână. Daniel l-a ridicat de pe jos. El mi-a explicat ce s-a întâmplat – că ești la secția de poliție, isterică. A rămas cu tatăl tău, iar eu am venit într-un suflet la poliție să te iau, dar o luaseși razna, Mara, a zis ea și s-a uitat la mine. Razna. Nu credeam vreodată…

Vocea i s-a pierdut și a părut că privește prin mine.

— Strigai că Jude trăiește.

Atunci, am făcut ceva curajos. Sau prostesc. Uneori e greu să faci diferența. M-am hotărât să am încredere în ea. Am privit-o pe mama în ochi și am zis, fără urmă de îndoială pe chip sau în voce:

— *Chiar trăiește.*

— Cum se poate așa ceva, Mara? a spus ea, plat.

— Nu știu, am recunoscut, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee. Dar l-am văzut.

M-am așezat lângă ea pe pat, dar nu foarte aproape. Mama și-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Ar putea fi o halucinație? m-a întrebat, evitându-mi privirea. Cum a fost și altă dată? Cu cerceii, de pildă?

Îmi pusesem și eu aceeași întrebare. Mai avusesem vedenii și înainte – cerceii bunicii pe fundul căzii, chiar dacă încă îi aveam în urechi. Pereții clasei prăbușindu-se peste mine, viermi vânzolindu-mi-se în mâncare. Și o văzusem pe Claire. O văzusem în oglinzi. Îi auzisem vocea.

— *Să vă distrați, copii.*

Îl văzusem pe Jude în oglinzi. Auzisem și vocea lui.

— *Nu te mai gândi la locul ăsta.*

Dar acum știam că-i auzisem rostind aceleași cuvinte de două ori. Nu doar în oglinzile de-acasă. Ci și la azil. Nu inventasem aceste cuvinte. Mi le *aminteam.* Din noaptea în care azilul s-a

prăbușit. Dar la secție fusese diferit. Jude a vorbit cu un ofițer. M-am chinuit să-mi amintesc ce-a spus.

— Puteți să-mi spuneți unde pot raporta dispariția cuiva? Cred că m-am rătăcit.

Nu l-am mai auzit rostind cuvintele acelea înainte. Erau noi. Și le-a rostit chiar înainte să mă atingă.

M-a *atins.* L-am *simțit.*

N-a fost o halucinație. Era adevărat. Era viu și era acolo.

3.

Mama încă aștepta să-i răspund la întrebare, așa că asta am și făcut. Am clătinat violent din cap.

— Nu.

Jude trăia. Nu era o vedenie. Eram sigură.

Mama m-a privit lung, nemișcată. Apoi, în cele din urmă, a zâmbit, dar ochii i-au rămas întunecați.

— Daniel a venit să te vadă, a zis ea și s-a ridicat în picioare.

S-a aplecat și m-a sărutat pe creștet, exact când ușa s-a deschis și a intrat fratele meu mai mare. Au schimbat o privire preocupată, dar Daniel știa să-și ascundă îngrijorarea. Părul lui negru și des era foarte ciufulit, ceea ce nu-i era chiar caracteristic, și avea ochii încercănați. Mi-a zâmbit – prea simplu, prea repede – și s-a aplecat învăluindu-mă într-o îmbrățișare.

— Mă bucur că ești întreagă, a zis el, strângându-mă la piept.

Nici pe el nu l-am putut îmbrățișa. Apoi mi-a dat drumul și a spus prea lejer:

— Și nu-mi vine să cred că mi-ai luat cheile. Unde-i cheia mea de la casă, apropo?

M-am încruntat.

— Poftim?

— Cheia mea de la casă. Lipsește de pe inelul de chei. Pe care mi l-ai luat înainte să ajungi cu mașina mea la secția de poliție.

— Ah.

Nu-mi aminteam s-o fi luat și nici ce-am făcut cu ea.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. Nu te certam sau ceva de genul ăsta, mi-a zis el, mijind ochii.

— Ce faci?

— Îți fac cu ochiul.

— Mi se pare mai degrabă că ai un atac cerebral, am spus eu, zâmbind strâmb.

Daniel a zâmbit și el – de data asta din tot sufletul.

— Aproape am făcut infarct când mama aproape c-a făcut infarct, a zis, cu un ton grav. Mă… mă bucur că te simți bine.

Am aruncat o privire prin cameră.

— Bine e un termen relativ, cred.

— *Touché.*

— Mă mir că te-au lăsat să mă vizitezi, am spus. După cum se purta psihiatra, începusem să cred că sunt în carantină sau ceva de genul ăsta.

Daniel a ridicat din umeri și s-a foit, clar stânjenit. Ceea ce m-a făcut să fiu precaută.

— Ce-i?

Și-a mușcat buzele.

— Spune odată, Daniel.

— Trebuie să te conving să rămâi aici.

Am mijit ochii la el.

— Cât timp?

N-a răspuns.

— *Cât timp*?

— Pe o perioadă nedefinită.

Am simțit cum îmi ia fața foc.

— Mama n-a avut curaj să-mi spună chestia asta?

— Nu e vorba de asta, a zis el, așezându-se pe scaunul de lângă pat. Zice că n-ai încredere în ea.

— *Ea* n-are încredere *în mine.* Nu mai are de când…

De la accident, eram gata să spun. Nu mi-am terminat ideea, dar, după mutra lui Daniel, nici nu era nevoie.

— Nu crede nimic din ce-i spun, am adăugat eu.

Nu intenționasem să vorbesc ca un copil, dar nu m-am putut abține. Mă așteptam ca Daniel să râdă de mine, dar el doar m-a privit așa cum mă privea întotdeauna. Era fratele meu. Prietenul meu cel mai bun. În ochii lui, nu mă schimbasem.

Și asta m-a făcut să vreau să-i povestesc totul. Despre azil, despre Rachel, despre Mabel, despre profa mea. Totul. Dacă i-aș fi povestit cu calm – nu panicată, ca la secția de poliție, ci rațional, după o noapte de somn bun – dacă i-aș fi explicat totul, poate că m-ar fi înțeles.

Trebuia să mă fac înțeleasă. Așa că am închis ochii și am inspirat adânc, de parcă mă pregăteam să sar de pe o stâncă. Într-un fel, chiar asta făceam, de fapt.

— Jude e aici.

Daniel a înghițit în sec și apoi m-a întrebat rezervat:

— În cameră?

M-am uitat urât la el.

— Nu, tâmpitule. În Florida. La Miami.

Expresia lui nu s-a schimbat.

— Era la secția de poliție, Daniel. L-am văzut. Era *acolo.*

Fratele meu stătea pe scaun, privindu-mă cu aceeași expresie cu care mă privise mama, cu câteva minute în urmă. Apoi și-a luat rucsacul și a scos ceva din el.

— E înregistrarea de pe camerele de supraveghere de la poliție, mi-a explicat el înainte să apuc să-l întreb ce era aia. Dr. West e de părere c-ar fi bine ca mama să ți-o arate.

— Atunci de ce mi-o arăți *tu*?

— Pentru că în mod evident tu *n-ai încredere* în mama, dar ea știe că ai încredere în mine.

M-am uitat strâmb la el.

— Ce e pe ea?

S-a ridicat și a băgat discul în DVD playerul de sub televizor, apoi l-a pornit.

— Spune-mi când îl vezi, bine?

Am dat din cap, apoi ne-am îndreptat amândoi atenția spre ecran. Daniel a dat pe repede înainte și niște oameni minusculi au început să intre și să iasă din secția de poliție. Cronometrul curgea și m-am zărit pe mine în cadru.

— Stop, i-am zis lui Daniel.

A apăsat pe un buton și înregistrarea a revenit la viteza normală. Nu se auzea nimic, dar m-am văzut vorbind cu ofițerul de la recepție – probabil l-am întrebat unde-l pot găsi pe detectivul Gadsen.

Și apoi l-am văzut pe Jude apărând în cadru. Inima a început să-mi bată cu putere, iar ochii mi-au rămas pe imaginea lui, pe șapca lui de baseball, pe bluza cu mâneci lungi. Pe mână i-a sclipit ceva în lumină. Un ceas. M-a străbătut un fior, din cap până-n picioare. Am arătat pe ecran, la silueta lui Jude.

— Acolo, am zis, în timp ce mâna-mi tremura într-un fel enervant. El e.

Ne-am uitat cum Jude a vorbit cu ofițerul. Cum a trecut pe lângă mine. Cum m-a atins. Am simțit că mi se face rău. Daniel a pus pauză înregistrării înainte ca Jude să iasă din cadru. N-a spus nimic câteva secunde bune.

— Ce-i? am întrebat, încetișor.

— Putea fi oricine, Mara.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Te rog, spune-mi că glumești.

— Mara, e un tip cu o șapcă a celor de la Patriots.

M-am mai uitat o dată la ecran. Din unghiul acela, camera prinsese doar creștetul capului lui Jude. Acoperit de șapca celor de la Patriots, pe care o purta întotdeauna și care era trasă peste față, acoperindu-i ochii. Nu i se vedea deloc chipul.

— Dar i-am auzit *vocea,* am zis, pe un ton rugător.

Fratele meu a dat să spună ceva, dar l-am întrerupt.

— Nu, ascultă-mă.

Am inspirat adânc. Am încercat să mă calmez, să fiu mai puțin disperată.

— L-am auzit – l-a întrebat ceva pe ofițer și acesta i-a răspuns. Era vocea lui. Și i-am văzut fața.

M-am uitat fix la ecran, mijind ochii, și am vorbit în continuare.

— Nu se vede așa de bine pe înregistrare, poate, dar e el. E *el.*

Daniel m-a privit preț de câteva secunde în tăcere, apoi a vorbit din nou, cu o voce enervant de blândă.

— Mara, nu are cum să fie el.

Mintea mea punea cele petrecute cap la cap, lucrurile pe care le știam, de care eram sigură.

— De ce nu? Nu au recuperat niciun cadavru pe care să-l îngroape, corect?

Clădirea era prea instabilă, mi-am adus aminte, și era prea periculos.

— N-au ajuns la el, am zis din nou.

Daniel a arătat spre ecran, la mâinile lui Jude. I-am urmărit degetul.

— Îi vezi mâinile?

A dat din cap.

— Jude nu ar mai avea așa ceva. Din trupul lui s-au găsit doar mâinile.

4.

Vorbele lui m-au paralizat.

— N-au găsit trupurile întregi ale niciunuia dintre ei – nici Rachel, nici Claire, *nici* Jude. Dar i-au găsit... i-au găsit mâinile, Mara. I le-au îngropat.

A înghițit în sec de parcă era ceva dureros pentru el, apoi a arătat către ecran.

— Tipul ăsta? Două mâini.

Glasul lui Daniel era blând, trist și disperat, dar vorbele lui nu aveau nicio logică.

— Știu că ești înspăimântată după tot ce s-a întâmplat. Știu. Și tata – toți ne facem griji pentru tata. Dar ăsta nu e Jude, Mara. Nu e el.

Ar fi fost o ușurare să cred că sunt atât de *nebună,* să înghit minciuna asta și pastilele lor și să scap de vina care mă bântuia când îmi aduceam aminte ce eram capabilă să fac. Dar am mai încercat asta și înainte. N-a mers. Am inspirat adânc, tremurând.

— Nu sunt nebună.

Daniel a închis ochii și, când i-a deschis din nou, avea o mutră... hotărâtă.

— N-ar trebui să-ți spun asta...

— Ce să-mi spui?

— Psihologii o numesc distorsiune senzorială, a zis fratele meu mai mare. Practic, o iluzie. Totul – că Jude e în viață, că ai puterea să dărâmi clădiri și să omori oameni – lumea spune că-ți pierzi abilitatea de a evalua realitatea în mod rațional.

— Asta ce-nseamnă?

— Folosesc cuvinte gen „psihotic” și „schizotipal”, Mara.

Mă stăpânesc cu greu să nu izbucnesc în lacrimi.

— Mama speră ca, în cel mai rău caz, să fie ceva numit tulburare psihotică temporară, urmare a sindromului de stres posttraumatic și a împușcăturii, și a întregului haos – dar, din câte am auzit, principala diferență între asta, schizofrenie și o grămadă de alte tulburări, este practic durata.

A înghițit în sec.

— Cu cât durează mai mult iluziile, cu atât prognoza e mai rea.

Am strâns din dinți și m-am chinuit să nu spun nimic, în timp ce fratele meu a continuat să vorbească.

— De asta mama crede că trebuie să rămâi aici o vreme ca să ți se prescrie medicamentele potrivite. Te pot muta într-un alt loc, o clinică de tratament de lux…

— *Nu,* am spus.

Oricât de mult îmi dorisem înainte să stau departe de familia mea ca să nu le fac vreun rău, acum știam că trebuie să rămân lângă ea. Nu puteam fi închisă undeva în vreme ce Jude umbla liber.

— E ca un internat, a continuat el, doar că ai un bucătar de lux și grădini Zen și terapie prin artă – doar ca să iei o pauză.

— Nu vorbim despre o excursie în Fiji, Daniel. Vrea să mă trimită într-un *spital de boli mintale.* Un spital de boli mintale!

— Nu e un spital de boli mintale, e o clinică de lux…

— De tratament, știu, am zis și am început să plâng.

Am clipit cu furie ca să-mi stăvilesc lacrimile.

— Deci ești de partea lor?

— Sunt de partea *ta.* Nu va dura foarte mult, doar cât să te învețe cum să faci față situației. Ai trecut prin multe – eu n-aș putea în niciun caz să mă descurc și cu școala, și cu toate astea pe cap.

Am încercat să înghit acreala pe care o simțeam în gât.

— Tata ce zice? am reușit să-ntreb.

— Simte că o parte din cele întâmplate e din vina lui, a zis el.

Ideea asta era atât de greșită că aproape m-a sfâșiat.

— Că n-ar fi trebuit să preia acel caz, a zis fratele meu. Are încredere în mama.

— Daniel, l-am rugat. Jur, *jur* că spun adevărul.

— E o parte din adevăr, a spus el, și vocea parcă i s-a frânt. Pe care îl crezi tu. Halucinații – se potrivesc cu sindromul de stres posttraumatic. La început, știai că sunt doar în capul tău. Acum când însă crezi că sunt reale, a spus Daniel, cu o voce firavă, tot ce le-ai spus ieri se potrivește perfect cu… psihoza.

A clipit hotărât și s-a șters cu dosul mâinii la ochi. Nu-mi venea să cred că asta mi se întâmplă mie.

— Atunci, asta e, să-nțeleg, am zis, cu voce sfârșită. Măcar mai apuc să trec pe-acasă?

— Păi după ce te internează trebuie să te țină șaptezeci și două de ore, apoi te vor evalua din nou, înainte de a le face recomandarea definitivă mamei și tatii. Deci cred că se va întâmpla mâine.

— Stai așa – numai șaptezeci și două de ore?

Și o altă evaluare...

— În principiu da, dar ei vor să ceară mai mult timp.

Dar deocamdată era ceva temporar. Nu permanent. Nu încă. Dacă i-aș fi putut convinge că *nu mai credeam* că Jude trăiește – că nu mai credeam că le-am ucis pe Rachel și pe Claire și pe toți ceilalți – că nimic din toate astea nu e real, că totul a fost în capul meu – dacă aș fi putut minți convingător, atunci poate că episodul de la secția de poliție a fost nebunie temporară. Că a fost ce *voia* mama să creadă că a fost. Avea doar nevoie de un pic de ajutor.

Dacă-mi jucam ca lumea cărțile, m-aș fi putut întoarce acasă.

L-aș fi văzut din nou pe Noah, poate. Imaginea lui mi-a trecut prin minte, cu chipul dur și concentrat la tribunal, convins că nu eu am făcut ce-am făcut. De atunci n-am mai vorbit.

Dacă m-am schimbat în ochii lui, așa cum a zis că se va întâmpla?

Dacă nu mai voia să mă vadă?

Mi s-a pus un nod în gât, dar nu puteam să plâng. Nu-mi permiteam luxul de a-mi pierde cumpătul. De acum înainte, trebuia să fiu copilul-model pentru sănătatea mintală. Nu-mi mai puteam permite să fiu închisă pe undeva. Trebuia să-mi dau seama ce mama dracului se întâmplă.

Chiar dacă trebuia s-o fac de una singură.

Cineva a bătut la ușă și m-a speriat, dar era doar mama. Părea plânsă. Daniel s-a ridicat, netezindu-și cămașa albastră, mototolită.

— Unde-i tata? am întrebat-o.

— Tot la spital. Îl externează mâine.

Poate, dacă fac un rol bun, o să fiu externată și eu odată cu el.

— Joseph e acolo?

Mama a dat din cap. Deci frățiorul meu de doisprezece ani avea acum un tată împușcat și o soră internată la psihiatrie. Mi-am încleștat dinții și mai tare. *Nu plânge.*

Mama s-a uitat atunci la Daniel, care și-a dres vocea.

— Te iubesc, surioară, mi-a spus el. Ne vedem în curând, bine?

Am dat din cap, cu ochii fără lacrimi. Mama s-a așezat.

— Totul va fi bine, Mara. Știu că acum sună prostește, dar e adevărat. Lucrurile se vor îmbunătăți.

Habar n-aveam ce să spun, așa că am zis doar atât:

— Vreau să merg acasă.

Mama m-a privit îndurerată – cum putea fi altcumva? Familia ei se ducea naibii.

— Și eu îmi doresc din tot sufletul să vii acasă, iubito. Doar că – acasă nu ai un program dacă nu te duci la școală și cred că ar fi un stres prea mare pentru tine în acest moment. Te iubesc, Mara. Foarte mult. N-aș suporta dacă te-aș pierde – am vomitat când am aflat ce s-a întâmplat la azil… Mi s-a făcut rău. N-am plecat de lângă tine, nici măcar o secundă. Ești puiul meu. Știu că nu mai ești un bebeluș, dar ești copilul meu și vreau să fii bine. Îmi doresc să fii bine, mai mult decât orice altceva pe lume.

Și-a șters ochii cu dosul palmei și mi-a zâmbit.

— Nu e vina ta. Nimeni nu te acuză de nimic și nici nu ești pedepsită.

— Știu, am zis grav, încercând să par un adult calm și sănătos la cap.

Ea a continuat.

— Ai trecut prin multe și știu că noi nu pricepem tot. Și vreau să știi că asta – a arătat cu mâna camera – nu ești tu. Poate e un dezechilibru chimic sau comportamental sau poate chiar genetic…

O imagine s-a ridicat din vârtejul întunecat al minții mele. O fotografie. Alb-negru. Neclară.

— Poftim? am întrebat repede.

— Felul în care te simți. Tot ce ți se întâmplă. Nu e vina ta. Cu sindromul de stres posttraumatic și cu toate cele petrecute…

— Nu, știu asta, am zis, întrerupând-o. Dar ai spus…

Genetic.

— Cum adică, genetic? am întrebat-o.

Mama și-a coborât privirea în podea și a luat un ton profesional.

— Problemele tale, a zis ea, evitând în mod clar expresia *boală mintală*, pot fi cauzate de factori biologici și genetici.

— Dar cine din familia noastră a avut vreo…

— Mama mea, a spus ea încet. Bunica ta.

Vorbele i-au rămas suspendate în aer. Fotografia din mintea mea s-a limpezit, înfățișând portretul unei tinere cu un zâmbet misterios, stând cu mâinile pictate cu henna adunate în poală. Părul ei negru avea cărare pe mijloc, iar între sprâncene îi strălucea punctul bindi[1]. Era fotografia bunicii mele în ziua nunții sale.

Și apoi, în mintea mea, i-am înlocuit chipul cu al meu. Am alungat această imagine și-am clătinat din cap.

— Nu pricep.

— S-a sinucis, Mara.

Am rămas cu gura căscată. Nu doar că nu am știut asta niciodată, dar…

— Credeam – credeam că a murit într-un accident de mașină.

— Nu. Doar ți-am spus așa.

— Dar credeam că ai crescut alături de ea.

— Așa a fost. A murit când eu eram deja adult.

Gâtul mi s-a uscat brusc.

— Câți ani aveai?

Vocea mamei s-a subțiat dintr-odată.

— Douăzeci și șase.

Următoarele câteva secunde au durat o veșnicie.

— Când aveai douăzeci și șase de ani m-ai născut pe mine.

— S-a sinucis când tu aveai trei zile.

5.

De ce n-am știut asta?

De ce nu mi s-a spus?

De ce-a făcut una ca asta?

De ce tocmai atunci?

Cred că păream la fel de șocată precum mă simțeam, pentru că mama s-a grăbit să-și ceară scuze.

— N-aș fi vrut să-ți spun în felul ăsta.

Nu voia să-mi spună-n niciun fel.

— Doctorițele West și Kells au fost de părere că ar trebui să-ți spun, de vreme ce între tine și bunica ta sunt atâtea asemănări, a zis mama. Era paranoică. Bănuitoare…

— Eu nu sunt…

---

[1] Punctul roșu purtat în frunte de femeile indiene, simbol al celui de-al treilea ochi, cel magic. Ca simbol social, indică faptul că femeia este căsătorită, având același rol ca verigheta. (*N.tr.*).

Eram pe punctul să-i spun că nu eram nici bănuitoare, nici paranoică, dar eram. Dar din motive întemeiate.

— Nu avea niciun prieten, a continuat ea.

— Eu am prieteni, am zis.

Apoi mi-am dat seama că ar fi trebuit să spun că *am avut,* la trecut, *o singură prietenă,* la singular. Rachel a fost cea mai bună prietenă a mea și, de fapt, singura prietenă până când ne-am mutat.

Apoi mai era Jamie Roth, primul (și unicul) meu prieten de la Croyden – dar nu-l mai văzusem și nici nu mai primisem nicio veste de la el din ziua în care fusese exmatriculat pentru ceva ce nu făcuse. Probabil că mama nici nu știa că există și, cum n-aveam să mă-ntorc prea curând la școală, nici nu avea să afle.

Și mai era și Noah. Noah se pune?

Mama mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Când eram mică, mama mă-ntreba câteodată dacă pot să fac vrăji.

Un zâmbet trist i-a apărut pe buze.

— Credeam că doar se joacă. Dar când am mai crescut, mă întreba când și când dacă pot face ceva „special”. Mai ales când eram adolescentă. N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, desigur, și când am întrebat-o, mi-a răspuns că mi-aș da seama dacă s-ar întâmpla și mi-a spus să-i zic dacă se schimbă ceva.

Mama a strâns din dinți și a privit către tavan. Încerca să nu plângă.

— Am încercat să nu mă gândesc la asta, spunându-mi doar că mama mea e „altfel”. Dar toate semnele erau evidente.

Tonul ei trist i-a redevenit profesional.

— Gândirea magică…

— Ce vrei să spui?

— Credea că poartă vina pentru lucruri pentru care nu avea cum să fie responsabilă, a spus mama. Și era superstițioasă – se ferea de anumite numere, îmi amintesc; câteodată mă avertiza și pe mine. Și, când eram cam de vârsta ta, a devenit extrem de paranoică. Odată, când mergeam împreună să mă instalez în prima mea cameră de cămin, ne-am oprit la o stație de benzină. Timp de o jumătate de oră se tot uitase în oglinda retrovizoare și peste umăr și, când s-a dus să plătească, un tip m-a întrebat pe unde s-o ia. Am scos harta și i-am spus cum să ajungă unde

voia să ajungă. Exact când el s-a întors la mașina lui și a plecat, bunica ta a ieșit fugind din magazin. Voia să știe totul – ce dorea omul, ce a spus – o luase razna.

Mama a făcut o pauză, pierdută în amintiri. Apoi a continuat:

— Uneori o prindeam umblând prin somn. Avea coșmaruri.

Nu puteam vorbi. Nu știam ce să zic.

— Mi-a fost... greu să cresc alături de ea, uneori. Cred că asta m-a făcut să-mi doresc să devin psiholog. Voiam s-o ajut...

Mama și-a pierdut șirul gândurilor, apoi parcă și-a reamintit că sunt și eu acolo. Și mai ales *de ce* sunt acolo. Obrajii i s-au îmbujorat.

— Ah, draga mea – nu voiam să – s-o fac să pară nebună.

Era tulburată.

— A fost o mamă minunată și un om extraordinar; era o fire artistică și creativă, și foarte amuzantă. Și mereu făcea tot ce-i stătea în putere ca să fiu fericită. Mă iubea foarte mult. Dacă ar fi existat tratamentele de astăzi când era ea tânără, cred că... lucrurile ar fi stat altfel.

A înghițit în sec, apoi s-a uitat fix la mine.

— Dar *tu* nu ești *ea.* Nu ești *la fel.* Ți-am spus lucrurile astea pentru că – pentru că uneori chestiile astea se moștenesc genetic și voiam să știi că nimic din ce s-a întâmplat – cu azilul, cu tot – *nu* e vina ta. Aici sunt cei mai buni terapeuți și o să ai parte de cea mai bună îngrijire.

— Și dacă mă fac bine? am întrebat-o încet.

Ochii i-au sclipit de lacrimi.

— O să te faci bine. *O să te faci.* Și-o să ai o viață normală. Îți promit, a zis ea, cu o voce slabă și gravă, o să ai o viață normală.

Am profitat de ocazie.

— Trebuie să mă trimiți oricum de-acasă?

S-a mușcat de buza de jos și a tras aer în piept.

— E ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac, iubito. Dar cred că dacă schimbi mediul pentru o vreme, înconjurată de oameni care chiar se pricep la lucrurile astea, va fi mai bine pentru tine.

Dar mi-am dat seama după tonul ei și după tremurul din vocea ei că nu era hotărâtă. Nu era sigură. Ceea ce însemna că o puteam manipula ca să mă lase să mă-ntorc acasă. Dar nu cu ocazia discuției ăsteia. Aveam ceva de făcut. Și nu puteam s-o fac cu ea aici.

Am căscat și am clipit alene.

— Ești epuizată, a zis ea, privindu-mi atent chipul.

Am dat din cap.

— Ai avut o săptămână de coșmar. *Un an* de coșmar.

Mi-a pus mâinile pe obraji.

— O să trecem noi și peste toate astea. Îți promit.

I-am zâmbit radios.

— Știu.

M-a mângâiat pe păr și apoi s-a întors să plece.

— Mamă? am zis eu. Îi spui tu doctoriței West că vreau să vorbesc cu ea?

Mi-a surâs.

— Desigur, draga mea. Trage un pui de somn și o rog să treacă pe la tine în scurt timp, bine?

— Mulțumesc.

S-a oprit între scaun și ușă. Părea că nu știe ce să facă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Voiam doar…, a început ea, apoi a închis ochii.

Și-a dus mâna la gură.

— Polițiștii ne-au spus ieri că le-ai povestit că Jude te-a agresat înainte ca azilul să se dărâme. Voiam doar…

A inspirat adânc.

— Mara, e adevărat?

Era adevărat, desigur. Când am rămas singuri în azil, Jude m-a sărutat. Apoi a continuat să mă sărute, deși i-am spus să se oprească. M-a lipit de zid. M-a împins. M-a încolțit. Apoi l-am lovit, și m-a lovit și el.

— O, Mara, a șoptit mama.

Cred că adevărul mi se citea pe față pentru că mama s-a întors într-un suflet la mine, înainte să-i răspund.

— Nici nu-i de mirare că ți-a fost și mai greu – trauma dublă, cred că te-ai simțit atât de – nici nu pot să…

— E-n regulă, mamă, am zis, privind-o cu ochii plini de lacrimi.

— Nu, nu e. Dar va fi.

S-a aplecat să mă sărute încă o dată, apoi a ieșit din cameră, zâmbindu-mi trist înainte să dispară.

M-am îndreptat de spate. Doctorița West urma să se întoarcă în curând, iar eu trebuia să mă adun. Trebuia s-o conving – pe ea și pe toată lumea – că sufăr doar de sindrom de stres posttraumatic, nu că eram primejdios de aproape de

schizofrenie sau ceva la fel de teribil și de permanent. Dacă aveam doar sindromul, puteam sta cu familia mea și puteam să-mi dau seama ce se-ntâmpla. Puteam să-mi dau seama ce e de făcut în privința lui Jude.

Dar cu alt diagnostic, soarta mi-ar fi fost pecetluită. O viață întreagă de clinici psihiatrice și medicație. Nu tu facultate. Nu tu *viață.*

Am încercat să-mi amintesc ce spusese mama despre simptomele bunicii:

Suspiciune.

Paranoia.

Gândire magică.

Închipuiri.

Coșmaruri.

Sinucidere.

Apoi m-am gândit la ce știam despre sindromul de stres posttraumatic:

Halucinații.

Coșmaruri.

Pierderea memoriei.

Flashbackuri.

Erau câteva asemănări și suprapuneri, dar principala diferență părea să fie că la sindromul de stres posttraumatic *știi,* în mod rațional, că nimic din ceea ce vezi nu e real. Tot ce purta prefixul „schizo” însemna că ai halucinații și le crezi – chiar și după ce halucinațiile trec. Ceea ce le transformă în delir.

Era normal să sufăr de sindrom de stres posttraumatic; avusesem parte de experiențe traumatice și uneori vedeam lucruri care nu existau în realitate. Dar *știam* că ele nu se întâmplau, indiferent de cât de reale mi se păreau mie.

Deci acum trebuia să spun limpede – foarte limpede – că nu credeam că Jude este în viață.

Chiar dacă era.

6.

Ceasurile din clinica psihiatrică măsurau încet trecerea minutelor, până la împlinirea termenului meu de șaptezeci și două de ore. Mergea bine, m-am gândit eu în cea de-a treia zi. Eram calmă. Prietenoasă. Normală, într-un fel dureros. Și când o altă psihiatră, pe nume doctor Kells, s-a prezentat drept șefa

unui program de undeva din Florida – am răspuns întrebărilor ei așa cum se aștepta s-o fac:

— Ai avut tulburări de somn?

Da.

— Ai avut coșmaruri?

Da.

— Îți vine greu să te concentrezi?

Uneori.

— Te enervezi așa, din senin?

Când și când. Sunt o adolescentă normală, în definitiv.

— Ai avut gânduri obsesive după experiența traumatică prin care ai trecut?

Cu siguranță.

— Ai vreo fobie?

N-are toată lumea?

— Vezi sau auzi oameni care nu sunt de fapt acolo?

Câteodată îmi văd prietenii – dar știu că nu sunt reali.

— Te gândești vreodată să-ți faci rău, ție sau poate altora?

O singură dată. Dar n-aș mai face niciodată așa ceva.

Apoi a plecat și mi-a fost adus prânzul. Nu mi-era foame în mod deosebit, dar mi s-a părut o idee bună să mănânc, oricum ar fi fost. Parte din spectacol.

Orele au trecut foarte greu. La sfârșitul zilei, doctorița West s-a întors. M-am așezat la o masă din zona de recreere, la fel de simplă și impersonală ca orice sală de așteptare de spital, care avea în plus niște mese mici și rotunde înconjurate de scaune. Doi puști de vârsta lui Joseph jucau dame. Eu desenam pe niște cartoane cu creioane colorate. Nu era deloc cel mai glorios moment al meu.

— Bună, Mara, a spus doctorița West, înclinându-se ca să-mi vadă desenul.

— Bună, doamnă doctor West, am zis și eu.

I-am zâmbit larg și am pus deoparte creioanele, pentru a-i acorda atenție.

— Cum te simți?

— Puțin agitată, am zis timid. Mi-e tare dor de-acasă.

Am mișcat puțin desenul – un pom înflorit. Cu siguranță interpretează ceva din el – terapeuții mereu interpretează ceva – și oamenilor normali le plac copacii. Ea a dat din cap.

— Înțeleg.

Am căscat ochii.

— Credeți c-o să mă duc acasă?

— Sigur, Mara.

— Azi, vreau să zic.

— Ah. Ei bine…

S-a încruntat.

— Ca să fiu sinceră, nu știu deocamdată.

— Dar măcar s-ar putea?

Tonul meu de copil inocent mă scotea din minți. În ultimele zile îl folosisem mai mult decât în ultimii cinci ani.

— Păi, ar fi câteva variante, a zis ea. Poți rămâne aici pentru continuarea tratamentului sau te poți transfera la o altă clinică. Sau părinții tăi pot decide că un centru rezidențial de tratament ar fi cel mai potrivit loc pentru tine, de vreme ce ești adolescentă – majoritatea au programe educaționale care îți permit să înveți, pe lângă lucrul în grup și terapiile experiențiale.

Rezidențial. Nu era o idee bună.

— Sau un program ambulatoriu ar fi cel mai bun…

— Ambulatoriu?

Spune-mi mai multe.

— Există niște programe zilnice pentru adolescenți care traversează perioade dificile, exact ca tine.

Mă-ndoiesc.

— Lucrezi în cea mai mare parte a timpului cu niște consilieri și cu colegii tăi în terapie de grup și terapie prin artă și muzică – și dedici un strop de timp și învățatului, dar cel mai mult faci terapie. Și, la sfârșitul zilei, te duci acasă.

Nu e atât de groaznic. Măcar acum știam la ce pot să sper.

— Sau poate că părinții tăi vor decide să nu faci decât terapie. Noi vom face o recomandare, dar, în cele din urmă, e decizia lor. De fapt, mama ta trebuie să vină pe-aici dintr-un moment în altul, a zis ea, aruncând o privire către lifturi. De ce nu mai desenezi – uite ce desen frumos! – și mai vorbim după ce discut cu ea?

Am dat din cap și i-am zâmbit. Zâmbetul era foarte important. Doctorița West a plecat apoi, iar eu am încercat să-mi transform desenul fals-optimist într-unul și mai fals-optimist. Deodată, am tresărit, speriată când m-a bătut cineva pe umăr.

M-am răsucit pe jumătate în scaunul de plastic. O fetiță, cam de zece sau unsprezece ani, cu părul blond-murdar, lung și

nepieptănat, stătea timidă, cu degetul mare în gură. Purta un tricou alb care îi era prea mare și o fustă albastră plisată, care i se asorta cu șosetele. Cu mâna liberă, mi-a întins o bucată împăturită de hârtie.

O foaie de bloc de desen. Degetele mele au identificat imediat textura, iar inima mi-a luat-o la galop când am desfăcut hârtia, pe care era desenat portretul pe care i-l făcusem lui Noah, cu câteva săptămâni înainte, la Croyden. Iar pe spate erau scrise doar trei cuvinte, dar erau cele mai frumoase cuvinte din lume:

Eu te cred.

Era scrisul lui Noah. Inima mi-a stat când m-am întors și m-am uitat în spatele meu, sperând ca printr-un miracol să dau cu ochii de el. Dar nu era nimeni acolo care să fi venit din altă parte.

— De unde ai luat asta? am întrebat-o pe fetiță.

Și-a lăsat privirea în podeaua acoperită cu linoleum și s-a înroșit.

— Mi-a dat-o băiatul ăla drăguț.

Am zâmbit.

— Unde e?

A arătat către hol. M-am ridicat, lăsând copăcelul mincinos și portretul pe masă, și am privit în jur calm, chiar dacă-mi doream s-o iau la goană. Unul dintre psihoterapeuți stătea la o masă, vorbind cu un băiat care se tot scărpina, iar la intrare se afla o recepționeră. Nimic ieșit din comun, dar, în mod cert, ceva tot era. M-am dus nonșalantă către toalete – erau lângă hol, care se afla lângă lifturi. Dacă Noah era aici, n-avea cum să fie prea departe.

Și chiar înainte s-o cotesc, am simțit cum cineva mă prinde ușor de încheietură și mă trage în toaleta fetelor. Am știut că era el chiar înainte de a-i vedea fața.

Am rămas cu privirea pironită pe ochii albaștri-cenușii care îi studiau pe-ai mei, pe încruntătura mică dintre ei, de deasupra liniei nasului lui delicat. I-am admirat forma gurii, rotundă și ușor bosumflată, de parcă se pregătea să spună ceva. Și părul acela – aș fi vrut să-i sar în brațe și să-mi trec degetele prin părul lui. Voiam să-mi lipesc gura de buzele lui.

Dar Noah mi-a pus un deget lung pe buze înainte să apuc să spun ceva.

— N-avem prea mult timp.

Apropierea lui m-a umplut de căldură. Nu-mi venea să cred că era acolo. Voiam să-l pipăi mai mult, să fiu sigură că era acolo cu adevărat. Atunci mi-am pus mâna tremurătoare pe mijlocul lui subțire. Mușchii lui zvelți erau încordați sub tricoul lui retro subțire de bumbac.

Dar nu m-a oprit. Am zâmbit.

— Ce tot ai cu toaleta fetelor? l-am întrebat, privindu-l în ochi.

A surâs insesizabil.

— O întrebare pertinentă. În apărarea mea, pot spune că sunt mai curate decât toaletele băieților și par să fie peste tot.

Părea amuzat. Arogant. Era exact glasul pe care trebuia să-l aud. Poate n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Poate că totul era în regulă.

— Daniel mi-a spus ce s-a întâmplat, a spus Noah atunci.

Tonul i se schimbase. M-am uitat în ochii lui și mi-am dat seama că știe. Știa ce mi s-a întâmplat, de ce eram aici. Știa ce credea familia mea. Am simțit furnicături pe piele – de la privirea lui sau din cauza rușinii, nu mai știam exact.

— Ți-a povestit ce – ce-am spus?

Noah m-a privit fix prin genele lungi și negre care-i conturau ochii.

— Da.

— Jude s-a întors, am zis.

Noah nu vorbea tare, dar avea un glas puternic când a rostit:

— Te cred.

Nu știam cât de mult aveam nevoie să aud aceste cuvinte până nu le-a rostit cu voce tare.

— Nu pot rămâne în locul ăsta cât timp el e undeva acolo…

— Mă ocup de asta.

Noah a aruncat o privire spre ușă. Știam că nu mai putea sta mult, dar nu voiam să plece.

— Și eu. Cred – cred că există o șansă ca părinții mei să mă lase să mă-ntorc acasă, am spus, încercând că-mi ascund agitația. Dar dacă mă vor ține aici? Ca să fiu în siguranță?

— În locul lor, n-aș face asta.

— Ce vrei să spui?

— Din clipă-n clipă…

Două secunde mai târziu, sunetul unei alarme m-a asurzit.

— Ce-ai făcut? am zis, încercând să acopăr zgomotul, în vreme ce el mergea cu spatele către ușa toaletei.

— O mai știi pe fata care ți-a dat biletelul?

— Da…

— Am prins-o holbându-se la bricheta mea.

Am clipit, nelămurită.

— I-ai dat unui copil dintr-o clinică de psihiatrie o brichetă?

A zâmbit și ochii i s-au încrețit la colțuri.

— Părea de încredere.

— Ești nebun, i-am spus zâmbind.

— Nimeni nu-i perfect, a răspuns Noah și mi-a zâmbit și el.

7.

Planul lui Noah a funcționat. Au prins-o pe fetiță dând foc chiar desenului meu, dar nu înainte de a se declanșa alarma. Au reușit să evite o evacuare totală și, în mijlocul haosului general, Noah s-a strecurat afară. Chiar înainte să vină mama. Care nu era deloc mulțumită.

— Nu-mi vine să cred că un membru al personalului a adus o brichetă aici, a zis ea, acidă.

— Știu, am spus eu, cu o voce trădând îngrijorarea. Iar eu chiar muncisem la desenul ăla.

Am tremurat, ca să par autentică. Mama și-a masat fruntea.

— Doctorița West e de părere că trebuie să mai rămâi aici o săptămână, ca să-ți stabilească tratamentul. Mai crede și că ai fi o candidată bună pentru un program cu internare, se numește Horizons…

Mi s-a făcut un gol în stomac.

— E undeva în No Name Key, am văzut fotografii – e foarte frumos și are o reputație excelentă, chiar dacă funcționează de-abia de anul trecut. Doctorița Kells, tipa care-l conduce, a zis că te-a cunoscut și că te-ai adapta acolo cu succes – dar eu…

S-a mușcat de buza de jos, apoi a oftat.

— Eu vreau să vii *acasă.*

Îmi venea să plâng de bucurie. În schimb, am preferat să spun:

— Mamă, vreau *să vin* acasă.

Ea m-a îmbrățișat.

— Tatăl tău a fost externat și e la parter – de-abia așteaptă să te vadă.

Mi-a sărit inima din piept. Și *eu* de-abia așteptam să-l văd.

— Hai să-ți strângem lucrurile.

Am dat din cap și ochii mi s-au umezit instantaneu. Nu aveam prea multe cu mine, așa că m-am învârtit degeaba pe-acolo cât timp mama a completat un teanc de acte. Una dintre psihiatre – doctorița Kells – s-a apropiat de mine în niște pantofi scumpi cu tocuri înalte. Era îmbrăcată ca mama – bluză de mătase, fustă creion, cu machiajul perfect și desăvârșit coafată. Mi-a surâs cu buzele ei roșii și pline, lăsând să i se vadă dinții perfecți.

— Am auzit că pleci acasă, a spus ea.

— Așa se pare, am zis și eu, atentă să nu par prea sigură pe mine.

— Îți doresc mult noroc, Mara.

— Mulțumesc.

Dar apoi ea n-a plecat. A rămas acolo, uitându-se la mine. Ciudat.

— Ești gata? a strigat mama.

Fix la timp. Mi-am luat la revedere de la doctorița Kells făcându-i cu mâna și m-am întâlnit cu mama la lift. Când s-au închis ușile, a trebuit să mă abțin să nu sar în sus de bucurie.

— Ce părere ai despre ea? m-a întrebat mama când am rămas numai noi două.

— Despre cine?

— Despre doctorița Kells.

Mă-ntrebam unde vrea să ajungă cu asta.

— E-n regulă.

— Ne-a recomandat un program ambulatoriu – e condus tot de ea și face parte din Horizons. Se face multă terapie de grup – numai adolescenți – și terapie prin artă și muzică, genul ăsta de lucruri.

— Așa…

— Cred că ți-ar prinde bine.

Nu știam exact ce să spun. Ambulatoriu era mai bine decât internată, cu siguranță – și trebuia să mă comport ca și cum îmi doream genul ăla de ajutor. Dar să renunț la școală era o decizie importantă. Aveam nevoie de un minut de gândire. Din fericire, l-am primit. Pentru că ușile liftului s-au deschis și tata stătea în hol, părând sănătos și invincibil. Eu știam mai bine decât oricine altcineva că lucrurile nu stăteau deloc așa.

— Tată, am zis eu, cu un zâmbet atât de larg că mă dureau obrajii. Arăți bine.

Chiar arăta; tenul palid pe care-l moștenisem și eu căpătase un strop de culoare. Tata nu părea obosit, nici tras la față, nici slab, în ciuda celor întâmplate. De fapt, cum stătea acolo în pantaloni casual și un tricou alb polo, arăta de parcă se ducea să joace golf. Și-a încordat brațul și-a arătat către biceps.

— Omul de oțel.

Mama l-a săgetat cu privirea, după care toți trei am ieșit în arșița sahariană de afară și ne-am suit în mașină. Eram fericită. Atât de fericită că aproape uitasem de ce am ajuns la spital de la bun început. De ce a ajuns *și tata* la spital.

— Deci, ce părere ai? m-a întrebat mama.

— Hmm?

— Despre Programul Ambulatoriu Horizons.

Vorbise și până acum? Și eu nu observasem? Oricum ar fi fost, trebuia să dau un răspuns.

— Cred că – cred că e OK, am zis în cele din urmă.

Mama a răsuflat ușurată.

— Atunci o să ne asigurăm că începi cât se poate de repede. Ne bucurăm că te-ntorci acasă, dar să știi că vom face câteva schimbări...

Mereu mai era ceva.

— Nu vreau să stai singură acasă. Și nici nu vreau să conduci mașina.

Mi-am mușcat limba.

— Poți să pleci de-acasă doar dacă e Daniel cu tine. Dacă te-ntorci fără el, va trebui să dea socoteală.

Ceea ce nu era cinstit față de el. Iar ei știau asta.

— Cineva te va duce și te va aduce în fiecare zi de acolo...

— De câte ori pe săptămână?

— De cinci ori, a spus mama.

Bine că nu de șapte.

— Cine-o să mă ducă? am întrebat, trăgând cu ochiul la ea. Tu nu te duci la serviciu?

— Te duc eu, iubito, a răspuns tata.

— Tu nu trebuie să te duci la serviciu?

— Mi-am luat concediu, a zis el relaxat și mi-a ciufulit părul.

Când am ajuns la noi pe stradă, m-am simțit dintr-odată iritată. Era imaginea perfecțiunii suburbiilor; fiecare peluză delimitată meticulos, fiecare tufiș tuns cu mare grijă. Nu era nici măcar o floricică nelalocul ei, nici măcar o crenguță căzută pe

jos, iar casa noastră arăta la fel. Poate că asta mă scotea din minți. Familia mea trecuse printr-un coșmar și totul se-ntâmplase din cauza mea, dar, dacă priveai din afară, nu ți-ai fi dat niciodată seama.

Când mama a deschis ușa de la intrare, fratele meu mai mic a venit în goană în hol, îmbrăcat la costum, cu batistă la buzunar și tot tacâmul. Mi-a zâmbit cu toată fața, și-a desfăcut larg brațele și era gata să mi se arunce la piept, dar s-a oprit brusc. Se legăna pe vârfurile degetelor.

— Rămâi? a-ntrebat el precaut.

M-am uitat la mama ca să aflu răspunsul.

— Deocamdată, a zis ea.

— Ura!

M-a strâns în brațe, dar când am încercat să-l îmbrățișez și eu, a sărit cât colo.

— Ai grijă la costum, a spus el, uitându-se urât.

O, Doamne!

— Ai preluat vreo afacere din Top 500 cât n-am fost pe-aici?

— Nu încă. Trebuie să ne-mbrăcăm ca persoana pe care o admirăm cel mai mult și să scriem un discurs care să exprime opiniile sale; e o temă pentru școală.

— Și tu ești…

— Warren Buffett.

— Nu știam că se îmbracă la costum cu batistă la buzunar.

— Păi nu se îmbracă.

Daniel a apărut din bucătărie, cu degetele încolăcite în jurul unei cărți groase, al cărei titlul n-am izbutit să-l citesc.

— Asta-i amprenta specială a lui Joseph.

— Stai, azi nu-i duminică? am întrebat.

Daniel a dat din cap.

— Ba da. Dar deși are toată vacanța de primăvară la dispoziție să se pregătească, frățiorul nostru nu mai vrea să se îmbrace cu nimic altceva.

Joseph și-a ridicat bărbia.

— Mie-mi place.

— Și mie-mi place, am spus și i-am ciufulit părul înainte să apuce să se ferească.

Daniel mi-a zâmbit larg.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, surioară.

Avea o privire caldă și nu m-am simțit niciodată mai fericită să mă aflu acasă. Și-a trecut mâna prin părul des, creând o claie dezordonată care sfida gravitația. Mi-am înclinat capul – gestul nu-i era caracteristic. Îmi amintea mai degrabă de – Noah a apărut din bucătărie înainte să-mi termin gândul, și el cu o carte mare în mâini.

— Greșești grav în privința lui Bahtin[2]..., a început el, apoi s-a uitat ba la părinții mei, ba la mine, ba la Daniel, apoi din nou la mine.

Uitați ce-am spus mai sus. Niciodată nu m-am simțit mai fericită să fiu acasă până acum.

— Mara, a spus Noah firesc, mă bucur să te văd.

Replica asta nu se potrivea deloc cu sentimentele mele. Nu voiam altceva decât să-l trag pe Noah la mine-n cameră și să-i spun ce aveam pe suflet. Dar eram sub observație, așa că n-am zis decât:

— Și eu.

— Domnule Dyer, i-a spus el tatii, arătați foarte bine.

— Mulțumesc, Noah, a zis tata. Coșul cu bunătăți pe care mi l-ai adus m-a salvat de la înfometare. Mâncarea din spital era să mă omoare.

Noah m-a privit în ochi înainte să răspundă:

— Atunci mă bucur că v-am salvat viața.

8.

Noah vorbea cu tata, dar se referea la mine. Îmi reamintea, într-un mod deloc subtil, tot ceea ce făcuse pentru mine după ce l-am rănit pe tata, și asta m-a durut. Toată lumea vorbea, dar eu nu i-am mai ascultat, până când mama m-a tras deoparte.

— Mara, putem sta puțin de vorbă?

Mi-am dres vocea.

— Sigur.

— Voi gândiți-vă ce vreți să mâncați la cină, le-a strigat mama băieților, apoi m-a condus la mine-n cameră.

Am trecut pe lângă fețele noastre zâmbitoare de pe hol, expuse în galeria de fotografii de familie. Când am ajuns la imaginea bunicii, am privit-o cu alți ochi.

— Vreau să vorbim despre Noah, a spus mama, imediat după ce-am intrat în cameră.

---

[2] Mihail Mihailovici Bahtin (1895-1975), filosof și lingvist rus, teoretician al culturii și artei. (*N.tr.*).

Nu te panica.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat și m-am întins pe pat, cu spatele rezemat de peretele bleumarin.

În ciuda tuturor celor întâmplate, mă simțeam ciudat de relaxată la mine-n cameră. Mă simțeam eu însămi în întuneric.

— S-a tot învârtit pe-aici în ultima vreme, ceea ce știu că știi și tu. Dar a fost pe-aici și cât tu ai fost… plecată.

Plecată. Deci așa o să vorbim despre asta.

— Noah a devenit unul dintre prietenii apropiați ai lui Daniel și se poartă minunat cu Joseph, dar știu că voi doi sunteți… împreună… și îmi fac griji.

Nu era singura. Noah a venit azi la spital pentru că știa despre Jude. Știa că am probleme. A venit pentru că aveam nevoie de el. Dar oare a venit pentru că așa a *dorit*? Încă nu știam și, într-un fel, mi-era teamă să aflu.

— Sunt îngrijorată, a continuat mama. Cu toată presiunea de pe umerii tăi – aș vrea să vorbesc cu Noah despre… situația ta.

M-am înroșit brusc la față.

— Voiam să-ți cer permisiunea.

O dilemă. Dacă ziceam nu, era posibil să nu mă mai lase să mă văd cu el. Iar el era singura persoană de pe planetă care știa adevărul, așa că nu mă puteam lăsa despărțită *de el.* Și dacă nu m-ar mai fi lăsat să mă văd cu el, iar el tot ar mai vrea să *mă* vadă după ce vom avea ocazia să discutăm, i-ar fi venit greu să se tot furișeze.

Dar mama să discute cu Noah? Despre sănătatea mea mintală precară? Simțeam deja cum mă micșorez. M-am prins strâns cu degetele de pledul alb și pufos, dar cred că mama n-a observat.

— E-n regulă, am spus, în cele din urmă.

Mama a dat din cap.

— Tuturor ne place de el, Mara. Vreau doar să stabilim niște limite pentru amândoi.

— Sigur…

Vocea mi s-a pierdut. Mama a plecat și m-a lăsat într-o stare vecină cu agonia. Cuvinte ca „tulburare schizotipală” și „antipsihotice” vor apărea cu siguranță în timpul discuției. Orice băiat zdravăn la cap ar lua-o la goană.

Dar, după câteva minute, mi-am dat seama că aud în continuare vocea mamei – discutau oare în cameră la Joseph?

Era la numai două încăperi distanță… M-am ridicat și am ieșit pe hol, ca să aud mai bine.

— Ești sigură?

Nu era vocea mamei. Era a tatii.

— Prefer să fie amândoi aici, unde sunt sub ochii mei; părinții lui ba vin, ba pleacă toată săptămâna, și acolo nu-i supraveghează nimeni…

Mama nu vorbea cu Noah – vorbea cu tata *despre* Noah. Am înaintat și mai mult pe hol și m-am strecurat în baia fraților mei – chiar lângă camera lui Joseph – ca să trag cu urechea așa cum se cuvine.

— Și dacă se despart, Indi?

— O să avem probleme și mai mari, a zis mama cu amărăciune.

— Nici nu vreau să mă gândesc cum ar reacționa dacă s-ar întâmpla așa ceva. Mara e – mă sperie câteodată, a zis tata.

— Și crezi că *pe mine* nu mă sperie?

Cred că de fapt nu voiam să aud conversația asta. Eram sigură de asta, dar parcă prinsesem rădăcini și nu mă puteam mișca. Mama a ridicat vocea.

— După ce am văzut cum s-a chinuit mama? Mă înspăimântă *la culme.* Sunt *îngrozită.* Mama era funcțională în cea mai mare parte a timpului, mulțumesc lui Dumnezeu, dar dacă am fi știut mai multe atunci despre bolile mintale decât știm acum? Poate mi-aș fi dat seama că e ceva grav înainte de-a fi prea târziu…

— Indi…

— Poate c-aș fi putut s-o ajut așa cum trebuia și poate ar fi avut o viață mai împlinită – era atât de *singură,* Marcus. Iar eu credeam că e excentrică, nu schizofrenică.

— N-aveai de unde să știi, a zis tata cu blândețe. Nu erai decât un copil.

— Nu întotdeauna. N-am fost mereu copil. Eu…

Vocea mamei s-a frânt.

— Eram prea aproape ca să văd ce se-ntâmpla – că era ceva cu adevărat în neregulă. Și i-am spus o singură dată că ar fi cazul să discute cu cineva despre asta. Pur și simplu *a schimbat subiectul.* După asta, s-a purtat cu mai multă grijă în preajma mea; voiam să cred – voiam să cred că starea ei se îmbunătățise, dar le aveam și eu pe ale mele – în timpul facultății, treceau luni întregi fără să știu nimic de ea și nu…

O pauză lungă. Mama plângea. Stomacul mi s-a întors pe dos. După un minut, a continuat.

— În orice caz, a zis ea, mai liniștită, acum e vorba despre Mara. Și e înspăimântător, da, dar nu ne mai putem purta ca și cum ar fi o adolescentă obișnuită. Nu se mai aplică aceleași reguli. N-am… n-am prevăzut faza cu Jude.

Mă lipisem atât de tare de peretele băii încât umărul începuse să mă doară. Dar pur și simplu nu puteam pleca de-acolo.

— E complicat – e complicată, a zis mama, în cele din urmă.

E un caz complicat, asta a zis *de fapt.*

— Și tu chiar crezi că dacă Noah e aici, poate fi de folos?

— Nu știu.

Mama avea o voce tensionată și pițigăiată.

— Dar cred că dacă încercăm să-i despărțim se vor uni: ei contra noastră. Va fugi în direcția opusă.

Corect.

— Și dacă Noah e aici, atunci și Mara va dori să fie aici, și așa o vom supraveghea mai ușor.

Și asta e corect, din nefericire.

— Nu mai merge la școală, nu are prieteni aici pe care să-i cunosc și eu – nu e normal, Marcus. Dar *e normal* pentru o adolescentă să vrea să aibă un iubit. Ceea ce înseamnă că, acum, Noah e cel mai normal lucru din viața ei.

Nici nu știau cât de adevărat era lucrul ăsta.

— Se simte bine în preajma lui. A scos-o din depresie de ziua ei – cred că o menține în prezent și asta este ceea ce ne trebuie. Mama era atât de *izolată.*

Vocea i s-a stins când a zis asta. Apoi, a urmat o pauză lungă.

— Nu vreau să i se-ntâmple asta. E bine să aibă lângă ea pe cineva de vârsta ei cu care să discute.

— Preferam să fie o fată, a bombănit tata.

— N-o să profite de ea.

A, pe bune?

— Am stat eu de vorbă cu el, a mai zis mama.

Să mă omoare cineva.

— Pe bune, e un adolescent. Pur și simplu nu pricep ce câștigă el din asta…

Mulțumesc, tată.

— Mara nu prea are voie să iasă, nu vor fi împreună la școală…

Mama l-a întrerupt.

— Dacă aștepți ce e mai rău de la oameni, exact asta vei căpăta.

— Mă întreb ce părere are familia lui despre faptul că-și petrece atât de mult timp aici.

O schimbare diplomatică de subiect. Bine jucat. Mama a râs ironic.

— Mă-ndoiesc că au observat; sunt praf. Tatăl lui e un fel de mogul financiar și, din câte-am înțeles de la Noah, pare a fi un dobitoc sinistru. Mama lui vitregă e mereu plecată de-acasă, probabil pentru că nu poate suporta situația. Copiii practic se cresc singuri.

O cunoscusem pe mama vitregă a lui Noah și mi s-a părut de treabă. Părea că-i pasă. Tatăl lui Noah, pe de altă parte…

— Stai așa, un mogul financiar, nu cumva e *David* Shaw?

— N-am întrebat cum îl cheamă.

— Cred că el e, a zis tata, apoi a fluierat ușor. Să fiu al naibii.

Asta voiam să aud.

— Îl cunoști?

— Am auzit *de el.* Au existat câteva acuzații federale acum vreun an la adresa directorilor dintr-o sucursală a megacorporației lui – Aurora Biotech? Euphrates International, poate? Sunt zeci la număr, nu-mi mai amintesc care dintre ele.

— Poate are nevoie de-un avocat bun?

— Ha, ha.

— Ar fi mai sigur.

— Depinde.

Vocea tatii se auzea acum mai tare. Cred că deschisese ușa camerei lui Joseph ca să iasă.

— De ce anume?

— De persoanele cu care te încurci, a răspuns el și a plecat.

9.

M-am îndepărtat de ușă și-am așteptat ca pașii părinților mei să se estompeze. Felul în care vorbeau despre mine – ce *credeau* despre mine… Mai ales tata. Nu puteam să-mi iau gândul de la ce spusese.

„*Pur și simplu nu pricep ce câștigă el din asta*…”

Credea că eu nu am ce să-i ofer lui Noah. Că nu avea niciun motiv să-și dorească să fie cu mine. Chiar dacă mă revoltasem împotriva ideii, o parte micuță și nefericită din mine se întreba

dacă nu cumva tata avea dreptate. M-am ținut tare ca să nu izbucnesc în plâns – cel puțin până mă-ntorceam la mine-n cameră. Dar, spre surprinderea mea, era deja cineva acolo.

Noah își întinsese picioarele lungi pe scaunul alb de la biroul meu și-și sprijinea bărbia într-o mână. Nu zâmbea. Nu părea neliniștit. Nu părea *nicicum.* Pur și simplu părea absent.

„*Tu ești iubita mea*”, spusese el la tribunal. Mai era valabil?

Noah a ridicat din sprânceană.

— Te holbezi.

Am roșit.

— Și ce dacă?

— Te holbai ciudat.

Nu știam cum să-mi ascund gândurile, dar ceva din tonul indiferent al lui Noah și din poziția lui relaxată m-a împiedicat să mă apropii mai mult de el. Așa că am închis pur și simplu ușa și m-am rezemat de perete.

— Ce cauți aici?

— Discutam cu fratele tău mai mare despre Bahtin și Benjamin. Dar și o dizertație despre gândurile *de se* și *de re,* ca noțiuni relevante despre sine.

— Uneori, Noah, simt o dorință copleșitoare de a-ți trage un pumn în față.

Un rânjet arogant i-a luminat chipul.

— N-ajută la nimic.

M-a privit îndelung printre genele acelea nedrept de lungi, dar nu s-a mișcat un centimetru.

— Vrei să plec?

Spune-mi de ce ești aici, aș fi vrut să-i spun. *Trebuie să aflu.*

— Nu, am spus, în schimb.

— De ce nu-mi spui direct ce te deranjează?

Bine.

— Nu mă așteptam să te văd aici după… Nu știam dacă încă mai suntem…

Nu mi-am terminat ideea, dar lui Noah i-a luat câteva secunde bune ca să spargă tăcerea.

— Înțeleg.

Am mijit ochii.

— Înțelegi?

Noah s-a ridicat, dar nu s-a apropiat de mine. S-a rezemat cu spatele pe marginea biroului meu și s-a sprijinit cu palmele de suprafața albă și lucioasă.

— Credeai că după ce-am aflat că cineva care ți-a făcut rău – cineva care te-a rănit în așa hal încât ai încercat să-l omori – era în viață, te-aș fi lăsat să te descurci de una singură cu asta.

Era tot calm, dar am văzut cum strânge ușor din dinți.

— Asta credeai tu.

Am înghițit cu greu.

— La tribunal ai spus…

— Îmi amintesc ce-am spus.

Vocea lui Noah era lipsită de emoție, dar un zâmbet firav îi apăruse pe buze.

— Aș spune că o să faci din mine un mincinos, dar eram deja unul cu mult înainte să ne cunoaștem.

Nu înțelegeam ce vrea să spună.

— Deci, ce anume te-a făcut să te răzgândești?

— Oamenii la care ținem valorează întotdeauna pentru noi mai mult decât cei la care nu ținem. Indiferent de orice-ar pretinde unii.

Și, pentru prima oară după mult timp, Noah părea sincer. Stătea nemișcat și mă privea.

— N-am crezut că a trebuit să faci alegerea pe care ai spus c-ai făcut-o atunci. Dar, dacă eu *ar trebui* să aleg între cineva pe care-l iubesc și un străin, aș alege persoana iubită.

Am clipit nedumerită. Alegerea pe care *am spus* că am făcut-o?

Nu-mi dădeam seama dacă Noah spunea că *nu-i pasă* de ceea ce am făcut sau că nu mai crede că eu am făcut așa ceva. Într-un fel voiam să-l forțez să-mi spună mai clar, dar într-un alt fel… Într-un alt fel nu mai voiam să știu nimic.

Înainte să mă hotărăsc, Noah a continuat să vorbească.

— Dar nu cred că ai puterea de a anula liberul-arbitru al unei persoane. Oricât de mult ți-ai dori asta.

Ah, Noah credea că, deși îi pusesem cumva arma în mână acelei femei, *nu eu o făcusem* să apese pe trăgaci. Și astfel, în mintea lui, nu eu eram de vină. Dar dacă se-nșela? Dacă eu eram de vină? Am simțit că mă ia amețeala și m-am lipit și mai tare de perete.

— Și dacă aș putea?

Dacă o făcusem?

Am deschis ochii și am descoperit că Noah făcuse un pas către mine.

— Nu poți, a zis el cu o voce hotărâtă.

— De unde știi?

A mai făcut un pas.

— Nu știu.

— Atunci, cum poți să spui așa ceva?

Încă doi pași.

— Pentru că nu contează.

Am clătinat din cap.

— Nu înțeleg…

— Mi-am făcut mai multe griji în privința consecințelor pe care alegerile tale le-ar avea *asupra ta* mai degrabă decât asupra altora.

Încă un pas și l-aș fi putut atinge.

— Și acum? am întrebat.

Noah nu s-a mișcat, dar m-a privit fix în ochi.

— Încă-mi fac griji.

M-am uitat în altă parte.

— În fine, am probleme mai mari, am zis, amintindu-mi de vorbele mamei.

N-a fost nevoie să dezvolt ideea. O singură privire spre silueta încordată a lui Noah și mi-am dat seama că știa deja la ce mă refer.

— N-o să-l las pe Jude să-ți facă niciun rău.

Mi s-a uscat gâtul când i-am auzit numele. Mi-am adus aminte de înregistrarea de pe televizorul de la clinica de psihiatrie, cu imaginea neclară a lui Jude pe ecran. Mi-am amintit ceasul de pe încheietura mâinii lui.

Ceasul.

— Nu e vorba doar despre mine, am zis și inima a început să-mi bată cu putere. Purta un ceas, același pe care tu l-ai văzut în… în… *Viziunea ta,* m-am gândit, dar n-am putut spune asta cu voce tare. Avea același ceas ca Lassiter, am zis, în schimb. *Același.*

M-am uitat în ochii lui Noah.

— Care ar fi fost șansele?

Noah a tăcut o clipă. Apoi a spus:

— Crezi că el l-a răpit pe Joseph.

Nu era o întrebare, dar am dat aprobator din cap. Noah a rostit încet, dar hotărât:

— N-o să-l las să-i facă rău nici familiei tale, Mara.

Am inspirat lent.

— Nici măcar nu le pot spune părinților mei să aibă grijă. Vor crede că sunt paranoică, exact ca bunica.

Noah s-a încruntat, nelămurit.

— S-a sinucis, i-am explicat eu.

— Poftim? Când?

— Eram bebeluș, am zis. Mama mi-a spus asta ieri; e și mai îngrijorată pentru mine deoarece crede că avem „un istoric de boli mintale în familie”.

— O să pun niște oameni să-ți vegheze casa.

Noah părea calm. Relaxat. Ceea ce mă frustra și mai tare.

— Părinții mei ar observa, probabil, nu crezi?

— Nu și pe ăștia. Sunt de la o firmă privată de securitate și sunt foarte, foarte buni. Tata lucrează cu ei.

— De ce are tatăl tău nevoie de securitate privată?

— Amenințări cu moartea și alte chestii de genul ăsta. Lucruri obișnuite.

Era rândul meu să nu-nțeleg nimic.

— Nu lucra în domeniul biotehnologiei?

Noah a zâmbit ironic.

— Un eufemism pentru „jocul de-a Dumnezeu”, potrivit grupurilor religioase și de protecție a mediului care îi urăsc firmele. Și ai văzut cum arată casa noastră. Tata nu e genul care să nu iasă în evidență.

— Dar *el* nu va observa?

Noah a ridicat dintr-un umăr.

— Nu lucrează toți pentru tata, deci mă-ndoiesc. În plus, cred că nici nu i-ar păsa.

Am scuturat din cap, nu-mi venea să cred.

— E uluitor.

— Ce-anume?

— Câtă libertate ai.

Chiar dinainte să se întâmple ceva – înainte de azil, înainte ca Rachel să moară – părinții mei trebuiau să știe totul despre viața mea. Unde mă duceam, cu cine, când mă-ntorceam. Dacă mă duceam la cumpărături, mama trebuia să știe ce mi-am cumpărat și dacă mergeam la film, insista să-i povestesc ce-am

văzut. Dar Noah intra și ieșea din palatul familiei lui cum voia el. Putea să meargă la ore sau nu. Putea să cheltuie o grămadă de bani și totuși refuza să conducă o mașină de lux. Putea să facă exact ce voia, când voia, nimeni nu-i cerea socoteală.

— Părinții tăi țin la tine, a zis atunci Noah.

Vocea îi era blândă, dar în vorbele lui era o duritate care m-a redus la tăcere. Deși n-a mai spus nimic și deși avea o expresie calmă și impenetrabilă, am auzit cuvintele pe care nu le-a rostit: *Fii recunoscătoare că-i ai.*

Îmi venea să-mi dau un pumn în gură. Mama lui Noah fusese omorâtă în fața lui când era doar un puști; nu voiam să mă comport de parcă situația lui era cu ceva mai bună. Mă bucuram că-i am pe părinții mei, deși mă supravegheau de mă scoteau din sărite, deși nu mă credeau când le spuneam cel mai greu de suportat adevăr dintre toate. Spusesem o tâmpenie și mi-aș fi dorit să-mi fi ținut gura. M-am uitat la Noah, ca să-i șoptesc că-mi pare rău, dar el s-a retras de lângă mine. S-a întins la mine pe pat și a revenit la subiectul Jude.

— Dacă am putea afla unde locuiește…

I-am luat locul lui Noah și m-am rezemat de birou.

— Stai așa, cum *să locuiască* undeva? Legal, e mort. Nu-i ca și cum s-ar putea angaja și și-ar închiria un apartament.

Noah a ridicat din sprâncene.

— Ce-i?

— Suntem la Miami, a zis el, ca și cum ar fi fost ceva evident.

— Asta ce-nseamnă?

— Asta înseamnă că nu sunt puține metodele prin care poți să faci rost de bani și de casă fără un număr de asigurare socială. Totuși mă-ntreb…

— Ce te-ntrebi…?

— Oare s-a întors la părinții lui? După accident?

Noah privea fix în tavan.

— Crezi că ei știu că e în viață?

A scuturat din cap.

— Dacă ar fi știut, ar mai fi spus și altora, și am fi aflat și noi.

Am vorbit încet.

— Daniel mi-a spus că nu mai avea mâini.

— Mi-a zis și mie.

M-am prins de marginea biroului.

— N-are *nicio logică.* Cum a supraviețuit? Cum e posibil așa ceva?

Noah și-a mușcat o unghie și s-a lăsat pe spate, rezemat de pernele mele.

— Cum e *posibil* orice altceva legat de chestia asta? s-a întrebat în barbă.

Cum *era* posibil, într-adevăr? Cum de Noah putea vindeca? Cum de eu puteam ucide?

În cameră s-a lăsat întunericul, iar discuția a devenit stânjenitoare pentru mine. M-am dezlipit de birou și m-am așezat cu atenție pe pat. Mai aproape de Noah, dar nu cât să-l ating. L-am privit. Acum mai puțin de-o săptămână, stăteam întinsă lângă băiatul ăsta dezarmant de frumos și-i simțeam inima bătând lângă obrazul meu. Îmi doream să mă apropii mai mult, dar mi-era teamă să mă mișc. În schimb am zis:

— Crezi că-i ca noi?

— Fie asta, fie rămășițele găsite nu erau ale lui.

Am clătinat din cap.

— N-au făcut teste ADN?

Noah a mijit ochii, privind în gol.

— Numai dacă aveau motive să creadă că nu era el. Oricum, dovezile pot fi falsificate și șoarecii de laborator pot fi cumpărați.

Avea un ton tăios, pe care mai devreme nu-l sesizasem.

— Cine ar…?

M-a întrerupt Daniel, care ne striga.

— Venim imediat! am strigat și eu înapoi.

Noah și-a balansat picioarele peste pat, evitându-mă cu grijă când s-a ridicat.

— Nu știu, dar nu vom afla dacă stăm la tine-n cameră.

— Iar eu nu pot ieși nicăieri fără dădacă.

Vocea mi-a sunat amar, fără să vreau.

— Așa că ești pe cont propriu.

Noah a clătinat din cap și apoi, în cele din urmă, m-a privit.

— Nu te las singură mai mult decât sunt nevoit.

Era din nou neliniștit.

— Nu așa.

Mi-aș fi dorit să fie pentru că nu voia să se despartă de mine, nu pentru c-ar fi crezut că trebuia să rămânem împreună.

— Deci… cât o să stai?

Am vorbit mai tendențios decât aș fi vrut. Mult mai tendențios. Dar jumătatea de zâmbet care-mi plăcea atât de mult i-a apărut din nou pe buze. Voiam să rămână acolo.

— Cât de mult timp mă vrei? m-a întrebat.

Cât de mult timp pot să te am? m-am gândit.

Înainte să mai spun ceva, Daniel ne-a strigat din nou.

— Vai mie, a zis Noah, aruncând o privire către ușă. Mi-e teamă că trebuie să plec. Tatăl tău voia să petreceți prima seară înapoi împreună, în familie.

Cred c-am oftat.

— Dar mama ta știe tot despre căminul meu gol și rece și i s-a făcut milă de acest drăcușor orfan pe care-l ai în fața ochilor.

— Păi ești demn de milă, am spus zâmbind.

— I-am spus că vila mea enormă va fi îngrozitor de singuratică în special săptămâna asta, deci cred c-o să stau mai mult pe aici. Ai ceva de obiectat?

— Nimic.

— Atunci ne vedem mâine, a zis Noah și a pornit către ușă. Și voi croi un plan care să meargă și cu taică-tău.

— Cu tata?

Noah a surâs.

— Ne-am împrietenit puțin la spital, dar cred că-i place să joace rolul tatălui încuiat; „Am fost și eu adolescent odată, îmi amintesc cum e” și așa mai departe.

Dar Noah vorbea cu drag.

— Îți *place* de ei, mi-am dat eu seama.

Noah a ridicat din sprâncene, întrebător.

— Ca oameni, zic.

— Adică nu ca… mobile?

— Sunt *părinții* mei.

— Atâta lucru am priceput și eu, da.

M-am strâmbat.

— E ciudat.

— Ce, mai exact?

— Nu știu, am zis, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite. Faptul că știu că ai stat de vorbă cu ei în absența mea?

— Dacă-ți faci griji că mama ta mi-a arătat cele mai penibile poze ale tale din copilărie, stai liniștită.

Slavă Cerului!

— Le-am văzut deja.

La naiba!

— Mi-a plăcut în special freza ta din clasa a cincea, s-a strâmbat el.

— Taci.

— Obligă-mă.

— Maturizează-te.

— Niciodată.

Noah a zâmbit răutăcios, și eu l-am imitat.

— Se vor relaxa, știi bine, a zis el atunci. Se vor resemna. Câtă vreme o să dai tu semne că te simți mai bine.

Am ridicat din sprâncene.

— Ăsta e felul tău de a-mi spune că e mai bine să-mi păstrez cumpătul?

La faza asta, Noah a venit lângă mine. S-a aplecat, lipindu-și buzele de urechea mea. Pulsul mi-a luat-o razna și am închis ochii când i-am simțit barba pe obraz.

— Ăsta e felul meu de a-ți spune că nu suport să mă uit la patul meu și să nu te văd acolo, a zis el, iar cuvintele lui mi-au dat fiori. Așa că încearcă să nu fii pedepsită.

L-am simțit cum se dezlipește de mine și am deschis ochii.

— Așa o să fac, am răsuflat.

Mi-a mai zâmbit o dată, ca un drăcușor.

— Așa să faci.

10.

După ce Noah s-a dus acasă, tata a făcut glume stupide la cină, Joseph a turuit încontinuu, mama nu și-a luat ochii de la mine, iar Daniel a fost același fițos simpatic ca de obicei. Aproape că mă simțeam de parcă n-aș fi fost niciodată plecată.

Aproape.

Când am terminat, mama a avut grijă să-mi iau antipsihoticele prescrise, de care nu aveam nevoie, apoi toți s-au dus în camerele lor, la culcare. Am trecut de ușile mari cu geam de pe hol, dar m-am oprit brusc când am văzut o umbră mișcându-se afară. Am simțit că mă sufoc.

Felinarele de pe stradă aruncau o lumină neobișnuit de strălucitoare în curtea din spate, care era acoperită de o ceață subțire. Nu *părea* să fie nimic acolo, dar nu se vedea prea bine.

Inima îmi bătea atât de tare că puteam s-o aud. Cu doar o săptămână în urmă, aș fi spus că nu e nimic; doar comportamentul meu haotic guvernat de frică. M-aș fi grăbit să

ajung în camera mea, m-aș fi ascuns sub așternuturi și aș fi șoptit în întuneric că nu e real. Atunci nu-mi era teamă decât de mine însămi; de ce-aș fi putut vedea, de ce-aș fi putut face. Dar acum, acum exista ceva cât se poate de real de care să fiu îngrozită.

Acum era Jude.

Dar dacă voia să-mi facă vreun rău, de ce a apărut la Croyden o singură dată, apoi m-a lăsat în pace? De ce a apărut la restaurantul cubanez și a dispărut câteva secunde mai târziu? Dacă el este cel care l-a răpit pe Joseph, fratele meu era nevătămat când l-am găsit. Și de ce a intrat în secția de poliție, suficient de aproape ca să-l văd, ca să-l ating, chiar înainte de a ieși?

Care era scopul? Ce *voia*?

Stăteam nemișcată la adăpostul casei mele, respirând sacadat și căutându-l pe Jude din priviri, dincolo de fereastră. În întuneric nu se vedea nimic, dar mie tot îmi era teamă. Am strâns din dinți când mi-am dat seama că-mi va fi tot timpul frică. Acum, când știam că Jude era în viață, că era acolo, undeva, nu mai puteam nici să mă duc până la baie fără să dau la o parte perdeaua de la duș ca să fiu sigură că nu se ascunde acolo. N-o să mai pot merge pe un coridor întunecat fără să mi-l imaginez pe Jude la capătul său. Orice creangă care va trosni sub talpă va fi pasul lui. O să mi-l închipui peste tot, fie că va fi acolo, fie că nu.

Asta își dorea. Ăsta era scopul lui.

Așa că am deschis ușa și am pășit afară. M-am lăsat învăluită de cântecul monoton al greierilor în momentul în care am pus piciorul în curte. Era o seară rece, neobișnuită la Miami; ploaia de mai devreme se transformase în negură și cerul nopții era acoperit de nori. Dacă n-ar fi fost martie, aș fi crezut că stă să ningă în Florida.

Am inspirat aerul umed, cu o mână încă pe clanță. Vântul scutura stropii de ploaie de pe crengile copacilor.

Putea fi cineva acolo – putea fi chiar *Jude.* Dar părinții mei erau înăuntru. N-avea ce să-mi facă.

— Nu mi-e frică de tine, am zis eu nimănui.

Briza mi-a purtat cuvintele mai departe, ridicându-mi părul de pe mâini. N-avea decât să trăiască, dar eu n-aveam să-mi petrec toată viața terorizată din cauza lui. Refuzam să fac așa ceva.

Dacă voia să-mi fie teamă de el, trebuia să mă asigur că nu-i voi împlini dorința. Un țânțar mi-a bâzâit la ureche. L-am evitat și am călcat în ceva ud.

Ceva moale.

Am mers de-a-ndărătelea către casă, căutând disperată întrerupătorul luminilor de afară. Le-am aprins. Mi-a venit să vomit.

Cadavrul unei pisici cenușii zăcea la câțiva centimetri distanță, cu carnea sfâșiată, cu blana brăzdată de dungi roșii. Aveam picioarele ude de sânge. Mi-am acoperit gura ca să-mi înăbuș un strigăt.

Pentru că nu puteam striga. Nu puteam scoate niciun sunet. Dacă aș fi țipat, părinții mei ar fi venit în goană. M-ar fi întrebat ce se întâmplă. Ar fi văzut pisica. M-ar fi văzut pe mine. M-ar fi întrebat ce căutam afară.

Am auzit în minte vocea mamei.

— *Era paranoică. Suspicioasă.*

Asta ar fi crezut părinții mei dacă le-aș fi spus că a fost cineva aici. Că sunt paranoică. Suspicioasă. Bolnavă. Și-ar fi făcut o mie de griji și, dacă voiam să rămân acasă și să-mi păstrez libertatea, nu-mi permiteam așa ceva.

Așa că am stins luminile și m-am furișat la loc înăuntru. Am lăsat în urma mea o dâră de tălpi însângerate pe tot holul. Am luat hârtie igienică din toaleta fraților mei și mi-am frecat sângele de pe picioare până când a dispărut. Apoi am șters podeaua. Am verificat toate încuietorile de la toate ușile. Așa, pentru orice eventualitate. Apoi, în cele din urmă, m-am refugiat la mine-n cameră.

De-abia atunci mi-am dat seama că tremur. Mi-am privit picioarele. Încă simțeam blana aceea moale și umedă…

M-am dus valvârtej la baie și am vomitat. Aveam părul lipit de ceafă și hainele ude leoarcă de transpirație pe piele. M-am lăsat înapoi pe podea și mi-am adunat genunchii la piept, cu gresia rece sub mine. Am închis ochii.

Poate că pisica a fost omorâtă de un alt animal. De o altă pisică. Poate de un raton. Era posibil. Mai mult decât posibil; era *ceea ce se întâmplase,* probabil.

Așa că m-am spălat pe dinți. M-am spălat pe față. M-am forțat să mă duc în pat. Mi-am spus că totul e-n regulă până când am ajuns s-o și cred.

Până a doua zi de dimineață, când m-am trezit și m-am uitat în oglindă.

Două cuvinte, scrise cu sânge:

PENTRU CLAIRE

Camera a început să se-nvârtă cu mine. Am vomitat în chiuvetă. Și-apoi am început să plâng.

Jude știa ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Că eu sunt cea care a dărâmat azilul. Că eu sunt cea care a ucis-o pe Claire. De-asta se afla el aici.

Voiam să-i strig pe părinții mei. Să le arăt pisica, mesajul – dovada că Jude era cu adevărat viu și că fusese aici.

Dar nu era o dovadă suficientă. Mâinile îmi tremurau, dar m-am sprijinit de chiuvetă și am clipit de câteva ori. M-am chinuit să nu bag în seamă panica din străfunduri, care voia să iasă la suprafață și să-mi distrugă minciunile construite cu atâta grijă. M-am forțat să mă mișc din loc. Am verificat ferestrele de la dormitor și restul geamurilor din casă. Toate erau închise.

Pe dinăuntru.

Am închis ochii strâns. Dacă le-aș fi arătat mesajul de pe oglindă, ar fi crezut că l-am scris chiar eu. Ar putea chiar să creadă că am omorât și pisica, mi-am dat seama eu cu groază. Mai degrabă ar crede *asta* decât să creadă că Jude era viu.

Gândul acesta mi-a răpit și ultimul strop de speranță din inimă. Jude a fost la mine-n *cameră.* A lăsat un animal mort lângă casa mea și mi-a scris cu sânge pe oglindă, iar eu nu le puteam spune nimic părinților mei. Nu le puteam povesti nimic, pentru că riscam să fiu închisă într-un spital de boli mintale, în timp ce Jude m-ar fi hărțuit în continuare.

Fără Noah, aș fi complet singură în povestea asta. Cred că tata avea dreptate. Dacă-l pierdeam pe Noah, îmi pierdeam și mințile.

11.

Eram plină de adrenalină în dimineața aceea cenușie și nu mă puteam opri din mișcare. Mi-era teamă că, dacă o fac, mă prăbușesc. Am spălat sângele de pe oglindă. M-am chinuit să mănânc micul dejun, să zâmbesc părinților mei care se pregăteau să mă ducă la terapie. Atmosfera era încărcată; peste noapte turnase iarăși cu găleata. Înainte să plecăm, m-am dus afară ca să văd dacă lăsasem urme de tălpi în curte, de la pisică până la casă.

Pisica dispăruse.

În mașină simțeam că mă sufoc și, chiar dacă reușisem să particip în continuare la conversație, nu-mi puteam aminti despre ce vorbeau părinții mei. Greața îmi cuprindea stomacul și asudam din belșug.

M-am străduit să-mi păstrez cumpătul în vreme ce mama se lupta cu obstacolele din trafic. Când am ajuns la un complex comercial oarecare din South Miami, pot să spun că reușisem. Ne îndreptam toți trei spre o fațadă înghesuită între un Weight Watchers și un Petco, iar mama m-a strâns de braț, probabil în semn de încurajare. Cât timp credeau că sunt doar neliniștită, totul era bine.

Un tip care semăna dubios de mult cu Moș Crăciun ne aștepta chiar la ușă.

— Marcus Dyer? l-a întrebat el pe tata când am intrat.

Tata a dat din cap.

— Sam Robins?

Tipul a zâmbit palid și a întins mâna, gest care a făcut ca tricoul său polo de culoare roșie să i se strângă pe burtă.

— Bine ați venit la Horizons, a spus el vesel.

Apoi mi s-a adresat mie.

— Eu sunt consilierul pentru nou-sosiți. Cum a fost drumul?

— Nu foarte aglomerat, a răspuns mama.

S-a uitat dincolo de omul din fața ei.

— Doamna doctor Kells e aici?

— Ah, va veni și ea la evaluarea pentru admitere, a spus el zâmbind. Eu sunt aici doar ca să vă întâmpin. Poftiți!

Ne-a făcut semn să intrăm. Interiorul era mult mai luminos decât mă așteptasem, și modern, din câte-mi puteam da seama. Horizons avea pereți albi și mobilă elegantă, și peste tot erau opere de artă abstractă, în nuanțe de albastru. Și chiar dacă nu vedeam prea mult de unde stăteam noi, mi-am dat seama că locul era enorm. Probabil că aici fusese înainte o sală de sport.

Domnul Robins ne-a arătat câteva zone delimitate de pereți: zona comună, atelierul de artă, studioul de muzică, sala de mese și așa mai departe. Părea mândru de faptul că locul semăna perfect cu clinica de psihiatrie, dar avea și o grădină Zen în mijloc. Ceva cu „familiaritate” și „uniformitate”, dar n-am fost foarte atentă pentru că nu-mi păsa. Număram deja

secundele până când urma să-l revăd pe Noah, ca să-i pot spune ce s-a întâmplat. Ce găsisem.

Ce lăsase Jude în urma lui.

Dar adulții m-au privit cu nerăbdare, așteptând să spun ceva. Așa că am zis primul lucru care mi-a trecut prin minte.

— Unde sunt ceilalți?

Nu văzusem niciun alt adolescent de când intrasem.

— Sunt la Grup, a zis domnul Robins. Cred că nu prea ai avut timp să răsfoiești materialele noastre de prezentare, nu-i așa?

Între internarea mea involuntară și pisica mutilată?

— Nu.

— În fine, nu-i deloc o problemă. Te vom pune la curent imediat. Urmează-mă doar și te vom instala cât de curând.

A privit peste umăr.

— Sunteți psiholog, doamnă doctor Dyer?

— Da, a zis ea, în timp ce-l urmam pe holul ciudat de claustrofobic.

Tavanul se căsca deasupra noastră, dar spațiile prin care mergeam erau foarte înguste.

— Ce specializare aveți?

— Lucrez în special cu cupluri.

— Minunat!

Lui tata nu i-a pus aceeași întrebare. Mi-am închipuit că știa deja – oricine se uita la televizor știa deja cine e.

Domnul Robins i-a invitat pe părinții mei într-un birou din spate, care nu era cu siguranță al lui. O grămadă de hârtii se înălța, în echilibru fragil, pe masa de sticlă. Mi-a arătat o bancă de lângă ușă.

— Bine, Mara, poți lua loc aici până când vorbesc câteva chestii cu părinții tăi, în regulă?

Mi-a făcut cu ochiul. Dacă n-aș fi fost înspăimântată, m-aș fi strâmbat la cuvintele lui condescendente. Poate că nu voi avea prea multe de-a face cu el, după ziua de azi. Speranța moare ultima.

Ușa biroului s-a închis, cu părinții mei înăuntru, iar eu m-am așezat pe planșa incomodă de lemn de vizavi. Nu prea era nimic de văzut și m-am trezit holbându-mă absentă la țevăraia din tavan, când ceva m-a lovit ușurel în umăr, apoi s-a rostogolit pe podea.

Am tresărit – era genul ăla de dimineață – dar era doar un ghemotoc de hârtie. L-am desfăcut și am descoperit o bufniță desenată rudimentar, cu o bulă în care era scris:

!!!

M-am răsucit brusc.

— Să mor eu dacă asta nu-i chiar Mara Dyer.

12.

Jamie.

Fără șuvițele groase și mai înalt, dar cu siguranță, fără niciun dubiu era Jamie. I-am zâmbit atât de larg încât m-a durut fața; am sărit să-l îmbrățișez, dar și-a ridicat mâinile ca să se apere.

— Nu m-atinge.

— Nu fi dobitoc, i-am zis, încă zâmbind.

Jamie a zâmbit și el, deși părea că-ncearcă să rămână serios.

— Pe bune. Sunt foarte stricți în privința asta, mi-a spus el, măsurându-mă din cap până-n picioare.

L-am privit și eu. Fără părul lung, pomeții lui Jamie păreau mai înalți și fața mai colțuroasă. Mai matură. Jeanșii îi erau neobișnuit de mulați, iar bluza îi îmbrăca frumos trupul. Pe tricoul lui era un desen cu niște bărbați din Grecia antică, ținându-se de brațe și dansând French Can-Can. Era foarte ciudat. Am întrebat amândoi exact în același timp:

— Ce cauți aici?

— Doamnele mai întâi, a zis Jamie, făcând o mică reverență.

M-am uitat în tavan, gândindu-mă ce să spun.

— Sindrom de stres posttraumatic, am hotărât să spun, în cele din urmă. Câteva halucinații când și când. Nimic interesant. Tu?

— Ah, părinții mei au fost convinși că ar fi o măsură preventivă înțeleaptă, înainte să nu împușc la-ntâmplare oamenii dintr-o școală.

S-a trântit pe bancă. Eu rămăsesem cu gura căscată.

— Nu cred că vorbești serios.

— Ba da, din păcate. Prietenii noștri buni de la Croyden s-au asigurat că la asta se vor gândi adulții atotștiutori când mi-au plantat cuțitul ăla în ghiozdan.

Anna și Aiden, cretinii ăia. Cel puțin nu mai eram obligată să-i văd zi de zi. Ce bine de mine!

Ce bine de ei!

M-am așezat la loc și Jamie a continuat să povestească.

— Pentru că nimeni n-a înțeles că am glumit când l-am amenințat pe Aiden că-i dau Ebola, a spus el, s-a considerat că am încălcat regulile de două ori și am fost etichetat drept „de mare risc” de către departamentul de disciplină, acești arbitri supremi ai înțelepciunii. Au avut grijă să-mi scrie asta în foaia matricolă.

Apoi, tonul batjocoritor i-a dispărut.

— Cuvintele au forța lor. Și poate că sunt privilegiat și am un IQ mai mare decât oricare dintre foștii noștri profesori, dar ce văd oamenii când se uită la mine? Un mascul adolescent, de culoare. Și, pentru unii, nimic nu e mai înfricoșător decât un tânăr negru și furios.

Și-a băgat în gură o bucată de gumă de mestecat.

— Deci, iată-mă!

I-am zâmbit discret.

— Măcar suntem aici împreună.

A rânjit.

— Așa se pare.

Mi-am aruncat privirea la capul lui tuns.

— Ce s-a-ntâmplat cu părul tău?

— Ah.

Și-a trecut o mână peste cap.

— Când părinții alarmați află că au un copil de „mare risc”, trag concluzia că toate detaliile „de mare risc” trebuie să dispară. Adio, păr lung. Adio, muzică rebelă. Adio, jocuri video încântător de violente.

A tremurat teatral din buze.

— Practic, am voie să joc șah și să ascult jazz cuminte. Asta-i viața mea acum.

Am scuturat din cap.

— Urăsc oamenii.

M-a înghiontit cu cotul.

— De-asta suntem prieteni.

Jamie a făcut un balon turcoaz din gumă și apoi l-a tras înapoi în gură.

— De fapt, chiar am văzut-o pe Anna săptămâna trecută, când m-a târât mama după ea la Whole Foods. Nici măcar nu m-a recunoscut.

— I-ai zis ceva?

— I-am sugerat în mod politicos să se arunce cu mașina într-o prăpastie.

Am zâmbit malițios. Mă simțeam mai bine acum, că eram cu el, și mă bucuram că nu trebuie să suport absurditatea asta de una singură. Tocmai voiam să-i spun asta, dar ușa biroului s-a deschis și a apărut domnul Robins. S-a uitat când la Jamie, când la mine.

— Suntem gata, Mara.

Jamie s-a ridicat.

— Iar eu o să-ntârzii la terapia cu electroșocuri!

Apoi s-a uitat la mine și mi-a spus, făcându-mi cu ochiul:

— Ne vedem pe-aici, Mara Dyer.

L-a salutat pe domnul Robins, s-a răsucit și a plecat. Mi-am mușcat buzele ca să nu izbucnesc în râs și am intrat în birou cu un aer solemn.

— Ia loc, a zis domnul Robins, închizând ușa în urma mea.

M-am așezat pe un scaun incomod de plastic, lângă părinții mei, și-am așteptat să-mi capăt sentința.

— Vreau doar să-ți explic câteva lucruri și apoi trebuie să semnezi niște hârtii.

— Bine…

— Programul Ambulatoriu Horizons, sau HOP, cum ne place nouă să-l numim, face parte dintr-o evaluare comportamentală generală în care te înscriu părinții tăi. Va trebui să vii aici de cinci ori pe săptămână, de la nouă la trei, fără excepție. Dacă lipsești, îți trebuie scutire medicală. Reușita ta de aici va depinde în exclusivitate de participarea ta la activități și la terapia de grup și…

— Și la cursuri?

Nu eram o elevă de nivelul lui Daniel, nici vorbă, dar nu-mi vedeam viitorul fără să merg la facultate. Nu-mi plăcea să mă gândesc la modul în care aventurile mele în domeniul psihoterapiei aveau să-mi afecteze acest viitor.

— O să faci și cursuri cu niște meditatori, dar la Horizons, Mara, accentul nu este pe progresele la învățătură, ci pe dezvoltarea *personală.*

De-abia aștept.

— După cum spuneam, participarea ta e esențială pentru reușita demersului. După o perioadă de două săptămâni, va avea loc o evaluare ca să decidem dacă acesta e locul potrivit

pentru tine sau dacă n-ar fi mai bine să te internăm la o clinică de tratament.

Deci acesta era un test. Să vadă dacă mă descurc aici, în lumea reală, fără… probleme. Am privit la fețele optimiste ale părinților mei, în timp ce-n cap îmi răsuna cuvântul „internată”. Era un test pe care trebuia să-l trec.

13.

Când domnul Robins și-a terminat discursul, mi-a întins un pix. Părinții mei îmi explicaseră partea asta – „consimțământul după informare”. Trebuia să fiu de acord; Horizons cerea chestia asta. Și nu mă deranjase, teoretic, ideea, dar acum, când stăteam aici, în locul ăsta ciudat, pe scaunul ăsta tare, holbându-mă la pixul ăla, am început să ezit. După câteva secunde stânjenitoare, am tras de mine să iau pixul și m-am iscălit.

— Bravo! a zis domnul Robins, bătând din palme. Acum că am rezolvat cu asta, am stabilit să faci turul cu Phoebe Reynard, o altă elevă de-aici, de la Horizons. Da, a zis el, dând din cap cu subînțeles, aici toți sunt *elevi.* Toți studiază *viața.*

Ah, Doamne, Dumnezeule.

— Fiecare dintre voi are un prieten din oficiu, iar Phoebe va fi prietena ta. Asta înseamnă că-ți va fi parteneră la majoritatea exercițiilor. Nu e prea diferit de o școală obișnuită, nu-i așa?

Sigur.

— Trebuie să vină dintr-un minut în altul. Între timp, spune-mi dacă ți-ai adus o geantă cu tine azi.

Chiar îmi adusesem. Îmi luasem geanta de școală cu mine din obișnuință, deși, cu siguranță, asta nu era școală. Am dat din cap.

— Pot s-o văd și eu?

I-am întins-o.

— Va fi verificată amănunțit de fiecare dată când vei intra aici. Tot ce ai asupra ta va fi catalogat, iar obiectele de contrabandă vor fi confiscate.

— Obiecte de contrabandă, cum ar fi…

— Droguri, țigări, alcool, telefoane mobile, laptopuri. Aveți voie cu playere portabile pentru muzică, atâta vreme cât nu aveți acces la internet. Deci iPod-ul, a zis el, arătând către căștile care-mi ieșeau din buzunarul hanoracului, e-n regulă. O

să-ți verific geanta și o să ți-o trimit înapoi cât de repede se poate, a zis el rânjind. Mai ai ceva prin buzunare, Mara?

Am clipit.

— Ăă, sfoară sau nimic?

— Poftim?

Am ridicat din sprâncene.

— *Hobbitul*?

M-a privit îngrijorat.

— Cine?

— E o carte, a zis tata.

M-a privit și mi-a făcut cu ochiul. Domnul Robins se uita ba la tata, ba la mine.

— Ai o carte-n buzunar?

Am încercat din răsputeri să nu oftez.

— N-am nimic în buzunare, asta voiam să spun.

— Ah, a făcut el. Atunci nu te deranjează să le golești.

Asta nu era o rugăminte. Era ceva cu care urma să mă obișnuiesc greu. Mi-am golit buzunarele – ceva mărunțiș, un pliculeț de zahăr, o chitanță și, desigur, iPod-ul.

— Asta-i tot, am zis, ridicând din umeri.

— Super!

Mi-a făcut semn că pot să pun totul la loc. Chiar când terminam de strâns, pe ușă s-a ivit o fată cu părul lins și vopsit negru.

— Domnule Robins?

— Ah, Phoebe. Phoebe Reynard, ea e Mara Dyer, noua ta prietenă.

Am întins mâna. Fata m-a privit precaută. Avea ochii înfundați în fața ei de lună plină. Avea și un nas perfect, care nu se potrivea deloc cu restul trăsăturilor ei; părea rătăcit, de parcă ajunsese acolo de pe chipul altcuiva. După ce m-a măsurat din priviri parcă o veșnicie, Phoebe mi-a luat mâna și a strâns-o slab, apoi mi-a dat drumul de parcă o fripsese.

Ciudat. Privirea lui Phoebe s-a întors la domnul Robins.

— Bine, acum o să vă trimit de-aici, a zis el, cât timp vorbesc puțin cu părinții tăi, Mara, și le fac cunoștință cu câțiva oameni din centru. Phoebe – știi ce-ai de făcut.

Phoebe a dat din cap, apoi a ieșit fără să mai scoată vreo vorbă. Le-am făcut semn alor mei că totul e-n regulă, apoi am ieșit după Phoebe.

M-a condus pe un alt hol, care era decorat din loc în loc cu afișe motivaționale deloc ironice. Am tot așteptat să spună ceva cât am trecut prin diverse zone, dar ea n-a zis nimic. Ce tur marfă!

— Deci… am zis eu.

Cum să sparg gheața?

— Ăă, ce mai faci?

S-a oprit scurt și m-a privit.

— Ce ți-au spus despre mine?

O, frate!

— Nimic, am zis încet. Doar făceam conversație.

Phoebe s-a uitat urât la mine. Încontinuu. Dar exact când eram pe punctul de a mă-ntoarce în goană la părinții mei, a reapărut Jamie. Avea un aer foarte formal.

— Am venit să te salvez, m-a anunțat el.

— N-ar trebui să fii aici, a bombănit Phoebe.

— Hai, nu fi irascibilă, Phoebe.

Nu și-a luat ochii de la ea, dar mi s-a adresat mie:

— Sam încă n-a venit după tine?

— Nu, am zis.

— Atunci mai ai zece minute de libertate. Vrei să le faci să conteze?

M-am uitat la Phoebe; nu ne băga în seamă pe niciunul. Buzele i se mișcau, dar nu scotea niciun sunet.

— E o întrebare retorică? l-am întrebat.

Jamie a zâmbit cu subînțeles.

— Vrei să vii și tu cu noi, Phoebe?

— Am treabă.

El a ridicat din sprâncene.

— Ce anume, rogu-te?

Phoebe n-a răspuns. În schimb, s-a lăsat la podea și s-a întins pe jos. Asta mi s-a părut foarte alarmant, dar Jamie n-a făcut altceva decât să ridice din umeri.

— N-are rost, mi-a zis el, după care a adăugat: nu uita de Grup, Phoebe.

Apoi am plecat împreună.

— Deci, unde mergem? l-am întrebat.

— Mai contează?

L-am urmat într-o zonă deschisă, cu canapele elegante de piele albă. A făcut un semn cu mâna în jur.

— Camera comună. Aici ne împărtășim *sentimentele.*

M-am lăsat pe o canapea. Mi-am adus aminte cum l-am întâlnit pe Jamie, în prima mea zi la Croyden; nu trecuse chiar atât de mult timp de-atunci, dar, era ca și cum ar fi trecut un milion de ani. El mi-a explicat ierarhia socială de acolo, el mi-a arătat împrejurimile. Avusesem noroc cu el.

— Ce-i cu mutra asta? m-a întrebat.

— Care mutră?

— Păreai căzută pe gânduri.

— Am avut o senzație de déjà-vu.

Jamie a dat ușor din cap.

— Știu. De parcă am mai fi făcut asta.

Am zâmbit și m-am uitat din nou la tricoul lui ciudat. Am făcut un semn către desenul cu dansatorii de can-can din Grecia antică.

— Ce-i cu ăștia?

A privit în jos și a întins desenul, ca să-l vadă mai bine.

— A. Un cor antic.

— Aha.

S-a lăsat pe spate pe canapeaua de piele și a rânjit.

— Nu-ți face griji, nu pricepe nimeni.

— Mmm.

Mi-am înclinat capul, privindu-l lung.

— E ciudat că ne aflăm amândoi aici, nu-i așa?

A ridicat neutru din umeri.

— Oricum, din toate programele de schimbare comportamentală din toată Florida, mă bucur c-am nimerit în ăla în care ești și tu, i-am zis zâmbind.

Apoi l-am privit atotștiutoare.

— Cred că-i soarta la mijloc.

Jamie s-a mângâiat pe bărbie.

— Drăguț că gândești așa, dar nu sunt *atât de multe.* Și nici atât de celebre ca ăsta, în orice caz.

A făcut un semn către camera albă și luxoasă.

— Aici e locul în care privilegiații își trimit progeniturile distruse; nu lipim hârtia glasată cu macaroane ude.

A tăcut cu subînțeles.

— Aici ne dau voie să folosim doar *ricciolini.*

— Habar n-am ce sunt astea.

— E ceva foarte fițos, te asigur.

— Te cred pe cuvânt, am zis eu, în vreme ce adolescenții începuseră să-și facă apariția în încăpere.

Jamie comenta în barbă la fiecare dintre ei.

— Phoebe e psihopata, a zis el, când a intrat Phoebe. Tara e cleptomana, Adam e sadicul, iar Megan e cu fobiile.

Am ridicat din sprânceană.

— Și tu?

S-a prefăcut că se gândește profund la întrebarea mea.

— Nebunul înțelept, a zis el, în cele din urmă.

— Ăsta nu-i un diagnostic.

— Așa zici tu.

— Eu ce sunt? am întrebat.

Jamie a înclinat din cap, măsurându-mă din priviri.

— Nu m-am prins deocamdată care e defectul tău fatal.

— Să mă anunți și pe mine când te prinzi, am spus, fără să glumesc prea mult. Și ceilalți?

A ridicat din umeri.

— Depresie, anxietate, tulburări de alimentație. Nimic sofisticat. Cum ar fi Stella, a adăugat el, făcând semn cu capul spre o fată cu trăsături puternice și păr negru ondulat. Aproape c-ar putea să treacă drept normală.

— Aproape? am întrebat, dar chiar atunci m-a strigat cineva din spatele meu.

— Aici erai! a spus domnul Robins.

S-a apropiat, cu tot cu părinții mei și cu doctorița Kells după el. Aceasta din urmă era la fel de scump și impecabil îmbrăcată ca întotdeauna.

— Mara, o cunoști deja pe doamna doctor Kells, a zis el. Este șefa departamentului de psihologie clinică de aici.

Ea mi-a zâmbit. Machiajul mat îi adâncea și mai tare ridurile din jurul gurii.

— Mă bucur să te revăd.

Nu chiar.

— Și eu mă bucur.

Domnul Robins mi-a înapoiat geanta.

— Totul e-n regulă, mi-a zis el, în timp ce eu îmi aruncam geanta pe umăr.

A privit de jur-împrejur.

— Deci, Phoebe ți-a arătat locul?

Înainte sau după ce s-a-ntins pe podea?

— Da, am mințit eu. Foarte util.

— Și l-ai cunoscut și pe Jamie, a spus domnul Robins, fixându-l pe prietenul meu cu privirea.

Jamie s-a ridicat urgent de pe canapea și s-a așezat pe un fotoliu din celălalt capăt al încăperii.

— Ne știm de la Croyden, am zis.

— Ah. Ce coincidență!

Mama s-a aplecat și mi-a îndepărtat o șuviță de păr din ochi.

— Trebuie să plec la serviciu, iubito.

— Iar tu trebuie să te duci la Grup, mi-a spus doctorița Kells, zâmbind. De-abia aștept să ne cunoaștem mai bine.

Eu nu.

Părinții mei m-au îmbrățișat și și-au luat la revedere, domnul Robins s-a retras și el, iar doctorița Kells a mai spus o dată înainte de a pleca:

— Mă bucur din tot sufletul că ești aici.

I-am zâmbit forțat, apoi am rămas singură printre colegii mei. Eram paisprezece cu toții, unii înșirați pe canapele, alții pe fotolii, alții pe podea. M-am așezat pe un scaun și mi-am trântit geanta la picioare. O femeie pistruiată și surâzătoare, cu o eșarfă arămie pe cap, cu ochelari cu ramă plină și cu o fustă lungă cu mai multe straturi se cocoțase pe brațul unei canapele. A bătut din palme cu autoritate și atunci brățările de la mână i-au zornăit.

— Suntem gata să începem? a întrebat consiliera hippie.

— Da, a mormăit toată lumea.

— Minunat! Azi avem pe cineva foarte special aici cu noi, a zis ea, zâmbind către mine. Vrei să te prezinți grupului?

Am ridicat mâna, stânjenită.

— Sunt Mara Dyer.

— Bună, Mara, a răspuns corul.

Exact ca-n filme.

— Ne bucurăm mult că ești aici, Mara. Eu sunt Brooke. Acum, ca să te cunoaștem mai bine, aș vrea să ne spui de unde ești, câți ani ai și o dorință secretă și specială de-a ta. Asta va face fiecare, pe rând, după tine. E bine-așa?

Fenomenal.

— Sunt dintr-un oraș de lângă Providence.

M-au împuns treisprezece priviri nelămurite.

— Rhode Island, am lămurit eu lucrurile. Am șaptesprezece ani, am adăugat, și mi-aș dori să nu trebuiască să fiu aici, am zis în cele din urmă.

N-am rezistat tentației.

Dorința mea secretă i-a smuls un chicotit lui Jamie, dar el era singurul care-mi împărtășea simțul umorului, se vede treaba. Nimeni altcineva nici măcar n-a zâmbit. Eh, asta e.

— Înțelegem cum te simți, Mara, a spus Brooke. E o schimbare majoră. Mai departe, acum, în sensul acelor de ceasornic.

A arătat către un băiat care stătea în stânga mea, pe un fotoliu. Acesta a început să spună ceva, dar nu auzeam nimic, pentru că Phoebe se tot foia în locul de lângă mine și mirosul răsuflării ei mi-a atras toată atenția. Mi-a pus în poală, pe ascuns, o foaie împăturită de hârtie.

O scrisoare de dragoste, poate? Să fiu eu oare atât de norocoasă? Am deschis-o.

Nu era o scrisoare de dragoste. Nu era deloc o scrisoare. Era o fotografie cu mine, întinsă în patul meu. În pijamaua pe care o purtasem noaptea care trecuse. Eram cu fața la cameră, dar nu mi se vedeau ochii.

Cineva mi-i zgâriase.

14.

Mi s-a făcut rău de teamă, de parcă aș fi fost o marionetă și Phoebe mi-ar fi tăiat sforile.

— Ți-a căzut din geantă, a șoptit ea.

M-am uitat în gol la poză până mi-am auzit numele. Am îndesat-o în buzunar și am cerut voie la toaletă. Brooke a dat din cap. Mi-am luat geanta și-am ieșit.

La baie, m-am ascuns într-o cabină și am scotocit prin geantă. Am scos un volum vechi pe care l-am găsit în garaj și pe care voiam să-l citesc – cred că era al tatii, din facultate – dar și blocul de desen pe care nu mai avusesem chef să desenez, precum și câteva batoane de cărbune și pixuri.

Și camera mea foto digitală. Cea pe care părinții mei mi-o făcuseră cadou de ziua mea. Nu-mi aminteam deloc s-o fi băgat în geantă.

Pulsul mi-a luat-o la goană și am scos poza din buzunarul de la spate, holbându-mă la ea. Am deschis camera, am deschis meniul și am așteptat.

Ultima fotografie făcută a apărut pe ecran. Era aceeași fotografie din mâna mea.

Imaginea dinainte era tot cu mine dormind, în aceleași haine cu care fusesem îmbrăcată noaptea care trecuse, cu trupul într-o altă poziție. Și imaginea dinainte de asta. Și cea dinainte de asta.

Erau patru în total.

Mi s-au înmuiat genunchii de groază, dar m-am străduit să nu mă prăbușesc și m-am prins de pereții cabinei. Trebuia să rămân în picioare. Trebuia să-mi dau seama dacă era cumva vreo cale în care să pot dovedi că Jude a făcut pozele, că era viu și că fusese la mine-n cameră și că mă privise cum dormeam. Am trecut prin setările camerei, străduindu-mă să nu mă sufoc.

Camera avea un cronometru.

Geanta mea fusese controlată; cine mi-a verificat-o a văzut probabil fotografia printată, dar pentru ei era exact ce era. Doar o poză cu mine dormind. Poate au crezut că mi-am zgâriat ochii de una singură.

Dacă le arătam camera digitală lor sau părinților mei, poate ar fi crezut că mi-am făcut singură toate pozele alea; că am folosit cronometrul pentru a pregăti cadrele. *Motivul* nu mai conta; tocmai ieșisem dintr-o clinică de psihiatrie unde fusesem internată fără voia mea. *Motivul* nu avea să mai conteze niciodată.

Mi-am înăbușit țipetele pe care nu-mi permiteam să le scot. Am pus camera și poza la loc în geantă. M-am întors în camera comună și am rămas acolo nemișcată. Phoebe psihopata s-a holbat la mine tot timpul. N-am băgat-o în seamă. M-am detașat. Eram testată, după cum a spus domnul Robins, evaluată ca să vadă dacă fac față în lumea de afară, iar eu trebuia să dovedesc că pot face asta.

Așa că, după ce sesiunea a luat sfârșit, m-am adresat lui Jamie – aveam nevoie de relaxare.

— Ți-e dor de Croyden? am întrebat, cu o falsă nonșalanță.

— Sigur. Mai ales în momentele în care ne pun să ținem discursuri încurajatoare cu *Chariots of Fire* ca fundal sonor.

Mulțumesc, Jamie.

— Spune-mi că glumești.

— Aș vrea eu. Măcar mâncarea e bună, a spus el, în timp ce ne așezam la coadă pentru masa de prânz.

Era cât pe-aci să-l întreb ce mâncăm, când un strigăt pătrunzător s-a auzit din fața cozii. Eram deja cu nervii la pământ și chestia asta aproape că m-a făcut praf. Am privit, încremenită, cum o fată blondă cu față delicată, ca de păpușă, s-a desprins din grup.

— Megan, mi-a spus Jamie la ureche. Biata puștoaică se teme de orice. Se-ntâmplă mai mereu.

Megan era acum lipită cu spatele de perete, arătând spre ceva. Un „elev” incredibil de arătos se îndrepta în direcția în care arăta ea cu degetul. S-a aplecat, iar eu m-am ridicat pe vârfuri, ca să văd mai bine.

— E un șarpe de casă, a strigat el.

L-a ridicat cu ambele mâini.

Am expirat. Ce mare scofală…

Megan a urlat din nou când băiatul a rupt șarpele în două.

Am rămas paralizată preț de o secundă, pentru că nu-mi venea să cred ce văd. Noaptea trecută pisica, acum asta – furia m-a cuprins și nu m-am mai stăpânit. Era mai bună decât frica. Nu putusem să fac nimic în privința pisicii, dar acum puteam face ceva.

Mi-am croit drum printre oamenii de la coadă, în vreme ce băiatul, care acum semăna mai degrabă cu omul de Cro-Magnon, a dat drumul bucăților stâlcite pe covorul alb, cu o mutră satisfăcută. Era mai înalt ca mine, dar l-am privit fix în ochi.

— Ce e *în neregulă* cu tine?

— Pari ofticată, a zis el, cu o voce lipsită de emoție. E doar un șarpe.

— Și tu ești doar un imbecil.

Jamie a apărut lângă mine și s-a uitat la mizeria de pe jos.

— Văd că ai făcut cunoștință cu Adam, colegul nostru sadic.

Adam l-a împins pe Jamie în zid cu o mână.

— Măcar nu sunt colegul poponar.

Au început să se audă încurajări și strigăte de „Bătaie! Bătaie! Bătaie!”, care se amestecau cu țipetele pițigăiate și răgușite ale unui consilier:

— Încetați!

Dar Jamie nu era nici pe departe deranjat. De fapt, zâmbea și se uita fix la Adam, care-l lipise de perete.

— Pocnește-mă, a spus el.

Avea o voce joasă. Convingătoare. Iar Adam părea dornic să-i facă pe plac. Și-a dus pumnul în spate, dar un consilier masiv, îmbrăcat într-o cămașă scumpă, șifonată și prea strâmtă, a ajuns la el și i-a sucit mâinile la spate. Venele de pe brațele și de la gâtul lui Adam zvâcneau, iar tatuajele de pe antebrațe păreau că se mișcă. Avea o tunsoare scurtă, militărească, și, pe sub ea, scalpul îi era purpuriu. Era oarecum caraghios, de fapt.

— Wayne, a zis Brooke, făcându-i cu mâna consilierului, ajută-l pe Adam să se calmeze. Jamie, tu și cu mine o să discutăm asta mai târziu.

— Ce să discutăm? a întrebat Jamie inocent. N-am făcut nimic.

Un alt adult, un tip cu coadă la spate, i-a spus lui Brooke:

— L-a instigat.

Jamie s-a întors spre el.

— Nu l-am instigat deloc, Patrick dragă. Stăteam aici, calm, totuși indignat, când Adam a curmat în mod inutil o formă de viață reptiliană.

— La ora două, a zis Brooke tăios. O să lipsești de la terapia prin teatru.

— Mare brânză.

Am pufnit în râs. Cei din jurul nostru șușoteau, trăgând cu ochiul. Lui Jamie părea să-i placă.

— Ai avut tupeu, i-am spus pe măsură ce înaintam la rând.

— Când, mai precis?

— Atunci când ai dat senzația că vrei să te pocnească.

Jamie părea gânditor.

— Cred că voiam, de fapt. Ce ciudat: de când am venit aici, am devenit *și mai combativ.*

— Hmm, am murmurat eu.

— Ce e?

— Mi-am amintit ceva ce spune tata uneori.

El și-a ridicat sprâncenele întrebător.

— Pune un infractor mărunt într-o închisoare de maximă securitate și va ieși știind cum să violeze și să jefuiască.

— Exact, a zis Jamie, dând din cap. Dorința mea de a pocni obiecte e direct proporțională cu voioșia personalului de-aici. Și, în ultima vreme, mi se pare totul ultraenervant. Totul și toată lumea.

Înaintam la coadă și l-am pe văzut pe Wayne oferind păhărele de hârtie colegilor mei din fața noastră. M-am uitat la Jamie.

— Mai întâi medicamentele, apoi mâncarea, mi-a explicat el.
— Pentru toți?
— Vine la pachet, a zis Jamie când coada a mai înaintat puțin. Terapie medicamentoasă împletită cu psihoterapie, bla bla bla.
Apoi a venit rândul lui. A luat două păhărele de la un consilier, același care pusese capăt mai devreme bătăii.
— Bună, Wayne, a făcut Jamie voios.
— Bună, Jamie.
— Până la fund.
Jamie a dat pe gât primul păhărel, apoi pe cel de-al doilea. Apoi Wayne mi-a aruncat o privire.
— Tu urmezi.
— Eu sunt nouă…
— Mara Dyer, a zis el, oferindu-mi două păhărele.
M-am holbat înăuntrul lor. Unul era plin cu apă, celălalt cu pastile. Pastile necunoscute; o știam pe una singură.
— Ce sunt astea? l-am întrebat.
— Medicamentele tale.
— Dar eu nu iau atâtea.
— Poți vorbi despre asta mai târziu cu doamna doctor Kells, dar deocamdată trebuie să le iei.
Mi-am mijit ochii la el.
— Regulile sunt reguli, a zis el, ridicând din umeri. Hai, ia-le.
Le-am dat pe gât și le-am înghițit.
— Deschide gura, mi-a spus.
M-am executat.
— Bravo.
Primesc o steluță aurie? N-am zis-o cu voce tare, dar mi-ar fi plăcut. Am preferat să mă târăsc după Jamie și am mâncat împreună. În mod miraculos, chiar am râs. Exact când mă gândeam că locul ăsta parcă nu-i așa de nasol, a apărut doctorița Kells într-un colț al încăperii și m-a strigat.
— Baftă, mi-a zis Jamie când m-am ridicat de la masă. Dar nu aveam nevoie de baftă. În ciuda nopții proaste și a dimineții și mai proaste, îmi știam rolul bine. Știam că o voi scoate la capăt.
Când am plecat din sala de mese, cineva m-a prins însă cu putere de încheietură și m-a tras într-un intrând. Era Phoebe. M-am uitat în spatele meu; nu ne vedea nimeni.
— Cu plăcere, a zis ea plat.
Mi-am smuls brațul.

— Pentru ce anume?

Fața lui Phoebe era o mască inexpresivă.

— Că ți-am aranjat ochii.

15.

Deci Phoebe psihopata îmi zgâriase ochii. Nu Jude.

Mă simțeam ușurată și furioasă în același timp. Jude făcuse fotografiile și se asigurase că le găsesc azi, și a fost înspăimântător și îngrozitor, da. Dar mă bucuram că nu fusese el cel care îmi mâzgălise ochii. Nu știu de ce, dar mă bucuram.

Phoebe s-a îndepărtat înainte să mai apuc să-i spun ceva. Am inspirat profund și am urmat-o pe doctorița Kells pe coridor, dar simțeam că zidurile vin peste mine. Phoebe mă dezechilibrase și trebuia să-mi recâștig autocontrolul.

După un drum care mi s-a părut lung de cinșpe kilometri, am ajuns la o ușă deschisă, aproape de capătul holului. Doctorița Kells intrase deja. Camera era albă, ca toate celelalte, și singura piesă de mobilier era un birou de lemn deschis la culoare și două scaune albe, care păreau minuscule în spațiul deschis. Doctorița Kells stătea la birou și lângă ea era un bărbat. Ea mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să iau loc pe unul dintre scaune. M-am dus ascultătoare, dar era cât pe-aci să mă așez pe lângă el. Ciudat.

— Cum ți s-a părut turul? m-a întrebat ea.

— Mi-a plăcut, am mințit eu din nou.

— Minunat. Aș vrea să ți-l prezint pe domnul doctor Vargas.

Tipul de lângă ea mi-a surâs. Era tânăr – la douăzeci și ceva de ani, probabil, cu păr ondulat și cu ochelari. Într-un fel, semăna cu Daniel.

— Domnul doctor Vargas e neuropsiholog. Lucrează cu unii dintre elevii noștri care au suferit lovituri la cap sau alte boli acute ce fac tot felul de probleme.

— Încântată de cunoștință, am spus.

— Și eu.

Încă zâmbind, s-a mișcat în spatele meu, către ușă.

— Mulțumesc, doamnă doctor Kells.

— Plăcerea mea.

El a închis ușa, iar eu am rămas doar cu ea. Femeia s-a ridicat de la biroul ei și s-a așezat pe scaunul de lângă mine. Zâmbea. Nu avea la ea nici pix, nici hârtie. Pur și simplu… mă privea.

Atmosfera era încărcată, iar gândirea îmi devenea din ce în ce mai lentă, pe măsură ce se scurgeau minutele. Sau poate că nici nu se scurgeau; timpul era elastic în camera asta mare și goală. Am privit în jurul meu, căutând un ceas, dar nu părea să fie niciunul acolo.

— Deci, a zis doctorița Kells în cele din urmă. Cred c-ar trebui să începem să discutăm despre motivele pentru care te afli aici.

Începe spectacolul. Am căutat prin memorie după simptomele stresului posttraumatic, ca să fiu sigură că mimez *asta,* și nu schizofrenia. Sau ceva mai rău.

— Sunt aici, am zis eu cu atenție, pentru că am supraviețuit unei traume. Prietena mea cea mai bună a murit.

Pauză cu subînțeles.

— Mi-a fost foarte greu și mă tot gândesc la asta. Am avut halucinații. Și flashbackuri.

M-am oprit. O fi fost oare suficient?

— De asta familia ta s-a mutat în Florida, a zis ea.

Da.

— Exact.

— Dar nu de asta ai fost înscrisă în acest program.

Am înghițit în gol.

— Cred că n-am depășit momentul.

Am încercat să par inocentă, dar nu eram decât agitată. Ea a dat din cap.

— Nimeni nu se așteaptă la așa ceva. Dar eu te întreb dacă înțelegi sau nu de ce te afli *aici.* Acum.

Ah. Voia să-i povestesc despre Jude – despre faptul că eu credeam că este în viață. Trebuia să-i răspund, dar era foarte riscant. Dacă vorbeam cu prea mare grijă, avea să-și dea seama c-o manipulez. Dar dacă vorbeam cu prea multă candoare, ar fi putut hotărî că sunt mai nebună decât în realitate. Așa că am spus:

— Tata a fost împușcat. Am… am crezut c-o să moară. M-am speriat îngrozitor. M-am dus la secția de poliție și am început pur și simplu să urlu. Nu eram… parcă nu eram eu însămi. Am trecut prin multe.

Stomacul mi s-a strâns. Speram să treacă mai departe. N-a trecut.

— La poliție l-ai pomenit pe iubitul tău. Jude.

Uram să-i aud numele.

— Fostul, am zis.

— Poftim?

— Fostul iubit.

— Fostul iubit, a repetat ea, privindu-mă în același fel în care o făcuse și doctorița West cu câteva zile-n urmă. L-ai pomenit pe fostul tău iubit, Jude. Ai zis că e aici.

Cuvintele *PENTRU CLAIRE* au apărut, roșii, pe peretele alb din spatele ei. Un fior de groază m-a străbătut și am clipit ca să le fac să dispară.

— Informațiile din dosarul tău spun că iubitul tău, Jude – fostul tău iubit, scuze – și prietenele tale, Rachel și Claire, au murit în accidentul de la Azilul de Nebuni Tamerlane din Rhode Island.

— Da, am șoptit eu.

— Dar ai zis că Jude e aici, a repetat ea.

N-am zis nimic.

— L-ai mai văzut din seara aceea, Mara?

Eram ca de piatră. Mi-am stăpânit vocea.

— Asta ar fi imposibil.

Doctorița Kells s-a sprijinit cu cotul pe birou și și-a pus bărbia în palmă. M-a privit cu compasiune.

— Vrei să știi ce cred eu?

Ia uimește-mă.

— Nu-mi pot imagina.

— Eu cred că te simți vinovată pentru moartea celei mai bune prietene a ta. Și pentru moartea iubitului tău.

— Fost! am țipat eu.

La naiba.

Doctorița Kells nici n-a tresărit. Avea o voce calmă.

— S-a întâmplat ceva cu tine și cu Jude, Mara?

Respiram cu greu, dar nu-mi dădeam seama. Am închis ochii. *Controlează-te.*

— Te rog, spune-mi adevărul, a zis ea cu blândețe.

— Ce importanță mai are?

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz. La dracu’.

— O să-mi fie mult mai greu să te ajut altfel. Și chiar îmi doresc să te ajut.

N-am mai zis nimic.

— Știi, a zis ea, lăsându-se pe spate în scaun. Unii adolescenți au stat ani întregi în acest program; au început aici și s-au mutat apoi în complexul nostru rezidențial, și acolo sunt și

acum. Dar nu cred că tu ai nevoie de așa ceva. Cred că asta e doar o oprire pentru tine. Ca să te ajutăm să te-ntorci acolo unde ar trebui să fii. Ai fost scoasă din circuit de tot ce s-a întâmplat în ultimele șase luni – și asta e *de înțeles.* Ai supraviețuit unui accident catastrofal.

N-a fost accident.

— Cea mai bună prietenă a ta a murit.

Eu am omorât-o.

— Te-ai mutat.

Ca să încerc să uit ce-am făcut.

— Profesoara ta a murit.

Pentru că eu mi-am dorit să moară.

— Tatăl tău a fost împușcat.

Pentru că eu am împins pe cineva să facă asta.

— Sunt mai multe traume decât au de înfruntat oamenii într-o viață-ntreagă, iar tu ai trecut prin toate astea în numai șase luni. Și cred că îți va fi de folos să vorbești cu mine despre asta. Știu că ai mai fost și înainte la alți psihoterapeuți...

La unii care-mi plăceau mai mult.

— Dar acum ești aici și cred că, deși *nu vrei* să te afli aici, o să-ți dai seama că nu e deloc o pierdere de timp.

Acum plângeam de-a binelea.

— Ce vrei să spun?

— Ce s-a întâmplat cu Jude?

Am simțit o durere în gât, iar nasul mă mânca din cauza plânsului.

— M-a – m-a sărutat. Când nu voiam.

— Când?

— În noaptea aia. În noaptea în care...

A murit, era să spun. Dar el nu murise. Era în viață.

— Ți-a mai făcut și altceva?

— A încercat.

Și atunci i-am povestit despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea și ce a încercat să facă Jude.

— Te-a violat? m-a întrebat ea.

Am dat violent din cap.

— Nu.

— Cât de departe a mers?

Am simțit cum mi se-ncinge fața.

— M-a împins în perete, dar...

— Dar ce?

Dar eu l-am oprit.

— Clădirea s-a prăbușit înainte să se-ntâmple ceva.

Doctorița Kells și-a înclinat capul într-o parte.

— Și el a murit, iar tu ai supraviețuit.

N-am spus nimic. Ea s-a aplecat ușor înspre mine.

— Jude îți spune vreodată să faci lucruri pe care nu vrei să le faci, Mara?

Aș fi vrut s-o iau și s-o zgâlțâi. Credea că Jude era un demon imaginar care-mi stătea pe umăr, șoptindu-mi gânduri malefice la ureche.

— Crezi că Jude este în viață? m-a întrebat ea din nou.

Aș fi vrut s-o prind de gulerul bluzei ei de mătase călcate perfect și să-i urlu în față: „Chiar *este* în viață!” A trebuit să-mi adun toate puterile ca să spun un singur cuvânt:

— Nu.

A oftat.

— Mara, când mă minți, trebuie să-ți ajustez tratamentul. Nu vreau să fiu nevoită să te tratez ca pe o mincinoasă patologică. Vreau să pot avea încredere în tine.

Nu m-ar fi crezut nici dacă i-aș fi spus adevărul, dar, în acel moment, nu eram deloc convingătoare mințind.

— Nu cred că este încă în viață, am zis, liniștită. Știu că nu e. Doar că uneori…

— Uneori…

— Uneori mă sperie, știi? am spus eu, cântărindu-mi cuvintele. Ideea c-ar putea fi. Ca un monstru care mi se ascunde în dulap sau sub pat.

Iată. Poate că asta o va mulțumi fără să par prea nebună. Ea a dat din cap.

— Înțeleg în totalitate. Cred că teama ta are o logică și la asta aș vrea să lucrăm cât stai aici.

Am răsuflat ușurată.

— Și eu, am mințit din nou.

— Hai să spunem, ipotetic, că Jude n-a murit la azil.

N-am vrut să spun că trebuie să începem *astăzi.*

— Așa…

— Să spunem că e în Florida.

— Așa…

— Ce crezi că face aici? Care e temerea ta?

Eram pe nisipuri mișcătoare, dar nu știam cum să evit întrebarea.

— Că mă – că mă urmărește.

Ceea ce și făcea.

— De ce ar vrea să vină până-n Florida doar ca să te urmărească?

Pisica măcelărită. Cuvintele scrise pe oglindă, cu sânge. Fotografiile. Pulsul mi se accelera când mă gândeam la ele.

— Ca să mă sperie, am spus.

— De ce să facă asta?

Pentru că am încercat să-l ucid. Pentru că i-am omorât sora.

Astea erau răspunsurile care-mi veneau în minte, dar, desigur, nu le puteam spune cu voce tare. Am preferat să scutur din cap și să-ntreb:

— De ce m-a atacat din capul locului?

— Astea sunt chestiuni diferite, Mara. Violatorii...

— Nu m-a violat.

Doctorița Kells m-a privit lung.

— Nu m-a violat. L-am...

L-am oprit înainte să mă violeze.

— Nu m-a violat, m-am mulțumit să spun. Ce voiai să spui?

— Voiam să spun că violul e mai degrabă despre putere decât despre sex, a început ea să spună. E vorba despre forță sau despre amenințarea cu forța ca să controlăm pe altcineva.

— Deci poate, dacă ar fi în viață, ceea ce nu e real, m-ar urmări ca să-mi arate că mă poate controla. Ca să mă facă să-mi fie teamă.

Hai că mergea.

Doctorița Kells m-a privit cu mare atenție.

— Mi-ai spus foarte multe lucruri astăzi, Mara. Și mă voi gândi la ele. Dar, dacă te interesează, îți pot spune ce cred acum.

Părerea ei mă entuziasma cam cât o clismă.

— Sigur.

— Când erai la secția de poliție, a zis ea, i-ai spus detectivului că le-ai omorât pe Claire și pe Rachel.

Iar începe.

— Asta mă face să cred că te simți foarte vinovată, extrem de responsabilă pentru moartea celei mai bune prietene. Pentru că ți-ai obligat familia să se mute în Florida. Pentru tot ce li s-a întâmplat alor tăi de atunci. Cred că tu ai trecut prin două

traume – atacul sexual din partea lui Jude și apoi prăbușirea clădirii – și cred că, într-un fel, te simți mai puternică dacă-ți imaginezi că *tu* l-ai oprit pe Jude din ce credeai tu că încerca să facă. Și că-ți imaginezi că tu ai provocat, tu ai făcut să se petreacă fiecare eveniment negativ care a avut loc de-atunci. Asta te face să crezi că ai un grad de control pe care nu-l ai. Dar, în subconștient, *tu nu crezi că deții* acest control; și asta se manifestă prin temerea că Jude, de fapt, trăiește.

Nu știu cum am reușit să-mi păstrez mințile, de vreme ce mi se spunea în mod constant că sunt nebună.

— E foarte interesant, am zis încet.

— Pot să te-ntreb ceva, Mara?

Am de ales?

— Sigur.

— Ce vrei să faci?

Am clătinat din cap.

— Acum?

— Nu. În general.

— Vreau… Vreau…

Am încercat să mă gândesc. Ce anume *voiam*?

Să mă-ntorc? În momentul în care cea mai mare problemă a mea era Claire care încerca să-mi fure cea mai bună prietenă? Să dau timpul înapoi, înainte de momentul în care am cunoscut-o pe Claire? Și pe Jude?

Dar asta însemna și înainte de Noah.

Mi l-am amintit, îngenunchind la picioarele mele. Legându-mi șireturile. Privindu-mă cu ochii aceia albaștri și zâmbindu-mi în felul acela pe care-l adoram.

Nu voiam să dau timpul înapoi, înainte de el. Nu voiam să-l pierd. Voiam doar…

— Să mă simt mai bine, am zis în cele din urmă.

De dragul familiei mele. De dragul lui Noah. De dragul meu. Voiam să mă gândesc la facultate, nu la clinici de psihiatrie. Eu nu voi fi niciodată normală, dar poate voi găsi o cale prin care să duc o viață cât de cât normală.

— Mă bucur că spui asta, a zis doctorița Kells, apoi s-a ridicat. Te putem ajuta să te simți mai bine, dar trebuie să-ți dorești asta, altfel n-avem ce face.

Am dat din cap și-am încercat să mă ridic în picioare, dar m-am împleticit. Am încercat să mă sprijin de birou ca să mă

echilibrez, dar reacțiile mele erau greoaie, așa că m-am chircit. Doctorița Kells mi-a pus o mână pe spate.

— Ți-e rău?

Am auzit ecoul vorbelor ei – în vocea altcuiva. În mintea mea. Am clipit. Doctorița Kells mă privea cu îngrijorare. Am reușit să dau din cap, dar mișcarea mi-a încețoșat gândurile. Ce era cu mine?

— Ce s-a întâmplat? a întrebat doctorița Kells.

M-a privit cu atenție și m-am simțit ciudat. De parcă aștepta să se întâmple ceva.

M-am simțit paranoică. Bănuitoare.

Când am încercat să zic ceva, privirea mi s-a încețoșat.

— Apă? m-a întrebat ea și am auzit din nou ecoul din depărtare.

Probabil că am dat din cap, căci doctorița Kells m-a ajutat să mă așez și a zis că se-ntoarce imediat. Am auzit ușa deschizându-se în spatele meu, apoi închizându-se la loc.

Apoi am leșinat.

16.

Cu mult timp înainte

Calcutta, India

Mi-am sprijinit obrazul pe deschizătura trăsurii și am privit din spatele perdelei la bobocii albi ai copacilor și la mușchiul gros care le creștea pe trunchiuri. Plantele agățătoare atârnau de pe crengile de deasupra noastră, atât de aproape încât puteam să le ating, dar mie nu-mi păsa. Cunoșteam lumea asta, lumea verde a stâncilor acoperite cu mușchi și a frunzelor lucitoare, lumea colorată ca o nestemată a florilor junglei și a apusurilor. Nu mă mai interesa. Mă fascina, în schimb, lumea mică din această trăsură.

— Ți-e rău?

Am auzit vorbele omului alb, întrebarea din ele, dar nu le-am înțeles sensul. Vocea i se auzea slab din fundul trăsurii. Nu m-am sinchisit să mă uit la fața lui.

Trăsura s-a zgâlțâit, iar eu m-am prins cu degetele mele mici și mai adânc de scaunul plușat. *Catifea,* spusese bărbatul când îmi trecusem prima oară mâna peste ea, uluită. Nu mai pipăisem niciodată ceva atât de moale; așa ceva nu exista în lumea mea de blană și piele.

Mergeam într-un ritm lent, mai încet decât elefanții, și înaintam încontinuu, de câteva zile și nopți. În cele din urmă, pădurea umedă a făcut loc pământului uscat și verdele s-a transformat în maroniu și negru. Mirosul ascuțit al fumului umplea aerul, amestecându-se cu aroma de santal din trăsură.

Caii au încetinit, iar eu am tras din nou cu ochiul afară. Am fost șocată de ce-am văzut.

Niște fiare uriașe și cuminți – mai mari decât orice altceva văzusem înainte – se ridicau din apă. Trompele lor fragile se-ntindeau către cer și colcăiau de oameni, deși ele în sine nu se mișcau. Erau sunete pe care nu le mai auzisem niciodată, străine și bizare. Simțeam pe limbă gustul mirodeniilor, iar nările mi se umpluseră cu aroma pământului reavăn.

Omul cel alb a arătat cu mâna fiarele uriașe.

— Vapoare, a zis el, apoi și-a coborât brațul tremurând.

Avea mușchii slabi și lăsați și s-a cufundat din nou în umbră, răsuflând din greu. Apoi, ne-am oprit. Ușa trăsurii s-a deschis și un tip cu față de om bun, îmbrăcat în niște haine de un albastru-aprins, mi-a întins brațul.

— Haide, mi-a zis el, într-o limbă pe care o înțelegeam.

Vocea lui semăna cu apa încălzită la soare. Nu-mi era frică de el, așa că l-am urmat. Mă așteptam ca omul cel alb să vină după mine, așa cum o făcuse când mai coborâserăm din trăsură pe drum, dar el n-a venit. S-a apropiat de ușă, dar fața i-a rămas în umbră. I-a înmânat omului în albastru o mică pungă neagră, cu brațul tremurându-i de efort.

— Întoarce-te aici în ultima zi a fiecărei săptămâni și angajatul meu o va umple, cât timp fata e cu tine.

Omul în Albastru a luat punga cu bani și a înclinat din cap.

— Domnul este generos.

Omul cel alb a râs, cu un sunet slab.

— Compania Indiilor de Est este generoasă.

Mi-a făcut semn să vin mai aproape de trăsură. M-am apropiat. Omul cel alb mi-a făcut semn să deschid palma. L-am ascultat. Mi-a pus în palmă ceva rece și sclipitor. Mi s-a făcut scârbă la atingerea pielii lui uscate.

— Să-și cumpere și ea ceva drăguț, i-a zis Omului în Albastru.

— Da, domnule. Cum o cheamă?

— Nu știu. Călăuzele mele au încercat s-o forțeze să spună, dar ea n-a vrut să vorbească cu ele.

— Ne înțelege?

— Clatină sau scutură din cap la întrebări care-i sunt adresate în hindusă sau sanscrită, deci cred că da. Are ochi plini de inteligență. Cred că va învăța repede engleza.

— Va fi o mireasă adorabilă.

Omul cel alb a izbucnit în râs, de data asta mai tare.

— Cred că soția mea nu va fi de acord cu asta. Nu, fata va fi în grija mea.

— Când vă veți întoarce după ea?

— Azi plec la Londra și afacerile de acolo mă vor ține ocupat cel puțin șase luni. Dar sper să mă întorc curând după aceea, poate cu soția și fiul meu.

Omul a tușit.

— Apă?

Omul cel alb a început să tușească din ce în ce mai violent, dar a făcut semn cu mâna.

— Vă simțiți destul de bine ca să plecați pe mare?

Omul cel alb n-a răspuns până când criza de tuse nu s-a sfârșit. Apoi a zis:

— E doar febra fluviului Gange. Îmi trebuie doar apă curată și odihnă.

— Soția mea vă poate prepara o tinctură înainte să plecați, dacă doriți.

— O să fiu bine, mulțumesc. Am studiat medicina după Școala Militară de la Croyden. Acum trebuie să plec. Ai grijă de tine și de ea.

Omul în Albastru a dat din cap, iar omul cel alb s-a retras la loc în umbră. Ușa trăsurii s-a închis.

Omul în Albastru s-a dus apoi în față, la cai, și i-a spus omului așezat în vârf ceva în limba lui. A noastră.

— Fă-i o mixtură de usturoi uscat, suc de lămâie, miere, tamarin și turmeric sălbatic. S-o bea de patru ori, din oră-n oră.

Apoi i-a dat omului două cerculețe strălucitoare din punga neagră. *Vizitiul,* așa îl numise omul cel alb. A dat o dată din cap și a ridicat hățurile.

— Stai!

Omul în Albastru a ridicat mâna. Vizitiul s-a oprit.

— Erai de față când au găsit-o pe fată?

Vizitiul s-a uitat la mine cu ochii lui negri, apoi a privit în altă parte. A dat încet din cap.

— Nu. Dar prietenul meu, un hamal din grupul lor, era.

N-a mai spus nimic, ci doar a întins mâna către Omul în Albastru, care a oftat și a mai pus două discuri argintii în palma plină de bătături a vizitiului. Vizitiul a zâmbit, dând la iveală o gură știrbă. Și-a îndreptat privirea către mine.

— Nu-mi place că ne ascultă și ea.

Omul în Albastru s-a întors către mine.

— Du-te și cercetează împrejurimile, a zis el și mi-a făcut semn către vapoare.

Da, am dat eu din cap și m-am prefăcut că plec. M-am făcut mică în cealaltă parte a trăsurii. Nu mă puteau vedea. Am stat și-am ascultat. Omul în Albastru a vorbit primul.

— Ce-ai auzit?

Vocea vizitiului era joasă.

— Vânau un tigru, la câteva zile distanță de Prayaga. L-au urmărit până la copaci călare pe elefanți, dar, fără niciun avertisment, aceștia s-au oprit. Nimic nu-i mai putea face să înainteze – nici cu binele, nici cu răul. Prostul ăla, a zis el, bătând în trăsură, a insistat să continue pe jos, dar numai trei oameni l-au însoțit. Unul era un străin – poate călăuza omului alb. Altul era bucătar. Ultimul era vânător, fratele hamalului, prietenul meu.

— Continuă.

— Au luat urma animalului până au ajuns într-o zonă cu iarbă înaltă. Toți vânătorii știu că iarba înaltă ascunde moartea, și fratele, vânătorul, a vrut să se întoarcă. Celălalt bărbat, străinul, i-a îndemnat să meargă înainte, iar omul cel alb l-a ascultat. Bucătarul i-a urmat, dar vânătorul a refuzat și a plecat de unul singur. N-a mai fost văzut niciodată.

— Ce s-a întâmplat?

Omul în Albastru părea curios, dar nu înfricoșat.

— Cei trei au urmărit tigrul ore întregi, până când s-au trezit într-o baltă de sânge.

— De la o vânătoare recentă?

— Nu, a spus vizitiul.

Caii au tropotit și au fornăit nerăbdători.

— Dacă ar fi fost prada unui tigru, ar fi fost urme care să pornească de la balta de sânge. Ar fi fost oase și carne, piele și blană. Dar nu era nimic. Nicio carcasă. Niciun fir de păr. Nici muște care să dea târcoale. Au dat ocol bălții și au cercetat

iarba. Apoi au văzut urmele. Urmele tălpilor unui copil, pline de sânge.

— Și urmele au dus la fetița asta?

— Da, a spus vizitiul. Era ghemuită la rădăcina unui copac, dormea. Și în pumn avea o inimă de om.

17.

Am deschis ochii brusc. Culorile vii din coșmarul meu fuseseră șterse de albul din jur.

Eram în pat, uitându-mă-n tavan. Dar nu eram în patul *meu*; nu eram acasă. Pielea îmi era udă de transpirație și inima îmi bătea cu putere. Am încercat să-mi amintesc visul, să-l păstrez înainte să se topească.

— Cum te simți?

Ultimele urme ale visului s-au șters la auzul vocii. Am expirat încet și m-am sprijinit pe coatele mele înțepenite să văd cine vorbește. Am dat cu ochii de un tip cu părul castaniu prins într-o coadă. L-am recunoscut, dar nu-mi mai aminteam cum îl cheamă.

— Cine ești tu? l-am întrebat precaută.

Mi-a zâmbit.

— Eu sunt Patrick, iar tu ai leșinat. Cum te simți? a mai întrebat el o dată.

Am închis ochii. M-am săturat să-mi tot fie rău.

— Bine, am zis.

Chiar atunci, doctorița Kells și-a făcut apariția în spatele lui Patrick.

— Ne-ai speriat, Mara. Ești hipoglicemică?

Încă nu gândeam cum trebuie și inima îmi bătea accelerat.

— Poftim?

— Hipoglicemică, a repetat ea.

— Nu cred.

Mi-am pus picioarele pe marginea patului mic și tare. Am scuturat din cap, dar asta mi-a intensificat durerea.

— Nu.

— Bine. Analizele de sânge ne vor edifica.

— Analizele de sânge?

A aruncat o privire înspre brațul meu. Aveam o bucată de vată lipită lângă cot cu leucoplast; cineva îmi scosese hanoracul și mi-l pusese la capul patului. Mi-am apăsat cu mâna locul unde fusesem înțepată și am încercat să nu par prea speriată.

— A fost o urgență. Ne-am făcut griji pentru tine, a simțit doctorița Kells nevoia să-mi explice.

Ceea ce însemna că păream foarte speriată.

— Am sunat-o pe mama ta – l-a trimis pe tatăl tău să te ia mai devreme. Sunt convinsă că nu-i nimic grav, dar e mai bine să fim siguri.

Am fiert în tăcere până când a venit tata. Mi-a zâmbit larg când m-a văzut, dar mi-am dat seama că e îngrijorat. S-a aplecat către mine.

— Cum te simți?

Supărată pentru că mi-au luat sânge. Furioasă că am leșinat. Speriată că se va mai întâmpla, deoarece s-a mai întâmplat și înainte.

Se mai întâmplase înainte să am flashbackuri la expoziția de artă la care mă dusese Noah și după căutarea nocturnă a fratelui meu. Se mai întâmplase după ce băusem sânge de pui de găină într-un magazin voodoo care între timp părea că dispăruse. Și, de fiecare dată când am leșinat, conturul realității s-a încețoșat, lăsându-mă confuză. Dezorientată. Nu mai știam ce e real sau nu. Nu mai aveam încredere în mine, iar asta era ceva greu de suportat.

Dar, desigur, nu-i puteam spune tatii nimic din toate astea, iar el aștepta un răspuns. Așa că i-am zis doar:

— Mi-au luat sânge.

— Au fost îngrijorați din cauza ta, a spus el. Și s-a dovedit că tu *chiar* aveai glicemia scăzută. Vrei să mergem la o înghețată în drum spre casă?

Părea atât de vesel, așa că am dat din cap de dragul lui. Tata a zâmbit.

— Fantastic, a zis el și m-a ajutat să mă dau jos din pat.

Mi-am luat hanoracul și am pornit amândoi către ieșire; m-am uitat după Jamie pe drum, dar parcă intrasem pământ.

Tata s-a aplecat deasupra unei lăzi de lângă ușa de la intrare și a luat o umbrelă cu mâner gros.

— Toarnă cu găleata, a zis el, făcând un semn spre fereastră.

Șiroaie de ploaie se izbeau pe trotuar, iar tata a avut un pic de bătaie de cap cu umbrela când a deschis ușa. Mi-am încrucișat brațele peste piept, privind parcarea din locul nostru adăpostit. Mă întrebam cât e ceasul; singura mașină din parcare

în afară de cea a tatălui meu era o furgonetă veche, de culoare albă. Restul locurilor erau goale.

Tata s-a strâmbat, cerându-și parcă scuze.

— Cred că va trebui să alergăm.

— Ești sigur că poți să alergi?

El s-a bătut ușor peste piept.

— Sunt în formă maximă. Dar tu ești sigură că poți?

Am dat din cap că da.

— Poți ține tu umbrela, altfel.

— Nu-i nevoie, am zis, privind ploaia.

— Bine. La trei. Unu, a început el, flexându-și genunchiul. Doi… Trei!

Am dat buzna în mijlocul potopului. Tata a-ncercat să-mi țină umbrela deasupra capului, dar n-avea niciun sens. Când am ajuns la mașină și am deschis portierele, eram uzi leoarcă.

Tata a scuturat din cap, împrăștiind stropii de apă pe bord. A zâmbit, iar zâmbetul lui era molipsitor. Poate că înghețata era o idee bună, la urma urmelor.

A pornit mașina și a dat să iasă din parcare, iar eu, din reflex, m-am studiat în oglinda retrovizoare laterală.

Aveam părul lipit de față și eram palidă. Dar arătam bine. Poate un pic trasă la față. Un pic obosită. Dar normală.

Apoi, imaginea mea din oglindă mi-a făcut cu ochiul. Chiar dacă eu n-o făcusem. Mi-am apăsat podurile palmelor pe ochi. Aveam halucinații pentru că eram stresată. Speriată. Nu era nimic real. Eram în regulă.

Am încercat să mă conving să cred asta. Dar când am deschis ochii, o lumină a lucit în oglindă, orbindu-mă. Doar faruri. Doar farurile mașinii din spatele nostru. M-am răsucit în scaun ca să văd mai bine, dar ploaia era atât de deasă încât n-am putut să deslușesc decât farurile.

Tata a ieșit din parcare și a continuat să meargă, iar farurile ne-au urmat. Acum am văzut că aparțineau unei furgonete. Unei furgonete albe. Aceeași din parcarea complexului comercial.

Am tremurat și m-am zgribulit în hanorac, apoi m-am întins și am pornit căldura.

— Ți-e frig?

Am dat din cap.

— Sângele ăla de New England se diluează repede, a zis tata, cu un zâmbet.

I-am surâs și eu ușor.

— Te simți bine, puștoaico?

Nu. Am aruncat o privire în oglinda laterală aburită. Farurile erau în continuare în spatele nostru. M-am întors din nou, în speranța c-o să văd mai bine prin lunetă, dar tot nu am zărit cine era la volan.

Furgoneta ne-a urmărit până când am intrat pe autostradă.

Mi s-a făcut rău. Mi-am șters fruntea transpirată cu antebrațul și am strâns tare din ochi. Trebuia să întreb.

— Asta e aceeași furgonetă din parcare?

Am încercat să nu par paranoică, dar trebuia să aflu dacă și tata o văzuse.

— Hmm?

— În spatele nostru.

Tata s-a uitat în oglinda retrovizoare.

— Care parcare?

— De la Horizons, am zis încet, printre dinții încleștați. De unde am plecat acum zece minute.

— Nu știu.

Și-a întors privirea din nou la drum. În mod evident nu observase și nici nu credea că e mare scofală. Poate că nici nu era. Poate că stresul fotografiilor, al interviului, mi-a provocat leșinul, care mi-a produs halucinația unei imagini neascultătoare în oglindă. Poate că furgoneta din spatele nostru era doar o furgonetă obișnuită.

M-am uitat din nou în oglinda laterală. Puteam să jur că farurile se apropiaseră și mai tare.

Nu te mai gândi. Priveam în gol, ascultând zgomotul hipnotic și mecanic al ștergătoarelor. Tata nu zicea nimic. A întins mâna să deschidă radioul când brusc am auzit un scârțâit de cauciucuri.

Am ridicat capetele când ne-am trezit scăldați în lumină. Tata a tras de volan la stânga, iar furgoneta a trecut fulgerător pe banda din dreapta, aproape agățând partea din spate a mașinii noastre.

Tata a strigat ceva. Nu, mi-a spus ceva. Dar eu nu-l auzeam pentru că, atunci când furgoneta a ajuns lângă noi, mintea mea n-a mai știut nimic, în afară de faptul că la volan era Jude.

Am țipat la tata. Trebuia să se uite. Trebuia să vadă. Dar și el striga ceva.

— Ține-te bine!
Pierduse controlul mașinii. Un val negru de panică era gata să mă cuprindă, atunci când mașina a derapat pe asfaltul alunecos din cauza ploii. Furgoneta a tăiat câteva benzi și s-a dus cu viteză înainte. Inima îmi bătea cu putere și m-am prins cu o mână de consola din mijloc. Fierea mi s-a ridicat în gât – îmi venea să vomit. Urma să facem accident. Jude ne-a urmărit și acum eram pe punctul să avem un accident…
Exact când m-am gândit la asta, s-a făcut liniște.
— Dobitocule! a strigat tata.
I-am aruncat o privire – sudoarea i se adunase în broboane pe frunte, iar venele de la gât îi erau umflate.
Atunci mi-am dat seama că nu ne mișcăm. *Nu ne mișcăm.* N-am făcut accident.
Stăteam fără să ne mișcăm pe banda din stânga. Mașinile ne ocoleau și ne claxonau.
— Nimeni nu știe să conducă în orașul ăsta blestemat!
A lovit cu pumnul în bord, iar eu am tresărit.
— Îmi pare rău, a zis el repede. Mara… Mara?
În voce i se citea îngrijorarea.
— Te simți bine?
Cred că arătam îngrozitor, pentru că expresia tatii a trecut de la furie la panică. Am dat din cap că da. Nu știam dacă pot vorbi.
Tata nu-l văzuse. Nu-l văzuse pe Jude. Numai eu îl văzusem.
— Hai să mergem acasă, a mormăit el.
A pornit mașina și am mers restul drumului cu viteza melcului. Chiar și pensionarii ne claxonau, din Buick-urile lor albastre. Lui tata nici că-i păsa.
Am ajuns pe aleea noastră și tata s-a grăbit să-mi deschidă ușa, ținând umbrela deasupra capetelor. Am intrat repede în casă, după ce tata se scotocise puțin prin buzunare după cheie.
— O să fac niște ciocolată caldă. Reprogramăm înghețata, a zis el cu un zâmbet rece.
Era îngrijorat rău de tot. M-am forțat să zic:
— Ciocolată caldă, da.
M-am frecat pe brațe când o rafală de ploaie a biciuit fereastra uriașă a livingului, speriindu-mă.
— Și o să-nchid aerul condiționat – e foarte frig în casa asta.
Un zâmbet fals.
— Mulțumesc.

M-a luat în brațe și m-a strâns atât de tare că am crezut că mă rup. L-am îmbrățișat și eu, iar când ne-am despărțit el s-a dus în bucătărie, unde a început să facă mult zgomot.

Eu nu m-am dus nicăieri. Am rămas pur și simplu acolo, în holul de la intrare, înțepenită. M-am uitat în oglinda aurită de deasupra măsuței vechi din lemn de nuc de lângă ușa de la intrare. Inspiram și expiram rapid. Aveam nările umflate și buzele palide.

Clocoteam. Dar nu de teamă.

Ci de furie.

Tata putea să fie rănit. Ucis. Și, de data asta, nu mai era vina mea.

Era vina lui Jude.

18.

Câteva minute sau secunde mai târziu, m-am dezlipit din fața oglinzii și m-am dus la mine-n cameră. Dar când am deschis ușa dormitorului, m-am simțit foarte deranjată de o pereche de ochi care mă fixa.

Pe biroul meu stătea nemișcată o păpușă, cu trupul sprijinit de un teanc de manuale vechi de la școală. Avea un zâmbet fericit. Ochii ei negri erau orbi, dar parcă se uita, în mod bizar, direct la mine.

Fusese păpușa bunicii mele, îmi spusese mama când eram mică. Mi-o lăsase când eram bebeluș, dar nu mă jucasem cu ea niciodată. Nu-i pusesem nume. Nici măcar *nu-mi plăcea*; stătuse cu alte jucării și animale de pluș în cufărul meu cu jucării. Când am crescut, s-a mutat din cufărul cu jucării într-un colț neglijat al debaralei mele, în spatele pantofilor și al hainelor pe care nu le mai purtam.

Dar acum era aici, la mine pe birou. Nu se mișca. Am clipit. Sigur că nu se mișca. Era o păpușă. Păpușile nu se mișcă.

Și *totuși* se mișcase. Pentru că ultima oară când am văzut-o, era împachetată într-o cutie, printre teancuri de fotografii vechi și alte lucruri din camera mea din Rhode Island. O cutie pe care n-o mai deschisesem de la…

De la petrecerea cu costume.

Am încercat să-mi aduc aminte de seara aceea. M-am văzut ducându-mă la debara, pregătindu-mă să mă îmbrac cu rochia verde-smarald a bunicii, când am dat peste o cutie de carton

deschisă pe jos. Nu-mi amintesc s-o fi ridicat. Nu-mi amintesc s-o fi deschis.

Am derulat din nou amintirea. M-am văzut ieșind din debara, m-am văzut încălțându-mă cu pantofii cu tocuri ai mamei. Am văzut apa din cadă cum curge invers înspre robinet…

Seara în care am văzut păpușa a fost seara în care m-am opărit.

M-au trecut fiorii. Aia a fost o seară urâtă pentru mine. Eram stresată din cauza Annei și mă simțisem umilită de Noah, așa că am derulat amintirea și mai devreme, când am ajuns acasă. M-am văzut încercând să descui ușa de la intrare, dar… S-a deschis de una singură înainte s-o ating.

Credeam că-n seara aceea avusesem halucinații – și chiar așa fusese. Mi-am imaginat cerceii bunicii pe fundul căzii, când ei fuseseră de fapt la mine-n urechi în tot acel timp. Am presupus că uitasem că am dat jos cutia din debara.

Asta se-ntâmpla înainte să aflu că Jude e în viață. Dacă a fost în camera mea azi-noapte, e posibil să fi fost și-n noaptea *aia.*

Am strâns pumnii. *El* a scos cutia din debara. *El* a deschis-o.

Și a vrut să știu asta. Că-mi umblă prin lucruri. Că mă privește în timp ce dorm. Că-mi pângărește camera. Că-mi pângărește casa.

Și când am plecat de-acasă, ne-a urmărit pe mine și pe tata.

Înainte tremuram, dar acum simțeam că am febră. Simțeam că-mi pierd controlul și nu puteam să-l las pe tata să mă vadă așa – era oricum suficient de panicat. Mi-am reprimat furia și teama și mi-am scos de pe mine hainele ude leoarcă, pe care le-am aruncat în chiuvetă. Am dat drumul la duș și am inspirat profund în vreme ce baia mi se umplea de aburi. Am intrat sub jetul fierbinte de apă și am lăsat-o să-mi curgă pe piele, dorindu-mi să-mi spele și gândurile. N-a mers.

Am încercat să-mi aduc aminte că nu trebuie să le duc singură pe toate. Că Noah mă credea. Că urma să treacă pe la mine mai târziu și că aveam să-i povestesc tot ce se întâmplase.

Mi-am tot repetat asta, sperând că mă voi calma. Am rămas sub duș până când apa s-a răcit. Dar când am ieșit din baie, m-am uitat înspre birou și am descoperit că păpușa nu mai zâmbea.

Avea o privire răutăcioasă.

Mi s-a făcut pielea de găină stând acolo, înfășurată doar într-un prosop, față-n față cu ea, în timp ce inima îmi bătea ca nebuna în piept.

Nu, nu e o persoană. E un *obiect.*

Am înșfăcat păpușa de pe birou. M-am dus la debara și am îndesat-o într-una dintre cutii. Știam, *știam* că expresia păpușii nu se schimbase. Mintea îmi juca feste pentru că eram stresată, panicată și furioasă, adică exact ce-și dorea Jude.

Am deschis sertarul biroului, am scos o bandă de scoci și am lipit cutia, încarcerând păpușa înăuntru. Nu, n-am încarcerat-o. Am împachetat-o. Am împachetat păpușa la loc. Și apoi m-am îmbrăcat și m-am întors la tata ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, pentru că nu aveam altă variantă.

Se presupune că timpul ar trebui să vindece toate rănile, dar cum era posibil, dacă Jude tot răscolea trecutul?

•

Era după-amiaza devreme, dar Daniel, Joseph și mama veniseră cu toții acasă. Vorbeau tare între ei, iar tata era sprijinit de dulapul de vase, cu o cană crăpată în mâini.

— Mara!

Mama s-a repezit la mine și m-a luat în brațe, imediat ce m-a văzut. Daniel și-a pus ochelarii jos. Ne-am uitat unul la altul peste umărul mamei.

— Slavă Cerului că ești în regulă, a șoptit ea. Slavă Cerului.

Îmbrățișarea a durat mai mult decât mi-aș fi dorit, apoi mama mi-a dat drumul și ne-am privit în ochi. Și-a șters lacrimile și s-a dus către frigider.

— Ce să-ți dau?

— Nimic, am zis eu.

— Vrei niște pâine prăjită?

— Nu mi-e prea foame.

— Sau fursecuri?

A ridicat un pachet cu aluat pentru fursecuri.

— Daaa, fursecuri! a spus Joseph.

Daniel a făcut o față care voia să însemne: *Spune da.* Am zâmbit forțat.

— Fursecurile sună bine.

De cum am zis asta, Joseph a scos o tavă de fursecuri din sertarul de sub cuptor. Și folia de aluminiu. A luat pachetul cu

aluat semipreparat din mâna mamei și a aprins cuptorul înaintea ei.

— Dar niște ceai vrei? a întrebat mama, dorindu-și din tot sufletul să fie utilă cu ceva, cu orice.

Daniel a dat din cap că da, holbându-se la mine.

— Mi-ar plăcea, am zis, ascultându-l.

— Am făcut ciocolată caldă, i-a reamintit tata.

Mama s-a masat pe frunte.

— Corect.

A scos o cană din dulapul cu uși de sticlă și a turnat în ea conținutul unui ibric, apoi mi-a întins-o.

— Mulțumesc, mamă.

Și-a dat o șuviță din părul ei scurt și drept după ureche.

— Mă bucur că te simți bine.

— La Miami sunt cei mai proști șoferi din lume, a mormăit tata.

Mama a strâns tare din buze și și-a făcut de lucru cu cafetiera. Am aruncat o privire pe fereastra de la bucătărie și am cercetat curtea din spate, prin ploaie. Mă uitam după Jude, mi-am dat seama, cu o oarecare jenă. Mă transforma într-o persoană paranoică. Și eu nu voiam să fiu paranoică.

— Hei, mamă? am zis.

— Hmm?

— Mi-ai scos tu păpușa din debara?

Era o mică șansă să fi fost ea, nu Jude, și trebuia să fiu sigură. Mama și-a ridicat privirea de la cafetieră, derutată.

— Ce păpușă?

Am expirat pe nas.

— Cea pe care o am de când eram bebeluș.

— A, păpușa bunicii? Nu, draga mea, n-am văzut-o.

Nu asta întrebasem, dar primisem răspunsul. Nu se atinsese de ea. Știam cine o făcuse și asta nu mai putea continua.

M-am uitat la ceasul cuptorului cu microunde, întrebându-mă când urma să sosească Noah. Până atunci, trebuia să mă comport normal.

— Și cum a fost prima zi a vacanței de primăvară? l-am întrebat pe Daniel între două înghițituri de ciocolată.

Lichidul era cald, dar nu mă încălzea și pe mine.

— Am fost la Acvariu.

Aproape m-am înecat.

— Poftim?

Daniel a ridicat din umeri.

— Joseph voia să vadă o balenă.

— Lolita, am zis eu, punând băutura jos.

Tata s-a uitat strâmb la fratele meu.

— Cum, ce?

— Așa o cheamă pe balena ucigașă, a explicat Daniel.

— Cum a fost? a întrebat mama.

Joseph a ridicat și el din umeri.

— Trist, într-un fel.

— Cum așa? a zis tata, încruntându-se.

— Mi-a fost milă de animale.

Era rândul meu.

— A fost și Noah cu voi?

Nu că mi-ar fi păsat. Voiam doar să aflu răspunsul la întrebarea mea fără să fiu nevoită s-o zic pe șleau sau să-l sun. Mai exact, unde era acum și dacă venea pe la noi.

— Nu, dar apare peste vreo oră, a spus Daniel. Mamă, poate să rămână la cină?

Mi-a făcut cu ochiul prin spatele mamei. Mulțumesc, Daniel.

— Cum de-o întrebi pe ea și nu pe mine? a zis tata.

— Tată, poate să rămână și Noah la noi la cină?

Tata și-a dres glasul.

— Familia lui nu vrea să petreacă ceva timp cu el?

Daniel s-a strâmbat.

— Nu prea cred.

— Cine vrea fursecuri? a-ntrebat mama.

Am văzut privirea pe care a schimbat-o cu tata în timp ce a deschis cuptorul și aroma aceea divină a umplut bucătăria. Tata a oftat.

— N-am nicio problemă, a zis și mi-a întins mobilul lui. Hai, sună-l.

Am ieșit încet din bucătărie, apoi am luat-o la goană spre camera mea. Am format numărul lui Noah.

— Alo?

Avea vocea caldă și plină, și familiară, și am închis ochii, ușurată, la auzul ei.

— Bună, am zis. Trebuie să te anunț că ești invitat la cină.

— Dar…?

— S-a întâmplat ceva.

Vorbeam încet.

— Cât de repede ajungi aici?

— Chiar acum mă urc în mașină.

— Noah?

— Da?

— Pregătește-te să rămâi aici peste noapte.

19.

O oră mai târziu, Noah tot nu apăruse încă. Nu-mi găseam liniștea și nici nu voiam să mă duc în camera mea pângărită. Daniel m-a prins zăcând prin living și prefăcându-mă că citesc una dintre cărțile din facultate ale părinților mei, pe care le găsisem în garaj. Îl așteptam pe Noah, dar nu trebuia să par prea nerăbdătoare.

— Ce se-ntâmplă, surioară?

— Nimic, am zis, uitându-mă-n gol la pagina îngălbenită.

Daniel a venit la mine, a pus mâna pe carte și mi-a întors-o cum trebuie. La naiba!

— Ai avut o zi nebună, a zis el încet.

— Am avut și zile mai bune, i-am spus. Dar și mai rele.

— Vrei să vorbim despre asta?

Voiam, dar nu puteam. Nu cu el. Am dat din cap și am strâns din dinți, ca să-mi ascund durerea. El s-a așezat în fotoliul moale, cu model negru cu auriu, de vizavi de mine.

— Nu-ți face griji de cheie, apropo, a zis el firesc.

Mi-am ridicat privirea din carte.

— Care cheie?

— Cheia mea de la casă.

A ridicat din sprânceană.

— Cea care era pe inelul meu de chei și pe care ai luat-o fără să-mi ceri voie? Cea despre care te-am întrebat când erai la… când erai plecată?

— Cheia ta a dispărut, am zis eu încet.

— Asta încercam să-ți spun, da. Dar tata a mai făcut una azi, deci nu-i mare brânză. Totuși, de ce-ai scos-o de pe inel?

Dar eu nu-l mai ascultam. Mă gândeam la fotografiile făcute cu aparatul meu. La păpușa de pe birou, scoasă din cutie. La cuvintele scrise pe oglindă. La ușile încuiate pe dinăuntru.

Nu eu îi luasem cheia lui Daniel. Jude i-o luase. Așa a putut intra și ieși fără să forțeze ușa și a putut face tot ce i-a trecut

prin cap. Gândul mă tortura și cred că groaza mi se citea pe față, pentru că Daniel m-a întrebat dacă mă simțeam bine.

Felul în care m-a întrebat asta, ca și cum nu-și dorea decât să mă ajute, aproape că m-a terminat. Era fratele meu mai mare; m-a ajutat *mereu* și mi-aș fi dorit să mă ajute și acum. Daniel era cea mai inteligentă persoană pe care o cunoșteam – ce bine ar fi fost dacă mintea lui ar fi de partea mea.

Dar el avea această expresie întipărită pe față. Șovăitoare. Nesigură. Ca și cum habar n-avea ce să-mi spună. Ca și cum îi era teamă de mine. Mi-a spulberat orice speranță pe care o mai aveam.

— Mda, am zis, zâmbind ușor. Nu-mi amintesc ce-i cu cheia.

Am ridicat timid din umeri.

— Îmi pare rău.

Uram să-l mint, dar după aceea Daniel s-a relaxat în mod evident și asta m-a întristat. Daniel a înclinat capul.

— Ești sigură că nu vrei să-mi povestești?

Nu.

— Da, am zis.

— Cum vrei, a zis el ușor și s-a întors la caietul lui. Apoi a început să scrie. Zgomotos. Și a început să fredoneze. Am închis cartea, cu o bufnitură.

— Te deranjez? a întrebat el nevinovat.

Da.

— Nu.

— Bine.

S-a întors la mâzgălelile lui, zgâriind furios cu creionul pe hârtie și răsfoind paginile cărții într-un mod foarte gălăgios. Era clar că n-avea de gând să mă lase să fierb de una singură. Am cedat.

— Ce scrii acolo?

— Un referat.

— Despre?

— Despre pasajele autoreferențiale din *Don Quijote.*

— Ești în vacanța de primăvară.

— Trebuie să-l predau săptămâna viitoare, a zis el, apoi a ridicat privirea. Și mă amuză.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Numai ție ți se par temele amuzante.

— Cervantes comentează pe baza poveștii chiar în poveste. Cred că e distractiv.

— Hmm, am spus și am deschis din nou cartea.

De data asta, așa cum trebuie.

— Tu ce nu citești acolo? m-a întrebat el.

I-am aruncat cartea, în loc de răspuns.

— *Memoriile personale și confesiunile unui păcătos cu temei,* de James Hogg? N-am auzit de ea niciodată.

— Asta nu-i ceva ce aud prea des.

Și, în ciuda tuturor celor petrecute, am zâmbit.

— Într-adevăr, a spus el, studiind cartea.

A întors-o pe dos și apoi a început să citească rezumatul de la sfârșit.

— „Roman gotic, mister psihologic, metaficțiune, satiră, studiu de gândire totalitariană, *Memoriile* explorează teoriile psihologice timpurii ale conștiinței duble, bla bla bla, teoria predestinării, bla bla bla – capodopera lui James Hogg este un studiu psihologic al puterii răului, o descriere terifiantă a felului subtil în care diavolul pune stăpânire pe sufletul unui om cucernic”.

Daniel s-a strâmbat.

— Unde-ai găsit chestia asta?

— În garaj. Mi s-a părut interesantă.

— Da, e clar că te-a prins.

S-a ridicat și mi-a înapoiat cartea.

— Dar nu asta ar trebui să citești tu.

— Nu?

— Nu. Să nu pleci!

A dispărut la el în cameră și s-a întors câteva minute mai târziu, aducând o carte pe care mi-a întins-o. M-am strâmbat citind titlul cu voce tare.

— *O mie de cuvinte necunoscute la examenele finale*?

— Mai bine-ncepi să-nveți, a zis fratele meu. Mai ai doar câteva luni la dispoziție.

— Vorbești serios? Tocmai ce-am fost retrasă de la școală.

— Temporar. Din motive de sănătate. Apropo, așa a reușit tata să-l convingă pe director să-ți schimbe nota 4 de la spaniolă în *curs incomplet.* Deci faza asta cu Horizons are avantajele ei. Poți să începi să te pregătești pentru examenele finale acum și să le dai în iunie, dacă vrei să te-ntorci la școală în octombrie.

N-am zis nimic. Chestii precum notele sau examenele finale mi se păreau niște tâmpenii în comparație cu problemele mele actuale. Și detestam cât de ușor puteam discuta – cât de *normal* – despre cărți și școală și despre orice altceva, dar nu și despre ce mi se întâmpla mie *cu adevărat.* L-am privit pe fratele meu cum scrie, cum cuvintele i se revarsă din stilou fără nicio ezitare. Dă-i lui Daniel o problemă abstractă și ți-o rezolvă în câteva secunde.

Și uite-așa mi-a venit o idee.

— Știi, i-am zis încet, voiam să discut ceva cu tine.

A ridicat din sprâncene și a lăsat caietul deoparte.

— Stai puțin, i-am spus, apoi m-am repezit în camera mea.

Am luat un caiet și un pix de pe birou și m-am întors în living într-o suflare. Nu puteam să-i spun fratelui meu despre problemele mele reale, pentru că el nu credea că *sunt* reale.

Dar dacă i-aș fi spus că *nu sunt* reale, poate că m-ar fi putut ajuta.

20.

M-am întors în living și am aruncat o privire prin fereastra uriașă. Mașina lui Noah tot nu apăruse. Mai bine. El n-ar fi fost de acord cu asta. M-am așezat pe canapea și mi-am pus caietul cu spirală în poală.

— Așadar, i-am zis fratelui meu, cu un glas firesc, la Horizons, ne-au dat o temă, am început eu să-mi construiesc minciuna. Să ne ăă, dramatizăm… problemele.

Suna bine.

— Ziceau că scrisul e cathartic.

Cuvântul preferat al mamei. Fratele meu a zâmbit.

— Și ți se pare… distractiv?

Am ridicat din sprâncene.

— Ei bine, distractiv e cam mult spus.

— „Stupid” e cuvântul potrivit, am zis, dând ochii peste cap. Vor să ne rezolvăm problemele într-un mediu sigur și creativ. Ceva de genul ăsta.

Fratele meu a dat încet din cap.

— Are logică. Un fel de terapie cu păpuși pentru copii mici.

— Nu știu ce-i asta, dar mă bucur.

Daniel a chicotit.

— Mama mi-a povestit mai demult despre asta – psihoterapeutul folosește o păpușă căreia copilul îi adresează

indirect sentimentele lui, într-un fel impersonal; copilul își transferă sentimentele asupra păpușii. Tema ta pare varianta pentru adolescenți.

Sigur.

— Exact. Așa că acum trebuie să scriu povestea asta despre *mine,* dar nu despre mine, și am nevoie de ajutor.

— Va fi o plăcere.

Daniel s-a aplecat și și-a frecat mâinile. Îl prinsesem.

— Așa. Care-i ideea centrală?

De unde să-ncep?

— Păi… fetei ăsteia i se întâmplă ceva ciudat…

Daniel și-a dus mâna la bărbie și s-a holbat în tavan.

— Destul de clișeu, a zis el. Și cunoscut.

A zâmbit cu subînțeles.

— Și nu știe exact ce.

— Bine. E ceva ciudat în sensul supranatural sau normal?

— Supranatural, am zis, fără ezitare.

— Câți ani are fata?

— E adolescentă.

— Da, desigur, a zis el, făcându-mi cu ochiul. Mai știe cineva ce i se-ntâmplă?

Doar Noah, dar și el era la fel de pierdut ca mine. Și, în afară de el, nu m-a crezut nimeni, când am încercat să spun.

— A mai spus și altora, dar nimeni n-o crede, am zis.

Daniel a dat din cap cu înțelepciune.

— Efectul Cassandra. A fost blestemată de zeul Apollo să aibă viziuni profetice care se adevereau mereu, dar să nu fie niciodată crezută de alții.

Cam așa ceva.

— Corect.

— Deci toată lumea crede că „eroina” e nebună, a spus el, desenând niște ghilimele imaginare în aer.

Toată lumea crede asta, se pare.

— Cam așa ceva.

Daniel a surâs larg.

— Dar *fata* e un povestitor care nu inspiră încredere, dar care spune, din întâmplare, adevărul?

Așa se pare.

— Dap.

— Bine, a zis el. Deci ce ți se-ntâmplă, de fapt – adică ei?

— Nu știe, dar trebuie să afle.
— De ce?
Pentru că e o criminală. Pentru că-și pierde mințile. Pentru că e hăituită de cineva care ar trebui să fie mort.
M-am uitat cu atenție la fratele meu. Stătea relaxat, cu brațele de-o parte și de alta a fotoliului cu modele negre și aurii. N-ar crede niciodată că lucrurile care mi s-au întâmplat, lucrurile pe care le pot face, sunt *reale* – cine ar crede așa ceva, în afară de Noah? – dar era important să-l fac să creadă că *nici eu* nu credeam că sunt reale. Trebuia să-l fac să creadă că nici eu nu-mi cred propria poveste. Altfel, și-ar fi dat seama.
Așa că mi-am dat capul pe spate și am privit în tavan. Fii firească, nu intra în amănunte.
— Cineva o urmărește…
— Dușmanul tău, bravo…
— Și lucrurile devin din ce în ce mai rele. Trebuie să-și dea seama ce se petrece.
Daniel și-a sprijinit bărbia în palmă și a ridicat din sprâncene.
— Ce zici de un Obi-Wan bară Gandalf bară Dumbledore bară Giles?
— Giles?
Daniel a clătinat din cap cu tristețe.
— Mă enervează faptul că n-am reușit niciodată să te fac să te uiți la *Buffy.* E un defect uriaș, Mara.
— Adaugă-l la listă.
— În orice caz, a continuat el, introdu și un personaj înțelept și misterios care să intervină și să te salveze – pe eroina ta, voiam să zic – de-a lungul misiunii sale, fie oferindu-i mult dorita călăuzire, fie acceptând-o ca ucenică a sa.
N-am eu norocul ăsta.
— Nu e niciun Dumbledore aici.
— Sau fii de școală veche și inventează un Tiresias, a zis el, dând din cap ca pentru sine. Din *Oedip.*
I-am aruncat o privire țâfnoasă.
— Știu cine e Tiresias.
Dar Daniel m-a ignorat. Se entuziasmase.
— Fă-l să fie orb, dar capabil să „vadă” mai multe decât vede ea. Îmi place asta.
— Da, Daniel, pricep, dar nu există niciun personaj misterios.
Mi-a făcut semn să-l mai scutesc.

— De-abia ai început să lucrezi la temă, Mara. Inventează unul.
Am strâns din dinți.
— Stai o clipă, a zis repede Daniel, frecându-și mâinile. Vrei s-o faci orfană?
— De ce?
— Dacă nu, poate s-o ajute familia ei, a zis și a rânjit. Poți să-i inventezi un frate mai mare, profund și atotștiutor.
Mi-aș fi dorit ca fratele meu mai mare, profund și atotștiutor, să mă creadă.
— Cred că asta ar fi cam transparent, am zis eu, din ce în ce mai ofticată. E o temă de scris creativ, nu memoriile mele.
— Numai pretenții ai, a zis el, dându-și ochii peste cap. Caută pe Google, atunci.
Vedeam deja ce se putea întâmpla: dacă aș fi căutat „copii cu superputeri” aș fi găsit un miliard de postări despre X-Men și romanele și filmele derivate.
— Eroina mea nici măcar n-ar ști ce trebuie să caute pe Google, am zis și m-am cufundat din nou în canapea.
Lucrurile nu mergeau cum speram eu. Daniel și-a mângâiat bărbia, mijindu-și ochii.
— Dar ce zici de un vis intens și profetic?
Sigur, pocnesc din degete și se aranjează.
— Asta nu-i cam… pasiv?
— Ai dreptate. Non-Mara asta e un soi de vampir sau de altă creatură, dar nu știe asta încă?
Sper din tot sufletul că nu.
— Nu cred… are… o putere.
— Cum ar fi telepatia?
— Nu.
— Telekinezia?
Nu știu ce să zic. Am dat din cap că nu.
— Profeția?
— Nu.
Nu voiam să-i spun ce putere avea – *aveam.*
— Deocamdată nu știe cât e de puternică.
— Pune-o s-o testeze. Încearcă diverse chestii.
— Ar fi periculos.
— Hmm… dar ce face, trage cu lasere din ochi?
Am surâs ironic.

— Cam așa ceva.
— Deci poate fi un supererou pozitiv sau un supererou negativ. Hmm.
Și-a îndoit un picior și l-a băgat sub el.
— E o situație gen Peter Parker sau o situație gen Clark Kent?
— Cum adică?
— Adică personajul tău s-a născut cu puterea asta, ca Superman, sau a dobândit-o pe parcurs, ca Spider-Man?
O întrebare excelentă, excelentă de-a dreptul – la care nu știam cum să răspund.
— Ciudățenia a început…
Când? *Când* începuse? Nu cea de-a șaptesprezecea mea aniversare fusese începutul – atunci mi-am amintit ce-am făcut.
Ce-am făcut la azil.
A fost azilul începutul? Când a murit Rachel? Când am ucis-o?
Atunci i-am auzit vocea în gând.
— *Cum voi muri*?
Mi s-a ridicat părul pe ceafă.
— S-a jucat cu o tablă Ouija.
— ASTA E! a ridicat Daniel un pumn în aer. Personajul tău e posedat.
Mi s-a pus un nod în gât.
— Ce?
— Trebuia să-mi spui asta mai devreme, tabla de spiritism schimbă totul.
M-am masat pe frunte.
— Nu pricep.
— Tablele Ouija sunt drumul către lumea spiritelor, mi-a explicat Daniel. Niciodată nu aduc nimic bun. Dacă eroina ta s-a jucat cu o astfel de tablă, iar apoi au început să i se întâmple lucruri ciudate, e posedată. Ai văzut și tu *Exorcistul.* Cred că ai o poveste de groază în mâinile tale.
Am dat din cap că nu.
— Nu cred că e posedată…
— Ba e posedată, a spus Daniel atotștiutor. Îmi place. Va trece prin multe până să-și revină – asta *dacă* își va reveni vreodată. Multe conflicte și poți atinge toate figurile de stil. E o bună metodă de a dezvolta ideea supererou pozitiv-bară-supererou negativ.
Pe alee s-a ivit o pereche de faruri și Daniel s-a ridicat.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat repede.

Trebuia să aflu acest răspuns.

— Dacă e personaj pozitiv, își va folosi puterile în slujba binelui și va învinge răul. Dacă e negativ, îi va ceda. Va deveni răul însuși. Iar adevăratul erou o va învinge *pe ea.*

Și-a luat caietul la subraț.

— Dar cred că ar trebui să alegi eroina pozitivă – altfel psihoterapeuții s-ar putea să-și facă griji în privința ta – *a ei,* adică.

A privit către fereastră.

— Se pare că eroul *tău* a ajuns, a zis el rânjind exact în timp ce-i suna telefonul.

L-a pus la ureche.

— Alo!

— Stai…

— E Sophie – te ajut mai târziu, bine?

Daniel a dat să plece.

— Iubita mai presus de soră?

Daniel mi-a făcut cu mâna și a clipit complice, apoi a dispărut în camera lui. Am rămas acolo, paralizată, încercând încă să procesez tot ce-mi spusese fratele meu. Exact atunci a scos capul din camera lui.

— Ar trebui să scrii la persoana întâi, apropo – astfel, nimeni nu va ști dacă ea va supraviețui, chiar dacă asta creează un spațiu narativ problematic.

A dispărut din nou.

— Dar nu e posedată, am zis eu cu voce tare.

— Atunci e vampir, a strigat fratele meu din camera lui.

— Nu e nici vampir!

— Sau vârcolac, și ăia sunt populari!

— NU E NICI VÂRCOLAC!

— TE IUBESC! a strigat el, apoi a închis ușa.

L-am văzut pe Noah cum intră-n casă, cu mersul lui tacticos în ciuda ploii de afară. Am ajuns la intrare înainte să apuce să bată la ușă și, în secunda în care l-am văzut, l-am și tras înăuntru. Stătea acolo, în hol, cu părul ud intrându-i în ochi și cu picături de apă șiroindu-i de pe tricoul ud leoarcă pe parchetul lucios.

— Ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns. În schimb l-am condus la mine în cameră. Mi-am deschis geanta și i-am dat poza cu mine, cea făcută de Jude. Apoi, am început să vorbesc.

21.

Noah se crispa pe măsură ce mă asculta, iar mușchii i s-au tensionat vizibil pe sub tricoul ud fleașcă. Și-a trecut grăbit mâna prin părul ud, și l-a dat pe spate și a început să studieze fotografia. I-am arătat și camera foto, iar el s-a uitat la fiecare imagine în parte. Când Noah a vorbit, în cele din urmă, avea un ton amenințător.

— Unde-ai găsit astea?

— La Horizons, astăzi. Camera foto era în geanta mea. Fotografia, la fel.

— Sunt de noaptea trecută? m-a întrebat el, fără să-și ridice privirea.

— Mda.

— Ușile erau încuiate? Dar ferestrele?

Am dat din cap că da.

— Dar are cheia.

— Cum?

Am privit în podea.

— Am aproape o zi întreagă din care nu-mi aduc aminte mai nimic, i-am spus. Aveam cheile lui Daniel cu mine la secția de poliție, dar, după aceea, nu mai țin minte nimic.

Eram din ce în ce mai supărată pe mine însămi.

— Putea să ia cheia de la casă acolo, pe drumul către clinica de psihiatrie, la clinică… Habar n-am.

Noah a privit fotografiile.

— Asta e făcută de la picioare, a zis el mecanic.

Privirea i s-a mutat asupra debaralei.

— Cred că stătea acolo.

M-am apropiat și mai mult de Noah și l-am privit cum studiază fotografia, apoi trece la următoarea. Eram eu din profil, cu mâna deasupra capului și cu pătura mai jos de talie. De data asta, am vorbit eu.

— Și stătea la geam când a făcut-o pe asta.

Cuvintele, gândul acesta, mi-au înghețat sângele în vine. De când stătea Jude acolo? De când mă urmărea?

Noah a deschis ușa camerei mele. A arătat spre ușile uriașe de pe hol, aflate la numai trei metri distanță.

— Pe aici probabil că a… Mara?

Am ridicat privirea. I se citea îngrijorarea în ochi.

— Te simți bine? a întrebat el.

De-abia atunci mi-am dat seama că nu puteam respira. De parcă o mână invizibilă îmi strângea plămânii. Noah m-a tras înapoi în cameră și a-nchis ușa. M-a sprijinit de ea și și-a așezat mâinile puternice pe talia mea.

— Respiră, mi-a șoptit el.

Am încercat. Dar cu degetele lui pe piele, cu ochii lui cenușii privind fix într-ai mei, cu căldura și cu apropierea dintre noi, mi-era la fel de greu să respir, de data asta din alte motive. Am dat din cap, oricum. Apoi Noah s-a tras de lângă mine.

— Am sunat la firma de securitate după ce am plecat ieri de aici, dar persoana pe care o voiam pentru tine e într-o misiune până mâine. Nu credeam…

A închis ochii, furios.

— N-ar fi trebuit să plec.

— Nu e vina ta, am spus, pentru că nu era. Dar mă bucur că în seara asta rămâi aici.

S-a uitat la mine și era ceva tăios în privirea lui.

— Chiar credeai că nu rămân? După tot ce mi-ai povestit?

Am ridicat din umeri.

— Mă deranjează un pic nesiguranța ta, a spus Noah. Ți-am zis că n-o să-l las pe Jude să-ți facă vreun rău și am vorbit serios. Dacă nu mă vrei în casă, o să dorm în mașină.

Vorbele lui mi-au smuls un zâmbet.

— Cum i-ai convins pe părinții mei să te lase să rămâi?

— Îl iau mâine pe Joseph la pescuit. Am aranjat totul.

— Asta-i tot? am întrebat.

— La cinci jumate dimineața.

— Totuși, am zis, privindu-l lung, sunt impresionată.

— De ce anume?

— Practic, o ai pe mama la degetul mic…

— Mă descurc bine cu femeile mai în vârstă, e adevărat.

— Și în general toată lumea te adoră, am zis.

La asta, Noah s-a poticnit.

— Am totuși impresia că tatăl tău mă place din ce în ce mai puțin pe zi ce trece.

— Nu știe că tu i-ai salvat viața.

Noah n-a răspuns; a început să studieze din nou fotografiile.

— Ochii tăi în poza asta…

Ah. Opera lui Phoebe.

— Ăsta n-a fost Jude, i-am spus. E o tipă de la Horizons – e nebună rău, Noah, nu doar nevrotică sau maniacă sau ceva de genul ăsta. Mi-a zis că poza mi-a căzut din sac, apoi mi-a dat-o înapoi așa.

A ridicat fotografia în lumina candelabrului alb al bunicii.

— Ești sigură că ea ți-a zgâriat ochii?

Am dat din cap.

— A recunoscut. A zis că mi i-a „aranjat”.

— E o chestie destul de aiurea, a zis el și a făcut o pauză. E groaznic acolo?

Am ridicat din umeri.

— Faptul că e și Jamie acolo mă ajută.

— Stai așa – Jamie… Roth?

— Dap. L-au trimis acolo după ce a fost exmatriculat.

— Interesant, a zis Noah, apoi am continuat să-i povestesc tot ce se-ntâmplase.

L-am privit cu atenție în timp ce i-am povestit despre pisica moartă, despre cuvintele scrise pe oglindă, despre accidentul pe care era să-l facem pe drum și despre păpușă. Dar după reacția inițială la fotografii, acum părea… impasibil.

Cu grijă deci.

Iar când i-am relatat conversația pe care o avusesem cu Daniel, inclusiv faptul că fratele meu credea că sunt posedată, Noah părea *senin.*

— Posedată de… emoție? a întrebat el încet.

Am mijit ochii la el.

— Posedată*-posedată.*

— Și de ce crede asta, mai exact?

S-a întors către baie.

— Pot să iau un prosop?

— Sigur, am zis și m-am trântit pe pat uitându-mă după Noah cum dispare. I-am spus ce mi se-ntâmplă.

A ieșit din baie cu capul în jos, ștergându-și părul cu un prosop. Când s-a ridicat, am văzut că nu avea tricou pe el.

Silueta lui îmi atrăgea privirea ca un magnet. Noah era construit din tușe curate și puternice; jeanșii îi atârnau jos, dându-i la iveală șoldurile atrăgătoare care mă făceau să vreau

să-l ating. Îl mai văzusem și înainte dezbrăcat, dar nu la mine-n cameră, nu așa. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Credeam c-am hotărât să nu-i spunem nimic ca să nu cumva să te izoleze.

A agățat prosopul de clanța ușii băii.

— Pot să împrumut un tricou de la tine?

Mi-a luat câteva secunde ca să-mi revin înainte să-i răspund.

— Nu cred că ale mele o să-ți vină, am zis, cu ochii lipiți de silueta lui zveltă. Cere-i lui Daniel.

Privirea lui Noah s-a oprit asupra ușii camerei mele.

— M-aș duce, dar nu cred c-ar fi o idee bună să ies din cameră așa.

Corect.

— Corect, am zis.

Am plecat și, când m-am întors, i-am aruncat lui Noah unul dintre tricourile lui Daniel. Și l-a tras peste cap, în timp ce mușchii lui subțiri i se întindeau sub piele, iar eu l-am privit fascinată.

— Deci, a zis el în cele din urmă, din nefericire îmbrăcat, sprijinindu-se de biroul meu. I-ai povestit fratelui tău ce s-a întâmplat?

— Într-un fel... I-am spus că am primit o temă stupidă, și că trebuie să ne romanțăm problemele și apoi i-am descris ce i s-a-ntâmplat falsei mele eroine.

— Ah, bravo, a zis Noah, dând serios din cap. Mi-era teamă că o să fii prea ostentativă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— M-a crezut tocmai *pentru că* am fost ostentativă. Dramatizarea problemelor mele în scop terapeutic e credibilă. Mai puțin credibilă e abilitatea mea de a ucide oameni cu puterea minții.

Noah a înclinat capul.

— Ai dreptate aici.

— În orice caz, am continuat eu, concluzia lui e că sunt posedată și cred că așa e, oarecum, Noah.

Și-a trecut din nou mâinile prin părul lui ciufulit.

— Mara, nu ești posedată.

— Dar pierd noțiunea timpului și m-am jucat și cu o tablă Ouija.

— *Eu* nu m-am jucat niciodată cu o tablă Ouija, a zis Noah.

— Dar *eu* da. Și tabla a prezis moartea lui Rachel.

A prezis că eu sunt cea care o va ucide.

Noah s-a așezat pe scaunul de la birou și m-a ascultat cu atenție.

— Rachel a întrebat cum o să moară cu șase luni înainte ca azilul să se prăbușească, i-am explicat eu. *Și pe tablă a apărut numele meu.* Nici măcar *nu m-am gândit* atunci la asta.

— Cumplită ironie.

Am mijit ochii la el.

— Mara, a zis el leneș, există un milion de explicații pentru scenariul pe care tocmai l-ai descris.

— Un milion?

— Bine, nu un milion. Doar două. Una ar fi că Rachel, Claire sau poate chiar amândouă au mutat chiar ele piesa pe tablă.

— Și eu am crezut că o făcea Claire…

— Cealaltă explicație e că poate ai mutat-o chiar tu.

Mi-am încrucișat mâinile în dreptul pieptului.

— De ce să fac așa ceva?

Noah a ridicat dintr-un umăr.

— Poate că erai supărată pe Rachel și ți-ai scris numele fără să vrei.

N-am zis nimic, dar probabil că aveam o privire criminală, pentru că Noah s-a apropiat și a continuat.

— Oricum, e clar că se întâmplă ceva nasol, dar nu cred că ești posedată.

— De ce nu?

— Din câteva motive, cel mai evident fiind că porcăria asta ni se întâmplă amândurora – chiar dacă are manifestări diferite – deci, dacă eu nu sunt posedat, atunci nici tu nu ești, probabil, posedată.

Mi-am ridicat bărbia.

— Atunci care-i teoria ta?

— Am mai multe.

— Ia să le-aud.

Noah și-a luat un ton plictisit și a-nceput să-nșire.

— Mutații genetice, deșeuri toxice, izotopi radioactivi, hormoni de creștere în lapte…

— Dar nu crezi că sunt posedată?

Am ridicat din sprâncene.

— Ce zici despre reîncarnare?

— Hai, fii serioasă, a zis el, zâmbind disprețuitor.

— Zice omul care tocmai a încercat să dea vina pe hormonii de creștere din lapte. Pe bune?

— N-am zis că erau teorii *bune.* Și oricum sunt mai plauzibile decât oricare dintre ale tale.

M-am răsucit pe spate și m-am holbat la tavan.

— Cine-ar fi crezut că Daniel îmi va fi mai util decât tine?

Am rămas amândoi în tăcere, în vreme ce ploaia se auzea bătând în acoperiș.

— Bine, a zis Noah în cele din urmă. Ce-a mai zis?

Am întors capul către Noah.

— Mi-a sugerat să-mi fac rost de un personaj înțelept și misterios care să-mi ajute eroina în misiunea ei.

— Genial, în afara faptului că nu pare să existe niciun personaj înțelept și misterios. Mai departe?

— Stai așa, am zis și mi-a venit o idee.

Faptul că mi-am amintit de tabla Ouija de la ziua de naștere a lui Rachel m-a făcut să-mi amintesc ce-am făcut de ziua mea. Mi-am adus aminte…

— Lukumi, am zis încet.

— Preotul? Preotul Santeria? Ne-am întors acolo, nu-i așa?

— Pari sceptic.

— Mă rog, am îndoielile mele, da, dar cred că trebuia să mă aștept la asta.

— Mi-am amintit ce trebuia să-mi amintesc, Noah. Exact așa cum mi-a spus el că se va întâmpla.

— Ceea ce s-ar putea explica prin efectul placebo.

L-am privit în ochi pe Noah.

— Cred c-ar trebui să-l căutăm.

— L-am căutat, Mara, a zis el, calm. Am fost în Mica Havană și n-am găsit niciun răspuns acolo.

— Exact, am spus, înclinându-mă înainte. Magazinul *a dispărut.* Ceva s-a-ntâmplat cu preotul.

— Și eu m-am mirat de faza asta, a spus Noah, stând cu picioarele întinse nonșalant în față. Așa că m-am interesat. Magazinele acelea sunt deseori afaceri nocturne, din cauza problemelor legate de cruzimea față de animale. Dacă proprietarii cred că urmează un raid, strâng totul și dispar. De-aici și toți puii de găină vagabonzi care se plimbau prin toată Hialeah. Mulțumită?

Am clătinat din cap, din ce în ce mai iritată.

— De ce tot cauți explicații logice?

— De ce tot cauți explicații magice?

— Ar trebui să-l căutăm, am zis din nou, irascibilă.

— Santeria nu e chiar Biserica catolică, Mara. Dacă-i întrebi pe localnici: „Scuzați-mă, aveți cumva numărul de telefon al șamanului?” s-ar putea dovedi inutil.

Eram gata să ripostez exact atunci când Daniel a deschis ușa. S-a uitat când la unul, când la celălalt.

— Ăăă, voiam să vă invit la cină în oraș cu mine și cu Sophie, dar atmosfera de aici e cam încordată. Totul e-n regulă?

— Unde mergem? am întrebat repede.

Trebuia să ies din casa asta.

— Sophie se gândea la mâncare cubaneză, a zis Daniel precaut.

Noah și cu mine am zâmbit la unison. Apoi, s-a uitat în ochii mei și a zis:

— Știu locul cel mai potrivit.

22.

Înainte să plecăm, mama i-a obligat pe Daniel și pe Noah să jure că mă vor supraveghea fără întrerupere și pe mine m-a obligat să iau cu mine telefonul mobil al tatălui meu, ca măsură de siguranță. Mi-ar fi pus și o brățară de monitorizare la gleznă, dacă ar fi putut, dar nici că-mi păsa – mă bucuram pur și simplu să ies din casă.

Am luat-o pe Sophie de-acasă în drum către restaurant; practic a sărit direct în mașină și l-a sărutat pe Daniel pe obraz. El a roșit instantaneu. Ea i-a zâmbit. Erau adorabili împreună, trebuia să recunosc.

Cuplul perfect discuta despre nu știu ce concert al nu știu cărui violonist care urma să aibă loc la Centrul de Arte săptămâna care venea, iar eu mi-am lipit obrazul de fereastra rece a Hondei Civic a lui Daniel.

Lăsam în urmă în goana noastră străzi ude de ploaie. Felinarele aruncau raze galbene de lumină peste casele de sub ele, de la cele scumpe din cartierul lui Sophie și până la cele din ce în ce mai sărăcăcioase pe măsură ce ne apropiam de restaurant. La culoarea roșie a unui semafor, am observat că o pisică ne privea de pe plafoniera unei mașini parcate. Când m-a văzut, m-a scuipat. Sau poate mi s-a părut.

Restaurantul era luminat cu beculețe albe de Crăciun pe dinafară, iar mirosul mâncării invada aerul umed.

— Nu știu ce miroase așa, a zis Sophie când am intrat, dar eu din aia vreau.

— *Churros,* a spus Noah. E un desert.

Sophie și-a dat părul blond și scurt după ureche.

— Nu-mi pasă. Mirosul ăsta e *criminal.*

— Tot la fel e și coada, a zis Daniel, privind lumea adunată.

Zeci de oameni stăteau acolo, râdeau, vorbeau – toți în așteptarea unui loc liber.

— Mereu e aglomerat, am zis.

— Ai mai fost aici? a-ntrebat Sophie.

— De două ori.

O dată de ziua mea. Și apoi prima dată – prima dată când Noah și cu mine am ieșit în oraș. Am zâmbit când mi-am adus aminte, exact când Noah a zis:

— Mă-ntorc imediat.

Mulțimea ne-a făcut să ne lipim de bar.

— O, Doamne, a chițăit Sophie, uitându-se la o vitrină cu tricouri promoționale, verde cu alb, aflată în spatele tejghelei. Sunt atât de drăguțe.

— Vrei și tu unul? a întrebat-o Daniel.

— Ar fi siropos dac-aș spune da?

— Da, a zis fratele meu, dar zâmbea.

Ea a strâmbat din nas.

— Îmi place siropul.

Și mie-mi plăcea, în doze mici.

M-am îndepărtat discret de ei, spre vitrina cu prăjituri. Nu-mi păsa de mâncare; privirea mi-a aterizat pe peretele de lângă ea, la fluturașii prinși de un avizier enorm. Așa îl găsisem prima oară pe Abel Lukumi. Poate aveam din nou noroc. Am cercetat sute de cuvinte cât am putut de repede, până când Daniel a apărut din nou lângă mine.

— E gata masa, a zis el. Haide.

— Lasă-mă o secundă.

Fratele meu a oftat și s-a dus să se așeze la masă cu Sophie. Dar, așa cum a promis, nu m-a lăsat singură.

— Ai găsit ceva?

Vocea lui Noah era moale și caldă precum catifeaua la urechea mea. Am clătinat din cap, dar apoi patru litere mi-au atras atenția.

kumi.

Se ițeau de sub colțul unui alt fluturaș. L-am ridicat pe cel de deasupra, simțind o undă de speranță…

Cuvântul întreg *era* Lukumi, dar am mijit ochii încercând să citesc scrisul mic și mi-am dat seama că mi-e greu să deslușesc propoziția. Fie contextul era total aiurea, fie spaniola mea deja pălea din cauză că n-o foloseam suficient.

— E o biserică, a zis Noah, citind textul odată cu mine. Biserica lui Lukumi.

M-am mușcat de buză.

— Păi, e preot… poate că e biserica lui?

Noah și-a scos iPhone-ul și a scris ceva pe el.

— Desigur, a zis el, părând resemnat.

— Ce e?

Mi-a arătat ecranul. Erau sute de mii de rezultate – cele mai multe referitoare la Biserica lui Lukumi și un caz de la Tribunalul Suprem pe numele lui.

— E o altă denumire pentru Santeria, a zis el și m-a privit în ochi. Pentru religie. Oricare ar fi fost numele omului ăluia, cu siguranță nu era Abel Lukumi.

Folosise un nume fals.

Am încercat să nu-mi arăt dezamăgirea în timp ce mâncam, dar a fost greu. Sophie nu a părut să observe asta, iar Daniel s-a prefăcut că nu vede nimic. Când am terminat cina, am plecat de acolo cu caserole pline cu plantain[3] și fasole.

— A fost *incredibil*, a zis Sophie, cu o voce visătoare. Nu-mi vine să cred că am trăit la douăzeci de minute depărtare de locul ăsta și n-am știut niciodată de el.

— Bună alegere, a fost de acord Daniel, bătându-l pe Noah pe umăr.

Ne-am urcat cu toții din nou în mașină, iar Sophie și-a așezat iPod-ul pe bord și a pus o piesă dubioasă și obscură pentru Daniel și Noah. Dar exact când muzica era din ce în ce mai intensă, ceva mic a lovit parbrizul și s-a prelins jos. Sophie a urlat. Daniel a frânat ca să oprească.

---

[3] Banane mici prăjite, garnitură folosită în bucătăria cubaneză. (*N.tr.*).

Roțile au derapat ușor pe drumul ud și ne-am trezit oprind sub un bec. Felinarul lumina pata însângerată și ștergătoarele o împrăștiau pe parbriz. Nici măcar nu ieșisem de pe Calle Ocho, dar era târziu și ploua și nu mai era nimeni în spatele nostru, așa că frate-meu a ieșit din mașină. Noah l-a urmat imediat.

Mașina nu mai scotea niciun sunet, dar inima îmi bătea parcă în urechi. Erau afară de mai puțin de-un minut, când ușile mașinii s-au deschis din nou scârțâind.

— Era o pasăre, a zis Noah, așezându-se pe bancheta din spate, lângă mine.

M-a luat de mână, iar eu am început să mă liniștesc.

— O cioară, a lămurit fratele meu lucrurile.

Avea o voce obosită și vinovată. Sophie s-a întins și și-a pus mâna pe brațul lui.

— Îmi pare rău, a zis ea încet.

Fratele meu stătea acolo pur și simplu, înaintând încet. A scuturat din cap.

— N-am lovit nimic în toată viața mea…

Fraza i-a fost întreruptă de o altă izbitură ușoară, de data asta pe plafonieră. Acum, mașina nu se mișca.

— Ce naiba…, a făcut Daniel.

Dar înainte să-și termine ideea, izbitura a fost urmată de alte câteva zeci. Și nu doar pe mașina noastră, dar și pe stradă, și pe mașinile parcate de-o parte și de alta a drumului.

Am rămas șocați, în tăcere, când am văzut ploaia de ciori moarte care cădeau din cer.

23.

După ce-am lăsat-o pe Sophie, Daniel și Noah au început să emită tot felul de teorii în drum spre casă. Furtuna. Vreo boală. Erau câteva posibilități științifice, dar mie nu-mi dădea pace o presimțire. O presimțire că era vorba de cu totul altceva.

•

Mi s-a părut că a trecut o veșnicie cât am așteptat ca Noah să vină în camera mea în seara aceea. M-am tot holbat la ceasul de pe noptieră, dar orele treceau și el tot n-a apărut. Nu-mi spusese că va veni, dar eu așa crezusem.

Poate că presupusesem greșit.

Poate c-a adormit?

Am aruncat pătura cât colo și m-am strecurat afară din cameră. Camera de oaspeți era în partea cealaltă a casei, dar

eram sigură că pot ajunge acolo în liniște ca să văd dacă era încă treaz. Doar să verific. Am rămas lângă ușă și am tras cu urechea. Niciun sunet. Am întredeschis-o.

— Da?

Era vocea lui Noah. Cât se poate de treaz.

Am deschis ușa de tot. O veioză mică era așezată pe masa rotundă din colțul camerei, dar Noah stătea în umbră. Era încă îmbrăcat și citea, cu fața în întregime ascunsă într-o carte. A lăsat-o în jos doar cât să i se vadă ochii.

— Bună, am zis.

— Bună.

— Bună, am mai zis o dată.

Noah și-a lăsat cartea și mai jos.

— E totul în regulă?

Am intrat și am închis ușa în urma mea.

— Am venit doar să-ți spun noapte bună.

— Noapte bună, a spus el și s-a-ntors la carte.

N-aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmplă, dar nu-mi plăcea. Am dat să plec, dar m-am oprit. M-am uitat înapoi la Noah. El a ridicat din sprânceană.

— Ce e?

O s-o zic direct.

— O s-o zic direct.

El aștepta.

— Credeam că vii la mine-n cameră.

— De ce?

Hei, asta a durut. Am dat să ies. Noah a oftat.

— Nu pot, Mara.

— De ce nu?

Noah a pus jos cartea pe care o citea și a traversat camera. S-a oprit lângă mine, dar s-a uitat afară, pe fereastră. I-am urmărit privirea.

Puteam să văd holul ridicol de lung care ducea din camera mea până aici și cele trei seturi de uși cu ferestre care îl împărțeau. Lumina de pe hol era aprinsă, ceea ce făcea imposibil să vezi ceva afară. Dar dacă *ar fi intrat* cineva, Noah nu ar fi ratat momentul.

Oare de-asta nu venise?

— Poți să-mi supraveghezi camera și de la mine din pat, să știi, am zis eu.

Noah mi-a pus o mână pe obraz; nu mă așteptam la asta și respirația mi s-a oprit. Apoi m-a mângâiat cu degetul mare pe față și pe bărbie, ridicându-mi chipul în sus și privindu-mă fix în ochi.

— Mama ta are încredere în mine, a zis el încetișor.

Am zâmbit cu subînțeles.

— Exact.

— Nu, Mara, *chiar* are încredere în mine. Dacă mă prinde la tine-n pat, n-o să mă mai lase aici. Nu așa. Și eu *trebuie* să fiu aici.

M-am încordat, amintindu-mi vorbele pe care i le-am spus cu nici măcar o săptămână în urmă, înainte să aflu că Jude e în viață. Atunci când nu-mi era frică decât de mine însămi.

— *Vreau un iubit, nu o dădacă.*

Circumstanțele se schimbaseră, dar sentimentul nu.

— *Nu trebuie* să fii aici, i-am zis. Nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci.

— Vreau să fiu aici.

— De ce?

— Nu pot să las să ți se întâmple ceva rău.

Am închis ochii, plină de frustrare. Fie Noah n-a înțeles ce încercam să spun, fie nu-l interesa.

— Vrei să plec? l-am întrebat.

Încă avea mâna pe fața mea, iar atingerea lui era insuportabil de fină.

— Așa ar trebui.

Nu aveam de gând să mă rog de el. M-am smuls și m-am întins spre ușă.

— Dar nu pleca, a zis el, exact când am ajuns la ea.

L-am privit și m-am întors în cameră. El a închis ușa în urma mea. Stăteam cu spatele sprijinit de lemnul ușii și Noah era aproape lipit de mine.

Când am venit după Noah n-aveam altă intenție decât să dorm. Dar acum, ritmul sângelui, al dorinței mele, încingea atmosfera din jurul nostru.

M-am topit când mi-a surâs din colțul gurii și am simțit nevoia să-l sărut. Voiam să-mi înfig degetele în marginea tricoului său și să-mi trec mâna peste talia jeanșilor. Să-i mușc pielea, să-i simt barba pe gâtul meu.

Dar aici, acum, cu el la câțiva centimetri distanță și fără nimic care să ne stea în cale, nu puteam să mă mișc.

— Vreau să te sărut, am șoptit, în schimb.

S-a apropiat și mai mult de mine. Dar nu de gura mea, ci de ureche.

— O să-ți dau voie.

Buzele lui mi-au atins în treacăt pielea și am simțit că explodez. L-am apucat zdravăn de tricou și l-am tras spre mine, dar parcă tot nu era suficient de aproape. Aveam mâinile prinse între abdomenul lui tare și propriul meu trup și aproape că tremuram de dorință.

Dar Noah nu se mișca.

Asta până când i-am rostit numele încet, cu disperare. Apoi și-a pus mâinile pe șoldurile mele și buzele pe piele. M-a ridicat și m-a încolăcit în jurul lui. M-am trezit strivită cu spatele de ușă, iar nasturii arămii de la jeanșii lui Noah erau lipiți de mine și durerea asta era delicioasă și nu-mi era deloc, deloc suficientă. Obrazul lui bărbos îmi zgâria gâtul și umărul și m-am lăsat pe spate, aproape leșinată. El m-a prins de talie și și-a lipit buzele de-ale mele. Moi. Ispititoare. Așteptând să i le sărut.

Mi-am amintit de noi amândoi în pat, cu brațele și limbile și părul înlănțuite. Noah m-a luat în brațe strâns și m-a sărutat. Gurile noastre erau unite și ne mișcăm în același sens și respiram cu aceeași răsuflare. Până când Noah n-a mai respirat. Până când aproape a murit.

Cum ar fi trebuit să moară Jude.

Cum mi-aș fi dorit s-o facă.

Am tremurat lângă buzele lui Noah și inima mi-a bătut cu putere, lipită de pieptul lui. Nu mi-l imaginam aproape murind. Mi-l *aminteam.* Și mi-era teamă să nu se întâmple din nou.

Noah m-a pus jos. Nu mai aveam suflu și eram amețită.

— Ce e?

— Nu ești pregătită, a zis el și s-a îndepărtat de mine.

Am înghițit în sec.

— Mă gândeam la asta. Dar apoi tu... te-ai oprit.

— Inima îți bătea prea tare.

— Poate pentru că-mi plăcea.

— Poate pentru că nu ești pregătită, a zis Noah. Iar eu n-am de gând să te forțez.

După un minut scurs în tăcere, am zis, în cele din urmă:

— Mi-e frică.
Noah n-a zis nimic.
— Mi-e frică să te sărut.
Mi-e frică să nu-ți fac rău.
Noah mi-a dat cu blândețe părul la o parte de pe față.
— Atunci nu trebuie s-o faci.
— Dar vreau s-o fac.
Nu fusese niciodată mai adevărat. Mă privea cu blândețe.
— Vrei să-mi spui de ce anume ți-e frică?
Am zis răspicat:
— Că o să-ți fac rău. Că o să te omor.
— Dacă mă săruți.
— Da.
— Din cauza acelui vis.
Am închis ochii.
— N-a fost un vis, am zis.
Am simțit degetele lui Noah atingându-mă pe talie.
— Dacă n-a fost vis, atunci ce crezi că s-a întâmplat?
— Ți-am spus deja.
— Cum ar funcționa chestia asta?
I-am studiat chipul, căutând cel mai mic semn de amuzament. Dar nu l-am găsit.
— Nu știu. Poate că e o parte din... *mine,* am spus și mi-am dat seama că *știe* despre ce vorbesc.
— Doar să ne sărutăm?
Am ridicat din umeri.
— Fără sex?
— Eu n-am făcut niciodată sex.
— Știu asta. Dar, dacă-mi amintesc corect, nu prea părea că-ți faci griji din cauza asta în noaptea aceea, la mine-n cameră.
A zâmbit subtil.
Știam exact la care noapte se referea. Era noaptea în care și-a dat seama în sfârșit ce pot face, când am ucis toate creaturile vii din camera cu insecte de la grădina zoologică, pe toate în afară de noi.
Am crezut că trebuie să-l părăsesc atunci, ca să-l protejez. Am crezut că trebuie să-i părăsesc pe toți pe care-i iubesc. Dar Noah nu m-a lăsat și i-am fost recunoscătoare, pentru că nu voiam să plece. Mi-l doream aproape, cât mai aproape cu putință. Nu mai gândeam limpede. Nu mai gândeam deloc.

— Nu știu, am zis, așezându-mă pe pat. De unde să știu?

Noah m-a urmat și s-a întins pe saltea, trăgându-mă după el. Stăteam cu șira spinării lipită de pieptul lui; simțeam pe piele răceala medalionului de argint pe care-l purta întotdeauna. Ritmul inimii sale îl liniștise pe al meu.

Noah m-a mângâiat pe braț și m-a luat de mână.

— Nu trebuie să facem nimic, Mara, a zis încet, iar mie au început să mi se închidă ochii.

Voiam să mă culcușesc în vocea lui și să rămân acolo.

— Asta e suficient.

Un ultim gând mi-a dat târcoale înainte s-adorm.

Nu și pentru mine.

24.

Cu mult timp înainte

India. O provincie necunoscută.

Omul în Albastru a coborât privirea la mine în vreme ce caii duceau trăsura departe, ridicând praful.

— Cum te cheamă?

L-am privit lung.

— Înțelegi ce-ți zic?

Am dat din cap ca da.

— Nu știu ce ți-a spus custodele tău, dar acum ești în grija mea. Va trebui să-ți dăm un nume.

N-am zis nimic. El a oftat scurt.

— Avem o călătorie lungă în față. Te simți bine?

Am dat din nou din cap și astfel călătoria noastră a început.

Am fost tristă când am părăsit corăbiile. Am mers pe jos și călare pe elefant înapoi în pădure și totuși era aproape apus când am ajuns în sat. Pământul de sub tălpile mele era uscat, iar aerul, tăcut și nemișcat. Am simțit miros de fum; erau multe colibe mici care se întindeau pe toată bucata de pământ, dar nu vedeam deloc oameni.

— Vino înăuntru, a zis Omul în Albastru și mi-a făcut semn să intru într-una din colibe.

Ochii mei s-au luptat să se obișnuiască cu întunericul.

Ceva s-a mișcat chiar în apropiere de mine; o siluetă a apărut din penumbră. Era o fată zveltă cu pielea cafenie, fină, perfectă. Era mai înaltă decât mine, dar nu-i vedeam chipul. Șuvițe de păr negru îi cădeau dezordonate pe umeri.

— Fiica mea, i-a zis fetei Omul în Albastru, avem un oaspete.

Fata a venit la lumină și, în sfârșit, am văzut-o cum se cuvine. Era banală, dar avea o blândețe, o căldură pe chip care o făceau drăguță. Mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu. Omul în Albastru și-a pus atunci mâna pe umărul fetei.

— Unde e mama?

— O femeie a intrat în travaliu.

Omul în Albastru părea derutat.

— Cine?

Fata a clătinat din cap.

— Nu-i de pe-aici. Un străin, soțul ei, a venit după mama. A zis că se va întoarce când va putea.

Omul în Albastru a mijit ochii.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-a zis el.

Apoi s-a răsucit către mine.

— Stai aici. Nu te duce afară. Pricepi?

Am dat din cap. El a chemat-o pe fată afară din colibă. Am auzit șoapte, dar nu am deslușit vorbele. Câteva momente mai târziu, fata a revenit. Singură.

Nu mi-a vorbit. Nu din prima. A făcut un pas către mine, apoi mi-a întins palmele. Eu nu m-am mișcat. A mai făcut un pas, suficient de aproape ca să-i simt parfumul, pământos și intens. Mi-au plăcut aroma și căldura ei.

Atunci și-a întins mâna și am lăsat-o să mă atingă. S-a ghemuit într-un colț și m-a făcut să mă așez alături de ea. Fata m-a tras către ea cu familiaritatea cuiva care știa ce mi-ar trebui. M-am eschivat, încercând să-mi găsesc locul.

— Nu trebuie să te duci acolo, a zis ea, interpretându-mi greșit mișcările.

Am încremenit.

— De ce?

— Ca să poți vorbi, mi-a zis fata, zâmbind timid. Nu e sigur, a adăugat ea.

— E prea liniște.

— Oamenii sunt bolnavi. Zgomotul le face rău.

N-am înțeles.

— De ce?

— Tu n-ai fost niciodată bolnavă?

Am scuturat din cap. Ea mi-a zâmbit și mi-a aruncat o privire vicleană.

— Toată lumea se îmbolnăvește. Ești cam hoață.

N-am înțeles ce voia să spună, așa că am întrebat:

— Omul în Albastru e tatăl tău?

— Omul în Albastru? a întrebat ea, cu ochi sclipitori. Așa îi spui tu?

N-am zis nimic. Fata a dat din cap.

— Da, e tata. Dar tu poți să-i spui Unchiul și mamei Mătușa, când se va întoarce.

A făcut o pauză.

— Și mie poți să-mi spui Soră, dacă vrei.

— Tata și mama s-au îmbolnăvit? am întrebat, chiar dacă nu-mi aminteam de niciunul dintre ei.

Nu-mi aminteam să fi avut nici tată, nici mamă.

— Poate, a zis fata încet și m-a tras la loc lângă ea. Dar acum ești cu noi.

— De ce?

— Pentru că noi vom avea grijă de tine.

Avea vocea blândă și caldă și dintr-odată mi s-a făcut teamă pentru ea.

— Tu ești bolnavă?

— Nu încă, a spus ea, apoi s-a ridicat în picioare.

M-am ridicat și eu repede. Nu era ca alții. Voiam să rămână. Ea s-a uitat în urmă.

— Nu plec nicăieri, m-a asigurat.

— Știu, am zis, dar m-am ținut oricum după ea.

N-am mers prea departe. Am ajuns într-o altă încăpere mică, cu câteva rogojini pe podeaua de paie. Fata s-a ghemuit în spatele uneia dintre ele și a ridicat o grămadă de cârpe într-o mână, dar și un ac, și un ghem. A adus un borcan plin cu ceva închis la culoare și a luat un strop din el în pumn. A îmbrăcat puful în cârpe și a îngânat un cântecel simplu – n-avea decât câteva note – apoi a-nceput să coasă.

Eram hipnotizată de mâinile ei.

— Ce-i asta?

— Un cadou. Ceva pentru tine cu care să te joci, ca să nu te mai simți niciodată singură.

Am simțit ceva care semăna cu frică.

— Vreau să mă joc cu tine.

Ea mi-a zâmbit, cald și strălucitor.

— Ne putem juca împreună.

Asta m-a făcut fericită și m-am așezat pe rogojină, legănată de melodie și de ritmul degetelor ei. În curând, forma nedefinită din mâinile ei s-a transformat în altceva; la început am descoperit un cap, apoi două brațe și două picioare. Apoi i-au crescut ochi și gene, și un zâmbet negru timid, apoi câteva șuvițe de păr negru. Apoi fata i-a făcut o rochie și a tras-o peste capul împăiat al păpușii. Când a terminat de lucrat, m-am ghemuit lângă brațul ei.

— Îți place păpușica ta?

A ridicat-o într-o rază de lumină. Avea o pată roșie pe interiorul brațului, acolo de unde o ținea fata. Acolo unde ar fi trebuit să fie subrațul păpușii. Nu i-am răspuns.

— Ce e asta roșie? am întrebat, în schimb.

— Ah.

Mi-a întins păpușa și și-a examinat degetul.

— M-am înțepat.

Și-a dus degetul la gură și a supt din el. Mi s-a făcut teamă pentru ea.

— Ești rănită?

— Nu, nu-ți face griji.

Am strâns păpușa la piept.

— Cum o cheamă? m-a întrebat fata, cu blândețe.

N-am zis nimic preț de o clipă. Apoi, am spus:

— Tu ai făcut-o. Tu pune-i numele.

— Nu. Nu pot alege eu în locul tău.

— De ce?

— Pentru că îți aparține. E multă putere într-un nume. Poate că după ce o vei cunoaște mai bine, vei putea să te hotărăști.

Am dat din cap, iar fata s-a ridicat în picioare, trăgându-mă după ea. Atunci mi-a ghiorțăit stomacul.

— Ți-e foame.

Am dat din cap că da. M-a mângâiat pe creștetul capului, netezindu-mi părul des și negru.

— Tuturor ne e foame, a zis ea încetișor. Pot să pun mai multă apă în supă. Vrei niște supă înainte de cină?

— Da.

A dat din cap și m-a măsurat de jos până sus.

— Ești suficient de puternică încât să-mi aduci apă de la fântână?

— Sunt *foarte* puternică.

— Mânerul e *foarte* greu.
— Nu și pentru mine.
— Fântâna e *foarte* adâncă…
— Mă descurc.
Voiam să-i arăt asta, dar voiam totodată să ies de-acolo. Aerul închis al colibei mă apăsa și pielea parcă mă strângea.
— Atunci o să-ți spun cum să ajungi acolo, dar trebuie să-mi promiți că nu te aventurezi prea departe printre copaci.
— Promit.
— Și dacă te întâlnești cu cineva, trebuie să-mi promiți că nu-i spui unde-i locul acela.
— Îți promit.
Fata a zâmbit și mi-a îndesat păpușa înapoi în mână.
— Ia-o cu tine, oriunde te-ai duce.
Am strâns păpușa tare la piept, apoi fata m-a condus afară. M-a urmărit cu privirea cât am dispărut fugind în apusul care pălea. Mirosul cărnii fripte îmi pârlea nările, dar nu era atât de neplăcut. Un nor gros de fum plutea în aer și-mi înțepa ochii, ridicându-se printre copaci.
Am urmat cărarea, așa cum mi s-a spus. Fântâna *chiar era* destul de departe și aproape ascunsă într-un tufăriș gros. Era foarte mare; trebuia să mă înalț pe vârfuri ca să mă uit în ea. Era întunecată. Fără fund. Simțeam dorința de a azvârli păpușa înăuntru.
Dar n-am făcut-o. Am așezat-o alături, pe piatra tocită, și, cu brațele mele subțiri, am început să scot apă. Atunci am auzit pe cineva tușind.
În apropiere.
M-am speriat atât de tare încât am scăpat mânerul. Am luat păpușa și am strâns-o tare în brațe, lipindu-mă de cealaltă parte a fântânii.
O bătrână stătea sprijinită de trunchiul unui curmal. Avea riduri adânci. Ochii ei negri erau neclari și apoși. Părea foarte slăbită.
Și nu era singură.
Cineva era ghemuit deasupra ei, un bărbat cu bucle negre și perfecte și cu piele frumoasă. Ținea o cupă la buzele bătrânei, iar apa îi curgea acesteia pe bărbie. A început din nou să tușească, speriindu-mă.

Ochii lui negri ca smoala m-au fixat și ceva a licărit din ei. Ceva ce nici nu știam, nici nu înțelegeam.

Femeia i-a urmat privirea și s-a uitat fix la mine. Privirea ei m-a făcut să încremenesc, iar ochii i s-au căscat, devenind aproape albi. Bărbatul i-a pus o mână pe umăr, ca s-o liniștească, apoi m-a fixat din nou cu privirea.

Am simțit cum mi se face rău de la stomac. În colțurile ochilor am început să văd vârtejuri roșii. Capul mi se învârtea. Am inspirat adânc și m-am ridicat încet-încetișor.

Femeia a început să tremure și să vorbească șoptit. Bărbatul – surprins, curios, dar nu înfricoșat – s-a aplecat mai mult ca s-o audă mai bine. Fără să-mi dau seama, am făcut și eu un pas mai aproape.

A început să șoptească din ce în ce mai tare. Era același cuvânt, un singur cuvânt, pe care-l repeta la infinit. Și-a ridicat brațul fragil și a întins degetul către mine, în semn de acuzare.

— Mara, a șoptit ea, iar și iar și iar.

Și apoi a început să urle.

25.

— Mara, am auzit o voce care mi-a încălzit pielea.

Am deschis ochii, dar copacii dispăruseră. Lumina soarelui se evaporase. Era doar beznă.

Și Noah, lângă mine, mângâindu-mă cu degetele pe obraz.

Un coșmar. Doar un coșmar. Am răsuflat lent și apoi am zâmbit, ușurată, până când mi-am dat seama că nu eram în pat.

Stăteam lângă ușa camerei de oaspeți. O deschisesem – mâna-mi era pe clanță.

— Unde te duci? a întrebat blând Noah.

Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era că adormisem lângă el, deși n-ar fi trebuit. Casa mea fusese pângărită, dar în brațele lui Noah mă simțeam în siguranță.

Dar în timpul nopții îl părăsisem. Plecasem de lângă *el.* Umblasem prin somn.

Amănuntele visului îmi rămăseseră în minte, dense ca fumul. Nu pieriseră atunci când mă trezisem. Nu știam unde am mers în somn sau de ce, dar acum, că eram trează, trebuia să găsesc ceva înainte de-a uita ce să caut.

— La mine-n cameră, i-am răspuns, cu o voce limpede.

Trebuia să văd păpușa aceea.

L-am tras pe Noah după mine și ne-am întors pe furiș la mine-n cameră. Noah m-a ajutat să despachetez păpușa din cutia în care o îngropasem, fără să-mi pună nicio întrebare. N-am zis nimic cât timp am căutat-o, apoi m-am crispat când am strâns-o la piept.

Zâmbetul ei negru era un pic șters – de la trecerea timpului sau poate de la spălat, nu mi-am dat seama – iar rochia cu care era îmbrăcată era mai nouă, dar tot rudimentară. Cu siguranță făcută de mână. În rest? În rest era bizar de asemănătoare cu păpușa din visul meu.

Poate mai mult decât asemănătoare.

Atunci mi-am amintit ceva.

Avea o pată roșie la subraț, acolo unde o ținuse fata.

I-am ridicat mâneca rochiței.

— *Ce-i asta roșie*? am întrebat-o pe fată.

— *Ah,* a zis ea și mi-a întins păpușa.

Și-a examinat degetul.

— *M-am înțepat.*

Uitându-mă acum la păpușă, am văzut o pată roșie-maronie la subrațul ei. Acolo de unde o ținuse fata.

Carnea mi-a amorțit acolo unde pielea mea a atins păpușa. Nu știam ce însemna visul sau dacă însemna ceva, dar nu-mi păsa. Începeam să urăsc chestia asta și voiam să scap de ea.

— O arunc, i-am șoptit lui Noah.

Părea derutat. O să-i explic mâine dimineață. Nu ne permiteam să fim prinși și, dacă vorbeam prea mult, era riscant.

M-a privit cum m-am încălțat, cum am ieșit și cum am aruncat păpușa peste pungile pline cu gunoi din tomberonul pe care tata îl scosese deja pe trotuar. Urma să fie luat în curând, și apoi nu mă voi mai gândi la ea și nici n-o voi mai visa și Jude nu mă vă mai chinui cu ea niciodată.

•

Ne-am întors în patul lui Noah; păpușa și coșmarul mă făceau să mă simt ciudat și nu voiam să dorm singură. Mi-am rezemat capul de umărul lui și am închis ochii, legănată de respirația lui tăcută și egală. Când m-am trezit din nou, era tot întuneric. Dar Noah era tot lângă mine și ne aflam tot în pat. Eram obosită, dar ușurată.

— Cât e ceasul?

— Nu știu, a zis Noah, a cărui voce nu părea să fie vocea cuiva abia trezit din somn.

M-am dat în spate ca să-l privesc.

— Erai treaz?

El s-a prefăcut că se-ntinde.

— Ce? Nu.

M-am rostogolit pe o parte și am zâmbit.

— Ba erai. Te uitai la mine cum dorm.

— Nu. Asta ar fi dubios. Și plictisitor. Poate dacă m-aș uita la tine când faci duș…

L-am împins în braț, apoi m-am băgat și mai adânc sub așternuturi.

— Oricât de mult mi-ar plăcea asta, a zis Noah rostogolindu-se deasupra mea rezemat pe brațe, și crede-mă, îmi place la nebunie, a adăugat el, privindu-mă în ochi și zâmbind cu subînțeles, mi-e teamă că trebuie să pleci.

Am scuturat din cap.

— E încă beznă, am zis eu, bosumflată.

— Plec la pescuit. Cu Joseph. Trebuie să te întorci în camera ta înainte să se trezească el.

Am oftat dramatic.

— Știu, a zis el, cu un zâmbet din ce în ce mai larg. Nici eu n-aș vrea să dorm fără mine.

Am dat ochii peste cap și m-am îndepărtat de el.

— Acum ai stricat momentul.

— Exact cum intenționam, a zis el, sprijinindu-se de perne.

M-a urmărit cu privirea până am ajuns la ușă. Pură tortură. Am deschis-o.

— Mara?

— Noah?

— Să mai porți pijamaua asta.

— Boule, am zis eu, rânjind.

Apoi am plecat la mine-n cameră. Am trecut pe lângă ușile cu ferestre de pe hol, cu noaptea întunecată dincolo de ele. Am iuțit pasul, urând să-mi reamintesc de ceea ce nu puteam vedea.

Sau *pe cine* nu puteam vedea.

Era totuși aproape dimineață. Jude n-ar risca să intre-n casă pe lumina zilei. Gândul ăsta m-a liniștit și m-am băgat în pat,

fără ca părinții mei să se fi prins de ceva. Am închis ochii. Am adormit imediat.

Problemele au început când m-am trezit. Pe la opt, tata mi-a bătut în ușă ca să se asigure că m-am trezit. M-am scurs din pat și m-am dus la debara să-mi aleg hainele pentru Horizons.

Dar, când am deschis sertarul de lenjerie, păpușa bunicii era înăuntru.

M-am abținut cât am putut să nu urlu. M-am îndepărtat de șifonier și m-am baricadat în baie, sprijinindu-mă de gresie și lăsându-mă la podea. Mi-am apăsat mâna pe gură.

Oare Jude mă urmărise noaptea trecută? Mă văzuse când am aruncat-o? Și apoi mi-a pus-o înapoi în cameră, cât timp eu dormeam la Noah?

Mi s-a ridicat părul pe spinare, iar pielea mi s-a umplut de sudoare. Dar nu puteam să-l las pe tata să-și dea seama că e ceva în neregulă. Trebuia să mă-mbrac și să mă port ca și cum totul ar fi fost normal. Ca și cum aș fi fost întreagă la cap și Jude ar fi fost mort și nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Ridică-te, mi-am șoptit.

Am mai stat pe jos încă o clipă, apoi m-am ridicat în picioare. Am dat drumul la apă, mi-am băgat mâna sub jet și am dus-o la gură, îndreptându-mă de spinare și privindu-mă în oglindă.

Am înghețat. Trăsăturile feței mele păreau dintr-odată bizare. Schimbate într-un fel subtil. Pomeții îmi erau mai ascuțiți, buzele îmi erau umflate, ca și cum m-aș fi sărutat cu cineva, obrajii îmbujorați și părul lipit de ceafă.

Am rămas încremenită. Apa mi s-a scurs toată printre degete.

Sunetul apei stropind chiuveta de porțelan m-a trezit la realitate. Mă durea gâtul – am deschis din nou robinetul, am mai luat o dată apă în palmă și am băut cu sete direct de-acolo. M-a răcorit pe dinăuntru. M-am uitat din nou în oglindă.

Tot arătam diferit, dar mă simțeam un pic mai bine. Eram obosită, speriată, furioasă, frustrată și stresată la maximum. Poate mă și îmbolnăveam. Poate de aia arătam ciudat. Mi-am rotit gâtul, am ridicat ambele brațe deasupra capului și am băut din nou apă. Pielea mi s-a făcut de găină pentru că m-am simțit privită.

M-am uitat înspre debara. Păpușa era tot înăuntru.

— Hai, ești gata? a strigat tata din hol.

— Aproape, am strigat și eu.

M-am îndepărtat de oglindă și m-am îmbrăcat. Am mai privit o dată către debara înainte de a ieși din încăpere.

Trebuia să scap de păpușă.

26.

— Bună dimineața, a zis tata când am apărut în bucătărie, în cele din urmă.

— ’Neața.

Am înhățat două batoane de cereale și o sticlă de apă din cămară, dând jumătate din ea peste cap cât timp tata și-a băut cafeaua. Ne-am îndreptat spre mașină împreună.

Când ne-am suit în mașină, tata a coborât geamurile. Afară era neobișnuit de frumos – cerul albastru și fără nori și deocamdată nu era deloc cald, dar eu simțeam cum îmi arde pielea pe dinăuntru.

— Cum te simți, puștoaico?

I-am aruncat o privire.

— De ce mă-ntrebi?

— Pari un pic obosită.

— Mulțumesc…

— Ah, știi tu ce voiam să spun. Hei, știi ce film am închiriat?

— Ăăă… nu.

A făcut o pauză semnificativă.

— *Free Willy,* a zis el cu un zâmbet uriaș.

— Bine…

— Îți plăcea la nebunie filmul ăla – ne uitam la el tot timpul, mai ții minte?

Când aveam vreo șase ani.

— Iar Joseph e foarte interesat de balenele ucigașe, așa că m-am gândit că-l putem vedea împreună, în familie, a spus el, apoi a adăugat: Cred că și lui Noah i-ar plăcea.

N-am putut să nu zâmbesc. În mod evident, se străduia.

— Bine, tată.

— E un film plin de optimism.

— Bine, tată.

— Te face să te schimbi în bine…

— *Bine*, tată.

El a zâmbit, a dat mai tare radioul fixat pe rock clasic și n-am mai zis nimic niciunul dintre noi. Dar, pentru că eram din nou în mașina lui, m-am trezit uitându-mă ca din reflex în oglinda

retrovizoare laterală. Mi-am dat seama că mă uitam după furgonetă.

Mă uitam după Jude.

Mi-am petrecut drumul către Horizons făcându-mi griji că o să apară în spatele nostru, dar n-a fost așa. Tata m-a lăsat acolo și am fost întâmpinată cu amabilitate de Brooke, care mi-a făcut cunoștință cu cea care conducea terapia prin artă, cu care urma să lucrez de câteva ori pe săptămână. M-a pus să desenez o casă, un copac și familia mea – un fel de test, în mod cert – și după ce am făcut ce mi-a cerut, a venit momentul pentru Grup. Jumătate dintre cursanți trebuiau să-și împărtășească temerile.

Mă simțeam bucuroasă că făceam parte din cealaltă jumătate.

Phoebe s-a ținut departe de mine, iar Jamie m-a făcut să râd așa cum reușea întotdeauna. Orele treceau fără nimic excepțional, dar eu mă trezeam aruncând priviri afară din când în când, parcă așteptând ca furgoneta albă să apară în parcare.

N-a apărut.

•

Când tata și cu mine ne-am întors acasă în după-amiaza aceea, mașina mamei era deja pe alee. Mai mult de-atât, la fel era și mașina lui Noah.

Am oftat de ușurare. Trebuia să-i spun despre păpușa din camera mea de azi-dimineață, despre *Jude* în camera mea noaptea trecută, în timp ce noi dormeam. Aproape că am sărit din mașină când încă era în mers.

— Spune-i maică-tii că m-am dus să lucrez la lista ei, a zis tata, dându-și ochii peste cap. Mă-ntorc repede.

Am dat din cap și am închis portiera. N-a plecat până când n-am intrat în casă.

Focuri de mitralieră se auzeau de la noi din living. Când am intrat, i-am găsit pe Noah și pe Joseph întinși pe jos, cu joystick-urile în mâini și cu ochii lipiți de televizor. Discuția noastră trebuia să mai aștepte.

— Cum a fost la pescuit? am întrebat, cu o voce relaxată, care nu se potrivea deloc cu starea mea de spirit.

M-am dus la bucătărie și am deschis frigiderul. Mi-era foame, dar nimic nu-mi făcea cu ochiul.

— Ca să-ți spun drept, n-am fost la pescuit, a răspuns Noah, tot nedezlipit de ecran.

— Poftim? De ce?
Joseph s-a aplecat în față, ținându-se și mai zdravăn de joystick. Nu zicea nimic.
— Joseph nu voia să omoare niciun pește, deși aici se pare că n-are probleme să omoare pe cineva – ticălosule.
Ceva a explodat cu putere și fratele meu a aruncat cât colo joystick-ul, ridicând ambele brațe în aer.
— Campionul rămâne neînvins.
I-a aruncat lui Noah un rânjet enervant.
— Bravo ție, am zis.
Noah m-a privit.
— Unde ți-e loialitatea?
— Mă refeream la pești, dar și la joc.
Am bătut palma cu fratele meu, apoi i-am zâmbit ca o enervantă ce sunt.
— Familia înaintea gagiilor.
— Amândoi sunteți malefici.
— Eu mă fac vegetarian, mi-a spus Joseph.
— Mama o să creadă că te-am obligat eu.
Nu mai mâncasem carne de la spectacolul Santeria de la ziua mea; de câte ori vedeam o friptură, simțeam în gură gustul sângelui.
M-am trântit pe canapea.
— Deci, ce-ați făcut, oameni buni, dacă nu v-ați dus la pescuit?
— Am ieșit cu barca-n larg și am căutat delfini, a spus Joseph.
— Sunt geloasă. Ați văzut vreunul?
Noah a dat din cap.
— Un grup mic. A trebuit să mergem destul de mult în larg.
— Barca era foarte marfă, a zis Joseph. Poți să vii cu noi data viitoare.
Am zâmbit răutăcioasă.
— Foarte generos din partea voastră.
— În fine, a zis Noah, ridicându-se, întinzându-se și atingând tavanul cu degetele. Nu știu ce faceți voi, dar, după ce l-am lăsat pe frate-tău să mă bată, mor de foame.
Joseph a mijit ochii la Noah.
— Mincinosule.
— Dovedește-o, a ripostat Noah.
— *Pot* s-o dovedesc.

— Bine, am zis, rivalitatea asta devine un pic cam prea aprigă. Da, Noah, și mie mi-e foame.

— Dacă-mi dai voie, dușmane, i-a spus el lui Joseph, îmi iau revanșa în altă zi.

— Tot o să pierzi.

Noah a zâmbit ușor și a pornit către bucătărie. L-am urmat și l-am privit cum scotocește prin frigider.

— Vrei un… castravete? a făcut el, ridicându-l.

— Nu prea te pricepi la asta.

— Atunci, asta e. Comandăm.

M-am uitat în spatele nostru, spre hol.

— Unde e mama?

Noah a clătinat din cap.

— Una din prietenele ei a scos-o la o cafea, parcă.

— Și Daniel?

— E în oraș cu Sophie. Eu sunt responsabil cu siguranța tuturor până când se întoarce mama ta.

— Dumnezeu să ne-ajute, am zis, rânjind, dar bucuroasă în sinea mea.

Am zis încet:

— Deci, noaptea trecută…

— Pizza! a strigat Joseph.

— Chiar e obligatoriu? a strigat și Noah, întorcându-se către mine. Tu ce vrei?

— Nu pizza, am spus. Mi-e oarecum silă.

— Silă. Într-adevăr. Te poți gândi la un fel de mâncare anume care-ți face mai puțină silă?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu – poate supă?

— Poate o supă de mazăre?

— Te urăsc.

— Dar îmi vine așa de ușor să te iau peste picior. Chinezesc?

Am clătinat din cap și mi-am aruncat privirea pe fereastră. Chiar nu-mi păsa. Voiam doar să discutăm.

— Nu contează, tu complici lucrurile. Joseph! a strigat Noah.

— Poftim!

— Unde sunt Daniel și Sophie?

— La Avigdor! a țipat frate-meu.

Noah m-a privit ridicând din sprâncene.

— N-am nimic împotrivă, am zis.

— Ce fel de mâncare au acolo? a întrebat Noah.
— Israeliană!
— Supă au?
— Au și sushi! a țipat Joseph.
— Gata cu urlatul! am țipat și eu, apoi m-am prăbușit într-un scaun de la bucătărie.
Mi-am sprijinit capul în mâini în timp ce Noah a făcut comanda și i-a dat mesaj lui Daniel să aducă mâncarea acasă. În cele din urmă, Joseph a abandonat jocul video și s-a dus la el în cameră. Și am rămas singuri. Am deschis gura să zic ceva, dar Noah m-a întrerupt.
— Ce-ai făcut azi, acolo la tine?
— Ne-am împărtășit temerile. Ascultă, noaptea trecută…
— Asta pare ceva de-a dreptul apocaliptic.
— Eu n-a trebuit să spun, au împărțit grupul în două. Mâine e rândul meu…
— Daniel e nerăbdător să vadă cum e acolo, a zis Noah, întrerupându-mă din nou. A zis că peste câteva zile va fi o ședință de terapie cu familia. Ar trebui să fie minunat.
— Mda, am spus. Adică nu. Noah, rămâi aici diseară?
— De fapt, am aranjat să ne întâlnim cu noul tău paznic. De ce mă-ntrebi?
— Voiam să te rog să dormim la mine-n cameră, de data asta.
Noah mi-a aruncat o privire întrebătoare.
— Nu că m-aș opune, dar de ce?
Cuvintele *Jude a fost în camera mea* mi-au înghețat pe limbă. Când le-am rostit, în cele din urmă, vocea mi-a sunat diferit. Înspăimântată. Uram chestia asta. Uram faptul că mi-era teamă de el. Și uram și felul în care Noah s-a încordat când a văzut acest lucru.
Așa că am înghițit cu greu. Apoi mi-am dres vocea.
— Mi-a lăsat un mic dar în sertarul cu lenjerie, am zis eu, străduindu-mă să par neafectată.
Noah nu și-a luat privirea de la mine, dar trupul i s-a relaxat ușor.
— Să-ntreb ce anume?
— Păpușa, am explicat eu. Cred că m-a văzut când am aruncat-o.
— Mara…
Am clătinat din cap.

— Probabil că mă urmărea ca un obsedat din tufișuri sau ceva de genul ăsta.

— Mara, a zis mai tare Noah.

— Vecinul are un gard tare înalt, am continuat eu. De ce face așa ceva?

— *Mara.*

— Ce e?

— N-a fost Jude, a spus Noah încet.

— Ce n-a fost Jude?

— Păpușa din camera ta. N-a pus-o el acolo.

Am clipit, fără să-nțeleg ce spune.

— Atunci cine a pus-o?

Am simțit că trece o veșnicie până când Noah a vorbit din nou.

— Tu.

27.

— Ce tot spui acolo?

Aveam o voce liniștită și șovăitoare.

— Am aruncat-o.

Noah a dat din cap.

— Și apoi, mai târziu, te-ai trezit și te-ai dat jos din pat. N-ai zis nimic, așa că am presupus că te-ai dus după ceva de băut sau ceva de genul ăsta. Dar, în lumina evenimentelor recente, când am văzut că nu vii înapoi, te-am urmărit. Ai ieșit prin ușa din spate.

Am simțit cum niște degete invizibile mă strâng de gât.

— De ce nu m-ai trezit?

— Credeam că *ești* trează, a zis Noah, cu o voce măsurată și egală. Te-am întrebat ce faci și tu ai zis că ai făcut o greșeală – că ai aruncat ceva ce voiai să păstrezi. Păreai cât se poate de trează; te-ai dus afară și te-am văzut cum ai scos păpușa din tomberon și-ai adus-o înapoi înăuntru. Te-ai dus la tine-n cameră și aproape că te suiseși la loc în pat când eu ți-am sugerat să te speli mai întâi pe mâini. Ai râs, te-ai spălat, apoi te-ai băgat în pat și ai adormit imediat. Nu-ți mai amintești nimic?

Am scuturat din cap pentru că nu eram sigură că pot vorbi. Până acum nu se întâmplase niciodată ceva de genul ăsta; avusesem coșmaruri, desigur, și îmi pierdusem cunoștința. Dar asta era ceva nou.

Diferit.

Ca reflexia mea în oglindă.

Am înghițit în sec.

— Ți se pare că arăt diferit?

Noah a ridicat din sprânceană.

— Ce vrei să spui?

— Azi dimineață, după ce – după ce am găsit păpușa la mine-n sertar, am zis eu.

După ce-am pus-o eu acolo, asta n-am mai zis.

— M-am uitat în oglindă și am simțit că… că arăt diferit.

Am privit către Noah, întrebându-mă dacă a văzut vreo schimbare, dar el a scuturat din cap.

— Mai uită-te o dată.

Noah mi-a luat fața în mâini și m-a tras mai aproape de el. Atât de aproape încât i-am văzut petele albastre, verzi și aurii din ochi în timp ce mă studia. Avea o privire atentă. Pătrunzătoare.

— Am dreptate? l-am întrebat încet.

Noah n-a zis nimic. Pentru că aveam dreptate.

— Am dreptate, nu-i așa?

Și-a mijit ochii până când n-am mai văzut decât două dungi albastre.

— Nu arăți *diferit,* a spus Noah. Doar…

— Doar *diferit.*

M-am tras înapoi. Eram supărată. Neliniștită. Am privit către camera mea, acolo unde era păpușa.

— Mi se-ntâmplă ceva, Noah.

El era supărător de tăcut. Știa că arăt diferit. Doar că refuza s-o spună cu voce tare. Nu știam de ce și, în clipa aia, nici nu-mi păsa. Aveam un singur lucru în minte. M-am ridicat.

— Unde-ți sunt cheile?

— De ce? m-a întrebat el, lungind cuvintele.

— Pentru că vreau să ard păpușa aia.

•

Părinții mei ar fi fost uimiți din cale-afară dacă m-ar fi văzut făcând focul în curte și arzând o păpușă pe care o aveam de când eram bebeluș, așa că trebuia s-o facem în altă parte.

— Ai șemineu, corect? l-am întrebat, îndreptându-mă spre ușa de la intrare.

— Mai multe chiar, dar nu putem pleca.

Am închis ochii.

— Joseph.

La naiba.

— Și tu. Dacă nu suntem aici când se-ntorc părinții tăi… Sunt convins că nu trebuie să-ți aduc aminte de perioada recentă pe care ai petrecut-o la clinica de psihiatrie.

De parcă aș putea să uit așa ceva.

Noah și-a trecut o mână peste obraz.

— Au încredere în mine *aici,* cu Joseph, pentru o oră, poate. Dar nu te pot lua de-aici.

— Deci sunt prizonieră în locul ăsta, nu se știe cât.

— Asta dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

— Dacă nu-i luăm și pe ei cu noi.

M-am holbat la Noah, așteptând poanta. Dar se pare că asta era poanta.

— Nu vorbești serios.

— De ce nu? O invitație la coliba familiei Shaw i-ar plăcea la nebunie mamei tale. E nerăbdătoare să-mi cunoască familia – Ruth îi poate distrage atenția cât timp aprindem noi focul și facem descântece.

— Nu-i amuzant.

Un zâmbet scurt a apărut pe buzele lui Noah.

— Ba e, a zis el. Un pic, a adăugat, când eu m-am încruntat. Dar dacă preferi să nu se întâlnească, pot să ard eu păpușa în locul tău…

— Nu.

Am scuturat din cap. Noah nu pricepea și nici măcar nu avea vreo importanță pentru el. El se băga în orice, ca de obicei. Dar trebuia să văd cu ochii mei că păpușa dispărea.

— Vreau să fiu acolo.

— Atunci asta-i singura cale, a zis Noah, ridicând din umeri.

— Nu-ți faci griji că-ți pierzi capitalul de încredere?

— Cum adică?

— Dacă părinții tăi îi farmecă pe ai mei, s-ar putea să nu mai ai voie pe aici prea mult timp.

O expresie indescifrabilă i-a străbătut chipul lui Noah.

— Mama ta e isteață, a zis el, cu un ton coborât. Va vedea lucrurile așa cum sunt ele.

S-a ridicat în picioare și și-a scos telefonul mobil din buzunarul de la spate al jeanșilor.

— O s-o rog pe Ruth s-o invite mâine pe la ea. La un ceai între doamne.

— Tatăl tău nu va fi acolo?

Noah a ridicat dintr-o sprânceană.

— Mă-ndoiesc. Și dacă e, fac eu cumva să reprogramăm.

— Dar vreau să-l cunosc.

— Eu aș prefera să nu, a zis el, uitându-se în iPhone.

— De ce? Te simți stânjenit?

Era ceva amar în surâsul lui Noah și mi-a răspuns fără să se uite la mine.

— Absolut.

Am început să mă simt un pic aiurea.

— Din cauza mea?

— *Din cauza lui.*

— Atât de rău?

— Nici nu-ți închipui.

•

Când s-a întors mama acasă, Noah m-a pus s-o întreb dacă mă pot duce la o plimbare cu el. M-am tot foit cât timp ea s-a uitat la mine fix, încercând să ia o hotărâre.

— Să fiți acasă în jumătate de oră, a zis ea, în cele din urmă.

Am zâmbit surprinsă.

— Bine.

— Și să nu plecați din cartier.

— Bine.

Mama mi-a dat telefonul ei mobil.

— Am încredere-n tine, mi-a zis ea încetișor.

Am dat din cap, apoi am plecat cu Noah. A luat-o înainte, grațios; făcea pași mari, iar eu aproape alergam ca să mă pot ține după el.

— Deci unde mergem, *de fapt*?

— La plimbare, a zis el, privind drept în față.

— Da, asta am înțeles. Unde?

Noah mi-a arătat o mașină neagră, parcată pe stradă, sub un stejar imens.

— Vreau să faci cunoștință cu cineva.

Când ne-am apropiat, un tip cu înfățișare comună s-a dat jos de pe locul șoferului, zâmbindu-ne tern.

— John, a zis Noah salutând din cap, vreau să-ți prezint noua ta misiune.

John mi-a întins mâna.

— Mara Dyer, mi-a zis el, mă bucur să te cunosc.

Noah m-a privit.

— John lucrează la o firmă de securitate atât de sigură încât nici n-are nume – de cât timp lucrezi acolo, John?

— De când tu erai doar în stadiul de concept, a zis omul, încă zâmbind.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere – nu părea *atât de* bătrân. Nu era nici înalt, nici lat în umeri, nici nu avea aspect de bodyguard. Nu-ți sărea în ochi cu nimic, nici cu hainele lui banale, nici cu fața lui ușor de uitat.

— O să facă schimb de tură cu partenerul lui. Înainte au avut în grija lor patru președinți, șapte membri ai Familiei Regale și nouă prinți saudiți.

— Și acum pe tine, a zis John.

Noah m-a cuprins cu o mână de talie și pe cealaltă mi-a ridicat-o pe rând până la gât, până la obraz și apoi înălțându-mi bărbia cu degetul cel mare. A spus, cu o voce blândă:

— N-o să permită să ți se întâmple nimic.

Eu n-o să permit să ți se întâmple nimic, voia să spună.

Și poate că ar fi avut dreptate, dacă Jude ar fi fost singurul pentru care ar fi trebuit să-mi fac griji. Dar nimeni nu mă putea proteja de mine însămi.

28.

Noah s-a oferit să găsească un pretext ca să rămână peste noapte, dar eu m-am temut să nu profite de bunăvoința părinților mei. Nu putea rămâne la mine *în fiecare* noapte, desigur, dar, mai mult decât atât, trebuia să mă asigur că mă pot descurca de una singură.

Și, în noaptea aceea, chiar așa s-a întâmplat. M-am băgat în pat, unde am rămas până dimineață. Nimic nu era nelalocul lui când m-am trezit. Normalitatea m-a făcut să fiu bine dispusă; Noah luase păpușa bunicii cu el înainte să plece și peste puțin timp aceasta avea să dispară pentru totdeauna. John îmi supraveghea casa. Noah avea încredere în John, iar eu aveam încredere în Noah și, chiar dacă-mi venea greu să recunosc, în dimineața aceea m-am simțit în siguranță pentru prima oară în lipsa lui.

M-am uitat după Jude o singură dată pe drum până la Horizons și am fost neobișnuit de bucuroasă de întâlnirea cu consilierii. Ziua a trecut într-o ceață binecuvântată de aproape-normalitate, ținând cont de faptul că situația mea numai normală nu era, și chiar am fost în stare să-mi fac griji pentru ceva relativ obișnuit. Respectiv, mama care urma să ia ceaiul cu mama vitregă a lui Noah.

Avusese dreptate în legătură cu invitația; mama de-abia aștepta s-o întâlnească pe Ruth. Pe drum înspre casa lui Noah, în acea după-amiază, n-a vorbit decât despre părinții lui. Nu mi-a scăpat nici faptul că era mai spilcuită ca de obicei. Aproape că m-a făcut să mă simt vinovată pentru că o foloseam ca pe o diversiune.

Aproape.

Mama a tăcut exact când m-am gândit la asta. M-am răsucit să văd de ce nu mai zice nimic și nu m-a mirat să constat că intrasem în cartierul lui Noah.

Mama își plimba privirea pe la fiecare vilă pe lângă care treceam, diferite total unele de altele. Când am ajuns la poarta de fier de la intrarea casei lui Noah, i-am spus să oprească. O cameră de supraveghere micuță s-a mișcat în direcția noastră.

Mama mi-a aruncat o privire.

— Asta-i casa lui Noah?

Nu se vedea foarte bine din cauza copacilor, dar apoi poarta înaltă s-a deschis și am intrat.

— Oau, a făcut ea, cu respirația întretăiată.

Era cuvântul potrivit. Peluza bogată era mărginită de statui albe și în mijloc trona o fântână uriașă: un zeu grec care ținea în brațe o fată ce părea să se transforme în copac. Tufișuri mici și scunde se iveau printre poteci, formând desene complicate prin iarbă.

Și apoi am dat cu ochii de casă. Mare și impunătoare, cu o arhitectură frumoasă și măreață. Mama era fascinată, dar eu nu vedeam casa așa cum o vedea ea, mai ales că știam că Noah n-o poate suferi.

Am parcat în fața scărilor, acolo unde Albert, majordomul sau valetul, sau cum s-o fi chemând el, ne-a întâmpinat cu un zâmbet dichisit care se asorta perfect cu costumul lui la fel de aranjat. Într-un fel mă așteptam ca Noah să ne întâmpine la ușă, dar acolo era Ruth însăși.

— Doamnă Shaw, a zis mama, surâzând larg.

Mama vitregă a lui Noah i-a strâns mâna.

— Te rog, spune-mi Ruth. E o mare plăcere să te cunosc, a spus ea.

Ruth și-a aranjat rochia de in care-i acoperea trupul micuț și ne-a poftit înăuntru în vreme ce mama o asigura că nu, plăcerea era de partea ei.

Amabilitățile n-au mers mai departe, totuși, pentru că în secunda în care am pus piciorul pe podeaua de marmură am fost atacată de Ruby, mopsul răutăcios al familiei Shaw. Care părea să fie răutăcios doar cu mine. Cârnatul mârâitor și blănos a ignorat-o complet pe mama, dar a continuat să fornăie la mine, chiar și după ce Noah a luat-o de jos și a strâns-o în brațe.

— Fetiță rea, a zis Noah cu afecțiune.

A pupat-o pe cap în vreme ce ea își arăta colții micuți și strâmbi. Eu am păstrat distanța.

— Unde-i Mabel? am întrebat.

M-aș fi bucurat s-o revăd, fericită, sănătoasă și în siguranță.

— E ocupată, a zis el încet.

Se ascunde, voia să spună. Se ascunde de mine.

Mama nu părea să observe nimic în neregulă, nici măcar câinele care voise să-mi sară la jugulară; mama vitregă a lui Noah și casa îi captaseră întreaga atenție.

— Am auzit multe lucruri despre tine, i-a spus ea lui Ruth, în timp ce treceam pe sub un candelabru enorm de cristal.

Ruth a ridicat din sprâncene.

— Numai lucruri bune, sper.

A aranjat din mers o vază plină cu trandafiri albi de pe o masă decorativă de piatră care probabil avea jumătate de tonă.

— Nu contează, a zis ea, cu un surâs. Nu-mi răspunde.

Mama a început să râdă.

— Desigur, a mințit ea, la fel de simplu cum o făceam și eu.

Impresionant.

— E o plăcere să-i cunosc, în sfârșit, familia lui Noah. Ne place mult să-l avem în preajmă. Soțul tău e acasă? a întrebat ea cu candoare.

Știind bine că nu era.

Ruth a surâs fără ezitare, dar a clătinat din cap.

— Mi-e teamă că David e la New York zilele astea.

— Atunci, poate altă dată.

— De-abia așteaptă, a zis Ruth.
Mințea la fel de natural ca fiul ei vitreg.
Noah s-a înclinat spre mine și a zis:
— Știi, chestia asta devine repede dureroasă, așa cum ai prezis c-o să fie.
— Ți-am zis.
— Bine atunci, a zis Noah cu voce tare, sunt sigur că voi, doamnelor, aveți multe de discutat și ați prefera să rămâneți singure, nu-i așa?
Ruth s-a uitat la mama. Aceasta ne-a făcut semn.
— Duceți-vă.
Noah i-a dat câinele agitat lui Ruth.
— Hai să-ți fac turul, i-a zis ea mamei și au plecat împreună.

•

N-aveam nici cea mai vagă idee cât va dura turul casei sau conversația lor, așa că l-am împins pe Noah pe scara lată și am dat fuga în urma lui până la el în cameră, neavând timp să mă bucur de priveliștea din jurul meu.
Totuși, când am ajuns acolo, n-am putut să nu mă holbez. La patul lui jos, simplu și modern, o insulă în mijlocul unei mări de cărți ordonate. La ferestrele înalte care aruncau o lumină aurie pe rafturile care-i încadrau camera. Parcă nu mai fusesem acolo de-o veșnicie și-mi fusese dor de locul ăla.
— Ce e? m-a întrebat Noah, când a observat că nu mă mișc de pe loc.
Am intrat.
— Mi-ar plăcea să locuiesc aici, am zis.
Mi-ar fi plăcut să rămân aici.
— Nu, nu ți-ar plăcea.
— Bine, am zis, privind în jurul meu. Mi-ar plăcea să am camera ta.
— Recunosc, nu e un premiu nasol de consolare.
— Mi-ar plăcea să ne giugiulim la tine-n pat.
Noah a oftat.
— Și mie, dar mi-e teamă că avem un rug ritualic de dus la bun sfârșit.
— Mereu ne-ncurcă ceva.
— Nu-i așa că-i complicat?
Noah a scos păpușa de la el din birou și a pus-o pe pat, iar eu mi-am luat ochii în sfârșit de la cărți, gata de spectacol. Noah m-

a condus într-unul din zecile de saloane nefolosite; pereții erau de culoarea mentei și luminați cu candelabre de aramă; era și mobilă, dar era acoperită cu cearșafuri.

Noah mi-a dat păpușa și a început să caute prin cameră. Am așezat-o imediat pe brațul unui fotoliu. Nu voiam s-o ating.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Mă pregătesc să fac focul.

Tot deschidea și închidea la loc sertare.

— Nu mai fumezi?

— Nu în preajma părinților tăi, a zis Noah, scotocind în continuare prin încăpere. Dar da.

— Și n-ai chibrituri la tine?

— De obicei, am brichetă.

Atunci Noah și-a ridicat privirea, pe jumătate ghemuit.

— Tata a adaptat șemineele să meargă pe gaz. Caut telecomanda.

Informația asta mi-a spulberat fantezia de a arunca un chibrit aprins pe păpușa oribilă și de a o privi cum se face scrum. Asta până când m-am apropiat de șemineu. Buștenii păreau teribil de reali.

— Ăă, Noah?

— Ce e?

— Ești sigur că merge pe gaz?

A venit lângă șemineu și a scos grătarul.

— Se pare că nu. La naiba.

— Ce e?

— S-ar putea să ajungă mirosul de fum la ele jos. Nu știu.

Nu-mi păsa. Voiam să se termine odată cu asta.

— Ne gândim noi la ceva.

Am luat păpușa de pe scaun cu două degete, ciupind-o de încheietură. Am ridicat-o în fața ochilor.

— Dă-i foc.

Noah s-a gândit la asta o clipă, dar a scuturat din cap și a dat să plece.

— Stai aici.

Am dat drumul păpușii pe podea. Din fericire, n-a trebuit să aștept prea mult; Noah s-a întors repede cu gaz de brichetă și cu niște chibrituri de bucătărie în mână. S-a apropiat de șemineu și a aprins un chibrit. Mirosul de sulf s-a ridicat în aer.

— Haide, a zis el, în clipa în care a aprins focul.

Să-nceapă spectacolul. Am luat păpușa de pe jos și am aruncat-o în flăcări, simțindu-mă ușurată. Dar apoi aerul s-a umplut de un miros amar și familiar. Noah s-a strâmbat.

— Ce-i asta?

— Miroase a…

Mi-a luat câteva secunde până să-mi dau exact seama.

— A păr ars, am zis, într-un final.

După asta n-am mai zis niciunul nimic. Am privit focul și am așteptat până când brațele păpușii s-au topit de tot și capul i s-a înnegrit și a căzut. Dar apoi am observat ceva chircindu-se în flăcări. Ceva ce nu părea a fi o cârpă.

— Noah…

— O văd.

Avea o voce resemnată. Am făcut un pas mai aproape.

— E cumva…

— E hârtie, a zis Noah, confirmându-mi temerile.

Mi-a venit să înjur.

— Trebuie să-l stingem!

Noah a ridicat ușor din umeri.

— Se stinge până vin eu înapoi cu apă.

— Du-te oricum! Dumnezeule!

Noah s-a răsucit pe călcâie și a dispărut, iar eu m-am aplecat asupra șemineului, încercând să văd mai bine. Hârtia din interiorul păpușii încă ardea. M-am aplecat și mai mult; flacăra îmi lumina pielea, înroșindu-mi obrajii…

— Dă-te la o parte, a spus Noah.

M-am dat înapoi și Noah a stins flăcările. Fumul s-a ridicat din bușteni. Am întins mâna imediat spre resturile fumegânde, sperând că poate o bucată de hârtie a scăpat nevătămată, dar Noah m-a prins cu o mână fermă de mijloc.

— Ai grijă, mi-a zis el, trăgându-mă înapoi.

— Dar…

— Orice o fi fost, a zis el hotărât, s-a dus.

M-au cuprins remușcările. Dacă era ceva important? Ceva de la bunica mea?

Dacă avea legătură cu mine?

Am închis ochii și am încercat să nu mă mai pedepsesc de una singură. Nu mai puteam să fac nimic în legătură cu hârtia acum, dar măcar păpușa dispăruse. Nu mai eram obligată s-o

privesc, iar Jude nu mai avea cum să mă sperie cu ea. Asta însemna ceva.

Asta însemna mult.

În cele din urmă, focul s-a stins de tot, iar eu am stat acolo, mulțumită că n-a mai rămas nimic. Dar apoi ceva mi-a atras atenția. Ceva argintiu în cenușă. M-am uitat mai atent.

— Ce-i ăsta?

Noah a observat și el. S-a aplecat și am studiat împreună obiectul.

— Un nasture?

Am clătinat din cap.

— N-avea nasturi.

Am întins mâna după chestia aia, ce-o fi fost ea, dar Noah m-a apucat de încheietură și m-a tras înapoi.

— E încă fierbinte, a spus el.

Apoi, Noah s-a aplecat și a băgat singur mâna în cenușă. M-am grăbit să-l opresc.

— Acum nu mai e fierbinte?

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Ai uitat?

Că se putea vindeca? Nu. Dar…

— Nu te doare?

A ridicat nepăsător din umeri, apoi și-a vârât mâna în resturile focului stins. Nici măcar n-a tresărit când a început să caute prin cenușă. A scos cu grijă obiectul lucitor. Și l-a așezat în palmă, a dat la o parte funinginea și s-a ridicat în picioare.

Avea trei centimetri lungime, nu mai mult. O linie subțire de argint – jumătate în formă de pană, cealaltă jumătate în formă de pumnal. Era interesant și frumos, la fel ca băiatul care-l purta mereu.

Noah încremenise. L-am apucat de gulerul tricoului și l-am tras în jos. M-am uitat la talismanul de la gâtul lui, cel pe care nu și-l scotea niciodată, apoi am privit talismanul de la el din mână.

Erau exact la fel.

29.

Ce mama dracului se întâmpla?

— Noah, am zis eu încet.

El n-a răspuns. Încă se uita fix la talisman. Am simțit nevoia să mă așez. Nu m-am mai obosit să-mi caut un scaun. Podeaua era la fel de bună. Noah tot nu s-a mișcat.

— Noah, am spus eu din nou.

Nicio reacție. Nimic.

— *Noah.*

În cele din urmă, s-a uitat la mine.

— De unde ai medalionul? l-am întrebat.

Avea un ton grav și rece.

— L-am găsit. Printre lucrurile mamei.

— Ruth? am întrebat, deși știam deja răspunsul.

Noah a scuturat din cap, exact cum mă așteptam. Privirea i s-a fixat din nou asupra medalionului.

— Era chiar după ce ne-am mutat aici. Cerusem ca biblioteca să fie camera mea și-mi luasem chitara aici când – nu știu.

Și-a trecut o mână peste obraz.

— Am coborât simțind că trebuie să-mi despachetez lucrurile, deși eram obosit și aveam de gând să dorm o săptămână. Dar m-am dus direct la cutia aia; înăuntru era un cufăr micuț, plin cu argintăria mamei mele – Naomi. Am început să scot tacâmurile de-acolo fără niciun motiv și apoi am dezmembrat cutia. Sub locașul unde se aflau cuțitele, am găsit asta, a zis el, arătând cu capul către talisman. Din ziua aceea am început să-l port.

Noah s-a aplecat – credeam că vrea să-mi dea talismanul – în schimb m-a ridicat de pe jos și m-a așezat pe canapeaua acoperită cu cearșafuri, lângă el. Mi-a întins talismanul. L-am atins, iar atunci Noah m-a întrebat:

— Tu de unde ai păpușa?

— A fost a bunicii mele, am zis, uitându-mă fix la pumnul meu strâns.

— Dar de unde provenea ea?

— Habar…

Eram gata să-i spun că habar n-am, apoi mi-am amintit însă visul încețoșat. Vocile șoptite. O colibă întunecată. O fată de treabă, care mi-a cusut o prietenă.

Poate că aveam habar. Poate că am fost acolo când păpușa a fost confecționată. Așa imposibil cum părea totul, i-am povestit lui Noah ce-mi aminteam. M-a ascultat cu atenție, mijindu-și ochii.

— N-am văzut însă niciodată talismanul, am zis la sfârșit. Nu fata l-a pus înăuntru.

— Poate că a fost cusut acolo mai târziu, a zis el încet.

Laolaltă cu hârtia aceea.

— Crezi că – crezi că lucrurile astea chiar s-au întâmplat? am întrebat. Crezi că visul ăsta poate fi adevărat?

Noah n-a răspuns nimic.

— Dar dacă e adevărat și dacă lucrurile astea s-au întâmplat în realitate…

Nu mi-am continuat ideea, dar Noah mi-a terminat fraza.

— Atunci n-a fost un vis, a zis el, ca pentru sine. A fost o amintire.

Tăceam amândoi, iar eu încercam să deslușesc misterul. N-avea nicio logică. Ca să-ți amintești ceva, trebuie mai întâi să trăiești lucrul acela.

— Eu abia dacă am ieșit din suburbii, am zis. N-am văzut niciodată jungla și satele de acolo. Cum de-mi amintesc ceva ce n-am văzut niciodată?

Noah a privit în gol și și-a trecut mâna prin păr. Avea un glas foarte liniștit.

— Memorie genetică.

Genetică.

Mi-am adus aminte de cuvintele mamei.

— *Nu ești tu de vină. Poate e un dezechilibru chimic sau comportamental sau poate chiar genetic*…

— Dar cine din familia noastră a avut vreo…

— Mama mea, spusese ea. *Bunica ta.*

Asta era chiar înainte să-mi descrie simptomele bunicii.

Simptomele bunicii. Păpușa bunicii.

Amintirile bunicii?

— Nu, a zis Noah, scuturând din cap. E o absurditate.

— Ce anume?

Noah a închis ochii și a început să rememoreze.

— Ideea că unele experiențe pot fi depozitate în ADN-ul nostru și transmise generațiilor viitoare, a zis el. Unii cred că așa se explică teoria lui Jung despre inconștientul colectiv.

A deschis ochii și a zâmbit ușor.

— Eu sunt mai degrabă partizanul lui Freud.

— De ce știi așa ceva?

— Am citit.

— Unde?

— Într-o carte.

— Ce carte? am întrebat repede.

Noah m-a luat de mână și m-a dus la el în cameră. Odată ajunși acolo, a studiat rafturile cu cărți.

— N-o văd, a zis el în cele din urmă, cu ochii lipiți de biblioteca întinsă pe toată lungimea camerei.

— Cum se numea?

— *Noile Teorii ale Geneticii.*

A scos o carte groasă din raft, apoi a pus-o la loc.

— De Armin Lenaurd.

M-am alăturat și eu căutării.

— Nu le-ai pus în ordine alfabetică, am zis eu, studiind rafturile cu cărți.

— Corect.

Nu era nicio ordine printre titluri, niciuna pe care s-o înțeleg eu, cel puțin.

— Cum găsești ce cauți?

— Îmi aduc aminte, pur și simplu.

— Îți aduci aminte… pur și simplu.

Acolo erau mii de volume. Cum?

— Am o memorie bună.

Mi-am înclinat capul.

— Fotografică?

A ridicat din umeri.

Deci de aia nu lua el niciodată notițe la școală.

Am continuat amândoi căutarea. Au trecut cinci minute, apoi zece, după care Noah a renunțat și s-a trântit pe patul lui exemplar făcut. Și-a scos chitara din cutie și a început să cânte niște acorduri, fără niciun sens.

Eu am căutat mai departe. Nu mă așteptam ca acea carte să dețină toate răspunsurile, nici măcar vreunul dintre ele, de fapt, dar voiam să aflu mai multe și mă enerva puțin faptul că lui Noah nu părea să-i pese prea mult. Dar chiar atunci când spatele începuse să mă doară de la atâta aplecat ca să văd titlurile cărților de pe rafturile de jos, am găsit-o.

— Victorie, am șoptit.

Am scos volumul de la locul lui; cartea era uimitor de grea, cu litere aurii șterse pe copertă și pe cotor. Noah a ridicat din sprânceană.

— Ciudat, a zis el, privindu-mă cum mă ridic. Nu-mi amintesc s-o fi pus acolo.

Am adus cartea în pat și m-am așezat lângă el.

— Nu-i o lectură tocmai ușoară, nu?

— N-am avut de ales.

— Ce vrei să spui?

— Era singura carte pe care am avut-o la mine cât am zburat de la Londra înapoi în State.

— Când se întâmpla asta?

— În vacanța de iarnă. Ne-am dus în Anglia să-mi vizitez bunicii – părinții tatălui meu, a clarificat el. Din greșeală mi-am băgat cartea pe care o citeam în bagajul de cală, iar asta era în spațiul de depozitare al scaunului din fața mea.

Simțeam cum cartea mi se îngreunează în brațe.

— Pare cam mare să încapă acolo.

— Clasa întâi.

— Desigur.

— Tata a ales un avion privat.

M-am strâmbat.

— Ți-aș împărtăși în întregime disprețul, dar trebuie să recunosc că din toate porcăriile inutile pe care dă banii, de asta nu-mi pare rău deloc. Fără cozi. Fără controalele oribile de securitate. Fără grabă.

Asta chiar părea să merite.

— Nu trebuie să te mai descalți sau să-ți scoți jacheta sau…

— Sau să fii pipăit de vreun agent de securitate extrazelos. Nici măcar nu trebuie să arăți vreun act de identitate – tata angajează pilotul și echipajul. Noi pur și simplu venim la aeroportul privat și ne urcăm în avion. E extraordinar.

— Așa mi se pare și mie, am murmurat și am deschis cartea.

— Va trebui să te duc undeva, la un moment dat.

Am simțit că zâmbește, dar m-am simțit frustrată.

— Nici măcar n-am voie să vin acasă la tine fără supraveghere din partea unui adult.

— Ai răbdare, Greieraș.

Am oftat.

— Ușor de zis.

Am început să răsfoiesc cartea, dar nu vedeam decât expresii de specialitate.

— Ce mai credea domnul Lenaurd?

— Nu m-am chinuit să citesc toată cartea; era incredibil de plictisitoare. Ce mi-ai zis tu mi-a adus pur și simplu aminte de ea – autorul crede că unele experiențe pe care nu le-am avut pot fi transmise genetic.

Am clipit încet când mi-a picat o fisă.

— Superman, mi-am zis în barbă.

— Poftim?

Mi-am ridicat privirea din carte la Noah.

— Când Daniel încerca să mă ajute cu falsul eseu de la Horizons, m-a întrebat dacă chestia pe care falsul meu personaj o are – chestia pe care o am *eu* – a fost dobândită sau m-am născut cu ea. Spider-Man sau Superman, am zis eu și am închis cu zgomot volumul. Eu sunt Superman.

Noah părea amuzat de chestia asta.

— Oricât de încântătoare mi s-ar părea această idee, mi-e teamă că atributele noastre supranaturale au fost dobândite.

— De ce?

Și-a pus chitara pe podea, apoi m-a privit în ochi.

— De câte ori ți-ai dorit să moară cineva, Mara? Cineva care ți-a tăiat calea pe autostradă și așa mai departe?

Probabil că de mai multe ori decât îmi aduc aminte. I-am răspuns, fără să fiu prea convinsă:

— Hmm.

— Și, când erai mică, probabil că le-ai strigat părinților tăi că ți-ai dori să moară, corect?

Posibil. Am ridicat din umeri.

— Și totuși sunt încă în viață. În ceea ce mă privește, darul meu n-ar fi trecut neobservat când eram copil; a trebuit să fac injecții și alte chestii, la fel ca toată lumea. Cineva ar fi trebuit să observe capacitatea mea de a vindeca, nu?

— Stai așa, am zis, înclinându-mă în față. Cum ți-ai dat seama că tu poți vindeca?

Schimbarea din atitudinea lui Noah a fost aproape imperceptibilă. Poziția lui relaxată s-a încordat deși stătea întins pe pat și, când m-am uitat în ochii lui, i-am descoperit ceva străin în privire.

— M-am tăiat și a doua zi nu mai era niciun semn al vreunei răni, a spus el, pe un ton plictisit. Oricum, a continuat el, trebuie să fie ceva dobândit. Am fi observat cu mult timp înainte.

— Dar ziceai că n-ai fost niciodată bolnav…

— Ar trebui să ne gândim *mai degrabă* de ce naiba același medalion oarecum neobișnuit din cutia cu argintărie a mamei e cusut în interiorul păpușii înspăimântătoare a bunicii tale.

Fața lui Noah se transformase într-o mască imposibil de citit, cea pe care o rezerva restului lumii. Era ceva ce nu-mi spunea, dar dacă-l forțam n-aș fi obținut nimic.

— Bine, am zis, las-o baltă pentru moment. Deci mama ta și bunica mea aveau aceleași bijuterii.

— Și le-au ascuns, a adăugat Noah.

Am scos talismanul de argint din buzunarul de la spate și l-am pus în palmă. Avea detalii complicate, am observat eu când l-am examinat mai atent. Impresionantă chestie, având în vedere dimensiunile mici.

Am ridicat privirea către Noah.

— Pot să mă uit la al tău?

A șovăit preț de-o fracțiune de secundă, apoi și-a scos șnurul subțire și negru de la gât. Mi l-a pus în palmă; medalionul de argint încă păstra căldura pielii sale.

Le-am comparat cu ochi de artist; liniile penei, conturul mânerului pumnalului. Cele două medalioane *păreau* la fel, dar ceva mă deranja. Am întors talismanul – talismanul meu – și mi-am dat seama ce anume.

— Sunt imagini în oglindă.

Noah s-a aplecat asupra palmei mele deschise, apoi m-a privit pe sub gene.

— Chiar așa.

— Și nu sunt identice, am spus, arătând către micile imperfecțiuni care le deosebeau. Par lucrate de mână. Și designul e un pic – e un pic rudimentar, nu-i așa? Îmi amintește oarecum de modelele pe care le găsești în cărțile vechi. Iar simbolurile…

— La naiba, a făcut Noah, sprijinindu-se cu capul de tăblia patului.

Avea ochii închiși și clătina din cap.

— Simboluri. Nici măcar nu m-am gândit.

— Poftim?

— Nici măcar nu mi-am bătut capul să mă gândesc la așa ceva în contextul dat, a zis el, ridicându-se din pat, după ce i-am înapoiat medalionul. L-am văzut doar, am știut că a fost al

mamei și l-am purtat pentru că era al ei. Dar tu ai dreptate, ar putea însemna ceva – mai ales pentru că sunt două.

S-a îndreptat către o firidă.

— Eram gata să spun că-mi aduc aminte de simbolurile de pe un blazon de familie.

Noah s-a oprit brusc și s-a întors către mine foarte încet.

— Nu suntem rude.

— Știu, dar…

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap una ca asta.

— Am înțeles ideea, am zis în timp ce Noah și-a luat laptopul de pe birou și l-a adus în pat.

Oare ce-mi spusese Daniel despre Google?

— Deci, cele mai multe rezultate la căutarea „ce înseamnă pana ca simbol” se referă la zeița egipteană Ma’at, a citit Noah. Se pare că ea judeca sufletele morților cântărindu-le inimile cu o pană; dacă ea credea că un suflet e nevrednic, acesta era trimis în iad să fie mâncat… de această creatură, se pare, un crocodil-leu-hipopotam ciudat.

A poziționat ecranul ca să văd și eu; era, într-adevăr, ciudat.

— Mă rog, dacă sufletul era bun și pur, felicitări, își câștiga biletul către paradis.

Noah a mai scris ceva pe laptop.

— Dar „simbolul pumnalului”?

— Am mai deschis o fereastră, dar, din nefericire, spune că nu există prea multe rezultate.

— Ai încercat „simbol pană și pumnal” împreună?

— Am încercat. Nimic nici acolo.

Noah a închis cu zgomot capacul laptopului.

— Câte rezultate ziceai că a generat căutarea cu pana?

— Nouă milioane sau așa ceva. Cam pe-acolo.

Am oftat.

— Dar primele erau toate despre zeița egipteană, a zis Noah cu voioșie. E ceva.

— Nu… chiar.

— Mă rog, suntem un pic mai departe decât eram ieri.

Am ridicat din sprâncene.

— Ieri, când m-am trezit ca să aflu că sunt somnambulă.

— Corect.

— Ieri, când eram gata să-l acuz pe urmăritorul meu care ar trebui să fie mort pentru incidentul cu păpușa înspăimântătoare băgată în sertarul de lenjerie.

— Înțeleg unde vrei să ajungi cu asta.

— Bun, am zis, întinzându-i medalionul bunicii. Începusem să-mi fac griji că nu-ți mai pasă.

— Asta credeai tu? a întrebat Noah cu răceală. De ce-mi dai mie asta?

— Nu vreau să-l pierd, i-am spus.

Dar nici nu voiam să-l port.

Noah m-a studiat cu atenție și a strâns pumnul în jurul talismanului.

— Am pus pe cineva să se intereseze de Jude, a zis el apoi, pe un ton grav. Un detectiv particular cu care a lucrat tata. Încearcă să descopere unde locuiește, ceea ce se dovedește a fi dificil, pentru că nu există nicio urmă de-a lui pe nicăieri, și se pare că nu e suficient de prost să folosească vreun canal pentru imigranți ilegali pentru ajutor.

Mi-am masat fruntea.

— El *chiar* era un tip destul de prost.

— Mă rog, nu pare deloc așa.

— Poate că-l ajută cineva?

Noah a dat din cap.

— M-am gândit și eu la asta, dar, în afară de tine, cine mai știe că e în viață?

— Altă dilemă, am zis eu, oftând.

M-am răsucit în pat și m-am întors cu fața ca să-l privesc în ochi pe Noah.

— De ce nu mi-ai spus că l-ai căutat?

— Nu-ți spun chiar tot, a zis el, pe un ton nepăsător.

Vorbele astea m-au durut, dar mai mult a durut felul în care le-a spus.

— În orice caz, a spus el, în privința medalionului, cel puțin știm că, la un moment dat, bunica ta și mama mea și-au încrucișat drumurile prin intermediul persoanei care le-a făcut. O să mă mai uit prin lucrurile ei să văd dacă mai găsesc și altceva.

N-am zis nimic.

— Mara?

Am clătinat din cap.

— N-ar fi trebuit să ard păpușa, Noah. Ar fi trebuit să caut în tiv sau ceva de genul ăsta…

— N-aveai de unde să știi.

— Era acolo și o bucată de hârtie.

— Am văzut.

— Ar fi putut fi răspunsul la *toate* astea.

Noah mi-a dat ușor o șuviță de păr după ureche.

— Nu mai are sens să te consumi din cauza asta acum.

— Și când ar fi momentul potrivit să mă consum?

Noah mi-a aruncat o privire.

— Nu-i nevoie să fii țâfnoasă.

M-am mușcat de buză, apoi am oftat.

— Scuze, am spus, uitându-mă în tavan și urmărind cu privirea un model de vârtejuri din gips. Doar că – îmi fac griji pentru diseară.

Aveam glasul încordat.

— Nu vreau să merg la culcare.

Habar n-aveam unde voi fi când urma să mă trezesc din somn.

30.

Atunci Noah s-a ridicat brusc în picioare și a traversat încăperea. A încuiat ușa și m-a privit în ochi.

— E riscant, am zis.

Noah n-a spus nimic.

— Ce vor crede părinții noștri?

— Lasă-i pe ei.

S-a întors lângă pat și a rămas în picioare, cu privirea la mine.

— Nu-mi pasă de ei. Spune-mi ce să fac și-o să fac, a zis el. Spune-mi ce-ți dorești și e al tău.

Vreau să închid ochii noaptea și să nu-mi mai fie niciodată teamă că-i voi deschide și-l voi vedea pe Jude. Vreau să mă trezesc dimineața în siguranță în patul meu și să nu-mi mai fac niciodată griji că am fost în altă parte.

— Nu știu, am spus cu voce tare, iar glasul meu suna oribil, disperat. Mi-e teamă – mi-e teamă să nu-mi pierd controlul.

Mi-e teamă să nu mă pierd pe mine însămi. Ideea asta nu-mi ieșea din minte. Era mereu acolo, agasându-mă, chiar și atunci când nu eram conștientă de asta. Chiar și atunci când nu mă gândeam la asta.

La fel ca Jude.

Noah m-a privit fix în ochi.

— N-o să las să se-ntâmple așa ceva.

— Nu te poți opune, am zis, cu vocea tremurândă. Nu poți decât să privești.

După câteva secunde bune, Noah a vorbit în cele din urmă.

— Am tot privit, Mara.

Vocea îi era enervant de inexpresivă. Ochii mi s-au umplut cu lacrimi de furie.

— Și ce vezi? l-am întrebat.

Eu știam ce vedeam când mă uitam la mine însămi: o străină. Îngrozită, terorizată și slabă. Oare tot asta vedea și el?

M-am ridicat în capul oaselor.

— Spune-mi, am zis, cu un glas tăios ca oțelul. Spune-mi ce vezi. Pentru că eu nu mai știu ce e real și ce nu e, sau ce e nou și diferit și nu pot avea încredere în mine, dar în tine am încredere.

Noah a închis ochii.

— Mara.

— Știi ceva? am spus, încrucișându-mi brațele la piept, îmbrățișându-mă de una singură. Nu-mi spune, pentru că s-ar putea să nu-mi mai amintesc. Mai bine scrie și poate într-o bună zi, când mă însănătoșesc un pic, dă-mi să citesc. Altfel, o să mă schimb câte puțin în fiecare zi și nu voi ști niciodată cine am fost atunci când voi dispărea de tot.

Noah încă stătea cu ochii închiși și chipul îi era foarte calm. Dar am observat cum strânge pumnii.

— Nici nu-ți poți imagina cât de tare detest faptul că nu te pot ajuta.

Iar el nici nu-și putea imagina cât de tare detestam să am nevoie de ajutor. Noah spusese înainte că nu sunt distrusă, dar eram, iar el își dădea seama că nu are cum să mă repare. Dar eu nu voiam să fiu pasărea rănită care avea nevoie să fie vindecată, fata bolnavă care avea nevoie de compasiune. Noah era diferit, ca și mine, dar nu era *distrus,* așa cum eram eu. El nu fusese niciodată bolnav sau speriat. El era puternic. Deținea mereu controlul. Și, chiar dacă văzuse tot ce era mai rău în mine, lui nu-i era *teamă* de ceea ce eram.

Îmi doream să nu-mi mai fie teamă de mine însămi. Mi-aș fi dorit să simt altceva.

Noah a rămas lângă pat, cu întregul trup încordat.

Voiam să mă simt puternică. Voiam să-l simt *pe el.*

— Sărută-mă, am zis eu cu glas hotărât.

Noah a făcut ochii mari, dar nu s-a mișcat din loc. Mă măsura din priviri. Încerca să-și dea seama dacă vorbeam sau nu serios. Nu voia să mă forțeze înainte de-a fi cu adevărat pregătită. Așa că trebuia să-i arăt că eram.

L-am tras cu putere în patul lui moale, iar el n-a protestat. M-am rostogolit sub el, iar el s-a sprijinit pe brațe, închizându-mă într-o colivie perfectă.

Eram frunte lângă frunte. Din unghiul ăsta, era imposibil să-i ignor lungimea genelor, felul în care îi umbreau obrazul când clipea. Era imposibil să-i ignor forma gurii, felul în care i se rotunjeau buzele când îmi rostea numele. Era imposibil să nu-mi doresc să le gust.

Mi-am arcuit gâtul și șoldurile și mi-am întins trupul în sus, spre al său. Dar Noah mi-a pus o mână pe mijloc și m-a împins foarte încet la loc.

— Încetișor, a spus.

Cuvântul ăsta mi-a transmis fiori prin tot corpul.

Noah s-a aplecat ușor, foarte ușor, și m-a atins cu buzele pe gât. Pulsul mi-a luat-o la goană, iar el s-a retras. Putea să audă tot, mi-am adus aminte. Fiecare bătaie a inimii. Felul în care respirația mi se schimba sau nu. Credea că inima îmi bate de frică, nu de dorință.

Trebuia să-i arăt că se înșală.

Mi-am ridicat capul de pe pernă și i-am șoptit la ureche:

— Nu te opri.

Spre uimirea mea totală, așa a făcut.

Noah m-a sărutat pe linia obrazului. Se sprijinea cu brațele deasupra mea și nu mă atingea în niciun alt loc. Apoi și-a băgat un deget pe sub gulerul tricoului meu și l-a tras în jos, dând la iveală un mic triunghi de piele. M-a sărutat pe gât. Apoi un pic mai jos. O singură dată.

Mă simțeam amețită. Eram țintuită pe saltea de spațiul dintre noi, dar îmi doream cu orice preț să-l fac să dispară – eram disperată să-i simt gura lipită de a mea.

— Acum?

— Nu, a șoptit el.

Sărutările lui mă dureau, dulci și furioase. Era imposibil să stau nemișcată, dar atunci când trupul meu se curba instinctiv spre trupul lui, el se îndepărta.

— Acum? am întrebat, gâfâind.

— Nu încă.

Buzele lui mi-au găsit din nou pielea dezgolită, de data aceasta lângă ureche. Chiar când credeam că nu mai pot suporta, Noah și-a coborât buzele sub curba umărului și m-a mușcat ușor.

Luasem foc. Mă simțeam inundată de un val de căldură și eram gata să-l implor.

Mi s-a părut că-l văd zâmbind în colțul gurii, dar surâsul i-a dispărut imediat. Pentru că Noah și-a mutat privirea de la ochi la *gura mea* și apoi și-a trecut buzele peste ale mele.

Sărutul a fost atât de ușor că nici nu mi-ar fi venit să cred că s-a întâmplat dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. Buzele lui erau moi ca un nor și îmi doream să le mai simt. Mai tare. Mai puternic. Mi-am trecut degetele prin părul lui perfect și mi-am încolăcit brațele în jurul gâtului său. Mi le-am înlănțuit. L-am prins acolo.

Dar apoi el le-a desfăcut. S-a retras și s-a îndepărtat până când a ajuns la capul patului.

— Tot aici sunt.

— Știu, am zis, gâfâind frustrată.

Un zâmbet i-a apărut în colțul gurii, leneș și sublim.

— Atunci de ce pari așa de furioasă?

— Pentru că, am izbucnit, pentru că tu ești mereu stăpân pe tine.

Iar eu nu. Nu când mă aflu-n preajma ta.

Mă simțeam și probabil arătam ca o nebună în vreme ce Noah stătea acolo în genunchi, ca un prinț arogant. Ca și cum lumea ar fi fost a lui, n-avea decât să-ntindă o mână și s-o ia.

— Ești atât de *calm,* am zis, cu voce tare. De parcă n-ai avea nevoie de asta.

De parcă n-ai avea nevoie de mine, era să zic. Dar mi-am dat seama după zâmbetul lui ghiduș că știa foarte bine ce voiam să spun.

Noah a venit către mine, lângă mine și i-am văzut mușchii supli cum i se încordează.

— Nu cred că-ți dai seama cât de mult vreau să te am în fața mea și să te fac să-mi strigi numele.

Am rămas cu gura căscată.

Și ce te oprește? aș fi vrut să-l întreb.

— De ce n-o faci?

Noah mi-a pus o mână pe ceafă. Mi-a trecut un deget peste șira spinării, care mi s-a tensionat sub atingerea lui.

— Pentru că într-un fel încă *îți este teamă.* Și nu vreau să simți așa ceva. Nu atunci.

Voiam să-l contrazic, să-i spun că nu-mi mai era teamă. Că ne-am sărutat și că era încă aici și că *poate am visat* eu că aproape a murit, poate *n-a fost real.* Dar nu puteam să-i zic nimic din toate astea, pentru că nici eu nu credeam.

Sărutul acesta nu era deloc ca acela. Când ne-am sărutat înainte, nu știam destul de multe *ca să-mi fie teamă.* De mine însămi. De ce puteam să-i fac. Nu știam suficiente lucruri ca să mă pot stăpâni.

Acum însă eram conștientă de toate astea, chiar prea mult, așa că teama mă blocase. Iar Noah simțea asta.

— Când ești speriată, pulsul ți se accelerează, a zis el. Respirația. Ritmul inimii. Sunetul. Nu pot să ignor lucrul ăsta și nici nu vreau, chiar dacă tu crezi că asta îți dorești.

Amestecul de dorință și teamă era cumplit și m-am simțit lipsită de orice fel de speranță.

— Dacă o să-mi fie frică pentru totdeauna?

— N-o să-ți fie.

Avea un glas blând, dar ferm.

— Și dacă o să-mi fie?

— Atunci o să aștept pentru totdeauna.

Am scuturat cu putere din cap.

— Nu. N-o să aștepți.

Noah mi-a dat părul la o parte de pe față. M-a făcut să mă uit la el înainte de a-mi spune:

— *Va veni* un moment în care nu-ți vei dori altceva decât pe noi. Împreună. Când te vei elibera de toate temerile și nu ne va mai sta nimic în cale.

Vocea lui Noah era sinceră și expresia – serioasă. Îmi doream să-l cred.

— Și *atunci* te voi face să-mi strigi numele.

Am zâmbit.

— Poate c-o să te fac eu să-l strigi pe-al meu.

31.

Noah a afișat un zâmbet lent și arogant.

— Am aruncat mănușa.

S-a îndepărtat și a descuiat ușa.

— Îmi plac la nebunie provocările.

— Păcat că nu e singura.

— De acord.

A făcut semn cu capul către hol.

— Haide.

M-am ridicat, dar înainte de a pleca din camera lui am înșfăcat cartea.

— Pot să-mprumut asta?

— Poți, a zis el, ținându-mi ușa. Dar trebuie să te previn că eu am adormit la pagina 34.

— Sunt motivată.

Noah m-a condus pe coridorul lung, iar zgomotul pașilor noștri s-a estompat în covoarele orientale pufoase de sub tălpi. Am cotit de câteva ori înainte să ne oprim, în cele din urmă, în fața unei uși. Acolo, Noah a scos ceva lunguieț și subțire din buzunar și a început să meșterească la un lacăt vechi de când lumea.

— Ce priceput ești, i-am zis când lacătul s-a deschis.

Noah a împins ușa.

— Sunt și eu bun la ceva.

Ne aflam lângă o încăpere mică, semănând mai degrabă cu o debara imensă. Erau acolo o grămadă de rafturi și cutii aliniate lângă pereți. Mi-am aruncat privirea asupra grămezilor de lucruri depozitate acolo.

— Ce sunt chestiile astea?

— Lucrurile mamei mele, a spus Noah, trăgând de un cablu care atârna din tavan.

O lampă veche, cu sticla lăptoasă, și-a revărsat lumina în cămăruță.

— Tot ce avea se află pe undeva în camera asta.

— Ce căutăm de fapt?

— Nu sunt sigur. Dar ea mi-a lăsat medalionul mie, iar bunica ta a lăsat unul la fel pentru tine – poate o să găsim ceva despre el într-o scrisoare sau într-o fotografie sau ceva de genul ăsta. Și dacă există vreo legătură între abilitățile tale și bunica ta, atunci poate că…

Noah nu a terminat ce voia să spună, dar eu am înțeles. Poate că exista o legătură între mama lui și *el.* Mi-am dat seama că-și dorea să fie adevărat.

Noah a deschis o cutie și mi-a întins un vraf de hârtii. Am început să citesc.

— Ce faceți voi aici? am auzit o voce necunoscută, cu accent englezesc, care m-a speriat.

Am scăpat hârtiile pe jos.

— Katie, a zis Noah, zâmbindu-i fetei, ți-o amintești pe Mara?

Eu, una, mi-o aminteam cu siguranță pe Katie. Era la fel de frumoasă ca fratele ei – aceeași coamă brună, înspicată cu auriu, și avea aceleași trăsături elegante ca ale lui Noah. Gene și picioare care nu se mai sfârșeau.

Splendidă era primul cuvânt care mi-a venit în minte. Katie mi-a aruncat o privire scurtă, apoi i-a zis lui Noah:

— Deci *pe la ea* îți petreci tu nopțile.

Expresia lui s-a înăsprit.

— Care-i problema ta?

Katie l-a ignorat.

— Tu nu erai internată la spitalul de nebuni sau ceva de genul ăsta? m-a întrebat ea.

Am rămas fără cuvinte.

— De ce te porți așa? a întrebat-o tăios Noah.

— Ce faceți aici? a ripostat ea.

— Ce ți se pare că facem?

— Mi se pare că scotociți prin lucrurile mamei. Tata o să te omoare.

— Pentru asta ar trebui să vină mai întâi acasă, nu-i așa? a zis Noah, pe un ton dezgustat. Du-te să mănânci ceva, vorbim mai târziu.

Ea și-a dat ochii peste cap, apoi mi-a făcut cu mâna.

— Mă bucur să te revăd.

— Oau, am zis după ce a plecat. A fost…

Noah și-a trecut mâna prin păr, răsucindu-și șuvițele în sus.

— Îmi pare rău. A fost mereu un pic nesuferită, dar de câteva săptămâni e de-a dreptul insuportabilă.

Deci pe la ea îți petreci tu nopțile.

— Ai fost mereu plecat în ultimele câteva săptămâni, am spus.

Poate că nu eram singura care avea nevoie de Noah prin preajmă. El mi-a ignorat deducția.

— Iar ea a stat foarte mult cu cea mai bună prietenă a ta, *Anna,* în astea câteva săptămâni, a zis Noah plat. Nu se poartă urât pentru că am fost cu tine.

Dar am simțit în glasul lui un strop de vină.

— Familia mea... nu e ca a ta, a zis el.

— Ce vrei să spui?

A făcut o pauză, măsurându-și vorbele.

— Noi suntem niște străini care trăiesc din întâmplare în aceeași casă.

Noah vorbea calm, dar am simțit în cuvintele lui o durere. Indiferent de sentimentele față de situația familiei sale, n-avea cum să fie de bine că era plecat atât de mult de acasă. Și, orice ar fi spus, știam amândoi că eu eram motivul.

— Ar trebui să rămâi la tine acasă în seara asta, am zis.

A scuturat din cap.

— Nu din cauza asta.

— Ar trebui să stai aici câteva zile.

Nu-mi convenea, dar nu voiam să recunosc. Noah a închis ochii.

— Mama ta n-o să mă mai lase să stau peste noapte în timpul săptămânii când se vor relua cursurile la Croyden.

— O scoatem noi la capăt cumva, am zis, deși nici eu nu credeam asta.

Apoi am auzit o voce cunoscută chemându-mă de la parter.

— Ești gata de plecare, Mara? a strigat mama.

Nu eram, dar nici nu aveam de ales.

•

Mama n-a prea avut chef de discuții pe drumul către casă, ceea ce a fost groaznic de frustrant, pentru că, după mult timp, îmi doream să stau de vorbă cu ea. Dar la fiecare întrebare pe care o puneam primeam răspunsuri foarte scurte, verbale sau altcumva:

— Bunica mi-a mai lăsat ceva în afară de păpușă?

A scuturat din cap.

— Ție ți-a lăsat ceva când a murit?

— Bani.

— Dar alte... lucruri?

Nu voiam să fiu prea ostentativă.

— Doar cerceii cu smaralde, a zis ea. Și niște haine.

Și medalionul pe care l-am lăsat la Noah, despre care mama părea să nu știe nimic.

— Nici scrisori sau altceva? Jurnale?

A mai scuturat o dată din cap, privind la drumul din fața noastră.

— Nu.

— Nici fotografii?

— Ura fotografiile, a zis mama încet. Nu mă lăsa să fac poze. Cea de pe hol e singura pe care o am.

— Cea din ziua nunții ei, am zis, în timp ce-mi venea o idee.

— Da.

— Când s-a căsătorit cu bunicul.

A făcut o pauză.

— Da.

— El *chiar* a murit într-un accident de mașină?

Mama a inspirat iute.

— Da.

— Când?

— Când eram mică, a zis ea.

— Ai avut mătuși sau unchi?

— Nu eram decât mama și cu mine.

Am încercat să-mi imaginez cum o fi fost asta. *Singurătate* a fost primul cuvânt care mi-a venit în minte.

Era ciudat să-mi dau seama cât de puțin știam despre viața mamei înainte de apariția noastră. Chiar înainte de apariția tatii. M-am simțit vinovată pentru că nu m-am gândit niciodată la ea altcumva. Voiam să aflu mai multe – nu doar din cauza poveștii ciudate despre bunica, deși acesta fusese motivul principal.

Noi suntem niște străini care trăiesc din întâmplare în aceeași casă, spusese Noah despre familia lui.

Și mama se simțea un pic străină. Și acum chiar nu voiam să mai fie. Dar, când am dat s-o mai întreb ceva, m-a întrerupt.

— A fost o zi lungă, Mara. Putem vorbi despre asta altă dată?

— Bine, am zis încet, apoi am încercat să schimb subiectul.

— Cum ți s-a părut mama vitregă a lui Noah?

— Sunt atât de... triști, e tot ce a răspuns mama și a lăsat-o așa.

Eram groaznic de curioasă, dar ea nu avea deloc chef de conversație. *Noile Teorii ale Geneticii* era o carte atât de grea,

că mă strivea; am încercat să citesc ceva în mașină, dar mi s-a făcut rău. Trebuia să aștepte, dar nu era nicio problemă.

Totul părea în regulă, într-un mod destul de ciudat. Da, Katie fusese nesimțită. Da, faza cu medalionul fusese dubioasă. Dar Noah și cu mine ne-am sărutat.

Ne-am *sărutat.*

Nu venea să petreacă noaptea la mine acasă, dar urma să-l revăd mâine, după Horizons. Și apoi venea weekendul și aveam să ni-l petrecem căutând împreună răspunsuri.

Și poate aveam să ne sărutăm din nou.

Când am ajuns la noi pe stradă aproape că nici nu l-am văzut pe John, care plimba o corcitură de terrier prin cartier. Faptul că am dat cu ochii de el m-a făcut să mă simt și mai relaxată.

Jude voia să mă sperie și chiar reușise, dar acum se sfârșise. Va trebui să-și ocupe cu altceva cea de-a doua sa existență.

32.

— Haideți, oameni buni, a zis Brooke, bătând de două ori din palme. Haideți să încheiem runda de povestiri cu Mara, Adam, Jamie, Stella și Megan. Haideți să discutăm despre temerile noastre.

Lipsa mea de entuziasm în mijlocul colegilor de la Horizons se vedea cu ochiul liber, dar azi eram regina absolută a apatiei. Noah rătăcea practic prin toată Mica Havană căutând răspunsuri și scotocea prin lucrurile mamei sale. Aș fi vrut să fiu cu el, dar eram aici și asta mă enerva la culme.

Unii dintre elevi și-au scos caietele din gentuțele pe care le aveau la ei. Alții s-au dus la rafturile cu cărți pentru a-și le găsi pe ale lor. Phoebe făcea parte din ultima categorie. Apoi s-a așezat lângă mine. Am simțit nevoia să mă mut în altă parte.

— Cine vrea să-nceapă? a întrebat Brooke, privindu-ne pe rând.

Nu te uita în ochii ei.

— Ah, haideți!

Ne-a amenințat cu degetul.

— Oricum o să vă vină rândul tuturor.

Tăcere răsunătoare.

— Mara, a zis Brooke. Ce-ar fi să-ncepi tu?

Desigur.

— Eu încă n-am… înțeles… cerințele acestui exercițiu, am spus eu.

Brooke a dat din cap.

— Sunt multe de analizat, știu asta, dar te-ai descurcat de minune în ultimele câteva zile! Nu-ți face griji, o să te ajut eu. O să facem o listă a lucrurilor care îți stârnesc neliniștea sau teama. Apoi le clasificăm – unu pentru lucruri care ne fac să fim ușor anxioși și zece pentru lucruri care ne fac extrem de anxioși.

Brooke s-a ridicat și s-a îndreptat către un raft scund cu cărți dintr-un colț al camerei. A scos un carnețel de acolo.

— Și cu ajutorul terapiei prin expunere, ne confruntăm temerile puțin câte puțin. De aceea ținem jurnale, ca să scriem despre sentimentele și neliniștile noastre ca să vedem cât de mult am progresat de când am început, și ca să găsim punctele comune cu colegii noștri din Grup, a încheiat Brooke.

S-a uitat la mine în poală, apoi la geanta agățată de spătarul scaunului meu – proaspăt verificată și găsită în regulă.

— Unde ți-e jurnalul?

Am scuturat din cap.

— N-am primit niciun jurnal.

— Sigur că ai primit. În prima ta zi aici, nu-ți mai amintești?

Nu!

— Ăăm.

— Uită-te prin geantă.

M-am uitat. Am scotocit prin ea și am văzut carnețelul de desen pe care-l țineam la mine pentru terapia prin artă și câteva carnețele cu spirale, dar niciun jurnal.

— Ești sigură? m-a întrebat ea.

Am dat din cap, căutând din nou în geantă. Nimic nu era nelalocul lui, în afară de o bucată de hârtie aflată pe fundul genții. Brooke a oftat.

— În fine, bine, ia un carnet oarecare pentru azi, a zis ea și mi-a dat unul, laolaltă cu un pix. Dar încearcă să-l găsești, te rog.

Apoi s-a întors către grup.

— Așa, oameni buni, a continuat ea, vreau să deschideți jurnalele acolo unde ați notat cea mai recentă temere. Mara, pentru că tu nu știi unde-i jurnalul tău, scrie câteva neliniști de-alea tale și clasifică-le, așa cum am descris eu, bine? De fapt, haideți să ne uităm cinci minute pe listele noastre și să vedem dacă mai avem ceva de adăugat.

Adam a tușit, dar mie mi s-a părut c-a zis „rahat”.

— Voiai să spui ceva, Adam?

— Am zis că e o porcărie. Am făcut chestia asta la Lakewood. E o tâmpenie.

Brooke s-a ridicat în picioare și a înclinat din cap, semn că Adam trebuie să se scoale și s-o urmeze. Adam s-a ridicat și s-au retras într-o parte. Brooke îi vorbea încet și calm, dar nu auzeam ce-i spune.

Mi-aș fi dorit ca Jamie să stea mai aproape de mine ca să-l întreb ce anume era Lakewood. Din păcate, se afla în partea opusă a încăperii. Dar Stella era chiar lângă mine.

— *Ai putea crede că e normală*, spusese Jamie despre ea.

Ceea ce o făcea să fie mai normală decât mine. Poate că mi-aș fi putut face o nouă prietenă. M-am aplecat către ea și-am întrebat-o:

— Ce e Lakewood?

— O pușcărie, a zis ea, trosnindu-și degetele de la mâini.

M-am uitat la ea fără să-nțeleg.

— Un centru rezidențial de tratament?

Tot nimic. Ea a oftat.

— Știi că locul ăsta e o pepinieră pentru programul de spitalizare Horizons?

— Oarecum.

— Suntem evaluați, în cadrul programului de zi, apoi le spun părinților noștri dacă suntem suficient de zdraveni la cap ca să continuăm aici sau dacă, în opinia lor, problemele noastre sunt destul de grave ca să fie nevoie să fim internați.

Și-a răsucit o șuviță ondulată de păr în jurul degetului.

— Clinica de tratament Horizons înseamnă internare, dar te poți mișca liber, poți intra și ieși din camera ta și așa mai departe. Asta ar fi o clinică normală. La clinică păzită, ești practic încuiat în camera ta până vin ei să te scoată. Ești urmărit peste tot. Lakewood e în mijlocul pustietății – ca mai toate clinicile de tratament – doar că nu are mâncare bună și consilieri cărora să le pese cu adevărat. E cam ultimul pas înainte de internarea într-un ospiciu de stat.

Și-a lăsat capul într-o parte.

— Ești nou-venită în cercul adolescenților cu probleme, nu-i așa?

L-am privit pe Adam cu alți ochi.

— Așa se pare.

— Eu sunt veterană, a spus Stella, ridicând din umeri.

Eram curioasă pentru ce era ea aici, dar ea nu mi-a spus și aici nu era deloc pușcărie.

— Deci, Adam, a zis Brooke cu voce tare, dacă nu vrei să participi, va trebui s-o anunț pe doamna doctor Kells și va trebui să faci ora asta de terapie cu ea.

— El n-are ce căuta aici, a spus Stella încet, în vreme ce Adam și Brooke se întorceau la noi.

Voiam s-o întreb mai multe, dar Brooke era gata să treacă mai departe. Înapoi la mine.

Am evitat cu succes să menționez vreuna dintre temerile mele reale (și justificate), cum ar fi frica de Jude și de fenomenele paranormale. Am bătut câmpii despre o grămadă de temeri benigne și normale, cum ar fi frica de gândaci și de ace. Jamie a încercat s-o scoată din minți pe Brooke cu răspunsuri de genul „faliment intelectual” și „maimuțe de mare”, în vreme ce Megan și-a povestit de-a dreptul toate fobiile de care am auzit vreodată și câteva care habar n-aveam că există (dorafobia este teama de blana animalelor).

Asta i-a atras un comentariu insolent din partea lui Adam, pe care apoi Jamie l-a acuzat să suferă de „inabilități fizice” de o natură foarte intimă, ceea ce a dus la o dojană nejustificată, credeam eu, din partea lui Brooke și care a generat o altă confruntare între Jamie și Adam. Speram ca Jamie să-l pocnească în capul ăla de brută pe Adam, dar bătaia s-a încheiat înainte să devină palpitantă. Stella reușise să se strecoare fără să participe deloc. Ce noroc pe ea! Am tras cu ochiul fără să vreau la jurnalul ei cu temeri, dar n-am văzut decât un singur cuvânt („voci”), după care m-am uitat repede în altă parte.

Hmm.

Când am terminat, i-am înmânat cu toții carnețelele înapoi lui Brooke și ea a cerut apoi voluntari pentru o „sesiune de expunere”. Megan a ridicat mâna, Dumnezeu s-o binecuvânteze, și am avut neplăcerea de a vedea cum ochii mari și căprui ai fetei se dilată de spaimă cât timp Brooke i-a povestit, una după alta, o mulțime de situații în care Megan era ținută cu forța în spații mici. Brooke o ghida; mai întâi Megan trebuia să stea acolo și să-și imagineze un dulap. Apoi să-și imagineze că se apropie de el. Apoi că intră în el. Apoi Brooke o

ghida din ce în ce mai aproape de un dulap din realitate. Când teama părea s-o copleșească, spunea un cuvânt care-i transmitea lui Brooke că nu mai poate suporta, apoi se retrăgeau. Megan era totuși foarte serioasă; o adevărată credincioasă. Cred că-și dorea din tot sufletul să-și îmbunătățească starea. Admirabil. Când sesiunea s-a terminat, toți am aplaudat și am încurajat-o:

— Bravo! Super tare! Ești beton!

Cu tot cu semne de exclamare.

Apoi a venit vremea gustării – exact ca la grădiniță! – iar eu mi-am scos blocul de desen ca să lucrez la proiectul idiot care-mi fusese repartizat: alege o emoție și deseneaz-o. *Aș fi vrut* să desenez un deget mijlociu ridicat, dar am preferat să desenez o pisicuță. Oamenii normali iubesc pisicuțele.

Dar când am băgat mâna în geantă ca să scot blocul de desen, am dat de o bucată rătăcită de hârtie.

Am scos-o. Am despăturit-o. Am citit ce scria pe ea și mi s-a ridicat părul de pe ceafă:

Te văd.

33.

Jude, mi-am șoptit în sinea mea, în vreme ce furia începuse să-mi încingă venele.

M-am uitat în jurul meu; ochii mei îl căutau din propria lor voință. Nu era aici.

N-avea cum să fie. Și nici n-ar fi putut intra la mine-n casă noaptea cu o seară în urmă – doar John o supraveghea deja.

Apoi mi-am adus aminte de prima mea zi la Horizons. Cum Phoebe mi-a furat fotografia din geantă. Cum mi-a mâzgălit ochii.

Ea a stat azi la Grup lângă mine. Nu Jude scrisese bilețelul. Ea îl scrisese.

Dar de ce? Nu contează. Era nebună. De-aia.

Am luat bilețelul și l-am îndesat înfuriată în buzunar, apoi am așteptat să înceapă partea a doua a Grupului, lăsându-mă pe spate în scaun și apăsându-mi dosurile palmelor peste ochi. Viața mea era întoarsă pe dos și fără să mai adaug porcăriile lui Phoebe. Wayne a venit cu medicamentele pentru câțiva dintre noi – inclusiv pentru mine –, iar eu le-am înghițit direct din păhărelul de hârtie. Aveau gust amar, dar nu m-am deranjat să

beau apă. M-am uitat la ceas și am numărat secundele până la momentul în care aveam s-o confrunt.

Brooke s-a întors cu o cană plină, probabil cu cafea organică și cu un teanc de fișe. A început să ni le-mpartă după ce ne-am așezat cu toții, inclusiv Phoebe. S-a uitat prin încăpere și s-a așezat cât mai departe de mine cu putință.

Am luat hârtia de la Brooke un pic cam smucit. Avea șiruri de fețe caraghioase de personaje de desene animate, contorsionate în diverse expresii exagerate și, probabil, sentimentele corespunzătoare. Un puști care mijea ochii, scotea limba prin colțul gurii rânjind și avea o șuviță rebelă de păr era echivalentul pentru „viclean"; o fetiță cu chip placid, cu o coadă blondă, cu ochii închiși și brațele încrucișate la cuvântul „sigur". Erau o grămadă de limbi scoase și ochi holbați. Brooke a început să ne împartă markere.

— Vreau să încercuiți fața și sentimentul care vă descriu cel mai bine starea de azi.

S-a uitat la mine.

— Se numește verificarea sentimentelor. O facem de două ori pe săptămână.

Am scos nervoasă capacul markerului și am început să încercuiesc: supărată, bănuitoare, furioasă, mânioasă. I-am dat hârtia înapoi. Cred că sentimentele mi se citeau pe chip, pentru că vreo zece perechi de ochi mă priveau cu atenție. Numai Phoebe nu o făcea. Ea se uita în tavan.

— Se pare că experimentezi o mulțime de sentimente interesante, Mara, a zis Brooke, pe un ton încurajator. Vrei să vorbești despre ele mai întâi?

— Cu mare plăcere.

Mi-am săltat șoldurile și am scos bilețelul din buzunarul de la spate. I l-am dat lui Brooke.

— *Cineva* mi-a pus asta în geantă de dimineață, i-am spus lui Brooke, fixând-o însă pe Phoebe.

Brooke a despăturit bilețelul și l-a citit. Și-a păstrat atitudinea calmă.

— Ce simți în privința asta?

Am mijit ochii.

— Nu ăsta era rostul verificării sentimentelor? Spune-mi *tu* ce părere ai.

— Ei bine, Mara, cred că e ceva care te-a supărat în mod evident.

Am râs amar.

— Da, evident.

Adam a ridicat mâna. Brooke s-a întors către el.

— Da, Adam?

— Ce scrie?

— Te văd, am zis. Așa scrie, „Te văd”.

— Dar tu ce părere ai despre asta, Mara? a întrebat Brooke.

Dacă Phoebe n-avea de gând să recunoască, o dădeam în gât și apoi Dumnezeu cu mila.

— Cred că Phoebe l-a scris și mi l-a băgat în geantă.

— De ce ai crede una ca asta?

— Poate pentru că e *nebună de legat,* Brooke.

Jamie a aplaudat lent.

— Jamie, a zis Brooke, cu mult calm, nu sunt sigură că asta ne e de folos.

— O aplaudam pe Mara pentru că a folosit atât de bine expresia „nebună de legat”.

Brooke s-a enervat.

— Vrei să ne mai spui ceva, Jamie?

— Nu, atât am avut de spus.

— Mă doare cotul, s-a amestecat și Adam.

— De ce ai scris asta, Phoebe? am întrebat.

Părea mai temătoare ca niciodată.

— N-am scris eu.

— Nu te cred, am zis.

— N-am scris eu! a strigat ea.

Apoi s-a lăsat să cadă pe jos și a început să se legene în față și-n spate.

Fantastic. Mi-am trecut mâna peste față, în vreme ce Brooke s-a dus lângă perete și a apăsat pe un buton pe care nu-l observasem înainte. Phoebe încă se legăna pe podea, dar când Brooke s-a întors cu spatele, s-a uitat urât la mine. Apoi a zâmbit.

— Nemernică mică, am șoptit în barbă.

Brooke s-a întors cu fața.

— Ai zis ceva, Mara?

Am mijit ochii la Phoebe, care acum își acoperise urechile. Patrick cel cu coadă la spate a apărut și încerca s-o desprindă pe Phoebe de pe covor.

— Se preface, am zis, uitându-mă în continuare la ea.

Brooke i-a aruncat o privire lui Phoebe, dar mi-am dat seama că nu mă credea. Apoi s-a uitat la ceas.

— Oricum, nu prea mai avem timp. Patrick, i-a zis ea, vrei s-o duci tu pe Phoebe înapoi la doamna doctor Kells?

Apoi a adăugat, pe un ton mai jos:

— Pot să-l chem pe Wayne dacă tu crezi că trebuie să se calmeze.

Și fiți atenți la asta. Phoebe s-a ridicat de pe jos. Magie.

— Restul, luați-vă jurnalele și scrieți despre sentimentele voastre, în următoarele câteva minute. O să vorbim mai târziu despre ce s-a întâmplat azi, bine? Și nu uitați – mâine e ziua întregii familii. Trebuie să completați lista cu cele zece lucruri pe care familia voastră nu le știe despre voi, dar pe care ați vrea să le afle.

Și cu asta toți s-au ridicat, și-au luat jurnalele și au început să scrie. Eu doar m-am prefăcut. Eram în continuare furioasă. Phoebe putea să-i păcălească pe Brooke și pe doctorița Kells, și pe restul celor de aici – știam din experiența proprie că nu era prea greu – dar pe mine nu mă putea prosti. Ea scrisese bilețelul, iar eu aveam s-o fac să recunoască.

Și exact înainte ca ziua să se încheie, mi s-a ivit ocazia.

Am găsit-o într-un salon mic, scriind ceva în jurnalul ei, cu o concentrare robotică, neomenească. M-am uitat în jur. Nu era nimeni pe coridor, dar nici nu voiam să vorbesc prea tare. Am zis pe un ton jos:

— De ce ai făcut-o? am întrebat-o.

Și-a ridicat privirea la mine, cu un aer inocent.

— Ce să fac?

— Tu ai scris bilețelul, Phoebe.

— Ba nu.

— Pe bune? am spus, deja enervată. N-ai de gând să recunoști chestia asta? Nici măcar nu-mi pasă – Dumnezeu știe că ai destule probleme – vreau doar să te aud spunând asta.

— N-am scris eu bilețelul, a repetat ea ca un robot.

M-am prins cu o mână de cadrul ușii și-am strâns cu putere. Trebuia să plec de-acolo, altfel îmi pierdeam răbdarea.

— Nu l-am scris eu, a zis din nou Phoebe.

Dar își schimbase tonul, lucru care m-a făcut s-o privesc în față. Se uita la mine fix, cu ochi limpezi și prezenți.

— Te-am auzit.

Phoebe și-a lăsat din nou privirea asupra jurnalului. Un zâmbet imperceptibil i s-a ivit pe buze.

— Dar eu l-am pus acolo.

34.

Mi-a înghețat sângele în vene.

— Ce-ai spus?

Phoebe a început să îngâne. M-am apropiat imediat de ea și m-am ghemuit ca s-o pot privi în ochi.

— Repetă ce-ai spus. Chiar acum. Sau îi spun doctoriței Kells. Chiar. Acum.

— Iubitul meu mi l-a dat, a zis ea, pe o voce cântată.

— Cine e iubitul tău, Phoebe?

— *You are my sunshine, my only sunshine, you make me happy, when skies are gray*[4], a cântat ea, apoi s-a reîntors la mormăit.

Voiam să-i dau una de să-i sară capul de pe umeri. Îmi strânsesem pumnii. M-am abținut din toate puterile să n-o plesnesc.

Aproape, *aproape* că-mi doream s-o omor.

Am închis ochii. După un minut în care am rămas încremenită, m-am răsucit și am plecat. Asta se numește progres.

De-abia așteptam ca ziua aceea fără sens să se termine. Când am ajuns acasă, voiam să încerc să descifrez *Noile Teorii ale Geneticii* și să văd dacă Noah se descurcase de unul singur pe Calle Ocho. Dar Joseph m-a îmbârligat cu un joc video de război înainte de a ajunge la mine-n cameră. Am pierdut de trei ori, apoi l-am sunat pe Noah, care avea însă o voce ciudată.

M-a întrebat dacă mă simt bine. I-am zis că da, apoi l-am asaltat imediat cu întrebări. Dar el mi-a tăiat-o repede, spunând că urma să vorbim a doua zi.

Am închis telefonul un pic îngândurată și m-am urât pentru asta, pentru că mă simțeam nesigură. Stătuserăm aproape tot timpul împreună și eu eram aceea care-i sugerase să mai stea și pe la el pe-acasă, să mai stăm și despărțiți. Dar vocea lui părea

---

[4] Versurile cântecului „You Are My Sunshine”, înregistrat în 1939 de Jimmie Davis și Charles Mitchell. (*N. tr.*).

atât de abătută și aveam atâtea lucruri de rezolvat – *eu,* mai ales – încât m-am întrebat dacă nu cumva începusem să devin o povară prea grea pentru el.

Când a sosit și ultima zi a primei mele săptămâni la Horizons, mi-am dat seama că trebuie să împart această povară cu fratele meu mai mare. Era Ziua Terapiei prin Familie, iar mie nu-mi convenea deloc că Daniel urma să asiste la tot filmul cu sora cea nebună. Am fost întâmpinați de consilierul Wayne, care ne-a condus în zona comună, unde am fost împărțiți în grupuri mai mici. Cei mai mulți și-au adus părinții și doar puțini, printre care eu, și-au adus frații mai mari sau mai mici. Și când ne-au băgat în camere și mai mici, și Jamie a intrat urmat de o fată mai mare, pistruiată, care părea foarte relaxată și pe care n-am recunoscut-o, mi-am dat seama cu uimire că și Jamie era unul dintre aceștia.

Fata din spatele lui trebuie să fi fost nemernica de soră-sa. Cea despre care Jamie spunea că Noah o făcuse de râs într-un joc pervers al răzbunării. Avea să fie interesant.

Jamie s-a așezat pe un scaun de plastic, întinzându-și în față picioarele lungane. Sora lui s-a așezat lângă el, într-o poziție identică. Am zâmbit, deși Jamie se holba în continuare la ușă.

Dată fiind împărțirea, era o șansă destul de mare să nimerim cu Wayne sau cu altcineva care să ne modereze azi, și așa speram și eu. Brooke era prostuță, dar insistentă.

— Salutare, oameni buni! a zis Brooke, făcându-și apariția.

La naiba, ghinion.

— Elevi de la Horizons – ce dimineață minunată! Dragi rude, mulțumesc *mult* că sunteți aici. Hai să ne așezăm *cu toții* în cerc și să ne prezentăm – e bine așa? Căci aici *toți* suntem o mare familie.

M-am uitat la Daniel. Părea c-o privește pe Brooke cu dispreț. Îl iubeam atât de mult.

Brooke a arătat prima oară către Jamie.

— De ce nu începeți voi?

— Bună, eu sunt Jamie! a zis el, fără să dea dovadă de entuziasmul ei.

— Bună, Jamie! a spus Brooke, nedându-și seama.

Sora lui – dacă ea era – și-a mușcat buzele, încercând probabil să nu izbucnească în râs.

— Pe cine ai adus azi cu tine, Jamie?

Fata a răspuns, făcând cu mâna în semn de salut.
— Stephanie Roth. Sunt foarte norocoasa soră a lui Jamie.
— Bună, Stephanie, am spus toți.
Și tot așa până ce ne-am prezentat toți și rudele noastre la fel. Brooke ne-a pus să citim lista lucrurilor pe care am fi vrut să le cunoască familiile noastre, dar pe care nu le știau. Lista mea era plină de tâmpenii, de aceea am fost foarte surprinsă când Daniel a început să citească și el o listă. Se pare că rudele noastre primiseră și ele sarcina asta, de a face o listă identică, fără ca noi să știm.
— Aș vrea ca Mara să știe că o invidiez.
M-am întors brusc către el.
— Nu vorbești serios.
Brooke a ridicat un deget.
— Nu-l întrerupe, Mara.
Fratele meu și-a dres vocea.
— Mi-aș dori să știe că eu cred că ea este cea mai amuzantă persoană de pe fața pământului. Și că atunci când nu e acasă, simt că-mi lipsește partenerul de năzbâtii.
Mi s-a pus un nod în gât. Nu plânge. Nu plânge.
— Mi-aș dori să știe că *ea* e favorita mamei…
Aici am scuturat din cap.
— … prințesa pe care și-a dorit-o întotdeauna. Că mama o îmbrăca exact ca pe o păpușă și că o plimba peste tot de parcă Mara era cea mai mare realizare a ei. Mi-aș dori ca Mara să știe că nu m-am supărat niciodată din cauza asta, pentru că e și favorita mea.
A început să-mi tremure bărbia. La naiba.
— Mi-aș dori să știe că am avut întotdeauna cunoștințe, și nu prieteni, pentru că mi-am petrecut tot timpul când nu sunt la școală învățând sau cântând la pian. Mi-aș dori să știe că e, literalmente, la fel de deșteaptă ca mine – IQ-ul ei e doar CU UN PUNCT mai mic decât al meu, a zis el, ridicându-și ochii la mine. Mama ne-a testat. Și ar putea lua aceleași note dacă n-ar fi atât de leneșă.
M-am foit pe scaun și e posibil să-mi fi încrucișat mâinile peste piept la modul defensiv.
— Mi-aș dori să știe că sunt foarte mândru de ea și că așa voi fi mereu, indiferent ce se va întâmpla.
— Șervețele? a întrebat Brooke, întinzându-mi cutia.

Nuuuuuuu. Am clipit repede ca să opresc lacrimile care-mi încețoșau vederea și am scuturat din cap.

— Mă simt bine, am zis, răgușită.

O, da. Foarte bine.

— A fost minunat, Daniel, a spus Brooke. Haideți să-i aplaudăm pe Mara și pe Daniel!

Inserați aici aplauze răzlețe.

— Și putem lua o scurtă pauză ca să ne revenim puțin.

CE ÎNGROZITOR. M-am năpustit către baie. Mi-am dat cu apă pe față și, când s-a uscat, m-am trezit cu Stephanie Roth rezemată de chiuvetă. Mi-a zâmbit.

— Hei, a zis. Eu sunt…

— Știu cine ești, i-am spus.

Încă eram răgușită. Mi-am dres glasul.

— Știu.

— Da, din prezentări.

Nu chiar.

— Am auzit multe despre tine, i-am zis, dându-mi seama după aceea că a) nu era adevărat și b) ce auzisem nu era neapărat măgulitor.

— Și eu despre tine, Mara Dyer, a spus, zâmbindu-mi enigmatic. Jamie mi-a zis că ești iubita lui Noah Shaw.

Am ridicat din sprâncene.

— Așa ți-a zis?

— De fapt, a zis mai exact „noua gagică a lui Noah”.

Am zâmbit și am aruncat la gunoi prosopul de hârtie.

— Așa îl recunosc.

— Bravo ție.

Vai.

— Ăăm…

— Pentru Noah, vreau să spun.

Mi-am mijit ochii.

— Detectez acolo un strop de sarcasm?

Ea a scuturat din cap. Avea o mutră serioasă.

— Nu.

— Fiindcă Jamie îl cam urăște.

Ea și-a adunat părul blond într-o coadă la spate.

— Știu.

M-am întrebat cât de departe pot să merg, pentru că eram curioasă ca naiba.

— Îl urăște pentru că Noah… ți-a făcut ce ți-a făcut, am zis eu în cele din urmă.

Și atunci expresia feței i s-a schimbat. Stephanie a devenit dintr-odată precaută. S-a îndreptat de spate și a zis:

— Noah ți-a spus ce s-a întâmplat?

— Mi-a spus Jamie.

— Dar Noah nu?

— L-am întrebat dacă e cazul să-l cred pe Jamie și a zis că da.

Stephanie mi-a aruncat o privire prelungă și sfredelitoare.

— Dar tu nu l-ai crezut.

Stephanie și-a încrucișat brațele atletice privindu-mă fix. Habar n-aveam ce să mai spun. Așa că am încercat să mă fofilez.

— Ne vedem înăuntru, bănuiesc, am zis și m-am dus către ușă.

Dar Stephanie a ridicat mâna ca să mă oprească.

— Am făcut un avort.

— Ăăă.

Eram sigură că arătam ca o căprioară hăituită. Am privit cu disperare către ușă.

— Nu cred că sunt în măsură să…

— Noah a venit cu mine.

Am încremenit.

— El era…

Stephanie a scuturat din cap cu vehemență.

— Nu. Nu era el tatăl. Dar într-un fel…

A făcut o pauză, uitându-se la tavan.

— Într-un fel, de-acolo a pornit totul.

N-am zis nimic. *Ce* puteam să mai zic?

— Noah m-a invitat în oraș, a început ea să explice. Avea doar cinșpe ani, deși părea mai mare, și m-am gândit că ar fi haios. Așa că am ieșit cu el, deși eram de o vreme cu un tip de la cealaltă școală. Când am ajuns acolo, Noah mi-a mărturisit că mă invitase în oraș deoarece crezuse că Jamie i-o punea *soră-sii.* Te bagi peste familia mea, mă bag peste familia ta; ceva de genul ăsta.

Am dat din cap rezervată. Până aici știam și eu aceeași poveste.

— Și, nu știu, mi s-a părut că nici Jamie n-ar trebui să se dea mare cu o fată de clasa a opta – erau de aceeași vârstă, și

totuși… Așa că am acceptat să intru în joc, ceea ce însemna că-l ridicam pe Noah în slăvi în fața lui Jamie în timpul cinei și alte faze ca asta. Dar eu eram cu celălalt tip. Să-i zicem Kyle, a spus ea, iar glasul i-a devenit tăios. Ne-am văzut vreme de șase luni, într-un secret total. Părinții mei nu l-ar fi plăcut, a zis ea, aproape în șoaptă. Și făceam sex. Iar asta le-ar fi plăcut și mai puțin alor mei.

S-a uitat către ușa toaletei.

— Pe scurt, la un moment dat am uitat să iau probabil pilula, apoi mi-a întârziat ciclul, apoi, bum, două liniuțe roz. I-am spus lui Kyle, care a zis că nu-i problema lui – eram o ușuratică, deci cel mai sigur că mă culcasem cu mai mulți.

Și-a dat ochii peste cap.

— În mod clar, un caracter deosebit.

— Așa pare, am zis eu încet.

Mi-a zâmbit ușor.

— *Știam* că nu sunt gata să am un copil și că adopția nu era de mine; știam ce trebuie să fac, eram sigură, doar că mă simțeam… singură.

S-a sprijinit de perete și m-a privit fix.

— N-aveam încredere că prietenele mele vor păstra secretul, părinții mei ar fi luat-o razna dacă ar fi aflat, iar gândul de a mă duce singură la Planificare Familială era sfâșietor. Iar să țin asta în mine era… mă simțeam îngrozitor.

Privirea i s-a oțelit și a privit în podea.

— Noah m-a văzut plângând lângă automatele cu mâncare de la școală – eram atât de disperată, că i-am povestit totul dintr-o răsuflare sărmanului puști.

A zâmbit când și-a adus aminte.

— Dar s-a purtat minunat cu mine. S-a folosit de relațiile sale și a făcut o programare la o clinică privată de ginecologie și m-a însoțit acolo. În fine, după aia am plâns o grămadă – aveam sentimentul că ascund un secret urât, deși asta dorisem și mă simțeam *ușurată.*

Și-a lipit buzele.

— Noah m-a văzut în drum către cantină, după câteva zile, m-a întrebat cum mă mai simt, iar eu am izbucnit în plâns. Jamie trecea pe acolo, Noah tocmai pleca, Jamie a tras propriile lui concluzii și a crezut că Noah m-a părăsit, iar eu eram prea supărată ca să-l corectez.

N-am mai putut să-mi țin gura.

— Deci ai lăsat pe toată lumea să creadă că ți-a dat țeapă? După ce el te-a ajutat?

Stephanie a scuturat din cap.

— L-am sunat pe Noah cum am ajuns în seara aceea acasă, să-i spun c-o să-i zic lui Jamie altceva, c-o să inventez altă minciună, dar el a spus că nu-i pasă. Și după *felul* în care a spus-o, chiar l-am crezut. E amuzant, a zis ea, deși nu zâmbea deloc. Cred că într-un fel el *vrea* să fie detestat. Îți arată numai ce vrea el să vezi. E atât de ermetic – m-a făcut să simt că nu va spune secretul meu niciodată.

— Nu l-a spus niciodată, am zis încet. Dar tu de ce mi-l spui mie?

Nu că n-aș fi apreciat gestul, chiar îl apreciam. Zâmbetul ei de Mona Lisa s-a ivit din nou.

— Câteodată nu poți spune cele mai mari secrete decât unui necunoscut.

S-a sprijinit de zidul cenușiu și a înclinat capul. M-a studiat.

— Nu-mi pasă ce crezi despre mine – am luat decizia corectă pentru viața mea și n-o regret. Dacă tu crezi că sunt o persoană oribilă, o criminală și că mă voi duce în iad, nu trebuie să ne mai vedem niciodată. Dar m-ar durea dacă părinții mei ar afla, iar Jamie – el e uimitor, e cea mai loială persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Dar e puțin cam…

Și-a scărpinat nasul.

— E moralizator. Îngâmfat. Îl iubesc enorm, dar el vede lumea în alb și negru. De exemplu, de tine îi place mult, dar mai devreme te critica pentru că ești cu Noah chiar dacă știi că îți va frânge inima – poartă ranchiună *la nesfârșit.* Noah are cu siguranță momentele lui de dobitocenie și e multă beznă acolo; am auzit că a făcut niște chestii foarte nasoale. Poate c-o să-ți frângă inima, habar n-am, nu citesc în stele.

A ridicat din umeri.

— Dar în controversatul caz Noah Shaw vs. Stephanie Roth? Nu e vinovat, a zis ea, îndreptându-se spre ușă.

A pus mâna pe clanță.

— Te-am văzut acum, cu fratele tău…, a început ea, apoi a ridicat din umeri. Voiam doar să știi.

— Stai puțin, am zis, iar ea a lăsat mâna în jos. De ce nu-i spui lui Jamie acum? Au trecut ani întregi.

— Are alte chestii pe cap și îi e greu să înghită toată faza asta cu Horizons. Sau, mai bine spus, îi e greu să înghită faptul că părinții noștri nu cred o vorbă din ce spune.

Știam cum e asta.

— În plus, e înfiat, și cred că asta îl supără.

Am clătinat din cap.

— Nu cred. Cred că ar prefera să știe adevărul.

— Nu există adevăr, a zis Stephanie cu glas misterios. Doar perspective. Filosofie 101, a spus, făcându-mi cu ochiul.

Dar, în ciuda vocii ei senine, vedeam cum se mușcă în continuare de obraz pe dinăuntru.

— Nu vreau să afle, bine? a zis ea după o clipă.

M-a privit în ochi.

— Deci nu-i spune.

Apoi, Stephanie a ieșit din baie. M-am uitat un timp după ea. Jamie credea că-i e loial urându-l pe Noah, care nu făcuse altceva decât s-o ajute. Iar Stephanie nu era supărată din cauza alegerii făcute; se temea doar ce va crede fratele său despre asta.

Eram oare atât de diferită?

Odinioară credeam că nu pot face nimic ca să schimb felul familiei mele de a mă privi. Puteam să le spun orice.

Dar acum știam că nu-i adevărat. O să păstrez pentru totdeauna în mine povești pe care oamenii pe care îi iubesc cel mai mult nu le vor auzi niciodată.

35.

Am supraviețuit primei mele săptămâni la Horizons fără să omor pe nimeni și fără să mor nici eu, și când a venit după-amiaza zilei de vineri, mă simțeam aproape încântată. Noah a sunat și m-a întrebat dacă vreau să rămână la mine peste weekend, iar eu am zis, evident, da, în ciuda faptului că încă părea un pic distant. Așa că a convins-o pe Ruth să plece din oraș și a pus-o s-o sune pe mama și s-o roage să-l găzduiască. Mama a acceptat fără ezitare – am rămas surprinsă, dar știți voi zicala cu caii de dar și dinții.

Jumătate de familie era acasă și cealaltă jumătate plecată când eu și Daniel am ajuns acasă de la Horizons și, cum nu aveam mare lucru planificat și nici ce să fac, am luat *Noile Teorii ale Geneticii,* care îmi era la îndemână pe birou și m-am dus în living să citesc.

— Mara?

Vocea lui Daniel. Mâna lui Daniel pe umărul meu. Am deschis ochii și m-am trezit cu obrazul lipit de pagina a șasea. Am adormit. Fantastic. M-am șters la gură în cazul că salivasem.

— Cât e ceasul?

— Nici cinci nu e. Interesantă pernă ți-ai ales. Cum se numește?

I-am dat cartea lui Daniel. A mijit ochii la ea. Apoi la mine.

— Ce-i?

— Nimic. Doar că mi se pare o alegere nefirească.

— Pentru mine, vrei să zici.

— Nu știam că te interesează genetica, atâta tot.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am pus picioarele sub mine.

— Ce s-a întâmplat cu treaba aia, „Mi-aș dori ca Mara să știe că e la fel de deșteaptă ca mine?"

— Nimic. E adevărată. Dar ce ți-a trezit acest interes subit?

— Noah zicea ceva despre memoria genetică și m-a făcut curioasă. A zis că a citit despre asta aici.

Am făcut un semn cu capul către carte.

— Dar singurele lucruri din introducere sunt referiri la arhetipurile lui Evemerus[5] și Jung…

— *Evemerus,* oau. Frumos fel de a-mi trezi amintirile din clasa a opta.

— Serios…

— Și tu ai avut-o pe O'Hara, nu-i așa? V-a pus și pe voi să faceți proiectul ăla în care trebuia să alegi un mit și să-i inventezi o interpretare „istorică"?

— Da…

— Cred că eu am făcut ceva despre Afrodita și heteronormativitate – nu-mi mai aduc aminte prea multe, în afara faptului că a fost genial, chiar și din partea mea, a zis el, cu un zâmbet. Deci, de ce ziceai că citești chestia asta?

— Ca să mă luminez în privința memoriei genetice. Mai am doar șase sute de pagini de parcurs.

Daniel s-a strâmbat și și-a scărpinat nasul.

— Ce e?

---

[5] Evemerus, cronicar grec, care a trăit în secolul al IV-lea Î.Hr. și care a lansat teoria că orice legendă are o explicație istorică, mult exagerată în povestirile populare. (*N. tr.*).

— Nu că aș vrea să te descurajez sau ceva de genul ăsta, dar memoria genetică e ceva SF, nicidecum ceva probat științific.

M-am uitat urât la el.

— Scuză-mă, dar așa e. Nu poate fi documentată sau testată…

— Asta nu înseamnă că e imposibil.

— Înseamnă că nu poate fi demonstrată.

M-am gândit la toate lucrurile prin care am trecut și prin care *încă* treceam. Nu-l puteam proba pe niciunul.

— Doar pentru că nu poți demonstra ceva nu înseamnă că nu e real.

M-am întins să-mi iau cartea. Daniel și-a ferit mâna și a deschis-o la prima pagină.

— Poate că totuși o s-o citesc și eu.

M-am mai întins o dată după ea, cu degetele îndoite.

— O poți împrumuta după ce-o termin eu.

— Dar tu n-o citești. Dormi pe ea. O s-o pun la mine-n cameră – poți s-o iei când vrei. A, și întreab-o pe mama despre Jung, o să-i placă.

— Daniel…

— E UN ALIGATOR ÎN PISCINA LUI MAX! a strigat Joseph din hol.

A dat buzna în living, cu fața aprinsă de entuziasm.

— Cât de mare? a întrebat Daniel și a ascuns cartea uriașă la spate.

— Mare, a zis Joseph, cu ochii căscați. Foarte mare.

Era rândul meu.

— L-ai văzut?

Joseph a scuturat din cap.

— Mi-a dat e-mail. Îl cheamă pe tipul ăla să vină și să-l scoată de acolo.

— Ce tip? a întrebat Daniel.

— Stai așa, tipul de la Animal Planet? am făcut eu.

Joseph a dat din cap frenetic.

— M-a invitat să văd. Mama lui e speriată pentru că au o pisică pe care n-o găsesc pe nicăieri.

Am simțit cum îmi îngheață sângele în vene când mi-am adus aminte…

Cadavrul unei pisici cenușii la câțiva centimetri de mine, cu carnea sfâșiată, cu blana brăzdată de sânge.

Mama a apărut în bucătărie.
— Lipsește și pisica lui Max?
Daniel a ridicat o sprânceană.
— Și a mai cui?
Trebuia să rămân calmă. Trebuia să păstrez aparențele.
— Familia Delaney tocmai m-a întrebat dacă nu le-am văzut cumva pisica.
Casa lor era chiar în spatele casei noastre.
— Lipsește de duminică.
De când m-am întors eu acasă.
Joseph și-a coborât sprâncenele.
— Tot atunci a fugit și câinele lui Jenny.
Cine-i Jenny? i-am șoptit lui Daniel.
— Angelo, a zis Daniel. Vizavi, apoi la stânga.
Joseph s-a uitat la mama.
— Mamă, mă duci la Max?
— Sunt cam obosită, dragule.
Joseph s-a uitat la Daniel, apoi la mine. Am zis amândoi în același timp:
— Nu, nu.
Joseph și-a adunat mâinile într-o falsă rugăciune.
— VĂ ROG, duceți-mă! N-o să vă mai rog niciodată nimic, jur.
— Mara trebuie să rămână ca să m-ajute cu cina, a zis mama.
De data asta m-am strâmbat eu, deși mă simțeam dintr-odată ușurată.
— Trebuie?
— Daniel, îl duci tu, te rog? a întrebat ea.
Daniel căuta deja cheile mașinii.
— Mulțumesc.
Joseph s-a bucurat strângând din pumn, apoi s-a întors către mine.
— Vii diseară la bâlci, nu?
Am ridicat din sprânceană.
— Ce bâlci?
— E un târg în Davie, a zis mama. Mă gândeam că ar fi distractiv să mergem cu toții.
— Ne-ntoarcem repede, a zis Daniel și a plecat din bucătărie, lăsând *Noile Teorii ale Geneticii* pe blatul mesei.
Apoi și-a băgat din nou capul pe ușă, spunându-mi din priviri că-i rămân datoare.

Chiar îi eram datoare. Faptul că mi-am adus aminte de pisică m-a neliniștit, deși știam că John era afară, supraveghind casa. Jude nu mai apăruse de când era John aici, iar animalele dispărute puteau fi o coincidență, dar asta mă neliniștea și…

Și mama se uita la mine. I-am zâmbit. Larg.

— Cu ce să te-ajut? am întrebat-o, plină de entuziasm și voioșie.

— Vrei să așezi tu masa?

— Sigur!

Am început să scot farfuriile din mașina de spălat vase, în vreme ce mama scotocea prin cămară.

— Cum merg lucrurile la Horizons? m-a întrebat ea.

Deci *de asta* beneficiasem de amânarea executării pedepsei.

— E super!

— Ce fel de lucruri faci acolo? În afară de noi dușmani?

— Ăă, la terapia prin teatru, ieri, ne-am ales monologuri din cărți vechi și apoi le-am recitat.

— Ți-a plăcut?

Am dat din cap serioasă.

— Mi-a plăcut.

— Pe bune?

— E distractiv să te prefaci că ești altcineva.

— Tu ce carte ți-ai ales?

— Ăă, *Jekyll și Hyde.*

— Ce rol ai jucat?

Hyde.

— Jekyll.

A băgat ceva în cuptor, și nu i-am mai văzut fața.

— Cum merg lucrurile cu Noah?

Ah. Deci despre asta voia să vorbim, *de fapt.*

— Bine.

Așa cred.

— La fel, știi?

— Ce faceți voi doi împreună?

În afară de a-l evita pe urmăritorul meu și de a arde păpuși?

— Vorbim.

— Despre ce?

Despre memoria genetică.

— Despre cărți.

Despre cum e să fii posedat.

— Despre filme.

Despre Jude.

— Despre oameni care nu ne plac.

— Vorbiți și despre ce se întâmplă cu tine?

Am încercat să-mi amintesc discuția părinților mei pe care am auzit-o fără să vreau, imediat după ce am ieșit din clinica de psihiatrie. Mama spunea că îmi face bine să am pe cineva care să mă asculte…

— E un bun ascultător, am zis…

— Vorbiți și despre ce i se întâmplă lui?

Poftim?

— Ce vrei să spui?

S-a întors cu fața la mine, cu o expresie neutră și directă. Căuta ceva anume în ochii mei, dar n-a găsit nimic, așa că a continuat:

— Părinții lui Noah pleacă din oraș în weekend și au trimis-o pe sora lui acasă la o prietenă, așa că am fost de acord să rămână aici.

Am dat din cap.

— Știu…

Așteptam și reversul monedei.

— Vreau doar să fiu sigură că n-am de ce să-mi fac griji în ceea ce vă privește.

Am dat din cap înțelegătoare.

— Nu. Nicio grijă.

A amestecat ceva într-un castron și l-a așezat apoi pe masă.

— Cât de serioasă e relația voastră?

— Nu destul de serioasă ca să-ți faci griji, am zis eu zâmbind ușor, încercând să mă gândesc la o modalitate de a o distrage înainte ca discuția să devină cu adevărat ciudată. Hei, mamă, am început, amintindu-mi de conversația cu Daniel, ce știi despre arhetipurile lui Jung?

Cea mai bună manevră evazivă din toate timpurile. A părut surprinsă, așa cum mă așteptam.

— Oau, nu m-am mai gândit la asta din facultate… Pot să-ți spun mai multe despre Jacques Lacan decât despre care Jung – el a fost mai pe frecvența mea, dar hai să vedem, a zis ea, uitându-se în tavan. Avem Sinele, îmi aduc aminte, și Umbra, a spus, numărându-le pe degete, Persona… nu le mai știu pe

celelalte două principale… Mai sunt însă *figurile* arhetipale – Mama, Diavolul, Eroul…

Vocea i-a tremurat preț de-o clipă, apoi fața i s-a luminat.

— Ah! Și Înțeleptul, și Glumețul – și-mi amintesc ceva și despre Oedip, dar pe asta poate că o are de la Freud? Și Apollo, poate…, a zis ea, înainte de-a fi întreruptă de o bătaie în ușă.

Mă pusesem deja în mișcare când m-a rugat să văd cine era la ușă. Am deschis și am dat cu ochii de Noah, care stătea acolo îmbrăcat într-o cămașă în carouri, cu mânecă lungă și jeanși închiși la culoare și cu ochelari de soare care-i ascundeau ochii. Arăta desăvârșit în dezordinea lui și absolut inexpresiv.

Îți arată numai ce vrea el să vezi.

— Unde-i toată lumea? a întrebat el pe un ton neutru.

Mi-am alungat din minte cuvintele lui Stephanie.

— Mama e la bucătărie, am răspuns. Iar Daniel și Joseph s-au dus să vadă cum scoate cineva un aligator dintr-o piscină.

Sprâncenele lui Noah s-au ridicat deasupra lentilelor negre.

— Știu.

A oftat.

— Deci cred că trebuie să aștept.

— Ce să aștepți?

Noah a aruncat o privire către bucătărie. Mama nu se uita la noi. A scuturat din cap.

— La naiba!

A băgat mâna-n buzunar și mi-a dat o bucată de hârtie.

Nu. Nu era o bucată de hârtie. Era o fotografie. O fotografie color îngălbenită, cu două fete; una blondă și strălucitoare, care avea același zâmbet ca al lui Noah, iar cealaltă…

— Doamne, Dumnezeule, am șoptit.

Cealaltă era bunica mea.

36.

— Noah, a zis mama, apărând din bucătărie și ștergându-și mâinile de un prosop. Ne-a fost dor de tine.

Am îndesat fotografia în buzunarul de la spate cât am putut de repede.

— Mulțumesc că mă primiți, a spus Noah. Am ceva pentru dumneavoastră, de la părinții mei…

Mama a zâmbit și a scuturat din cap.

— Nu era nevoie.

— E în mașină, mă duc să-l aduc, a zis Noah.

El a ieșit, iar eu am dat fuga la mine-n cameră și am ascuns fotografia, înainte s-o vadă mama sau să vărs apă pe ea sau să ia foc în mod spontan. Când m-am întors, Noah și mama stăteau de vorbă în bucătărie.

— Deci ce anume din Londra ați vizitat? a întrebat-o el, în timp ce amesteca, probabil, dressingul pentru salată.

— A, știi tu, chestiile-obișnuite.

A ridicat din umeri de lângă chiuvetă.

— Palatul Buckingham, Big Ben, lucrurile astea.

— Mama dumneavoastră a crescut aici?

O sută de puncte pentru Noah Shaw. Aproape că am mimat că bat Cuba cu el. Mama a dat din cap.

— Cu ce se ocupa?

— Era studentă, a zis ea, cu vocea întretăiată.

— Asta-i foarte interesant – la ce universitate?

Mama a pus castronul cu salată în fața lui Noah.

— La Cambridge.

Ne-am privit.

— La Darwin Collège, a continuat ea. Voia să-și ia diploma, dar n-a terminat. Cred că asta a necăjit-o întotdeauna. Bine, copii, a zis ea, zâmbindu-ne. Mulțumesc pentru ajutor, sunteți liberi.

Asta era singura ocazie din viața mea în care aș fi preferat să stau de vorbă cu mama decât cu iubitul meu, la mine-n cameră.

— Nu-i nicio problemă, a spus Noah.

Se pare că și el avea aceeași senzație.

Mama s-a șters pe mâini.

— Am terminat. Nu mai e nimic de făcut. Dați-i drumul, a zis ea, făcându-ne semn să plecăm și încheind conversația.

Ne arăta că ne acorda toată încrederea ei, când nu voiam de la ea decât niște răspunsuri. Dar Noah și cu mine fuseserăm trimiși la plimbare și, dacă n-am fi plecat, ar fi intrat la bănuieli. Când am rămas singuri în camera mea, am închis ușa aproape de tot, m-am întors către Noah și am zis:

— Doamne, Dumnezeule mare!

— Că bine zici.

Eram total copleșită. M-am dus cu spatele către pat.

— Unde ai găsit-o?

— Într-o cutie oarecare printre lucrurile mamei.

M-am frecat pe frunte.

— Deci se cunoșteau.
— Așa se pare. Unde-i fotografia?
M-am dus la birou și-am scos-o din sertar, apoi i-am întins-o lui Noah.
— Cum de ți-ai dat seama că era bunica mea? l-am întrebat.
El m-a privit cu o expresie perplexă.
— Pe bune?
— Da…
— Nu vezi asemănarea?
Am mai privit o dată fotografia. Ceva mă deranja la ea, dar nu era asta.
— Când a fost făcută?
El a răsucit poza.
— În 1987.
A făcut o pauză.
— Mama trebuie să fi fost la facultate, a spus el. La Cambridge.
— Stai puțin, am spus, în timp ce o idee tocmai se năștea în mintea mea. Părinții tăi au mers acolo împreună, nu-i așa?
— Da, a zis Noah încet.
— Nu poți să-l întrebi pe tatăl tău? Poate că-și amintește de asta.
Am arătat către fotografie.
— N-o să vorbească despre ea, a spus Noah cu voce plată.
— Dar…
— N-o să vrea, a mai spus el o dată. O să încerc cu Ruth, mai degrabă. Și ea a fost acolo.
M-am uitat la el și mi-am dat seama că n-o să obțin nimic dacă nu forțez nota, și nu eram sigură că ar fi cazul. Nu când venea vorba despre familia lui.
Am privit din nou fotografia din mâinile mele. Apoi am ieșit din cameră și m-am dus pe hol. Noah a venit după mine. Am aruncat o privire fotografiei, apoi am ridicat-o lângă portretul bunicii care era agățat pe perete. Atunci mi-am dat seama ce nu era în regulă.
— Arată exact la fel, am spus.
Noah a privit și el portretul. A trecut multă vreme până când unul din noi a spus ceva.
— N-aveau cum să învețe acolo în aceeași perioadă, am zis, după ce ne-am întors la mine-n cameră.

M-am așezat din nou pe pat.
— Bunica trăia deja în State când mama *ta* era la școală.
— Dar se ducea la Londra în fiecare an, cât timp mama ta era copil. Poate că s-au întâlnit în timpul uneia dintre acele călătorii?
— Cred că da, doar că par oarecum… apropiate, nu crezi? am spus eu, uitându-mă fix la poză. Par prietene.
— Toată lumea pare așa în poze.
Mi-am masat tâmplele.
— Atunci de ce să-ți faci o fotografie cu cineva pe care de-abia îl cunoști? E ciudat.
Noah s-a încruntat.
— E posibil să fi fost plecată mai mult decât știa mama ta?
Am oftat.
— În acest punct, orice e posibil, am spus și am tăcut o vreme. Poate că era nemuritoare.
La asta, Noah a zâmbit ușor.
— Voiam să sugerez „călătoare în timp”, dar da, sigur, de ce nu.
Și-a întins brațele cu nonșalanță în spatele capului, lăsând la vedere un petic de piele de pe abdomen, deasupra taliei joase a jeanșilor.
Tortură. Mi-am dres vocea și m-am uitat din nou la fotografie.
— Mama mi-a spus că portretul e singura poză pe care o are de la bunica. Ar muri dacă ar vedea-o pe-a ta.
Zâmbetul lui Noah a dispărut. Mutra lui m-a făcut să-mi doresc să schimbăm subiectul.
— Mai ai medalionul? am întrebat.
— Da.
Avea fața destinsă.
— Îl vrei înapoi?
Nu-l voiam.
— E mai în siguranță la tine, am zis. Mi-e teamă să nu-l pierd.
Sau să nu-l arunc.
— Eram curioasă dacă ai mai descoperit și altceva.
A dat o singură dată din cap înainte de-a mă întreba:
— Care e numele de fată al mamei tale?
— Sarin, de ce?
— O să-l pun pe Charles să afle mai multe despre asta, a zis el, arătând către fotografie.
— Charles fiind…

— Detectivul particular.
— A descoperit ceva în legătură cu Jude?
Noah s-a uitat în altă parte.
— Fundătură după fundătură. Tu ai găsit răspunsurile pe care le căutai în cartea aia?
— N-am apucat s-o citesc, am zis, nonșalantă.
Noah a zâmbit cu jumătate de gură.
— Ai adormit, nu-i așa?
Mi-am ridicat bărbia.
— Nu.
— La ce pagină?
— N-am adormit.
— La ce pagină?
M-a prins.
— Șase, am zis. Dar eram foarte obosită.
— Nu te judec. Eu de-abia am trecut de introducerea aia obscen de pretențioasă.
— Dar situația cu Lukumi? am spus eu, schimbând subiectul. Ceva noroc?
Vocea lui Noah s-a mai înveselit un pic.
— M-am întors în Mica Havană cât timp tu erai la Horizons și am luat la scotocit toate magazinele, exact cum m-ai rugat.
— Și?
— Și, a zis el încet, imaginează-ți pentru o clipă cât de primitori au fost când am intrat acolo și-am început să pun întrebări.
— Poftim? Tu vorbești spaniola la perfecție.
El a ridicat din sprânceană.
— O singură privire și gurile li se încleștau instantaneu. Unul dintre patroni a crezut că sunt de la Ministerul Sănătății și-mi tot arăta locul, repetând: „N-avem capre, n-avem capre”.
M-a pufnit râsul.
— Mă bucur că ți se pare amuzant.
— Mă distrez și eu cum pot zilele astea. Că veni vorba de Horizons, aproape c-am avut un… incident.
— De ce natură? a întrebat Noah, îngrijorat.
— Fata asta, Phoebe – mă tot scoate din sărite. Aproape că mi-am ieșit din fire din cauza ei.
Amintirea scenei m-a umplut de amărăciune.

— Dacă mă enervează cineva și îi spun să se ducă să se arunce în gol de pe un pod?

Noah a scuturat din cap.

— Tu n-ai spune niciodată așa ceva.

— A, serios?

— Le-ai spune să se ducă să ardă într-un incendiu.

— Mă ajuți mult. Mulțumesc.

Noah s-a ridicat apoi și s-a așezat lângă mine pe pat.

— Am zis asta pentru că sunt sigur că nu așa funcționează chestia asta.

— Atunci *cum* funcționează? am întrebat cu voce tare, înfigându-mi degetele în pătură.

Aproape că le atingeam pe-ale lui. Mi-am ridicat ochii spre el.

— Tu cum vindeci?

Mi s-a părut că văd un strop de uimire în expresia lui Noah când am schimbat subiectul conversației, dar a răspuns calm.

— Știi că toată lumea are amprente, în mod evident.

— Evident.

— Pentru mine, toate lucrurile au și o amprentă auditivă. Un ton individual. Și când cineva – sau ceva – e bolnav sau rănit, tonul acela e disonant. Se strică. Iar eu… știu instinctiv cum s-o repar.

— Nu înțeleg.

— Pentru că n-ai ureche muzicală.

— Mulțumesc.

A ridicat din umeri.

— Nu e o insultă. Daniel ar înțelege. Dacă n-ar fi mama ta în bucătărie, ți-aș arăta.

— Cum?

— Ai un pian. Cum să zic, e ca atunci când…

A privit fix câteva clipe, căutându-și cuvintele.

— Gândește-te la o melodie pe care o știi foarte bine. Și apoi imaginează-ți că o notă a fost distorsionată sau înlocuiește-o cu o notă cu totul diferită.

— Dar cum o repari?

— Dacă-l întrebi pe un jucător de baschet cum înscrie dintr-o lovitură liberă perfectă, nu e-n stare să-ți descrie procesul fiziologic prin care reușește asta. Pur și simplu… o face.

Am tras o gură de aer.

— Dar sunt atât de mulți oameni.

— Da.
— Și animale.
— Da.
— Cred că e foarte zgomotos.
— Este, a zis Noah, dar ți-am mai zis, am învățat să nu mai ascult decât dacă vreau să mă concentrez pe un anumit sunet în particular.
A zâmbit.
— Eu prefer, a spus el, mângâindu-mă cu un deget pe braț, să te ascult pe tine.
— Eu ce sunet scot? am întrebat cu răsuflarea întretăiată.
Doamne, previzibilă mai sunt.
El s-a gândit la răspuns preț de un minut înainte să vorbească.
— Unul disonant, a zis în cele din urmă.
— Adică?
O altă pauză lungă.
— Instabil.
Hmm.
A clătinat din cap.
— Nu așa cum crezi tu, a spus el, cu un zâmbet mic pe buze. În muzică, notele consonante sunt punctele de sosire. De repaus. Nu e nicio tensiune, a încercat el să-mi explice. Cele mai multe șlagăre muzicale sunt consonante, de asta plac celor mai mulți oameni. Sunt molipsitoare, dar interșanjabile. Plictisitoare. Intervalele disonante, însă, sunt pline de tensiune, mi-a zis el, privindu-mă fix. Nu ai cum să prezici în ce direcție se vor duce. Asta îi face să se simtă incomod pe oamenii limitați – îi enervează, pentru că nu înțeleg muzica, și oamenii urăsc ceea ce nu înțeleg. Dar celor care înțeleg, a spus el, mângâindu-mă pe față, li se pare fascinantă. Minunată.
Și-a trecut degetul cel mare peste buzele mele.
— Ca tine.

37.

Vorbele lui m-au făcut să mă simt mai bine, deși el și-a retras mâna. Eram de-a dreptul uluită.
— Părinții tăi, a zis el, privind către ușă.
Am priceput. Totuși.
— Îmi place să-mi povestești despre abilitatea ta, am zis, cu ochii la gura lui. Spune-mi mai multe.

Avea un glas domol.

— Ce vrei să știi?

— Când ai observat-o pentru prima dată?

Când expresia feței i s-a schimbat, mi-am dat seama că-i mai pusesem întrebarea asta; am recunoscut privirea reticentă. Bătea din nou în retragere. Se închidea în el însuși. Și pe mine mă lăsa pe dinafară.

I se întâmpla ceva, iar eu nu știam ce anume. Devenea din ce în ce mai distant, dar nu dispărea de tot. Așa că am schimbat repede subiectul.

— M-ai văzut în decembrie, după ce s-a prăbușit azilul, nu-i așa?

— Da.

— Când eram rănită.

— Da, a repetat.

Pentru urechile altcuiva, ar fi putut părea plictisit. Dar eu descopeream lucruri noi și acum am recunoscut altceva în vocea lui. Ceva ce nu credeam că o să aud din gura lui nechibzuită și nepăsătoare. Precauție.

Atinsesem o coardă sensibilă și voiam să văd despre ce era vorba.

— Ai văzut și alți oameni care au fost răniți, am continuat, cu un glas netulburat. Patru?

Noah a dat din cap. Mi-am păstrat tonul lejer.

— Inclusiv Joseph.

A dat din nou din cap. Apoi mi-a venit o idee. M-am ciupit de braț. L-am privit pe Noah să văd dacă are vreo reacție. Niciuna, din câte îmi dădeam seama.

M-am ciupit din nou. S-a încruntat.

— Ce faci tu, mai exact?

— M-ai văzut când m-am ciupit?

— E cam greu să te ignor.

— Prima dată când mi-ai spus că m-ai văzut, am început eu să spun, în decembrie, la azil – ai spus că puteai vedea ce vedeam eu, prin ochii *mei.* Și când Joseph a fost drogat, l-ai văzut prin ochii altcuiva – ai persoanei care l-a drogat, nu-i așa? Dar acum n-ai avut nicio… nicio viziune, corect? Deci mai e un factor în afară de durere, am zis, studiindu-i trăsăturile feței. Nu vrei să știi ce e?

— Ba da, desigur, a spus el, indiferent.

— Ai încercat?
Privirea i s-a oțelit dintr-odată.
— Cum aș fi putut s-o fac? Tu ești singura persoană care știe.
L-am privit fix în ochi.
— Putem să-l testăm împreună.
Noah a scuturat din cap imediat.
— Nu.
— Trebuie.
— Nu.
Rostise cuvântul hotărât și final, cu un ton pe care nu l-am putut identifica.
— Nu trebuie. N-avem absolut nimic de câștigat în afară de informații.
— Dar tu ești cel care spunea că orice mi se întâmplă mie ți se întâmplă și ție – ăsta era argumentul tău când îmi spuneai că n-am cum să fiu posedată, nu-i așa?
— Și pentru că-i o prostie.
L-am ignorat.
— Deci, dacă ne dăm seama cum funcționează talentul tău, poate ne ajută să ne dăm seama cum funcționează al meu. Și nimeni n-ar mai păți nimic…
Noah a devenit foarte serios, iar vocea i-a sunat periculos de liniștită.
— În afară de tine.
— E *știință*…
— E o nebunie, a zis el.
Era complet liniștit, dar se vedea că e pe punctul de-a izbucni.
— N-am regretat niciodată că ți-am spus adevărul. Nu mă face să încep acum.
— Nu vrei să știi ce anume *suntem*?
Ceva i-a licărit în ochi, doar pentru o secundă, apoi a dispărut fără să-mi dau seama ce este.
— Nu contează ce anume suntem. Contează ce facem.
Fălcile i s-au încleștat.
— Și n-o să te las să faci asta.
N-o să mă *lași*?
— Nu depinde doar de tine.
Când a vorbit, în cele din urmă, glasul i-a sunat apatic.
— O să plec.
— Am mai auzit *asta.*

În secunda în care am rostit aceste cuvinte mi-am dorit să le pot lua înapoi. Expresia lui Noah era la fel de netedă și incoloră ca sticla.

— Îmi pare rău, am dat să spun.

Dar peste câteva secunde, când expresia lui Noah tot nu s-a schimbat, am zis:

— De fapt, nu-mi pare. Vrei să pleci pentru că nu sunt de acord cu tine? Acolo-i ușa.

Am fluturat dramatic din mână, ca să-i fie clar. Dar Noah n-a plecat. Izbucnirea mea a topit orice ar fi fost ceea ce-l încremenise. A privit pe lângă mine.

— Mi-aș dori să ai un câine.

— A, da?

Am ridicat din sprâncene.

— De ce, mă rog?

— Ca să-l pot scoate la plimbare.

— Ei bine, n-o să am *niciodată* un câine, pentru că fie se tem de mine, fie nu mă suportă și tu nu vrei să mă ajuți să-mi dau seama…

— Taci.

Noah a-nchis ochii.

— *Tu* să taci, am zis și eu, luându-mi un aer matur.

— Nu – stai așa. Mai zi asta o dată.

— Ce să mai zic o dată?

— Despre câini.

Avea ochii în continuare închiși.

— Fie sunt speriați de mine, fie nu mă suportă?

— Reacțiile de alertă, te lupți sau fugi, a zis Noah, ca și cum i-ar fi căzut dintr-odată fisa. Asta e.

— Asta e ce?

— Diferența dintre oameni și animalele pe care le-ai… știi tu, a făcut el un gest. Când ne-am dus la grădina zoologică și insectele au murit, asta s-a întâmplat pentru că aproape că te-am obligat să le atingi pe cele care te înfricoșau cel mai tare. Dar, după ce au murit, nu te-am mai putut forța.

Am fugit.

Și-a trecut mâna peste gură.

— În mlaștinile Everglades, ți-a fost teamă că n-o să ajungem la Joseph în timp util, așa că ai eliminat tot ce ne stătea în cale – ai reacționat – fără să fie nevoie să raționezi.

Și-a trecut degetele prin păr.

— Ai fost forțată și, în mod inconștient, ai forțat și tu.

Știam ce urmează, așa că i-am luat vorba din gură.

— Dar cu Morales…

— Nu ți-a fost frică, a zis el.

— Eram furioasă.

Am luptat.

— Sunt diverse reacții biochimice care apar ca răspuns la diverse emoții, cum ar fi stresul…

— Adrenalină și cortizol, știu, am zis. Am făcut și eu biologie în clasa a noua.

Noah nu m-a luat în seamă.

— Și sunt procesate în mod diferit de creier – ar trebui să citim mai multe despre chestiile astea.

— Bine, am spus.

Dar tot nu-mi convenea; reușise încă o dată să devieze conversația către mine, evitând în felul acesta ceea ce voiam să aflu despre el. Așa că am spus:

— Tot mai cred c-ar trebui să ne testăm abilitățile.

Privirea lui a redevenit tăioasă – se simțea din nou incomod.

— Vrei s-o facem la modul științific? Uite, a zis Noah și s-a ridicat în picioare.

A străbătut camera și a luat sticluța cu Tylenol pe care o lăsasem pe bibliotecă. A pus-o pe jos.

— O să folosim metoda științifică: ipoteza mea e că poți manipula lucruri cu mintea.

Iar schimba subiectul. Nu credea, de fapt, că pot s-o fac; încerca doar să mă distragă. I-am făcut pe plac – de data asta.

— Telekinezie?

— Nu prea cred, dar ca să ne dăm seama ce poți să faci, ne-ar fi de mare folos să aflăm ce nu poți face. Deci haide, mută asta.

— Cu puterea minții.

— Cu puterea minții, a zis calm. Și o să-mi dau seama dacă te străduiești sau nu.

M-am uitat urât la el. El a dat din cap către mine.

— Haide.

Bine. O să fac asta și apoi o să fie rândul meu să-l pun să facă ceva. M-am așezat pe podea, mi-am încrucișat picioarele și m-am arcuit în față, fixând sticluța cu privirea. După o tăcere de

vreo douăzeci de secunde total neproductive, Daniel a ciocănit și a deschis larg ușa dormitorului meu.

— Am venit să vă anunț că plecăm la târg peste aproximativ douăzeci de minute.

A tăcut. Am simțit cum se uită la mine, apoi la Noah, apoi iar la mine.

— Ăă, te faceți aici?

— Mara încearcă să miște o sticluță de Tylenol cu puterea minții, a zis Noah simplu.

M-am uitat urât la el, apoi mi-am întors privirea la sticluță.

— A, da, a făcut Daniel. Am încercat și eu asta o dată. Totuși, nu cu Tylenol.

— Tu ce-ai folosit? a întrebat Noah.

— O monedă. Am încercat și faza cu levitația, știți care? i-a zis el lui Noah. Și tablele Ouija, desigur, mi-a spus mie, cu o privire cu subînțeles melodramatic.

— Te-ai jucat cu o tablă Ouija? am întrebat încet.

— Sigur, a zis Daniel. E un ritual de ieșire din copilărie.

— Cu cine te-ai jucat?

— Cu Dane, cu Josh.

A ridicat din umeri.

— Cu tipii ăia.

— Era a ta?

Eram agitată fără să-mi dau seama exact de ce. Daniel a părut luat prin surprindere.

— Glumești?

— Ce? a întrebat Noah.

— Eu n-aș ține așa ceva în casă, a zis Daniel, scuturând vehement din cap. E un canal către lumea spiritelor, Mara, ți-am spus.

Noah a rânjit ironic.

— Nu crezi asta de fapt, nu-i așa?

— Hei, a făcut Daniel, orice om de știință ca noi e îndreptățit din când în când să aibă parte de senzații tari. Oricum, a zis el, cu un zâmbet pe buze în timp ce a făcut un gest către sticluța de Tylenol, mă bucur să văd că te străduiești, Mara. Deși creierul meu e mai mare, deci dacă eu n-am avut succes…

M-am concentrat din nou asupra sticlei și am zis:

— Dispari.

— La povestea cu vampirii ai mai progresat?

— DISPARI!
— Baftă! mi-a urat el cu voioșie.
— Te urăsc, am zis în timp ce Daniel închidea ușa.
— Ce poveste cu vampiri? m-a întrebat Noah.
Încă fixam sticluța cu privirea. Aceeași sticluță care nu se mișcase deloc.
— Era cealaltă teorie a sa în legătură cu alter ego-ul meu fals, i-am explicat. O alternativă la posedare.
— Ce să zic, ești teribil de palidă.
Am expirat încet. Am refuzat să-mi ridic privirea. El a întins mâna după piciorul meu gol și m-a strâns de degete.
— Și rece.
Mi-am tras picioarele.
— Circulație proastă.
— Ai putea să mă muști, ca să verificăm.
— Te urăsc și pe tine, apropo. Așa, ca să știi.
— A, știu. Aș sugera să facem sex de împăcare, dar…
— Păcat că ai scrupule, i-am zis.
— Acum ești crudă.
— Îmi place să te enervez.
— Ți-ar plăcea mai mult partea cu sexul.
Salvează-mă.
— Cred că ar trebui să te duci să-l ajuți pe Daniel.
— La ce?
— La orice.
Noah s-a ridicat în picioare. Avea un zâmbet răutăcios pe buze când a ieșit din cameră.
Eu m-am mai holbat la sticluța cu Tylenol câteva minute și am încercat să mi-o imaginez mișcându-se, dar nu s-a mișcat deloc și a început să mă doară și capul. Am deschis-o și am luat două pastile, apoi m-am târât până la bucătărie și m-am așezat la masă vizavi de mama, care stătea cu laptopul în față. Mi-am rezemat capul pe brațe și am oftat teatral.
— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.
— De ce sunt băieții atât de enervanți?
Ea a chicotit.
— Știi ce spunea mama?
Am dat din cap.
— Băieții sunt proști, iar fetele aduc belele.
Nicicând n-au fost rostite vorbe mai adevărate.

38.

Țipete de încântare se auzeau din toate părțile, iar tiribombele de la bâlci se învârteau și se răsuceau și străluceau deasupra capului meu. Am înaintat, alături de fratele meu mai mare, prin mulțime; trecuseră ani buni de când fuseserăm la un târg și, în secunda în care am ajuns, tata a târât-o pe mama la Roata cea Mare, iar Joseph s-a furișat cu iubitul meu să se dea în nu știu ce drăcie, lăsându-ne astfel singuri pe Daniel și pe mine.

Eram bombardată de sunete și mirosuri; margarină și râsete. Gogoși și țipete ascuțite. Era bine să ies în lume așa. Era normal.

— Doar tu și cu mine, surioară, a zis Daniel, în timp ce mergeam printre chioșcuri. Ce vrei să facem?

O fetiță a trecut pe lângă noi ducând atât de multe baloane încât m-am întrebat de câte ar mai fi fost nevoie ca s-o ridice de la pământ. I-am zâmbit, dar, în clipa în care m-a privit în ochi, s-a uitat repede în altă parte. Zâmbetul mi-a pierit.

Am trecut pe lângă un stand cu animale de pluș.

— Aș putea să câștig un ursuleț pentru tine, i-am zis.

Am călcat pe niște popcorn împrăștiat pe jos și am ocolit o băltoacă uriașă, rămasă de la ploaia de mai devreme. El a scuturat din cap.

— Jocurile astea sunt aranjate.

Chiar atunci Noah și Joseph au reapărut din mulțime. Fratele meu mai mic părea palid și tremura. În ochii albaștri-cenușii ai lui Noah se vedea că el se distra de minune.

— Cum a fost în tiribombă? am întrebat.

Joseph și-a înălțat bărbia și a ridicat din umeri.

— A fost bine.

— A fost foarte curajos, a zis Noah.

A zâmbit din colțul gurii. Toți patru ne-am învârtit pe-acolo până când Joseph ne-a oprit și a arătat în sus. O față de clovn mare și amenințătoare se înălța deasupra intrării într-o clădire pictată țipător.

— Sala Oglinzilor! Da!

Nu.

Cred că Daniel mi-a sesizat disconfortul, pentru că și-a pus mâna pe umărul lui Joseph.

— Mă ocup eu, ne-a zis el mie și lui Noah. Distrați-vă.

— Să nu faceți nimic din ce n-aș face eu! a strigat Joseph, apoi mulțimea i-a înghițit.

Un zâmbet ușor răutăcios a apărut pe buzele lui Noah. Zâmbetul meu favorit.

— Se pare că am rămas singuri, a spus el.

Așa era.

— Așa e.

— Ce vrei să facem cu proaspăt dobândita noastră libertate?

Luminile sclipitoare îi accentuau pomeții înalți. Părul castaniu al lui Noah era o ciufuleală dezordonată, dar superbă.

Sunt sigură că ne vine nouă vreo idee, m-am gândit. Eram pe cale să zic asta cu glas tare, când am auzit o voce în spatele nostru.

— Tinerii îndrăgostiți vor să le ghicesc norocul?

Ne-am întors și am dat de o femeie îmbrăcată în costum tradițional: fustă lungă și înflorată. Bluză rustică. Păr negru și ondulat care i se revărsa de sub o basma. Prea mult machiaj. Cercei rotunzi de aur. Toate bifate.

— Cred că nu, i-am zis lui Noah.

Chiar nu era nevoie să ne jucăm cu soarta.

— Dar dacă vrei tu…

El a scuturat din cap.

— Mulțumim, oricum, i-a spus el, îndepărtându-se.

— Nu trebuie să te duci acolo, a strigat ea după mine.

Am simțit ceva cunoscut în vorbele ei și un fior mi-a străbătut șira spinării.

— Ce-ai spus?

Mai auzisem cuvintele astea înainte.

Prezicătoarea m-a privit cu prudență, cu o expresie misterioasă.

— Vino cu mine și-o să-ți explic.

Noah a oftat.

— Uite…

— E-n regulă, am zis, ridicându-mi privirea către el. Vreau să merg.

Noah a ridicat din sprânceană, cu o mutră amuzată și enigmatică în același timp.

— Cum dorești, mi-a spus el și am pornit-o.

Am urmat-o pe femeie, care și-a croit drum prin mulțime și a ajuns la un cort mic și vărgat. L-a deschis; înăuntru erau lumini

care clipeau și cristale, fețe de masă cu ciucurași și tapiserii pe pereți. Toate astea împodobeau, într-un fel ironic, micuța încăpere. Noah și cu mine am intrat. Prezicătoarea a dat din cap către Noah.

— Tu poți s-aștepți afară, i-a zis ea. Fiica mea îți va arăta unde. Miranda! a strigat ea.

O fată morocănoasă, cu o bandă roz în păr, a apărut de după perdeaua cu mărgele.

— Te rog, oferă-i acestui tânăr un ceai. Arată-i unde să stea.

Fata, care avea cam treisprezece-paisprezece ani, era pe punctul de a se strâmba până când a dat cu ochii de Noah; silueta lui lungă sprijinită de cort, zâmbetul lui ușor sarcastic pe buzele lui perfecte. Atitudinea i s-a schimbat instantaneu și s-a îndreptat de spate.

— Haide, i-a spus ea, arătându-i cu capul draperia.

El s-a uitat la mine.

— N-o să pățesc nimic, am zis, dând din cap. Du-te.

După ce au plecat, prezicătoarea mi-a arătat un scaun pliabil de plastic de lângă o măsuță rotundă de cărți, acoperită cu un material ieftin. M-am așezat. În fața mea era un pachet de cărți. Tarot, am presupus.

— Mai întâi banii, a zis ea și a întins mâna.

Desigur. Am băgat mâna-n buzunar și am scos taxa. A îndesat banii în faldurile fustei și m-a privit fix preț de o clipă, de parcă s-ar fi așteptat la cu totul altceva. Habar n-am la ce anume. Pentru că nu se oprea din holbat, am zis:

— Deci tai pachetul, domnișoară…

— Madam.

— Madam… și mai cum?

— Madam Rose.

— Madam Rose, am zis eu, cu o seriozitate prefăcută.

Mi-am aruncat privirea la o sferă de cristal așezată pe un raft.

— Chestia cu pseudonimul e obligatorie?

Avea o expresie gravă.

— În nume stă multă putere.

Cuvintele ei mi-au înghețat inima. Mi-au răsunat în minte, dar cu vocea altcuiva. Am clipit și am scuturat din cap ca să mă dezmeticesc.

— Ai vreo întrebare? a vrut ea să știe, rupând tăcerea.

Am înghițit în sec și m-am concentrat din nou la Madam Rose.

— Ce vrei să spui?

— O întrebare la care cauți răspunsul.

Pe buze mi s-a ivit un zâmbet amar. Aveam o grămadă de întrebări. Nu aveam *decât* întrebări. *Ce mi se întâmplă*? *Ce anume sunt eu*?

— Am o mulțime de întrebări, am zis, într-un târziu.

— Gândește-te bine, m-a avertizat ea. Dacă pui întrebările greșite, vei primi răspunsurile greșite.

Apoi a făcut semn cu capul către pachetul de cărți. Am întins mâna, dar m-am oprit înainte să le ating. Inima îmi bubuia în piept. Madam Rose mi-a observat șovăiala și m-a privit în ochi.

— Pot să fac o altfel de prezicere, dacă vrei.

— Diferită în ce sens?

— Dă-mi mâinile, a zis ea.

Mi-am pus palmele în mâinile ei, cu reticență. A clătinat din cap și cerceii i s-au mișcat și ei; apoi mi-a întors mâinile cu palmele-n jos. Și-a rotit gâtul, și părul i-a acoperit fața ca un văl. N-a zis nimic. Tăcerea devenea de-a dreptul stânjenitoare.

— Cât timp…

— Taci, a șuierat ea.

Prezicătoarea și-a ridicat capul și mi-a studiat mâinile. Le-a cercetat preț de câteva clipe, apoi a închis ochii fardați din belșug.

Am stat acolo în vreme ce ea îmi ținea mâinile și am așteptat – nici eu nu știu ce anume. După un alt răstimp, habar n-am cât de lung, și-a întredeschis buzele roșii. Pleoapele i-au tresărit. Și-a ridicat ușor capul spre stânga, cu fruntea încrețită de concentrare. Degetele ei s-au încolăcit cu ale mele, strângându-mă. Mă speriasem și aproape că m-am smucit, dar, înainte să pot face asta, ea și-a deschis brusc ochii.

— Trebuie să-l părăsești.

Vorbele ei au tăiat aerul. Au trecut câteva secunde bune până să-mi regăsesc vocea.

— Ce vrei să spui?

— Pe băiatul cu ochi cenușii. Pe cel de-afară.

— De ce? am întrebat, precaută.

— Băiatul are un destin extraordinar, dar, cu tine, e în pericol. Voi sunteți legați, voi doi. Trebuie să-l părăsești. Asta am văzut.

M-am enervat.

— E în pericol din cauza mea?

— Va muri înainte să-i vină vremea cu tine alături, dacă nu-l lași să plece. Soartă sau întâmplare? Coincidență sau destin? Nu știu să spun.

Vocea îi devenise blândă. Blândă și tristă.

Am simțit cum mi se strânge inima. Am mai încercat o dată să-l las să plece. N-a funcționat.

— Nu pot, doar atât i-am zis, pe un ton șoptit.

— Atunci o să-l iubești până o să-l omori, a zis ea și a dat drumul palmelor mele.

39.

Și-a scos banii din buzunar și mi i-a dat înapoi.

— Nu pot să iau bani de la tine și nu trebuie să-i spui lui ce ți-am zis.

— Asta-i foarte convenabil, am mormăit în barbă.

— Dacă-l părăsești, spune-i, a zis ea, ridicând din umeri, spune-i neapărat. Dar numai dacă-l lași să plece. Dacă-și va afla destinul și voi doi rămâneți împreună, asta-i va pecetlui soarta.

A arătat către ușă. Nu m-am mișcat.

— Asta-i tot?

— Nu te pot ajuta mai departe, a zis ea.

Nările mi s-au dilatat.

— Nu m-ai ajutat deloc.

Aveam vocea tăioasă, dar apoi mi s-a subțiat.

— Nu pot să fac nimic?

A străbătut încăperea mică și s-a postat lângă intrare.

— Ba da. Poți să faci ceva. Poți să-l lași să plece. Dacă-l iubești cu adevărat, lasă-l să plece.

Am privit-o și mi s-a pus un nod în gât. Apoi am ieșit din cort. Noah mă aștepta afară și a trebuit să iuțească pasul ca să mă prindă din urmă pe poteca noroioasă.

— Vești proaste? m-a întrebat el, în mod evident amuzat.

M-am șters la ochi cu dosul palmei și am mers mai departe.

— Stai așa, a zis el, luându-mă de mână și răsucindu-mă. Nu cumva plângi?

M-am desprins de el.

— Nu.

— Stai, a zis Noah, oprindu-se pe potecă.

M-am grăbit și am mers mai repede. Înainte să-mi dau seama ce fac, deja alergam. Aproape că ajunseserăm înapoi la Sala

Oglinzilor când Noah m-a prins din urmă. Am simțit o mână pe umăr și m-am întors.

— Mara, a spus el blând. De ce fugi de mine?

Și asta m-a dărâmat. Lacrimile au început să-mi curgă mai repede decât puteam eu să le șterg. Noah m-a luat de mână și m-a tras în spatele unui chioșc, apoi m-a îmbrățișat. M-a mângâiat pe păr.

— Ce ți-a spus?

— Nu pot să-ți spun, am zis eu, între două suspine.

— Din cauza asta plângi, nu-i așa?

Am dat din cap lipită de cămașa lui moale. Era atât de plăcut să-l simt puternic lângă obrazul meu. Nu voiam să-i dau drumul. Dar Noah a făcut un mic pas înapoi, retrăgându-se, și mi-a ridicat bărbia cu mâna.

— Asta o să sune răutăcios, deși nu vreau să fie așa.

— Spune-o și gata.

Mi-am tras nasul.

— Ești naivă, Mara, a zis el, încet, cu o voce blândă. Ești o țintă ușoară. Acum câteva săptămâni erau hipnoza și Santeria. Acum – posedare și tarot.

— Nu mi-a dat în cărți.

Noah a oftat și și-a lăsat capul în jos.

— Nu contează ce-a făcut. Contează ce anume *crezi* tu. Iar tu ești foarte influențabilă – auzi ceva aiurea și brusc crezi că asta e explicația valabilă pentru orice.

M-am uitat urât la el și am observat că vorbea fără pic de răutate.

— Cel puțin încerc să găsesc o explicație.

Noah a închis ochii.

— Încerc de ani întregi să găsesc și eu una, Mara. N-am ajuns la nicio concluzie. Uite, a zis el, deschizând ochii, luându-mă de mână și înlănțuindu-și degetele cu ale mele. Ne întoarcem la ea și îi dau eu dublu ca să recunoască adevărul și o să-ți spună că a inventat toată povestea. Ca să pună în scenă un spectacol bun. N-o să las o escroacă să te supere în halul ăsta.

— Nu mi-a luat banii, am zis eu încet. N-a avut nimic de câștigat mințind.

— Nu știi niciodată ce anume are cineva de pierdut sau de câștigat.

M-a tras înapoi pe potecă.

— Hai să mergem.

•

Când am ajuns înapoi la cortul ei, un semn agățat deasupra intrării anunța că se va întoarce într-o oră. Noah l-a ignorat și a intrat prin despărțitură. Fiica prezicătoarei stătea pe un fotoliu plin până la refuz de lucruri, citind o revistă. Pe masă, în fața ei, era o tablă Ouija. M-am uitat în altă parte.

— Miranda, unde-i mama ta?

Noah a cercetat din priviri cortul micuț. Fata a pocnit guma de mestecat și m-a privit. A făcut un balon mare și roz, apoi l-a tras înapoi în gură.

— Te-a aranjat bine de tot, ha?

Noah a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

— Ai crezut prostiile ei cu Madam Rose? m-a întrebat ea. Uite, numele ei adevărat e Roslyn Ferretti și e din Babylon, Long Island. Poți să capeți predicții mai bune la o masă de biliard, mi-a zis ea.

Apoi s-a întors la revista ei. Noah i-a dat ușor pagina la o parte.

— Unde-o putem găsi?

Miranda a ridicat din umeri.

— Se droghează probabil, în spatele Mortului Urlător.

— Mulțumesc, a zis Noah și am ieșit din cort.

M-a luat de mână și a pornit-o hotărât, ca și cum știa precis unde mergem.

— Vezi? a zis el încet. Nu-i nimic adevărat.

N-am răspuns. N-aveam încredere în vocea mea.

Un turn intimidant de înalt se ridica în fața noastră, chiar lângă Roata cea Mare. O mașinuță urca încet; am presupus că va cădea apoi brusc în gol. Ne-am dus în spatele tiribombei, în căutarea femeii. Noah m-a condus pe o cărare înnămolită; am tot rătăcit până când am ajuns la o zonă cu iarbă și acolo, în cele din urmă, am dat cu ochii de ea.

Madam Rose, pe numele ei adevărat Roslyn Ferretti, stătea în vârful unui mic bolovan, cu marginea fustei strânsă la picioare. Fuma un joint, exact cum spusese fiica ei.

— Hei, a strigat Noah.

Femeia a tușit și și-a pitit în grabă mâna la spate. Avea ochii roșii și confuzi. Când m-a recunoscut, a clătinat din cap.

— Ți-am dat deja banii înapoi.
— De ce ai spus lucrurile alea? am întrebat-o încetișor.
Ne-a privit când pe unul, când pe celălalt. Și-a dus din nou țigara la gură și a tras din ea adânc.
— Pentru că sunt adevărate, a spus ea apoi, dând afară un nor gros de fum.
Ochii începeau să i se închidă. Noah a pocnit din degete în fața ei. Ea i-a împins mâna la o parte.
— Ascultă cu mare-atenție, i-a zis el. O să-ți dau o sută de dolari dacă recunoști că ai inventat totul.
Ea s-a uitat la mine, cu privirea dintr-odată limpede.
— I-ai spus?
Am dat s-o asigur că nu-i spusesem nimic, dar Noah a intervenit înainte să apuc să vorbesc.
— O mie, a zis el, misterios.
Ea i-a aruncat o privire lungă.
— Nu pot să-ți iau banii.
— Nu-ți bate joc de mine, a zis Noah. Știm că ești o escroacă, Roslyn, deci, te rog, fă-ți un serviciu și recunoaște.
Femeia și-a lăsat capul să cadă în piept și a clătinat din el.
— Fata aia, o omor.
— *Roslyn.*
Și-a dat capul pe spate, de parcă toată povestea era o mare neînțelegere.
— M-a plătit, bine?
Am simțit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Noah și cu mine am schimbat o privire.
— Cine te-a plătit? am întrebat.
A ridicat din umeri.
— Un tip.
— Cum arăta? a insistat Noah.
— Înalt. Brunet. Frumos.
A zâmbit și a încercat să mai tragă un fum. Noah i-a smuls jointul dintre degete.
— Fii mai clară, a zis el.
Ea a ridicat leneșă din umeri.
— A avut un accident.
— Un accident? a întrebat Noah. Șchiopăta? Avea proteză? Ce-avea?
— Vorbea ciudat.

Noah și-a dat ochii peste cap.

— Accent. Bine. Ce fel de accent?

— Străin, a zis ea cu glas răgușit și a-nceput să chicotească.

— N-are niciun sens, am zis eu.

Măcar nu-l descrisese pe Jude. Era o consolare mică, dar era.

— Nu plecăm până nu ne spui exact ce s-a întâmplat, a insistat Noah. Accentul lui semăna cu al meu? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap.

— Ce anume ți-a spus?

Ea a oftat.

— Mi-a spus să te aduc la mine-n cort, a zis femeia. Mi-a zis ce să-ți spun.

Apoi și-a ridicat capul către Noah.

— Și mi-a mai zis c-o să-mi oferi bani, dar că nu-i pot lua.

— Când se-ntâmpla asta? am întrebat.

— Cu vreo zece minute înainte să vă văd.

Noah și-a trecut mâna peste față.

— Presupun că nu ți-a zis cum îl cheamă.

A dat din cap că nu.

— Ești sigură? a presat-o el. Nu vrei să-mi spui pentru nicio sumă de bani?

Un zâmbet amar și trist s-a ivit pe buzele femeii.

—Ăl de Sus știe că tare mi-ar mai folosi, iubitule, dar nu pot lua bani de la niciunul dintre voi.

— De ce nu?

Privirea i s-a cufundat în întuneric.

— Mi-a spus că nu pot.

— Și ce? a întrebat Noah. De ce-l asculți?

Vocea i-a pălit.

— Pentru că e periculos.

Apoi a întins mâna. Noah i-a dat jointul înapoi, iar ea s-a ridicat în picioare.

— Îmi pare foarte rău, mi-a zis ea când a trecut pe lângă mine, lăsându-ne în urma ei.

Mașinuța din turn era gata să se prăbușească în gol; deși toți cei aflați în ea știau ce urmează să se-ntâmple, tot au țipat.

Noah mi-a pus mâinile pe talie.

— Spune-mi, m-a rugat el.

Arăta inuman de frumos sub luminile acelea. Aproape mă durea când mă uitam la el, dar m-ar fi durut și mai tare dacă m-aș fi uitat în altă parte.

— Spune-mi, mi-a mai zis el o dată.

Trebuia să afle, iar eu nu aveam puterea să-l refuz.

— Mi-a spus că trebuie să te părăsesc.

M-a tras mai aproape de el. Mi-a dat la o parte o șuviță de pe față și m-a mângâiat cu degetele pe linia gâtului.

— De ce?

Am închis ochii. Când am rostit cuvintele, am simțit o durere puternică.

— Pentru că o să mori dacă rămâi lângă mine.

Noah m-a luat în brațe și m-a lipit de trupul lui.

— Nu e nimic adevărat, mi-a șoptit el, cu capul vârât în părul meu.

Poate că nu era. Și chiar dacă era…

— Sunt prea egoistă ca să te părăsesc, i-am spus.

Noah s-a retras puțin, ca să-i văd zâmbetul.

— Și eu sunt prea egoist ca să te las s-o faci.

40.

Când ne-am întâlnit din nou cu familia mea, mi-am luat o față zâmbitoare. Încă mă bântuia ce spusese Roslyn și ideea că a plătit-o cineva să spună asta, dar, când am reușit să rămân un minut singură cu Noah după ce am ajuns acasă, el mi-a zis că detectivul va investiga problema, m-a sărutat pe frunte și așa au rămas lucrurile. Am rămas uluită, dar Noah n-a observat.

Sau nu m-a băgat în seamă.

Noah *avea să încerce* să afle cine a plătit-o, știam asta. Aveam încredere în el. Dar nu eram sigură că el avea încredere în mine.

Eram influențabilă, a spus el, iar Noah era exact opusul.

Sceptic pe vecie și mândru de asta. Da, îmi cânta în strună cu orice, indiferent cât de ciudat era – povestea cu Santeria, cu arderea păpușii. Și în seara asta, cu prezicătoarea; a cedat în fața mea, chiar dacă credea că Roslyn era doar drogată și că vorbele ei nu cântăresc mai mult decât un horoscop. Noah îmi făcea toate mofturile, dar pentru mine erau mai mult decât niște mofturi.

Ceea ce mă făcea să-mi doresc să am libertatea de a căuta răspunsuri de una singură.

Știam că trebuie să mă simt recunoscătoare că nu fusesem închisă la spitalul de nebuni și chiar eram, dar era greu să nu mă simt prizonieră în propria casă. Și nu mă aflam doar sub observația părinților mei – mă mai supraveghea și John. Voiam să mă supravegheze, pe mine și casă, absolut. Dar chiar dacă acum eram mai în siguranță, nu mă simțeam deloc liberă. Nu era nici vina lui John, nu era nici vina lui Noah.

Era vina lui Jude.

Noah m-a rugat să mă duc la el în cameră după ce toată lumea adormea în noaptea aceea și, chiar dacă eram supărată și obosită și încă mă gândeam la soarta mea oribilă, m-am dus. Evident. Când am deschis ușa camerei de oaspeți, Noah era în pat – încă îmbrăcat, citea.

— Ce citești? l-am întrebat, închizând ușa și rezemându-mă de ea.

El mi-a arătat titlul cărții: *Invitație la eșafod.* Am zâmbit, mai degrabă automat.

— Eu ți-am recomandat-o.

— Așa e.

— Și?

— E tristă, a zis el, așezând cartea pe pat.

M-am încruntat.

— Mie mi s-a părut amuzantă.

— Cincinnatus se află într-o închisoare pe care și-a construit-o singur. Mie mi se pare trist.

A ridicat din cap către mine.

— Încă ești necăjită.

Nu era o întrebare, dar am dat oricum din cap.

— În cazul ăsta, am o propunere.

— Te ascult.

— Ai făcut terapie prin expunere la Horizons, da?

— Da…

— Ca să-ți depășești temerile.

Am dat din cap din nou.

— Și unul dintre lucrurile de care ți-e teamă e să nu cumva să-mi faci mie rău.

— Să nu cumva să te omor, am zis eu încet.

— Dacă ne sărutăm.

Dacă îmi pierd controlul.

— Dacă rămânem împreună, am spus, gândindu-mă la cuvintele lui Roslyn.

— Vrei să le facem pe amândouă? a întrebat Noah calm.

Foarte mult.

— Da.

— Atunci propunerea mea este următoarea: hai să abordăm problema asta ca și cum ar fi oricare altă teamă. Mai întâi, imaginează-ți o întâlnire cu sursa fobiei tale.

A zâmbit cu jumătate de gură. Înțelegeam ce vrea să facă.

— Vrei să-mi imaginez că te sărut?

— Te ajut eu.

— Și apoi?

— Apoi, a spus el, te apropii și mai mult de sursă, dar nu îți confrunți încă temerea.

— Și cum o să facem asta?

— Sunt sigur c-o să-mi vină mie o idee.

Timbrul vocii lui m-a trezit la viață.

— Când vrei să-ncepem? l-am întrebat.

M-a privit din vârful patului.

— Vino-ncoace.

M-am supus. Noah m-a așezat în fața lui. Genele aproape că-i atingeau pomeții și și-a mușcat buza de jos. Am început să gâfâi.

Calmează-te.

— Închide ochii, a zis Noah, iar eu m-am conformat.

— Vreau să-ți imaginezi că suntem într-un loc care-ți place.

Am dat din cap.

— Undeva în siguranță.

Camera s-a evaporat din jurul nostru pe măsură ce vorbea. Am umblat prin coridoarele minții mele și am deschis ușa casei în care am crescut. Unde m-am jucat cu vechile mele jucării pe podea. Unde Rachel rămânea să doarmă peste noapte, iar eu râdeam la glumele ei și îi spuneam toate secretele mele.

— Unde suntem? m-a întrebat el blând.

— În fosta mea cameră.

— Descrie-o.

— Are mobila veche și închisă la culoare care a fost a mamei mele când era mai tânără. Antichități. Frumoase, dar un pic jerpelite.

— Altceva?

— Pereții sunt roz, dar nu-i prea vezi sub schițe și desene, și fotografii.

— Fotografii cu…

— Cu mine. Cu familia mea. Cu Rachel, am zis, cu vocea aproape înecându-mi-se.

Am inspirat adânc.

— Peisaje și alte chestii. Am lipit totul pe perete.

Mi-am amintit perfect.

— Hârtiile flutură când deschid sau închid ușa, de parcă pereții respiră.

— Povestește-mi despre patul tău, a spus Noah, iar eu îi simt în glas un început de zâmbet.

— E un pat de-o persoană, am zis, zâmbind și eu. De stejar, la fel ca restul mobilei. Are baldachin.

— Pătura?

— O pilotă greoaie. A fost a bunicii mele. Umplută cu puf de gâscă și foarte groasă.

— Ce culoare are?

— Urâtă, am rânjit eu. Un cafeniu urât cu motive geometrice albe și negre, din anii ’60, cred.

— Unde te afli mai exact în cameră?

— Cred că… stau pur și simplu în mijlocul ei.

— Bine. Dacă aș fi și eu la tine-n cameră, unde aș sta?

Am văzut imaginea cu limpezime: Noah în pragul ușii.

— Stai acolo, în prag, am zis, deși acum trupurile noastre erau la câțiva centimetri distanță unul de altul.

— Atunci acolo sunt, a zis el, cu glas cald, lent, dulce. Afară e întuneric – noapte. E vreo lumină în camera ta?

— Veioza de pe noptieră.

— Foarte bine. Intru la tine-n cameră. Vrei să închid ușa?

Da.

— Da, am zis, cu respirația întretăiată.

— Închid ușa. Străbat camera și ne întâlnim la mijloc. Și acum?

— Credeam că tu mă ghidezi.

— Cred că ar trebui să ai și tu o contribuție.

— Ce opțiuni am?

— Tu poți citi poezie obscură în vreme ce eu cânt la trianglu, cred. Sau ne putem unge din cap până-n picioare cu unt de arahide și putem urla la lună. Folosește-ți imaginația.

— Bine, am spus. Mă iei de mână și te duci cu spatele înspre pat.

— Excelentă alegere. Și apoi?

— Tu te așezi și mă tragi și pe mine.

— Unde te afli? m-a întrebat.

— Mă tragi la tine-n poală.

— Unde-ți sunt picioarele?

— În jurul mijlocului tău.

— Ei bine, a zis Noah, cu glasul un pic îngroșat. Hai că devine interesant. Deci eu sunt pe marginea patului tău. Te țin la mine-n poală, iar tu stai cu picioarele încolăcite-n jurul meu. Am brațele înlănțuite-n jurul tău, te țin ca să nu cazi. Cu ce sunt îmbrăcat?

Am zâmbit.

— Cu tricoul ăla cu găuri în el.

— Pe bune?

— Da, de ce?

— Credeam că port și eu un smoching sau ceva de genul ăsta.

— Ca James Bond? Asta pare mai degrabă fantezia *ta,* am zis, deși imaginea lui Noah într-un smoching elegant cu părul ciufulit artistic – cu papionul desfăcut, atârnându-i în jurul gâtului – m-a făcut să înghit în sec.

Am simțit cum îmi ia foc sângele în vene.

— Katie îl urăște.

— Tricoul?

— Mda.

— E sora ta.

— Deci ar trebui să-l păstrez.

— Da.

— Bine. Port tricoul ăla. Și-n partea de jos?

— Ce porți de obicei când dormi? l-am întrebat.

Noah n-a zis nimic. Am deschis ochii și am descoperit că ridicase din sprânceană și rânjea diabolic.

O, Doamne, Dumnezeule!

— Închide. Ochii, a zis.

I-am închis.

— Unde rămăseserăm?

— Eu eram călare pe tine, am zis.

— Așa. Și eu port...

— Pantaloni cu șiret, am zis.

— Ăia sunt cam subțirei, să știi.

Știu și eu asta.

— Oau, a zis el și i-am simțit mâinile pe umeri.

Am deschis ochii.

— Te-ai clătinat un pic, a spus el, lăsând mâinile jos. Credeam c-o să cazi din pat.

M-am înroșit.

— Poate c-ar trebui să facem asta pe jos, a spus și s-a ridicat în picioare.

S-a întins și mi-era imposibil să nu-i remarc silueta puternică, aflată la doar câțiva centimetri depărtare de mine. M-am ridicat prea repede și m-am împleticit. El a zâmbit cu subînțeles, a luat o pernă de pe pat și a pus-o pe podea, făcându-mi semn c-ar trebui să mă așez. Așa am făcut.

— Așa, a spus el. Și tu cu ce ești îmbrăcată?

— Nu știu. Un costum de cosmonaut. Cui îi pasă?

— Cred că trebuie să fie cât mai credibil cu putință, a zis el. De dragul tău, a adăugat, iar pe mine m-a pufnit râsul. Ochii închiși, mi-a reamintit el. O să institui o pedeapsă pe care să ți-o aplic de câte ori trebuie să-ți spun asta.

— La ce te gândești? am întrebat eu șmecherește.

— Nu mă ispiti. Deci, cu ce ești îmbrăcată?

— Cu un hanorac și cu pantaloni de trening, cred.

— Ai ceva pe dedesubt?

— De obicei nu prea umblu fără chiloți.

— De obicei?

— Doar la ocazii speciale.

— Doamne, sub hanorac, voiam să spun.

— Un maiou, cred.

— Ce culoare?

— Maiou alb. Hanorac negru. Pantaloni gri. Sunt gata să trec mai departe.

L-am simțit mai aproape, șoptindu-mi la ureche:

— La partea în care mă las pe spate și te trag și pe tine după mine?

Da.

— Peste mine, a spus.

La naiba.

— Partea în care-ți spun că vreau să-ți simt buclele moi de la ceafă? Că vreau să aflu ce gust are pielea de pe șoldurile tale? a

murmurat el. Să-ți învăț pe dinafară adâncitura buricului și scobitura gâtului și curbura – hei.

I-am simțit mâinile calde pe umeri. Am deschis ochii. Cred că mă apropiasem de el în timp ce aveam ochii închiși, pentru că m-am trezit aproape la el în brațe.

— Ar trebui să rămâi pe perna ta, a zis el.

Dar nu vreau.

— Nu vreau, am răspuns.

Degetele mele ardeau de dorința să-l atingă.

— N-ar trebui să grăbim lucrurile.

Dar vreau.

— De ce nu? l-am întrebat.

M-a privit fix. Mi-a privit buzele.

— Pentru că vreau să te sărut din nou, a spus. Dar nu dacă ți-e teamă în continuare. Îți mai e teamă vreun pic?

Teamă că i-aș putea face rău? Că l-aș putea omorî? Dacă ne sărutăm? Dacă rămânem împreună?

— Nu mi-e teamă *de tine,* Noah, am zis eu cu voce tare.

— Nu la modul conștient.

— Nu mi-e teamă *deloc,* am spus, dându-mă în spate și încrucișându-mi picioarele.

A înclinat capul și n-a zis nimic.

— Mi-e teamă… de mine însămi, am lămurit eu lucrurile. Simt că lângă tine nu mă pot controla.

A ridicat o sprânceană. Aproape că-i vedeam rotițele din creier învârtindu-se.

— La ce te gândești? l-am întrebat.

— La nimic.

— Mincinosule. Tu mereu te gândești la ceva.

— Mă-ntrebam ce te-ar putea face să simți că te poți controla. Ce te-ar putea face să ai încredere în tine, când ești cu mine.

— Și ai vreo soluție?

— O să te anunț.

— Bine.

Am aruncat o privire la ceas.

— Mai avem câteva ore și trebuie să ne trezim iar.

— Ar trebui să ne culcăm, a zis el, dar nu s-a întors în pat.

Am zâmbit larg.

— Ar trebui să ne-ntoarcem la mine-n cameră.

Atunci s-a ridicat în picioare.

— Care e chiar între camera lui Joseph și dormitorul părinților tăi. Și credeam că tocmai ți-am spus că nu e cazul să ne grăbim.

Am dat ochii peste cap.

— Mă refeream la vechiul meu dormitor.

— Ah.

M-am ridicat și mi-am înlănțuit degetele cu ale lui.

— Noah, am zis, cu o voce blândă.

S-a răsucit și m-a privit. Umbra unui zâmbet i s-a ivit pe buze.

— Mâine, a spus el.

Cred că n-am fost în stare să-mi ascund dezamăgirea, pentru că el m-a apucat de bărbie și mi-a ridicat capul.

— Mâine, a repetat, iar eu am auzit promisiunea din spatele acestui cuvânt.

Am dat din cap. Simțeam cum mă străbate un val de adrenalină, iar Noah și-a lipit buzele de fruntea mea și m-a condus în patul lui. Îmi doream din toată inima să-l simt cum mă ține în brațe în timp ce dorm. Dar, în ciuda celor spuse seara asta, tot ce aud sunt cuvintele lui Roslyn, în timp ce stau întinsă în brațele lui, trează, în întuneric.

O să-l iubești până o să-l omori.

Iubirea asta avea să ne omoare pe amândoi.

41.

Am deschis ochii. Nu vedeam clar, aveam vederea încețoșată și priveam în sus, către tavan. Nu către tavanul camerei de oaspeți. Către tavanul lui Noah. Eram acasă la Noah. Eram la el în pat.

Mi-am dat seama că visam. Apoi am simțit cum salteaua se mișcă lângă mine.

Cuvântul *coșmar* mi-a venit neinvitat în minte și, dintr-odată, mi s-a făcut frică.

Dar era doar Noah, cu spatele la mine, privind rândurile de cărți înșirate pe toată lungimea camerei sale. O lumină palidă care pătrundea prin draperii îi umbrea chipul frumos în unghiuri ascuțite.

El n-ar putea fi niciodată un coșmar.

M-am ridicat ușor în genunchi. Mi-era teamă că, dacă fac vreo mișcare greșită, visul se va spulbera. Am întins mâna și i-am atins cu grijă părul. Totul părea atât de real, chiar dacă el nu s-a mișcat, n-a reacționat la atingerea mea. Mi-am trecut degetele

prin părul lui pentru că, atunci când eram trează, mi-era teamă să nu exagerez cu gestul ăsta.

Dar acum nu era nimic real, deci n-avea de ce să-mi fie teamă.

Mi-am trecut degetul, apoi mâna, peste obrazul său, pipăindu-i barba crescută. Să-l ating era o senzație naturală, dar egoistă, și nu știam cât de departe mă va lăsa să merg.

Nu foarte departe, din câte se pare. Noah m-a privit cu niște ochi străvezii. Avea o expresie pustie și lipsită de orice speranță.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit, dar el nu mi-a răspuns.

Expresia lui m-a înspăimântat. Privindu-i chipul și ochii, nu-mi doream nimic mai mult decât să-l fac să simtă altceva.

Cu un curaj pe care trează nu l-aș fi avut, i-am prins fața în mâinile mele, i-am tras-o spre mine și l-am sărutat. Nu tare. Ușor. Proaspăt. Delicat.

La început, el nu mi-a răspuns la sărut. A închis ochii și i-a strâns tare, de parcă îi făcusem vreun rău. Am roșit și m-am dat în spate.

Dar apoi mi-a dat părul la o parte de pe față și mi l-a aranjat după umeri. Apoi, m-a împins ușor cu palma pe saltea. S-a pus peste mine, și-a lipit buzele moi pe pielea mea, m-a tachinat cu gura lui. Mi-a șoptit ceva la ureche, dar nu am auzit cuvintele – respirația mea era prea zgomotoasă. Și-a înlănțuit mâinile cu ale mele și m-a sărutat ușor pe buze, pentru ultima oară. Apoi s-a retras, lăsându-mi ceva în palma deschisă.

Era ceva greu, dar delicat și se potrivea perfect în palma mea. Era întuneric și nu vedeam ce este, așa că am strâns obiectul la piept. Am ieșit după Noah pe balcon.

Dar când am pășit afară, picioarele mele nu mai atingeau pământul. Eram imponderabilă. M-am răsucit și m-am uitat la casa lui Noah, dar peste ea se cățărau liane întunecate. Din pământ răsăreau brusc copaci, care creșteau repede, spărgând acoperișul.

Nu voiam să văd așa ceva. Am închis ochii. *Trezește-te,* mi-am zis. *Trezește-te.*

Dar i-am deschis exact când întregul golf se surpa. Clădirile se prăbușeau în numai câteva secunde sub greutatea pădurii. Jungla intrase în oraș și nu mai puteam face nimic. Am închis ochii și m-am chircit pe dinăuntru. Voiam ca acest coșmar să se sfârșească.

Dar pe urmă am auzit niște voci. Pași. Se apropiau, dar parcă aveam pleoapele de plumb; nu puteam deschide ochii. Abia când am simțit atingerea unei pene pe obraz am izbutit. Am inspirat adânc și am deschis ochii, iar lumea mea s-a colorat instantaneu. Când m-am trezit, nu eram în apele mele.

Un bărbat a îngenuncheat lângă mine; îmi părea cunoscut, dar nu-i știam numele. A luat pana de pe obrazul meu și mi-a așezat-o în mână. Am atins-o cu degetul cel mare. Era atât de fină.

— Arată-mi ce ai în cealaltă mână, a zis el blând.

L-am ascultat. Mi-am desfăcut degetele ca să-i arăt ce era acolo.

Era inima lui Noah.

•

M-am trezit în bucătărie, cu fața spre fereastra întunecată de deasupra chiuvetei. Noah era lângă mine. Umblasem prin somn din nou, dar am răsuflat ușurată când i-am privit pieptul – părea întreg, iar el era cât se poate de viu.

Coșmarul nu era real. Noah era teafăr.

Dar când am ridicat privirea către ochii săi, am văzut că erau pustiiți. Fără speranță. Era expresia pe care o avea în visul meu, înainte să-mi dea inima lui.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, panicată.

— Nimic, a zis el și m-a luat de mână. Hai înapoi în pat.

•

Noah m-a trezit câteva ore mai târziu și m-a dus la mine-n pat, înainte să se trezească și restul celor din casă. Am plecat pentru că trebuia, dar eram neliniștită și n-aș fi vrut să rămân singură.

Mă simțeam rău. Mușchii îmi erau încordați și mă dureau, iar vertebrele îmi trosneau când mi-am dezmorțit gâtul. Pielea îmi era încinsă, iar hainele îmi ardeau carnea. Mă simțeam aiurea, ca și cum cineva m-ar fi turnat într-un trup diferit noaptea trecută.

Ce mi se *întâmpla*?

M-am dus în baie și am aprins lumina. Am rămas șocată de ceea ce am văzut. Când m-am uitat în oglindă a fost de parcă aș fi văzut o fotografie cu mine din viitor. De parcă aș fi îmbătrânit un an într-o oră – eram tot eu, dar nu chiar la fel. Aveam obrajii trași, iar ochii parcă erau două găuri.

Numai eu vedeam chestia asta? O vedea oare și Noah?

— *Nu poți decât să privești,* îi spusesem eu, întinsă singură în patul lui.

— *Am tot privit, Mara.*

Dacă era adevărat, înseamnă că el *văzuse* cum mă transform și trebuia să știu ce vedea. Noah părea atât de tulburat când m-am trezit în bucătărie: mai umblasem în somn și înainte, dar nu s-a mai uitat niciodată în acel fel la mine…

Eram profund neliniștită. M-am băgat înapoi în pat, dar a trecut mult timp înainte să adorm la loc.

•

— ’Neața, somnorici, a strigat mama, vârându-și capul pe ușa camerei mele. E aproape prânz.

Îmi simțeam ochii grei, aproape lipiți. M-am ridicat pe coate și am gemut.

— Te simți bine?

Am dat din cap.

— Obosită doar.

— Vrei să mai dormi?

Voiam, dar trebuia să mă trezesc.

— Nu, vin imediat.

— Vrei să-ți fac ceva de mâncare?

Nu prea mi-era foame, dar trebuia oricum să mănânc ceva.

— Mulțumesc.

Mama a zâmbit, apoi a ieșit. M-am ridicat încet în picioare și m-am sprijinit de dulap, arcuindu-mi spinarea.

În mintea mea, îl tot vedeam pe Noah. Felul în care arăta azi-noapte, la bucătărie și în visul meu. Ceva era în neregulă din cale-afară. Trebuia să vorbim pentru că nu-mi puteam explica de una singură tot ce se întâmplase – visul, medalioanele, bunica mea, fotografia. Mă prăbușeam, bucățele din mine zburau parcă în toate părțile.

•

Când m-am îmbrăcat și m-am dus la bucătărie, Joseph mânca un sandviș, dar, în afară de mama, nu mai era nimeni acolo.

— Unde-i… toată lumea? am întrebat.

Nu voiam să mă dau de gol.

— Tata joacă golf, a zis Joseph, între două îmbucături.

Mai departe.

— Daniel s-a dus la repetiția Sophiei pentru concertul pe care-l are peste câteva săptămâni.

Mai departe.

Doar că niciunul dintre ei n-a zis nimic despre Noah. M-am așezat la masă și mi-am turnat niște suc. M-am holbat la telefon. O să-l sun.

— Noah s-a dus să ia ceva de la el de-acasă, a spus mama, cu un zâmbet. Se-ntoarce mai târziu.

Deci *mă dădusem de gol,* totuși. Excelent.

— Pâine prăjită?

— Mulțumesc, am zis.

— Ce vrei să faci azi? m-a întrebat ea.

— Să călărim, a răspuns Joseph, cu mâncarea-n gură.

— Nici măcar nu știu unde-ar trebui să mergem pentru asta.

— Știe Noah, a zis Joseph. El le știe pe toate.

— Ia te uită cum îți venerezi eroul.

Mama mi-a întins o farfurie cu pâine prăjită și l-a săgetat pe Joseph cu o privire complice.

— Cred c-ar trebui să-l lăsăm un pic în pace pe Noah azi și să facă și ce vrea el. De ce nu ne uităm la un film?

Fratele meu a oftat.

— La ce film?

— La care vreți voi…

Joseph a rânjit cu subînțeles.

— Și care să nu fie interzis copiilor mai mici de treisprezece ani.

Joseph s-a pleoștit. Apoi s-a înseninat la loc.

— Dar *Aftermath*?

Mama a mijit ochii.

— E filmul cu ciuma?

Joseph a dat vehement din cap. Mama mi-a aruncat o privire.

— Ție-ți convine?

Eu nu voiam să merg nicăieri în mod special. De fapt, cel mai mult mi-ar fi convenit să rămân singură-singurică în casă pentru o vreme. Poate c-aș fi încercat să mai citesc din *Noile Teorii* sau poate că aș mai fi căutat simbolurile de pe medalion, pana, orice.

Dar mama n-ar fi fost niciodată de acord să mă lase singură și, dacă i-aș fi spus că n-am chef să ies, s-ar fi întrebat de ce. Și apoi și-ar fi făcut griji, ceea ce ar fi determinat-o să nu mă mai

elibereze din captivitate prea curând. Așa că am fost de acord. Măcar puteam să-l fac pe Joseph să fie fericit, în sfârșit.

Filmul începea abia peste vreo oră, așa că mai aveam puțin timp la dispoziție. Am fost pe punctul de a-l suna pe Noah ca să-l întreb ce s-a întâmplat azi-noapte, dar mama avea dreptate. Merita puțin timp liber.

Tocmai de aceea m-am simțit cuprinsă de vinovăție când m-am trezit stând în pragul ușii camerei de oaspeți. Nu știam exact ce caut până n-am dat cu ochii de chestia respectivă.

Nu m-am atins de lucrurile lui. N-am scotocit în geanta lui neagră de nylon. Camera era atât de ordonată de parcă n-ar fi dormit niciodată acolo, de parcă nimeni n-ar fi trecut vreodată pe-acolo. Toate lucrurile lui fuseseră strânse cu mare grijă. Dar exact când voiam să ies, am observat colțul unui obiect ieșind dintr-o crăpătură dintre perete și pat.

Un caiet.

Noah nu-și lua notițe.

Am făcut un pas în cameră. Poate nu era al lui. Poate că Daniel sau Joseph îl lăsaseră sau îl uitaseră aici, sau poate că era al unuia dintre prietenii lor? M-aș putea uita la prima pagină. Doar să verific.

Nu. Am ieșit din cameră și am luat telefonul ca să-l sunt pe Noah. Ca să-l întreb dacă era al lui și, dacă era, să afle că l-am găsit, dar că nu i-am trădat încrederea răsfoindu-l.

Acesta era monologul meu interior în timp ce-i formam numărul. Telefonul continua să sune. În cele din urmă, am auzit un clic, dar era numai mesageria vocală. Nu mi-a răspuns. Peste câteva clipe, m-am trezit din nou în camera de oaspeți.

Caietul probabil că nici măcar nu-i aparținea. Nu-l văzusem niciodată cu vreunul și, oricum, nu avea niciun motiv să aducă așa ceva la mine-n casă. Cu atât mai puțin în vacanța de primăvară. O să-l răsfoiesc puțin, ca să văd al cui e; n-o să citesc ce scrie înăuntru.

O dilemă gen Gollum/Sméagol. O să învingă binele sau răul?

Am făcut un pas către pat. Dacă acest caiet îi aparținea lui Noah, legile universului spuneau că voi fi prinsă asupra faptului.

Dar e mai ușor să ceri iertare decât să ceri voie. Am mai făcut un pas. Și încă unul. Apoi am înșfăcat caietul, mi-am alungat vinovăția și-am început să citesc.

42.

Așa începe obscurul jurnal de observații și reflecții ale numitului Noah Elliot Simon Show în privința numitei Mara (*al doilea nume încă necunoscut, trebuie să remediez asta*) *Dyer și despre pretinsa ei metamorfoză.*

Mara tocmai a plecat. Tocmai am dat foc păpușii bunicii ei, care pare să fi fost umplută (*din nefericire*) *cu păr de om, dar și cu un medalion identic cu cel pe care-l am eu. Amândoi suntem tulburați din cale-afară de acest deznodământ, deși ne-a oferit o nouă cale de explorare care să ne dea răspunsul la întrebarea de ce amândoi suntem naibii atât de ciudați.*

De asemenea, am sărutat-o. I-a plăcut.

Normal.

Și dacă aș fi avut pe cineva cu care să vorbesc, tot aș fi rămas fără cuvinte. Am clipit de câteva ori și m-am holbat la pagina cu pricina, la cuvintele pe care le scrisese de mână, doar ca să mă asigur că erau acolo de-adevăratelea.

Erau. Și mi-am dat seama când a început să scrie. S-a întâmplat după ce i-am zis că mi-e teamă să nu cumva să-mi pierd controlul. Să nu mă pierd pe mine însămi. După ce i-am spus…

Că nu făcea altceva decât să privească. Propria mea voce mi-a răsunat tăioasă în minte.

— *Spune-mi ce vezi. Pentru că eu nu mai știu ce e real și ce nu e sau ce e nou și diferit, și nu pot avea încredere în mine, dar în tine am încredere.*

El închisese ochii. Îmi rostise numele. Apoi eu am spus:

— *Știi ceva*? *Nu-mi spune, pentru că s-ar putea să nu-mi amintesc. Mai bine scrie și poate într-o bună zi, când mă însănătoșesc un pic, dă-mi să citesc. Altfel, o să mă schimb câte puțin în fiecare zi și nu voi ști niciodată cine am fost atunci când voi dispărea de tot.*

Mi s-a pus un nod în gât. Scria asta pentru mine.

Puteam să pun caietul la loc acum. Să pun caietul la loc, să-i spun că l-am găsit și să recunosc că am citit începutul. Puteam să-i spun că voiam doar să văd al cui e și, când am văzut că e al lui, m-am oprit imediat din citit.

Dar n-am făcut-o. Ci am dat pagina mai departe.

Ruth mă informează că, atunci când tata se va întoarce acasă, o să trebuiască să mă întorc la școală și să merg la ore fără să mai chiulesc. O ascult răbdător, dar simt cum mă detașez și văd scena în fiecare detaliu nefericit:

Mă uit în gol, indiferent, pe lângă profesori, ascultându-i cum bat câmpii despre lucruri pe care eu le știu deja. Chiulesc și mă trântesc la una dintre mesele de picnic de lângă monstruozitatea de cort tiki și zac acolo, absolut nemișcat.

Un grup de fete trece pe lângă mine, trăgând cu ochiul peste marginea mesei. Devin invidios pe cameleoni. Deschid ochii foarte puțin, iar fetele se uită în altă parte. Chicotesc și se hlizesc, și o aud pe una dintre ele spunând: *„prea perfect”*. *Aș vrea să le scutur puțin pentru ignoranța lor și să le strig habar n-au cum stau lucrurile de fapt.*

În viața mea de dinainte, adică acum câteva luni, aș fi flirtat sau nu cu oricare fată care s-ar fi arătat interesată în oricare dintre zile. Ar fi fost cel puțin o candidată, dacă eram norocos. Apoi, aș fi numărat orele și minutele, și secundele până când o altă zi fără sens s-ar fi terminat, în cele din urmă.

Și apoi m-aș fi dus acasă. Sau pe la vreun club nou cu Parker sau cu alt idiot care poartă un cardigan legat în jurul umerilor și-și ridică gulerul porcăriei lui de tricou polo. M-aș fi împiedicat de vreo două fete superbe, dar care pentru mine nu aveau chip, care s-ar fi ținut de mijlocul meu, iar bubuitul monoton al muzicii house, atât de lipsită de suflet, s-ar fi potrivit perfect cu zvâcnetul monoton al tâmplelor mele, atât de evident chiar și prin ceața ușoară dată de ecstasy și alcool, și aș fi băut și n-aș fi simțit nimic, și aș fi râs și n-aș fi simțit nimic și m-aș fi gândit la cum va fi viața mea în următorii trei, cinci, douăzeci de ani, și mi s-ar fi făcut silă.

Imaginea asta mă plictisește atât de tare încât aș vrea să mor, chiar acum, doar ca să simt altceva.

Când am terminat de citit pasajul, mi-am dat seama că nici nu mai stăteam în picioare; mă așezasem pe pat. Caietul, jurnalul, era larg deschis, iar mâna mea stângă îmi acoperea gura. Îi auzeam vocea lui Noah când i-am citit gândurile, dar era o amărăciune acolo pe care nu-mi amintesc s-o fi sesizat vreodată în realitate. Am dat pagina.

N-am descoperit nimic. Nimic despre Lukumi sau cum naiba l-o chema, nimic despre Jude. Chiar și cercetarea familiei lui s-a dovedit neproductivă; nimic despre Claire Lowe sau Jude Lowe sau părinții lor, William și Deborah, de la accident încoace. Am găsit un necrolog într-un ziar din Rhode Island cu instrucțiuni pentru donații și ceva de genul ăsta, dar părinții s-au mutat după accident – sau incident, aș spune mai degrabă. Cu toate conexiunile lui Charles cu lumea detectivilor particulari, zero. Oamenii pot dispărea – dar nu și din calea unora ca el. Adevărul pare că se îndepărtează mai tare pe măsură ce-l caut eu mai mult. Urăsc faptul că nu mai am ce face. M-aș duce chiar eu la Providence, dar nu vreau s-o las pe Mara singură.

Poate o să-i spun asta când o văd, deși acum pare preocupată cu o psihopată de la Horizons. Nu sunt singurul care nu se joacă frumos cu alții. Probabil că de-aia ne-nțelegem așa de bine.

Astea au fost primele cuvinte care mi-au adus zâmbetul pe buze. Următoarele însă l-au șters.

Răscolesc printre lucrurile mamei mele moarte. Au trecut ani întregi de când am făcut-o ultima oară și mă simt pustiit în vreme ce caut prin cutiile pline, care, majoritatea, dau pe dinafară de cărți îngălbenite și jerpelite. Singer și Ginsberg și Hoffman și Kerouac, filosofie și poezie, și radicalism, și Beat. Paginile sunt tocite, citite și răscitite, iar eu le răsfoiesc. Mă-ntreb dacă e posibil să cunoști pe cineva după cuvintele pe care le iubea. În unele dintre cărți erau fotografii. Pe cei mai mulți care apar în poze nu-i recunosc, dar sunt și câteva cu mama. Are o expresie aprigă.

O carte care nu pare a se potrivi cu restul îmi atrage atenția – Micul Prinț. *O deschid și din ea cade o fotografie alb-negru – ea din spate, privind în jos și ținând de mână un băiețel blond. E mâna mea, îmi dau seama. Părul mi s-a închis la culoare pe măsură ce-am crescut.*

O pată roșie se lățește din fotografie și se întinde, acoperind degetele ei și pe ale mele. Aud țipete și urlete, și vocea unui băiat care o roagă să se-ntoarcă.

Textul s-a oprit aici și nu s-a mai reluat decât în pagina următoare. Simțeam un nod dureros în gât și îmi tremurau mâinile și ar fi trebuit să mă opresc din citit, dar nu puteam.

Altă bătaie.

Eram deja enervat de faza cu falsul Lukumi când l-am auzit pe un oarecare pe Calle Ocho zicându-i ceva vag jignitor fetei cu care era. I-am spus și eu ceva profund jignitor. Speram din tot sufletul să încerce să mă pocnească.

Chiar a făcut-o.

În bătaie găsesc o libertate inegalabilă. Nu pot fi rănit și nu mi-e teamă de nimic. Lor poate să le fie, așa că le e teamă de orice. Asta face lucrurile mai ușoare, și așa eu câștig întotdeauna.

Sună Mara. Speră să-i ofer răspunsuri, dar eu nu am niciunul și nu vreau să afle asta.

Cred că a scris asta joi, când n-a venit pe la mine. După ce l-am sunat și el mi-a închis, și eu mi-am făcut o mie de griji, întrebându-mă de ce era atât de distant. Nu mă puteam desprinde de caiet.

Când n-o văd, fantoma ei îmi bântuie prin vene. Și, când o văd azi, după o zi de pauză, ea e schimbată.

Cuvântul îmi trece direct în sânge.

E o schimbare subtilă – atât de subtilă încât nici eu nu o observam dacă nu-mi atrăgea ea atenția; poate că sunt prea aproape. Dar acum, timpul pe care-l petrecem despărțiți accentuează schimbările și o privesc mai atent, ca să-mi pot aminti. E tot frumoasă – ca-ntotdeauna – dar pomeții îi sunt mai proeminenți. Clavicula i-a devenit tăioasă ca diamantul. Finețea care-mi place atât de mult e încet-încet înlocuită de ceva dinăuntru sau dinafară, nu-mi dau seama.

Nu vreau să-i spun. S-a pierdut cu firea pentru un nimic la bâlci, după ce o tembelă i-a servit niște replici despre destin și soartă. Lucrurile stau suficient de prost și așa.

Asta scrisese ieri.

Am încercat să pun cap la cap lucrurile pe care le credea el cu momentele în care i-au venit aceste idei, momentele în care era cu mine. Cuvintele scrise se reluau în josul aceleiași pagini.

Nu pot uita sărutul.

Sunt caraghios. De-abia am atins-o, dar a fost tulburător de intim. S-a arcuit apropiindu-se de mine, dar eu i-am pus o mână pe mijloc și a rămas încremenită sub atingerea mea. Nu cred că a arătat vreodată atât de primejdios de frumoasă cum arăta în secunda aia.

Ea nu e singura care se transformă. În fiecare zi mă schimbă și pe mine în cu totul altceva.

În mod clar sunt un laș.

Să împart patul cu ea este o formă elegantă de tortură. Mă încolăcesc în jurul ei ca mușchiul pe o creangă de copac; *ritmurile inimilor noastre se sincronizează și devenim aceeași ființă înlănțuită, codependentă. Mă supune cu o singură privire și în acel moment aud cântând viorile ascuțite și violoncelul greoi. E un murmur care mi se strecoară sub piele*; *nu-mi doresc altceva decât s-o devorez, totuși nu fac nimic decât să strâng din dinți, să-mi lipesc buzele de gâtul ei și să-i savurez tremurul din piept. După o vreme, acesta dispare când ea adoarme. Sunetele ei sunt cântecul unei sirene, care mă cheamă înspre stânci.*

Ea crede că n-o doresc și e aproape ridicol cât de mult se poate înșela. Dar trebuie să se lupte cu demonii ei înainte de a-i putea dovedi acest lucru, nu să devin unul dintre ei. Când aude numele lui Jude, sunetele ei se încordează, se ascut; *respirația și bătăile inimii se accelerează de frică. A rupt ceva în ea și jur pe Dumnezeu c-o să-l fac să plătească pentru asta.*

Nu pot să-i ucid dragonul pentru că nu-l găsesc, așa că deocamdată stau pe-aproape.

Nu e destul.

Dragonul meu. Demonii mei.

Noah credea că ceea ce mi-a făcut *mie* Jude mă făcea să-mi fie teamă să-l sărut *pe el.* Ca și cum dacă mie îmi era în continuare teamă, iar Noah lăsa lucrurile să ajungă prea departe, chestia asta mă va bântui așa cum mă bântuie Jude acum.

N-a avut încredere în mine când i-am spus că nu mi-e frică de el. N-a înțeles că mi-era frică doar de mine însămi.

Apoi nu era scris nimic pe următoarele cinci sau șapte pagini. Pe pagina a treisprezecea era mai mult:

Teoria mea: *Mara poate manipula evenimentele așa cum eu pot manipula celulele. N-am idee cum facem asta niciunul dintre noi, dar nu contează.*

Încerc s-o fac să-și imagineze ceva bun, dar ea se uită-n gol și se concentrează, iar sunetul nu i se schimbă niciodată. Oare abilitatea ei e legată de dorință? *Oare nu-și dorește nimic bun*?

Coșmar:

Soarele pătrunde prin ferestrele dormitorului meu, luminând-o pe Mara care desenează la mine-n pat. Poartă o cămașă a mea – o chestie fără formă, cu carouri albe și negre pe care în mod normal nici n-aș observa-o, dar așa, că e pe ea, arată superb.

Pielea de pe coapsa ei goală se lipește de brațul meu când se bagă în așternut. Eu țin în mână o carte: Invitație la eșafod. *Încerc să citesc, dar nu pot să trec de acest pasaj*:

„Te iubeam în ciuda tuturor lucrurilor și te voi iubi în continuare – în genunchi, cu umerii trași în spate, arătându-i călăului călcâiele și în timp ce lațul mi se strânge-n jurul gâtului – chiar și atunci te voi iubi. Te voi iubi și într-o bună zi vom primi o explicație reală și atotcuprinzătoare, și atunci poate că ne vom întâlni din nou, tu și cu mine... *vom lega punctele între ele*... *și vom forma desenul unic la care tânjesc atât*”.

Nu pot să trec de el pentru că mă tot întreb cum aș simți coapsa Marei la mine pe obraz...

Creionul ei grafic zgârie hârtia groasă și e muzica perfectă pentru visarea mea. Asta și sunetul ei – disonant, dureros. Respirația și pulsul ei sunt noua mea simfonie favorită; *încep să învăț ce note urmează și știu să le interpretez. E mânie și mulțumire și teamă și dorință – dar pe aceasta din urmă n-o lasă niciodată să meargă prea departe. Deocamdată.*

Soarele îi cântă în plete când capul i se lasă ușor către pagina cărții mele. Se întinde, apropiindu-și silueta ei felină. Inima mea bate în ritmului numelui ei. Se uită peste umăr și zâmbește doar pentru sine.

Destul.

Arunc cartea pe jos – o ediție princeps, nu-mi pasă – și mă aplec peste umărul ei. Ea ascunde blocul de desen, rușinoasă. Bine. Oricum nu asta voiam să văd.

— Vino-ncoace, îi șoptesc eu lipindu-mă de pielea ei.

O întorc cu fața spre mine. Își încolăcește degetele în părul meu, iar eu închid ochii sub atingerea ei.

Apoi ea mă sărută la început, lucru care nu se-ntâmplă niciodată. E un sărut ușor și proaspăt și delicat. Atent. Tot mai crede că-mi poate face rău, într-un fel; nu și-a dat seama deocamdată că așa ceva nu se poate întâmpla. Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece în mintea ei dar, chiar dacă o să-i ia ani întregi ca să depășească asta, va merita așteptarea. Aș aștepta o eternitate ca s-o văd pe Mara dezlănțuită.

Mă trag înapoi ca s-o mai privesc o dată, dar ceva nu e-n regulă. Ceva e greșit. Are ochii umezi și tulburi, plini de lacrimi.

— Te simți bine?

Ea scutură din cap. O lacrimă i se prelinge pe obraz. Îi cuprind chipul în mâini.

— Ce e?

Ea aruncă o privire către blocul de desen din spatele ei. Se dă la o parte. Eu îl ridic.

E un portret al meu, dar ochii mei sunt mâzgăliți. O privesc întrebător.

— De ce ai desenat așa ceva?

Ea clatină din cap. Eu mă enervez.

— Spune-mi.

Ea deschide gura să vorbească, dar nu are limbă.

Când mă trezesc, Mara nu mai e în pat cu mine.

Zac acolo singur, holbându-mă la tavan, apoi la ceas. E ora două și trei minute noaptea. Aștept cinci minute. După zece minute, mă ridic ca să văd unde s-a dus.

O găsesc în bucătărie. Se uită fix la imaginea ei reflectată în fereastra întunecată, cu un cuțit lung lipit de degetul ei cel mare și, dintr-odată, nu mai sunt la Miami, ci la Londra, în biroul tatălui meu; am cincisprezece ani și nu simt nimic. Caut pe biroul la care tata nu stă niciodată și întind mâna după cuțitul lui. Mi-l trec peste piele…

Clipesc și amintirea asta dispare. Șoptesc disperat numele Marei. Ea nu-mi răspunde, așa că străbat bucătăria, o prind de mână și pun încet cuțitul jos.

Ea zâmbește gol și-mi îngheață sângele în vene, pentru că am văzut zâmbetul ăsta la mine.

Dimineața, ea nu-și mai amintește nimic.

Este 29 martie.

Mi s-a tăiat respirația când am citit data. 29 martie este chiar azi.

43.

Clocoteam de atâtea gânduri și nu puteam analiza clar niciunul. L-am auzit pe Daniel strigându-mă.

M-am grăbit să pun caietul acolo unde l-am găsit, am ieșit pe furiș din camera de oaspeți și m-am dus la bucătărie. Daniel învârtea cheile pe degete.

— Hai să ieșim, a zis el.

M-am uitat către hol.

— Nu prea am chef să…

— … să stai acasă. Crede-mă.

Daniel mi-a zâmbit enigmatic.

— O să-mi mulțumești mai târziu.

Mă îndoiam. Trebuia să stau liniștită, de una singură și să mă gândesc. Despre ce-o să-i spun lui Noah când o să-l văd, în cele din urmă. Ce-o să-i spun după cele citite.

Cele scrise despre mine erau una. Noah le așternuse pe hârtie pentru mine, ca să le văd într-o bună zi.

Dar restul. Restul era despre el. *Despre el.* Mi s-a făcut rău.

— Te-am salvat de la filmul ăla oribil cu mama și Joseph. Haide, a spus Daniel, făcând un gest exagerat cu mâna. HAIDE!

Era hotărât, așa că l-am urmat, morocănoasă, în mașină.

— Unde mergem? am întrebat, încercând să par detașată.

Încercând să par normală.

— Mergem în oraș de ziua ta.

— Îmi pare rău să-ți dau vestea asta, dar e un pic cam târziu.

S-a mângâiat pe bărbie.

— Da, da, îmi dau seama cum pare asta din perspectiva ta neiluminată. Dar, având în vedere că ziua ta adevărată s-a transformat în ceea ce de atunci numim „Perioada întunecată”, s-a discutat și s-a ajuns la concluzia că trebuie să mai ai o zi de naștere.

M-am uitat la el cu coada ochiului, dar el își îndreptase atenția către autostradă.

— Cine a discutat și a ajuns la concluzia asta…?

— Toată lumea. Toți oamenii din *lumea-ntreagă.* Nu există alt subiect de discuție în afara Marei Dyer, n-ai primit nota informativă?

Am oftat.

— N-o să-mi spui unde mergem, nu-i așa?

Daniel a mimat că-și închide fermoarul peste gură.

— Bineînțeles, am zis.

Era greu să nu zâmbesc, chiar dacă nu aveam chef de nimic. Fratele meu încerca să mă facă fericită. Era vina mea că eram la pământ, nu a lui.

În cele din urmă, ne-am oprit într-un port, lucru la care, evident, nu mă așteptam. Am ieșit din mașină pe pietrișul care-mi scrâșnea sub picioare. Dar Daniel a rămas pe loc. M-am dus lângă fereastra lui, iar el a deschis-o.

— Aici te părăsesc, a zis el, salutându-mă.

M-am uitat către intrare. Cerul începea să se schimbe și nori roz-argintii și-au făcut apariția deasupra catargelor înalte. Nu era nimeni acolo.

— Trebuie să fac ceva anume?

— Totul va fi dezvăluit la momentul potrivit.

Exista un plan, în mod clar, un plan care-l implica pe Noah, lucru care mă făcea să vreau să râd și să plâng în același timp.

— Mama știe? a fost tot ce-am întrebat.

— Să zicem că… nu prea.

— Daniel…

— E-n regulă, meriți. Hei, uită-te în spatele tău!

M-am întors. Un bărbat în uniformă nautică venea de pe docul lung către parcare, cu o geantă în brațe. Când m-am uitat din nou la Daniel, el deja închisese geamul. Mi-a făcut cu ochiul și m-a salutat.

Am simțit un nod în gât și i-am făcut și eu cu mâna. Nu-l meritam. Bărbatul în uniformă a zis:

— Dacă doriți să mă însoțiți, domnișoară Dyer, o să vă conduc la barcă.

Am zâmbit, dar eram preocupată. M-am gândit ce-ar face Noah dacă m-ar prinde citindu-i jurnalul. Probabil s-ar supăra. Probabil că ne-am certa. I-aș explica, ne-am împăca, am trece peste asta.

Dar acum, când era pe punctul de a face unul dintre gesturile lui galante, nu mă puteam gândi decât la trădarea mea. Trebuia să-i spun; cu cât așteptam mai mult, cu atât era mai rău.

Bărbatul s-a prezentat drept Ron și m-a condus până la capătul pontonului. Aerul mirosea a apă de mare și alge, iar valurile se auzeau lovindu-se de mai în urma noastră. În cele din urmă, am ajuns la o ambarcațiune uluitoare, elegantă. Bărbatul m-a ajutat să urc scările și m-a rugat să-mi scot pantofii; puntea de lemn alb sclipea sub picioarele mele goale, strălucitor, fără nicio pată.

După ce am urcat la bord, Ron s-a răsucit către mine și m-a întrebat dacă vreau ceva de băut. Am zis că nu aveam nevoie de nimic, deși lucrurile nu stăteau chiar așa.

În spatele meu, Ron s-a pus pe treabă. A desfăcut niște noduri și părea că suntem gata de plecare.

— Unde mergem? am întrebat.

— N-o să fie un drum prea lung, mi-a zis el zâmbind.

M-am uitat la cer; era aproape de asfințit, iar eu mă întrebam când o să apară Noah. Ron mi-a întins geanta.

— Am fost instruit să-ți spun că nu trebuie să-ți schimbi hainele, dar asta a fost făcută special pentru tine, dacă vrei s-o porți. Oricum ar fi, poți s-o păstrezi.

Am simțit ceva zbătându-mi-se în piept și-n minte. Am luat ușor geanta de la Ron.

— Dacă vrei acum, te pot conduce la cabina ta.

I-am mulțumit, iar el m-a condus pe o scară mică și îngustă. Am coborât într-un coridor micuț care dădea în câteva camere; un tip cu pălărie de bucătar lucra în cambuză și am trecut de două dormitoare, oprindu-ne la cel de-al treilea. M-am uitat în toate după Noah. Nu era pe nicăieri.

— Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva, a zis el.

— Mulțumesc.

A înclinat din cap și a închis ușa în urma lui, lăsându-mă singură.

S-ar fi zis că mă aflu într-un hotel de lux. Așternuturi albe erau puse pe patul din mijlocul camerei, iar două sfeșnice erau așezate de-o parte și de alta a tăbliei de lemn scump a patului. Un mic bar era încastrat în perete, sub un șir de ferestre rotunde. Am aruncat geanta pe pat și am desfăcut fermoarul.

O fâșie de material bleumarin, aproape negru, a ieșit la suprafață și când am scos din geantă rochia fără bretele – o rochie de bal, mai degrabă – materialul era curgător precum apa la atingere. Era extraordinară; atât de delicată și de frumoasă de parcă nici nu era reală. M-am îmbrăcat cu ea și m-am uitat în oglindă.

Era ca și cum aș fi purtat pe mine noaptea însăși. Culoarea ei îmi făcea pielea să pară de alabastru; fără defecte, nu doar palidă. Îmi accentua fiecare rotunjime, de parcă ar fi fost făcută de cineva care-mi cunoștea toate curburile siluetei. S-o port mi se părea ceva intim, și tot trupul mi-a fost cuprins de un val de căldură.

Dar cel mai uimitor lucru a fost că, atunci când m-am privit în oglindă, imaginea mi s-a părut mai cunoscută decât în toate săptămânile care trecuseră.

Când am reușit să-mi smulg privirea din oglindă, am deschis șifonierul să văd dacă erau pantofi. Nu erau. Am căutat în toate locurile unde mă gândeam că ar putea fi, dar n-am găsit nicio cutie.

Mai precis, n-am găsit nicio cutie *de pantofi.* Am cercetat toată camera din priviri și am observat o cutiuță pe noptiera lipită de pat. Era o cutie mică, neagră, de catifea.

O cutie de bijuterii. Era așezată deasupra unui plic de culoarea fildeșului. L-am deschis cu degete tremurânde și am desfăcut bilețelul dinăuntru cu mare grijă. Mi s-a oprit respirația când am citit cuvintele scrise de Noah.

A aparținut mamei mele, dar îți este menit ție.

Inima îmi bubuia în piept, iar pulsul mi-o luase la goană. Am pus bilețelul jos și m-am uitat, în cele din urmă, înăuntru.

44.

Bijuteria întunecată era de culoarea miezului de noapte și avea sclipiri de foc. O sută de diamante sau poate mai multe înconjurau safirul într-o spirală și se întindeau pe o fâșie lungă, care mi se desfășurase în palmă. Nu ținusem niciodată ceva atât de prețios în mână. Aproape că-mi era teamă să-l probez.

Aproape.

Am aruncat o privire către ușă. Mă așteptam, într-un fel, să apară Noah ca să mi-l pună la gât, dar nu a apărut, așa că am făcut-o de una singură.

Colierul era greu, dar greutatea lui mi se părea potrivită, oarecum, agățată de gâtul meu.

Mi-am prins părul într-un coc simplu, apoi am ieșit din cabină. Am pășit cu picioarele goale pe scara îngustă și am urcat pe punte unde știam că-l voi găsi pe Noah. Inima-mi bătea rapid și mi-am mușcat buzele când am ieșit.

Nu era acolo.

Am rămas perplexă. Am expirat încet și am privit în jurul meu. Eram departe de port acum, plutind pe o întindere de apă turcoaz, plină cu multe alte bărci. Alge încurcate pluteau la suprafață, iar spuma altei bărci păta albastrul apei. Erau și oameni; unii pluteau în colaci, alții înălțau zmeie de la bordul ambarcațiunii lor. Un bătrânel a plutit pe lângă noi într-un colac portocaliu de spumă, având ochelari verde fosforescent pe fața înroșită și o cană roz neon cu bere în mână. Un student cu sort în carouri și cu o pălărie idioată de paie pe cap se afla la bordul unui iaht strălucitor din care se auzeau niște versuri stupide și o muzică vibrantă și agresivă. Și-a aruncat țigara în apă. Ce tâmpit!

Și apoi, când am navigat pe sub un pod rabatabil alb, frumos și vechi, decorat cu felinare, peisajul din jurul nostru s-a schimbat. Am trecut pe lângă un teren de golf mărginit de o parte de palmieri și de alta de niște case frumos aliniate. În curți erau piersici și măslini sau tufe de trandafiri și arbori care împrejmuiau terenurile de tenis. Într-o curte am văzut o scară, gata să fie folosită pentru gardul viu de acolo care aștepta să ia forma unor animale. Casa din spatele peluzei era enormă, în stil toscan, cu arcade supraetajate întinzându-se de la podea până la acoperiș.

M-am rezemat de proră, savurând priveliștea cu vilele luxoase; amestecul de monstruozități moderne de sticlă și oțel și farmecul spațioaselor case mai vechi. Barca se legăna ușurel sub picioarele mele goale. Îmi fusese atât de rău zilele astea încât eram oarecum surprinsă că *nu* mi-era rău și pe barcă.

Sunetul unei muzici zgomotoase mi-a asediat auzul și am ridicat privirea. Cineva, într-una dintre case, dăduse la maximum un sistem de boxe de exterior. Am auzit sunetul furios al chitarelor și un sintetizator pe fundal. Solistul mârâia și urla niște versuri despre probleme și abuz și cum să te salvezi de unul singur.

Am trecut pe lângă o casă enormă în formă de cutie, o amintire din anii șaizeci, după câte-mi dădeam seama, apoi am plutit pe lângă o vilă grandioasă, albă, cu ferestre înalte care dădeau către apă. Statuile grecești mărgineau peluza tunsă cu modele complicate și am simțit imediat ceva…

Familiar.

Asta pentru că era casa lui Noah. De aici, aproape că nu recunoșteam nimic; de fiecare dată fusesem înăuntru, dar acum eram în afară, privind casa de la distanță.

Dar n-am văzut și nici n-am simțit vreun semn că ne-am opri. Se pare că nu acolo mergeam. Curios.

Casele au făcut, în curând, loc pădurii. Un smochin indian enorm se înclina din rădăcini, plin de mușchi care voia să atingă apa. Soarele la asfințit se reflecta în apă, aruncând umbre ondulate asupra copacului. Palmierii de pe ambele părți se aplecau și se legănau, plini de nuci de cocos. Apoi, pădurea a devenit mai puțin deasă. Am trecut de niște piloni pe care nu se sprijinea nimic, cu lemnul lor uzat expus fluxului. Un palmier cu vârful tăiat ieșea în evidență în dreapta noastră, ca un ciot înalt care înțepa cerul.

Și apoi, în cele din urmă, am văzut către ce anume ne îndreptam. O insuliță din fața noastră – am trecut pe lângă multe, dar simțeam, știam, că Noah era acolo. Așteptându-mă.

Am navigat în jurul pontonului îngust care se lungea în apele oceanului. Echipajul a ancorat barca și Ron m-a ajutat să cobor, dar nu m-a însoțit. Mi-a arătat scurt din cap micul promontoriu, iar eu am început să merg într-acolo.

Vântul îmi desfăcuse părul, care acum îmi flutura despletit pe umerii goi, în bucle castanii. Lemnul pe care călcam era lin, netezit de aer și apă. Mi-am ridicat marginea rochiei – aș fi murit dacă m-aș fi împiedicat – și m-am întrebat unde oare mă duceam.

M-am lămurit curând; la capătul digului mici torțe se ridicau din pământ, iar flăcările lor mi-au călăuzit drumul. Le-am urmat pe plajă până când, într-un sfârșit, l-am văzut.

Era greu să spun cât de frumoasă era plaja asta liniștită și secretă cu Noah stând acolo, arătând atât de sexy în smochingul lui strâmt, atât de zvelt și înalt și extravagant și superb. Am dat drumul poalelor rochiei, iar respirația mi s-a tăiat și gândurile mi-au luat-o razna.

— Ai ajuns, mi-a spus el.

Vocea lui, *prezența* lui m-au lăsat fără cuvinte. Noah a străbătut cu grație nisipul și și-a aplecat capul pentru a mă privi în ochi.

— Mara?

Tot fără cuvinte. Noah a zâmbit în felul lui caracteristic și am crezut că o să mă topesc.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Am reușit să scutur din cap. A făcut un mic pas în spate și m-a măsurat din priviri. I-am simțit ochii alunecându-mi pe piele.

— Ești în regulă.

Am surâs din toată inima.

— Și tu, i-am spus, cu un glas ciudat de răgușit.

— Vorbeai de un smoching în fanteziile tale, așa că…

— De fapt, am reușit să spun, cred că *tu* vorbeai de un smoching, în fantezia *ta.*

Pentru că eu eram prea limitată să-mi imaginez cum ar arăta purtând unul. Îmi plăcea la nebunie garderoba neglijentă a lui Noah cu tricouri uzate și jeanși rupți, dar asta… n-aveam cuvinte.

— Hmm, a zis el cu grijă, cred că ai dreptate.

Am surâs și mai larg.

— Am dreptate.

— În fine, a zis el, cu o voce egală, aruncând o privire către dig. Cred că ți-ai dori să te întorci acum acasă la tine…

Am scuturat din cap cu putere.

— Înseamnă că-ți place și-așa?

Cum să nu. Am dat din cap.

— Excelent. Oliver o să fie încântat.

— Oliver?

— Croitorul la ale cărui servicii apelez atât de rar. A fost fericit când l-am sunat, chiar dacă a trebuit să lase orice altă treabă ca să mi-l facă în numai două săptămâni.

— Pare ceva scump.

— Cinci mii, dar pentru expresia de pe fața ta, aș fi plătit și zece. Mergem?

I-am urmărit gestul lui Noah, care-mi arăta plaja. Acolo era o pătură fixată în nisipul alb și înconjurată de torțe. O fâșie de material colorat era legată între doi copaci.

El s-a dus către ocean și s-a așezat pe mal, acolo unde valurile se împreunau cu nisipul. L-am urmat cât am putut, atentă să evit apa. Lumina soarelui dispăruse de tot și câțiva nori cenușii se fugăreau pe cerul indigo.

— Asta ar fi trebuit să-ți ofer de ziua ta, mi-a zis el, cu o voce catifelată, dar străpunsă de ceva ce nu puteam defini.

Apoi s-a întors către mine și privirea i s-a oprit pe gâtul meu. A mai făcut un pas, aproape lipindu-și trupul de-al meu. Degetele lui fine mi-au atins gâtul. Apoi, s-au oprit pe bijuterie.

— Și asta.

Apoi și-a coborât degetele sub linia colierului, după care le-a urcat din nou.

— Și asta, a spus, ridicându-mi bărbia către el.

Mi-a mângâiat buzele cu degetul cel mare, iar fața lui frumoasă, desăvârșită s-a înclinat ușor către a mea.

— Și asta, a zis, apropiindu-și buzele de-ale mele.

Voia să mă sărute. Voia să aibă încredere în mine.

Undeva, între iaht și rochie și plajă și cer, uitasem ce făcusem. Dar acum îmi urla tare în urechi; dacă nu-i spuneam acum, n-aș mai fi putut s-o fac niciodată. Minciunile ne fac să părem altcineva, dar cu Noah trebuia să fiu eu însămi.

Vorbele îmi ardeau gâtul, gata să țâșnească afară.

— Eu…

Noah s-a dat ușor înapoi când mi-a auzit vocea. Ochii lui încercau să-mi înțeleagă expresia.

— Nu, a zis el și mi-a apăsat un deget pe buze. Orice-ar fi. N-o spune.

Dar eu exact asta am făcut.

— L-am citit.

Cuvintele astea mi-au luat cu ele suflul. Noah și-a luat mâna de pe mine.

Oamenii mint, știi bine. Nu e ușor să ceri cuiva să te ierte. Nici măcar un pic.

45.

— Îmi pare rău, am dat să spun. N-am vrut să…

— Ba da, ai vrut, a zis Noah, cu glas înghețat.

Se uita la ocean. Nicidecum la mine.

— Am crezut că…

— Trebuie? Chiar trebuie să facem asta?

— Să facem ce? am întrebat încet.

— *Asta.*

Cuvântul a sunat ca un strop de acid.

— Asta – orice-ar fi.

Glasul îi redevenise plat.

— Mi-ai spus să scriu ce văd. Asta am făcut. Apoi tu ai citit fără să-mi ceri voie. Bravo.

A ridicat din umeri, la modul indiferent.

— Presupun că nu l-aș fi lăsat acolo dacă, într-un fel, n-aș fi dorit să-l găsești. Deci gata. S-a terminat.

A privit fix în întuneric.

— Nu mai contează.

— Ba contează.

S-a răsucit spre mine ca un animal de pradă plin de grație.

— Bine, Mara.

Glasul lui mă tăia.

— Vrei să afli cum anume am aflat eu despre abilitatea mea? Vrei să afli cum am fost anunțat că ne mutăm în altă casă nefericită de către secretara tatălui meu, pentru că el nu s-a sinchisit să mă anunțe de unul singur? Despre cum e să fii amorțit și despre cum e să fii sigur că nu mai existi? Credeam că sunt făcut din nimic, pentru că nu simțeam nimic. Credeam că lama care-mi taie pielea e singurul lucru care mă face să mă simt real.

Vocea îi suna groaznic de goală.

— Vrei să-ți spun că-mi *plăcea*? Că voiam mai mult? Sau vrei să auzi că atunci când mă trezeam în dimineața următoare fără nicio urmă de tăietură, fără nicio urmă de cicatrice, nu simțeam altceva decât o dezamăgire cruntă?

Nu se mai auzeau altceva decât sunetul valurilor înșelător de liniștite și respirația mea în tăcerea pe care el a spart-o din nou.

— A devenit un soi de joc, după aceea, ca să văd dacă de fapt puteam să-mi fac vreun rău. Am încercat toate senzațiile pe care ți le poți imagina, a zis el, accentuând cuvântul *toate* cu o privire dură, ca să fie sigur că pricep ce vrea să spună. Fără absolut nicio consecință. Voiam să mă rătăcesc și nu puteam. Urmăresc o formă de uitare pe care n-o voi găsi niciodată.

Apoi a zâmbit; un surâs întunecat și găunos.

— Ai auzit suficiente chestii?

Vorbea îngrozitor de rece, dar nu mi-era teamă. De el, în niciun caz. Am făcut un pas către el. Aveam un glas calm, dar hotărât.

— Nu contează.

— Ce nu contează? a întrebat el sec.

— Ce-ai făcut înainte.

— Nu m-am schimbat, Mara.

M-am uitat fix la el, la expresia lui. *Încă vreau să uit de toate,* asta voia să spună. Și am început să pricep. Noah tânjea după pericol pentru că nu se simțea niciodată amenințat; era nechibzuit pentru că nu credea că putea să pățească vreodată ceva. Dar își dorea. Nu-i era teamă de mine – nu doar pentru că nu credea că i-aș putea face vreun rău, ci și pentru că, și dacă îi făceam, el ar fi considerat acea durere drept o binecuvântare.

Noah căuta în continuare uitarea. Și o găsise în mine.

— *Vrei* să te rănesc.

Vocea mea era ceva mai mult decât o șoaptă. El a făcut un pas spre mine.

— Nu poți.

— Te-aș putea ucide, am spus, tăios.

Încă un pas. Mă provoca din priviri.

— Încearcă.

Stătea acolo în hainele lui elegante, cu trăsăturile lui fără defect fixându-mă din priviri și arătând în continuare ca un prinț arogant. Dar acum știam că are coroana ruptă.

Tensiunea dintre noi era palpabilă, așa cum stăteam, unul în fața celuilalt. Vindecătorul și distrugătoarea, soarele și luna. Eram încremeniți în tăcere. Niciunul dintre noi nu se mișca.

Mi-am dat seama atunci că Noah nu va face nicio mișcare. Nu s-ar fi retras niciodată pentru că nu voia să câștige.

Iar eu nu voiam să-l pierd. Așa că tot ce puteam face era să refuz acest joc.

— Nu vreau să fiu cine vrei tu, am spus atunci încetișor.

— Adică, mai exact, ce anume?

— Butonul tău de autodistrugere.

A rămas nemișcat.

— Crezi că vreau să mă *folosesc* de tine?

Păi nu asta făcea?

— Păi nu asta faci?

Noah a inspirat încet.

— Nu, Mara.
Mi-a rostit numele cu căldură.
— Nu. Nu mi-am dorit asta niciodată.
— Atunci ce-ți dorești?
— Vreau…
S-a oprit. Și-a trecut degetele prin păr.
— Nu contează ce-mi doresc.
Avea o voce mult mai liniștită acum.
— *Tu* ce-ți dorești?
— Pe tine.
Doar pe tine.
— Mă ai, a zis el, privindu-mă în ochi. Ești *parte din mine.*
Avea chipul încremenit, dar vorbele îi zburau de pe buze ca o rugăminte.
— Vrei să știi ce-mi doresc eu? Vreau să mă vrei, înainte de toate. Să mă enervezi, înainte de toate. Să mă săruți, înainte de toate. Nu mai fi atât de precaută cu mine, a zis el. Pentru că eu nu voi fi precaut cu tine.
Inima mi-a luat-o la goană.
— Nu mă poți răni așa cum crezi tu. Dar și dacă ai putea? Aș prefera să mor cu gustul tău pe buze decât să trăiesc și să nu te mai ating vreodată. Sunt îndrăgostit de tine, Mara. Te iubesc. Nu contează cum ești.
Am rămas fără suflu. *Nu contează cum ești.* Cuvintele erau o promisiune, o promisiune pe care nu știam dacă o pot ține.
— Avem doar saptișpe ani, am spus încet.
— Dă-i naibii.
Vocea și privirea îi erau provocatoare.
— Dacă ar fi să trăiesc o mie de ani, aș fi al tău și doar al tău. Dacă ar fi să trăim o mie de vieți, aș vrea să fii a mea în fiecare dintre ele.
Noah știa ce sunt și ce făcusem și tot mă dorea. Mă *citise.* În întregime. Pe dinafară și pe dinăuntru. Mă cunoștea atât de bine. Am început să tremur.
— Nu te vreau decât pe tine, a spus. Nu trebuie să mă alegi pe mine, nici acum, nici altă dată, dar când vei alege, vreau *să fii eliberată.*
Ceva din mine s-a zdruncinat.
— Ești mai puternică decât crezi. Nu mai lăsa teama să te stăpânească. Fii propria ta stăpână.

I-am întors, în mintea mea, vorbele pe toate părțile. *Să fiu propria mea stăpână.* De parcă ar fi atât de ușor. De parcă aș fi putut lăsa pur și simplu în urmă durerea, vinovăția, frica.

Mi-aș fi dorit să fie așa. Chiar mi-aș fi dorit.

— Sărută-mă, am șoptit.

Noah m-a mângâiat cu vârful degetelor pe șira spinării, atât cât mi se vedea din rochie. Am simțit cum mă cuprinde un val de căldură.

— Nu pot. Nu așa.

Noah începuse vânătoarea asta și acum stăteam în fața lui, așteptând să fiu prinsă. Putea să mă aibă, dar refuza să miște un deget.

Și doar atunci mi-am dat seama de ce.

El voia să fie prada. Să fiu eu aceea care *îl vânează.*

L-am prins de cămașă și l-am tras spre mine. Lipit de mine. Mi-am încleștat pumnii pe materialul cămășii, dar el a rămas cu mâinile împietrite, de-o parte și de alta a trupului; se ridicau și coborau cu fiecare respirație a sa, dar de mișcat nu se mișcau. Dar ale mele da. Degetele îmi hoinăreau pe sub cămașa lui; respirația i s-a accelerat când l-am atins pe pielea aurie. I-am mângâiat mușchii și tendoanele, tari și fierbinți în mâinile mele. Am încercat să ajung la buzele lui, dar era prea înalt și nu voia să se aplece.

Așa că m-am întins pe nisip și l-am tras și pe el după mine.

Tivul rochiei atingea apa, dar nu-mi mai păsa. Noah s-a așezat deasupra mea, cu genunchiul între genunchii mei, ațâțându-mă și mai tare. O mână i-a alunecat pe sub spatele meu, și i-am simțit buzele pe gât, pe umăr, până sub ureche. Brațele mi s-au încolăcit în jurul gâtului lui și degetele mi s-au agățat de părul lui. Inima îmi bătea neobișnuit de tare. A lui era încă liniștită.

Apoi am alunecat peste el. Deasupra lui. I-am simțit pieptul mișcându-se sub atingerea mea, de data asta. Îi prinsesem mijlocul cu picioarele. Respiram întretăiat și simțeam că-mi pierdusem orice rațiune. Noah mă privea și, dacă nu l-aș fi cunoscut atât de bine, nu mi-aș fi dat seama că e ceva neobișnuit la asta. Dar *îl cunoșteam* și, deși stătea atât de calm, *era* ceva diferit la felul în care se uita acum la mine.

I-am pus mâinile pe piept. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Își pierdea stăpânirea de sine.

Vânătoarea.

M-am aplecat și mai mult, coborând cu mâinile pe abdomen, cu spinarea arcuită deasupra lui. L-am sărutat pe gât. Am auzit cum inspiră profund.

Am zâmbit și mi-am plimbat buzele pe obrazul lui, pe gât. Mi-am dus mâinile pe talia lui, iar el mi-a ridicat rochia și i-am simțit degetele fierbinți pe piele, lucru care mi-a tăiat răsuflarea. Am gemut. M-am apăsat și mai tare pe el, cu trupul lipit de-al lui. Buzele lui erau la numai câțiva milimetri distanță de gura mea.

— Să-mi bag, a murmurat el.

Senzația, cuvintele lui mi-au trimis un mic șoc electric pe șira spinării. Mi-a străbătut venele, mi-a trecut prin fiecare nerv. Apoi mi-am trecut buzele peste buzele lui.

Știam că Noah îl idolatrizează pe Charlie Parker și că periuța lui de dinți era verde. Că nu se deranja să-și încheie corect nasturii cămășii, dar că-și făcea întotdeauna patul. Că atunci când dormea se încolăcea și că ochii lui erau de culoarea norilor înainte de ploaie și că n-avea nicio problemă să mănânce carne, dar pleca tiptil din cameră dacă pe Discovery Channel începeau animalele să se sfâșie între ele. Știam o mie de amănunte despre Noah Shaw, dar, când m-a sărutat, nu mai știam nici cum mă cheamă.

Îl doream, îmi doream asta. Eram plină de dorință – eram copleșită de senzații și respiram întretăiat. Am simțit cum mă trage cu putere și într-un fel mi s-a făcut teamă, dar, pe de altă parte, cea întunecată și abisală, de-abia așteptam să se întâmple asta.

Noah mi-a șoptit numele ca pe o rugăciune și m-am simțit eliberată.

I-am scos smochingul. La revedere, smoching! I-am desfăcut nasturii cămășii în câteva secunde, i-am desprins papionul de la gât. Avea pielea fierbinte sub mâinile mele care-i mângâiau trupul. Abdomenul, pieptul. Cele două medalioane de argint care se odihneau la gâtul lui…

În mintea mea au explodat, dintr-odată, culorile. Verde și roșu și albastru. Copaci și sânge și cer. Nisipul și oceanul au dispărut; în locul lor, au apărut jungla și norii. Și o voce, caldă și cunoscută, dar îndepărtată.

Mara.

Cuvântul mi-a umplut plămânii odată cu o pală de vânt și am simțit miros de lemn de santal și sare. Apoi am simțit o apăsare puternică pe șolduri, trăgându-mă-n jos. Ochii lui cenușii mă pironiseră în pământ, iar cerul se schimba deasupra lor; albastru urmat de negru, norii urmați de stele. Noah era deasupra mea, respirând rapid, cu pupilele dilatate. M-a privit.

Într-un fel diferit.

Aveam gândurile încâlcite și mi-era greu să vorbesc.

— Ce s-a-ntâmplat? am reușit să întreb.

Noah ținea ochii aproape închiși și în spatele pleoapelor începea o furtună.

— Tu…, a început el, apoi s-a oprit. Am simțit…

— Ce? am întrebat din nou, de data asta mai tare.

— Te cred, a zis, în cele din urmă.

Un val de fierbințeală m-a străbătut și mi-am dat seama ce vrea să spună.

— Te-am rănit? am întrebat repede. Te simți bine?

Un zâmbet mic i s-a ivit pe buze.

— Sunt încă aici.

— Ce s-a-ntâmplat?

A vorbit cu grijă.

— Sunetul tău era diferit, a zis Noah încet. Mă așteptam să se schimbe și am auzit schimbarea, dar nu știam ce vrea să însemne; nu te-am mai auzit niciodată în felul ăsta. Ți-am rostit numele, dar tu n-ai răspuns. Așa că ne-am oprit.

Nu știam ce însemna asta și nici nu mă interesa.

— Ți-am făcut vreun rău? l-am întrebat din nou; era singurul lucru care mă interesa.

Doar asta îmi doream să știu. Noah mi-a dat mâna și ne-am ridicat împreună de pe nisip. Cuvintele și privirea îi erau pline de blândețe.

— Sunt încă aici.

Și-a înlănțuit degetele cu ale mele.

— Hai să mergem acasă.

Noah m-a dus de-a lungul apei, privind drept în față, nu la mine. L-am studiat cu atenție, încă nu-mi dădeam seama dacă a pățit sau nu ceva.

Când am ajuns pe plajă, Noah era desăvârșit. Acum avea papionul desfăcut, butonii atârnând, nisipul și marea îi stricaseră costumul de cinci mii de dolari, iar eu îi ciufulisem părul în toate

direcțiile. Ochii albaștri-cenușii îi scânteiau, iar buzele îi erau roșii de la săruturile mele.

Ăsta era băiatul pe care îl iubeam. Un pic răvășit. Un pic distrus. Un dezastru splendid.

Exact ca mine.

46.

Mi s-a părut că toată greutatea din lume s-a topit cu acel sărut.

Nu a fost ușor ca fulgul, așa cum au fost celelalte. A fost dezlănțuit și misterios. A fost incredibil.

Iar Noah era încă acolo.

Eu aveam pe buze cel mai prostesc rânjet pe drumul înapoi către port; nu-mi puteam șterge acel zâmbet de pe față și nici nu voiam. După ce ne-am schimbat amândoi în hainele noastre obișnuite și i-am dat înapoi medalionul mamei sale ca să-l păstreze în siguranță, iată ce-am decis:

Eu aveam dreptate. Ceva s-a schimbat în mine când ne-am sărutat.

Dar și Noah avea dreptate. Nu-i făcusem niciun rău, așa cum eram sigură că se va întâmpla.

Nu știam dacă a fost așa pentru că auzise ceva anume de data asta, chiar acea schimbare, poate, sau pentru că *nu puteam* să-l rănesc, așa cum spusese el. Evident, eram fericită că era în regulă. Înnebunită de fericire. Dar mi-a zdruncinat un pic încrederea în propria mea memorie – nu puteam să nu mă-ntreb dacă, după toate astea, *nu cumva* visasem sau îmi imaginasem acel prim sărut din patul lui. I-am spus asta lui Noah, dar el m-a luat de mâini și s-a uitat în ochii mei și mi-a spus să am încredere în mine și în instinctele mele. Am încercat să scot mai mult de la el, dar apoi el m-a sărutat din nou.

Puteam să-mi petrec tot restul vieții sărutându-l.

Am plutit tot restul weekendului. Găsisem răspunsul la o întrebare dintr-o mie, dar era un răspuns fericit. Voiam să cred că după tot ce mi se întâmplase, meritam lucrul ăsta.

Și Noah părea diferit. Mi-a spus că făcuse o înțelegere ca să cumpere înregistrările de supraveghere de la organizatorii bâlciului ca să ne lămurim, într-adevăr, într-un fel sau altul dacă Roslyn Ferretti *chiar fusese plătită,* și dacă da, de către cine. Voia, de asemenea, să zboare până la Providence și să investigheze mai atent decât detectivul lui, ca să afle mai multe

despre Jude. M-am bucurat când m-a anunțat că pleacă. Nu se întâmplase nimic rău de când John păzea casa și nu trebuia să fiu legată de Noah în fiecare clipă. Cuvintele falsei prezicătoare contau mai puțin pentru mine acum, când știam că nu-i puteam face niciun rău, așa că nu mi-a mai păsat de ele. Nu-mi mai era teamă.

Mă simțeam liberă.

Mâinile lui Noah au zăbovit pe talia mea când m-a sărutat de rămas-bun duminică seara, iar eu am zâmbit la vederea celor două talismane care îi atârnau acum la gât. Îmi plăcea la nebunie că-l purta și pe al meu, păstrându-l în siguranță.

•

Buna mea dispoziție era evidentă pentru toată lumea, inclusiv pentru părinții mei, se pare.

— Suntem foarte mândri de tine, Mara, mi-a zis tata pe drumul către Horizons, luni dimineața. Am vorbit cu mama ta despre clinică săptămâna asta și am hotărât că nu trebuie să te duci, dacă nu vrei.

Clinica Horizons; parte a evaluării la care mă înscrisesem – să văd dacă nu cumva sunt mai potrivită pentru internare decât pentru tratamentul ambulatoriu. Uitasem complet de asta, dar cred că acum nu mai avea nicio importanță, pentru că nu eram obligată să mă duc. Eram surprinsă și încântată în același timp de această întorsătură a lucrurilor.

— Cum ați ajuns la concluzia asta?

Tata a clătinat din cap.

— Nu ne-am dorit niciodată să stai în altă parte. Ne place să te avem acasă, cu noi, puștoaico. Vrem doar să fii sănătoasă și în siguranță.

Un scop nobil. N-aveam nimic de spus.

Problema cu fericirea, totuși, e că nu ține niciodată prea mult.

Când am ajuns la Horizons am primit o fișă, care s-a dovedit a fi un test. Un test pentru sociopați, dacă te luai după întrebări. Era evident ce răspuns trebuia să alegi – așa sunt mereu testele astea – deci am răspuns benign, simțindu-mă puțin prost în sinea mea pentru că răspunsurile mele adevărate nu erau deloc drăguțe.

Minți sau îi manipulezi pe alții când îți convine ție sau ca să obții ce-ți dorești?

a) Uneori
b) Rareori
c) Deseori
d) Niciodată
Deseori. „Rareori” am încercuit eu.

Simți că regulile societății nu ți se aplică și le încâlci ca să-ți atingi scopurile?
Uneori. „Niciodată” am ales.

Minți cu ușurință ca să ieși din bucluc fără prea mare vinovăție?
Deseori. „Rareori”.

Ai ucis animale în trecut?
Uneori, mi-a venit să recunosc. Am ales „Niciodată”.

Și continua tot așa, dar am încercat să nu las chestionarul să-mi strice buna dispoziție. Când am ajuns la Grup, am fost în stare să-mi mențin aura de seninătate încă puțin, în ciuda faptului că micile nefericiri ale tuturor amenințau s-o spulbere. Am încercat să nu zâmbesc mânzește și să mă asigur că monologul meu interior rămâne interior; nu voiam ca nimic să-mi împiedice planul prin care trebuia să scap de internare.

Jamie părea să nu reziste prea bine în ziua aceea la toate mărturisirile, așa cum nici eu nu rezistasem după ieșirea narcisistă a lui Adam. Așa că în pauza de prânz am izbucnit.

— Îl urăsc pe tipul ăsta, am zis, înșfăcând un fursec.

— Mda.

Asta a fost tot ce-am scos de la el, ceva total necaracteristic.

Și-a umplut un pahar cu apă și l-a băut foarte încet. M-am așezat lângă el pe canapea.

— Cine-a murit? l-am întrebat.

Avea un strat subțire de sudoare pe frunte, pe care și l-a șters cu mâneca.

— Anna Greenly.

— Stai așa – Anna de la *Croyden*?

— Chiar ea.

M-am uitat lung la el, așteptând să-mi spună că a fost o glumă. Apoi mi-am dat seama că nu era.

— Serios? am întrebat încet.
— A căzut de pe o pasarelă. Era beată.
— Sunt…
Dar habar n-aveam ce simțeam. Habar n-aveam ce să spun. Spui că-ți pare rău când pierzi o persoană de care-ți place. Nu o persoană pe care o urăști.
— Mda, a zis Jamie, deși eu nu spusesem nimic.
Nu arăta bine deloc.
— Te simți bine? l-am întrebat încet.
A ridicat din umeri.
— Am un virus la stomac. Nu te-apropia prea mult.
— Poftim, acum ai stricat totul, am zis, străduindu-mă din răsputeri să par veselă. Și eu care plănuiam să te seduc în debaraua cu mături.
Am arătat cu mâna.
— Chiar acolo.
Un zâmbet trist s-a ivit pe buzele lui Jamie.
— Suntem mult prea distruși ca să formăm un triunghi amoros.
Ăsta era Jamie al meu. După un minut de tăcere, a zis:
— Știi că din când în când e câte-o știre la televizor despre copii care se sinucid din cauză că sunt hărțuiți de colegii de școală?
Știam.
— Cineva mereu spune: „Copiii sunt răi”, „Copiii sunt copii”. Ceea ce presupune că puștii hărțuitori vor depăși faza asta într-o bună zi.
Fălcile i s-au încordat. Avea privirea tulbure și se uita în gol.
— Eu nu cred c-o depășesc. Eu cred că puștii hărțuitori se transformă în adulți hărțuitori și mă enervează la culme că trebuie să mă simt trist pentru că unul dintre ei a murit. Anna era o… o teroristă socială, a spus el, privind în podea. Și Aiden la fel.
Și-a umflat nările.
— M-am aflat în haznaua porcăriilor lor vreme de șapte ani și a fost foarte mult – în fine. Să spunem că faptul că m-au bătut de m-au nenorocit și că am fost dat afară din școală pe nedrept din cauza lor nici măcar n-a fost cel mai rău lucru.
O expresie ciudată i-a trecut peste chip, dar n-a mai zis nimic. Am încercat să-l privesc în ochi.

— Nefericirea nu e deloc distractivă dacă o ții doar pentru tine.

— Nu-i așa? a zis el, dar n-a ridicat privirea. Părinții m-au întrebat dacă vreau să merg în clasa a noua la alt liceu, dar – a făcut un gest cu mâna – știi bine că nu contează. Peste tot e unul sau sunt doi, sau cinci din ăștia și eu eram scund și tocilar și minoritar în toate sensurile importante, și ăsta e un motiv bun pentru care să fii batjocorit.

A expirat pe nas.

— Dar știi care era adevărata lor problemă vizavi de mine? Nu mi-am dorit niciodată să fiu unul dintre ei. Asta îi deranjează cel mai tare pe hărțuitori.

Jamie s-a uitat fix la paharul aproape gol din mâna sa, strângându-l cu putere.

— Desigur, nu poți spune asta cu voce tare, căci oamenii se vor revolta și vor zice că ești un monstru.

M-am gândit la răspunsurile mele false la chestionarul de dimineață și mi-am înghiontit amicul cu umărul.

— Eu nu. Mi-am făcut testul de sociopatie azi-dimineață. Am nimerit doar trei din zece răspunsuri.

— Multe, aș spune.

Jamie a zâmbit ușor, ceea ce i-a adâncit gropița din obraz, apoi a continuat:

— Sunt sigur că avea și ea una-două calități și că familia și prietenii ei lingușitori îi vor duce dorul. Și dacă ar fi fost aici și ar fi vorbit despre mine, ar fi spus probabil că sunt cioara care-ncearcă să pună mâna pe toate doamnele albe.

A ridicat din umeri.

— Nu găsesc pe nicăieri energia ca să mă simt groaznic. Nici nu prea vreau. Ea nu și-ar fi dorit mila mea. Înțelegi ce spun?

— Înțeleg, am zis, pentru că, de fapt, chiar înțelegeam.

A privit la peretele din fața noastră, pe care era lipit un afiș motivațional ridicol cu un vultur care zbura deasupra apei, ducând în gheare, triumfător, un pește.

— Ți se pare că micuțul Jamie e cam întunecat?

— Nu, am spus.

— Nu?

— Dragostea ta pentru Ebola te-a dat de gol, i-am explicat. Și nici nu ești atât de micuț.

A înclinat ușor din cap și a zâmbit. Apoi s-a ridicat în picioare.

— Acum mă duc să vomit. Poftă bună cu fursecul.

Jamie a plecat, dar eu am rămas acolo, simțindu-mă îngrețoșată.

Cuvintele au deblocat ceva în mine și în minte mi-a apărut imaginea unor cadavre.

Morales. Aș fi ucis-o pentru că ar fi vrut să mă lase corigentă dacă ar fi știut ce fac? Nu. Dar mi-a părut rău c-a murit?

Răspunsul cinstit și brutal era *nu.* Îmi părea rău că era posibil s-o fi omorât eu, dar în rest, abia mă gândeam la ea.

Și stăpânul lui Mabel. Dacă el ar fi rămas în viață, ea ar fi murit. Sau încă ar fi fost chinuită. Cu răni deschise la gât, infestate de viermi, cu trupul măcinat, murind lent în căldura insuportabilă. Dar așa, că el murise? Ea era răsfățată, grasă, fericită și iubită. Viața ei valora mai mult decât a lui.

Și apoi, desigur, era Jude. Care mă prinsese în capcană. Care mă forțase. Care a vrut să mă violeze. Și care mă tortura, pentru că, în definitiv, nu murise.

Nu-mi părea rău că încercasem să-l ucid. Îmi părea rău că era încă în viață. L-aș fi ucis din nou dacă mi s-ar fi ivit ocazia.

47.

Jamie a fost trimis acasă mai devreme după ce unul dintre consilieri l-a auzit vomitând la baie. Eu n-am fost atât de norocoasă. La prânz, m-am așezat lângă Stella, care ciugulea distrată din sandvișul imens. Mi-am mirosit și eu mâncarea; fursecurile de la gustare fuseseră râncede și erau cumpărate de la magazin, dar mâncarea pe care o serveau ei în sala de mese dădea dependență.

Dar apoi Phoebe s-a așezat vizavi de noi și a început să se uite fix la mine. A mâzgălit ceva în jurnal, ronțăindu-și unghiile și strângându-le într-o grămăjoară pe masă. Mi s-a dus pofta de mâncare.

— E scârbos ce faci, Phoebe.

— E pentru păpușa voodoo, a răspuns ea, cu un zâmbet care i s-a întins pe toată fața. Seamănă cu tine.

N-ai ce să răspunzi unei astfel de declarații. Nu mai e nimic de spus. O expresie ciudată s-a instalat pe fața la fel de stranie a lui Phoebe, apoi s-a aplecat în față.

— Dă-mi părul tău, mi-a zis ea.

Stella s-a ridicat brusc în picioare și m-a tras departe de masă.

— Vă spun iubitului meu! a strigat Phoebe după noi.

Pe cât era de bolnavă toată treaba, pe atât era de amuzantă, aproape. I-am spus Stellei asta și ea mi-a dat drumul la mână. Apoi, i-am observat vânătaia. O pată multicoloră, ivindu-se de sub mâneca ei.

— Ești bine? am întrebat-o, holbându-mă la vânătaie.

Și-a tras mâneca în jos și, când am privit-o în ochi, fața îi era o mască.

— Nu e nimic, a zis ea sec. *Tu* ești bine?

Cred că păream derutată, căci ea a arătat cu capul către masă.

— Phoebe…, a zis ea.

— Ah. Încep să mă obișnuiesc cu tâmpeniile ei, cred.

Am ridicat din umeri. Stella n-a zis nimic. Apoi:

— Părea foarte pornită.

— Phoebe nu e nici pe departe una dintre persoanele mele favorite.

Stella m-a privit preț de-o clipă și a spus:

— Ai grijă, bine?

Eram gata s-o-ntreb ce vrea să spună, dar doctorița Kells și-a făcut apariția în spatele nostru și m-a strigat.

— Mara. Exact omul pe care voiam să-l văd.

A privit ba la mine, ba la Stella.

— Ești ocupată acum?

Stella mi-a făcut cu mâna luându-și la revedere și a plecat. La naiba.

— Nu, am zis.

Aș fi vrut eu.

— Poți să vii la mine în birou pentru un minut?

Hai să terminăm odată cu asta.

— Voiam să văd ce mai faci, a zis doctorița Kells, cu un zâmbet binevoitor pe buze. Cum merg lucrurile?

S-a lăsat în scaun.

— Bine.

N-am mai zis altceva. Nici ea. Un truc bine cunoscut al psihologilor, știam bine – cine vorbește primul, pierde. Eram expertă la jocul ăsta.

Simțeam nevoia cumplită de a căsca. Am încercat să-mi înăbuș căscatul, dar natura s-a impus.

— Cum stai cu somnul? m-a întrebat ea.

— Bine.
Era adevărat, oarecum. Mă trezisem în propriul meu pat două zile la rând. Asta ar trebui să însemne ceva. Mi-a studiat chipul cu atenție.
— Arăți destul de obosită, a zis.
Am ridicat din umeri. Un non-răspuns.
— Și slabă. Ții vreun regim? m-a întrebat.
Am scuturat din cap.
— Poate ai dificultăți de adaptare? Crezi că ai nevoie de ceva care să te ajute să te odihnești?
Voiam să-mi dau capul pe spate și să gem.
— Iau deja o grămadă de pastile.
— Trebuie să dormi.
— Și dacă devin dependentă? am provocat-o eu.
N-a mers manevra.
— Pastilele pe care o să ți le prescriu nu dau dependență, nu-ți face griji. Apropo, cum te împaci cu celelalte medicamente?
— Grozav.
— Ai halucinații?
Niciuna despre care să-ți povestesc ție.
— Coșmaruri?
Niciunul pe care să ți-l împărtășesc ție.
Doctorița Kells s-a aplecat înainte.
— Nimic neobișnuit, deloc-deloc?
— Nu, am zis, zâmbind. Totul e complet normal.
O minciună totală.
— Și la Horizons cum ți se pare? Cum îți place programul nostru?
— Păi, am zis eu, mimând preocuparea, îmi place *mult* Terapia prin artă.
— Asta-i minunat, Mara. În jurnal ai scris?
Jurnalul pe care nu-mi amintesc să-l fi primit? Dacă recunoșteam asta însemna să admit că pierd vremea aiurea. Că nu mă integram. Se aprindeau beculețele care semnalizau Nu Sunt În Regulă. La fel de bine puteam să-mi tatuez pe frunte INTERNAȚI-MĂ.
Așa că i-am spus doctoriței Kells că s-a pierdut. Oamenii normali pierd lucruri tot timpul. Nu-i mare scofală.
— Ai fost mai distrată în ultima vreme? a întrebat.
— Nu, am spus, prefăcându-mă surprinsă de întrebare.

— Păi, unele medicamente ar putea fi vinovate pentru așa ceva. Vreau să fii atentă și să vezi dacă se întâmplă ceva de genul ăsta.

Și-a împins ochelarii pe nas.

— Chiar dacă nu ți se pare important. Cred c-o să-ți ajustez puțin dozele, a spus ea, scriind ceva la ea în caiet. Dar emoțional?

— Ce vrei să spui?

— Cum te înțelegi cu ceilalți elevi de aici?

— Bine.

Doctorița Kells s-a lăsat pe spate, punând picior peste picior; lenjeria ei de culoarea pielii i s-a zărit preț de o secundă, ca o fâșie de piele artificială.

— Și cu Phoebe?

Deci aici voia să ajungă. Am oftat.

— N-aș spune că suntem tocmai prietene.

— De ce spui asta?

— Phoebe *are* vreun prieten? am întrebat-o.

— Ei, Mara, mă interesează mai mult să aflu de ce tu și cu ea nu vă înțelegeți.

— Pentru că e nebună cu acte. Și e o mincinoasă.

— Mi se pare că n-o placi foarte mult.

M-am mângâiat pe bărbie.

— E destul de adevărat, da.

— Phoebe a spus c-ai amenințat-o.

— *Ea* a spus că eu am amenințat-o?

I-am spus despre bilețelul sinistru cu Te *văd* pe care Phoebe mi l-a pus în geantă, dar dr. Kells n-a zis decât:

— O să vorbesc cu ea.

Apoi m-a întrebat:

— Dar cu Adam?

M-am foit stânjenită. Nici pe el nu-l suportam.

— Ți-ai făcut vreun prieten aici, Mara?

Aparatul de aer condiționat a țăcănit în tăcerea care se lăsase.

— Pe Jamie, am zis.

— Voi doi vă cunoașteți de la Croyden, nu-i așa?

— Da...

— Dar Tara?

Cine dracu' era Tara?

— Megan? a întrebat doctorița Kells cu speranță.

Megan. Megan cea cu fobiile ei bizare. De-abia ne vorbiserăm, dar când am văzut-o am salutat-o – așa că m-am hotărât să dau din cap la întrebarea pusă de ea și am rostit și numele Stellei pentru siguranță. Doctorița Kells n-a părut impresionată în mod special.

— Bine, a zis ea apoi și a făcut un gest către ușa biroului său. Ești liberă să pleci. O să mai vorbim o dată înainte de programul de internare.

— De fapt, am spus, trăgând de cuvinte. Cred că nu voi merge acolo.

Am încercat să nu par încrezută.

— Ce păcat.

Doctorița Kells părea dezamăgită.

— Elevilor noștri le place de obicei acolo. Poate data viitoare?

— Cu siguranță, am spus, apoi mi-am înșfăcat geanta și i-am mulțumit pentru discuție. Apoi am ieșit.

•

Ar fi fost frumos dacă moartea Annei și unghiile lui Phoebe ar fi rămas cele mai nasoale părți ale zilei.

Tata m-a condus acasă și acolo totul era scufundat în tăcere – școala reîncepuse, iar Daniel și Joseph nu se întorseseră încă. Mama era probabil încă la serviciu. Noah era în Rhode Island până mâine, iar eu eram consemnată în casă și n-aveam ce face.

Așa că m-am pus pe documentare. Pe drumul către camera mea am trecut pe lângă portretul de pe hol al bunicii și am hotărât să mai dau o șansă *Noilor Teorii ale Geneticii,* așa cum spusese Daniel. Șase sute de pagini, floare la ureche.

Dar cartea nu mai era în biblioteca mea. Nici în debara.

Am început să scot cutiile de pe rafturile din debara, întrebându-mă dacă n-am ascuns-o pe-acolo și nu cumva am uitat. Dar nu am dat de ea nici după ce le-am golit cu totul pe podea.

Am intrat în panică, apoi mi-am amintit că ultima oară am văzut-o în living, înainte de bâlci. Înainte s-o las acolo, Daniel a insistat să i-o împrumut. Probabil că era la el în cameră. M-am simțit oarecum ușurată și puțin nebună c-am intrat așa în panică. Oamenii normali uită chestii ca asta tot timpul.

Am intrat în camera lui Daniel și m-am uitat pe rafturile cu cărți; dintr-unul lipseau câteva, iar celelalte se răsturnaseră una peste alta, formând un unghi ascuțit.

Altfel n-aș fi observat niciodată jurnalul. N-aș fi observat niciodată că scrisul meu de mână era pe copertă. Și că acolo era trecut numele meu.

Caietul îmi era complet necunoscut și gândul acesta m-a umplut de frică. Mi-am amintit cuvintele lui Brooke:

— *Mara, unde ți-e jurnalul*?

— *N-am primit niciun jurnal.*

— *Sigur că ai primit. În prima ta zi aici, nu-ți mai amintești*?

Nu-mi aminteam, dar acum îl aveam în fața ochilor. L-am deschis. Pe prima pagină nu era nimic și m-am simțit aproape ușurată. Dar apoi am dat foaia.

Panica m-a copleșit, ca un val care mă trăgea spre el. Aproape că mi s-au tăiat picioarele. M-am așezat pe patul lui Daniel, ghemuindu-mă și holbându-mă la jurnal.

Fiecare rând al celei de-a doua pagini era plin de cuvinte. Sute de cuvinte pe treisprezece rânduri, aranjate în cea mai scurtă dintre propoziții.

Ajută-mă ajută-mă

Cuvintele se opreau în mijlocul unui rând. Am leșinat.

48.

Cu mult timp înainte

Portul Calcutta, India

L-am urmat pe Omul în Albastru, încercând să țin pasul cu el. Trecuseră șapte zile de când mă adusese în satul pustiu, de când începusem să trăiesc alături de Soră în colibă. Eram bucuroasă că ieșisem din nou la lumină. Eram fericită să văd din nou corăbiile imense, pe care mișunau oameni.

Dar mi-era dor de Soră. Mi-aș fi dorit să fie aici. Am strâns păpușa la piept. Încă nu-i pusesem niciun nume.

Omul în Albastru m-a dus la o clădire mare și am intrat ca să ne întâlnim cu un om alb, cu niște discuri de sticlă pe nas. Omul în Albastru i-a întins o pungută neagră. Omul a umplut-o și i-a dat-o înapoi.

— Fata vorbește? a întrebat omul, într-o limbă nouă, pe care începeam s-o învăț.

Și-a împins cercurile de sticlă și mai sus pe nas.

— Cu mine nu, a zis Omul în Albastru. Dar vorbește în hindusă și sanscrită cu fiica mea.

— În altă limbă nu?

— Nici n-am încercat.

— Ce-i aia, ce ține în brațe? a zis el, arătând cu un deget osos către păpușa mea.

Am strâns-o și mai tare la piept. Omul a văzut asta și a notat ceva.

— I-a făcut-o fiica mea și acum nu merge nicăieri fără păpușă. S-a atașat de ea.

— Într-adevăr.

Omul alb a mai scris ceva. S-a uitat ba la hârtie, ba la mine, până când, într-un târziu, Omul în Albastru a primit permisiunea să mă scoată din nou afară, în lumina fumurie a soarelui.

— Am ceva de făcut înainte să plecăm, mi-a spus el. Dar câtă vreme nu-mi dispari din priviri, poți să te plimbi prin port.

A arătat cu brațul lui lung către fâșia de pământ de lângă apă. Eu am dat din cap. El mi-a făcut un semn, trimițându-mă la plimbare.

Am luat-o la fugă. Fusesem închisă pentru prea multă vreme și mă bucuram de libertate. Am absorbit fiecare miros – noroi și

apă de mare, condimente și mosc – și nu mă mai săturam să mă uit la culorile oamenilor, clădirilor și corăbiilor.

Am fugit până când am auzit un sunet strident repetându-se într-o melodie ritmică și hipnotizantă. Mi-am încetinit pașii și m-am dus către locul de unde venea.

Un bătrân stătea cu picioarele încrucișate în fața unui coș și sufla într-un băț lung, care avea la capăt o umflătură. Oamenii înconjuraseră coșul, uitându-se la șarpele care ieșea din coș, legănându-se înainte și-napoi. Toți băteau din palme.

Nu le înțelegeam bucuria. Oare animalul acela trăia în coș? Era închis acolo, să trăiască în beznă?

M-am dat mai aproape. Eram suficient de micuță ca să mă strecor prin mulțime fără să fiu observată. M-am apropiat până când șoaptele neliniștite s-au transformat într-un murmur zgomotos, iar bătrânul a oprit muzica și mi-a strigat să mă dau înapoi.

L-am înțeles, dar nu l-am ascultat. De ce trebuia să mă tem de șerpi? Mă uitam fascinată la armura delicată a animalului, la limba rubinie pe care o scotea ca să-mi simtă mirosul. Mi-am întins brațul ca să-l ating, iar el și-a arcuit trupul în spate…

— Oprește-te! a țipat Omul în Albastru.

Am simțit cum pielea mă ustură din cauza palmei sale. M-a prins de încheietură și m-a luat repede de acolo. Mă durea brațul de care mă strângea, dar, după câțiva metri, mi-a dat drumul.

— Ești nebună, copilă?

N-am știut ce să-i răspund. Când a văzut cât sunt de confuză, s-a îmblânzit.

— Îți plac animalele? a întrebat el, cu o voce caldă. Blajină.

Am dat din cap. Da.

A zâmbit și și-a slăbit strânsoarea. M-a luat de mână și ne-am plimbat de-a lungul portului. Ne-am oprit în fața unui vas enorm, dar nu asta mi-a tăiat respirația.

Sute de animale erau închise într-un șir de cuști lucitoare.

— Ține mâinile departe de bare, a zis el.

Am trecut pe lângă păsări gălăgioase care dădeau din aripi, dar nu puteau zbura. O maimuță bosumflată, mare și cafenie, s-a prins de barele cuștii sale cu degete ca de om. M-a privit îndelung cu ochi umani. Un șarpe imens stătea încolăcit ca o minge, îndepărtându-se de orice, de viața în sine.

Priveliștea asta nu avea nicio logică pentru mine. Mă născusem admirând maimuțele care săreau din copac în copac. Adormeam pe cântecul vreunei păsări. N-aveau ce căuta aici, în locul ăsta plin de fum.

Nu eram singurii privitori. Un grup de băieți obraznici dădeau cu bețe în cea mai mare dintre cuști. Un tigru care mârâia se plimba înăuntru, atingându-se de bare cu dungile lui portocalii și negre.

Tigrul s-a aruncat cu toată forța în cușcă, înspre băieți, dar ei au râs și s-au îndepărtat dansând.

— Acum, a zis Omul în Albastru, îngenunchind, trebuie să stai aici. Animalele te vor distra.

Mă vor distra. Nu-mi plăcea acest cuvânt.

— O să mă-ntorc repede. Să nu faci vreo prostie, a spus el, apoi a plecat.

M-am aplecat spre un băiat subțirel, cu ochi mici și pătrunzători, de la marginea grupului.

— Ajută-mă, i-am șoptit.

M-a privit precaut cu ochii lui negri. Poate că nu mă înțelegea? Am încercat în altă limbă.

— Ajută-mă, i-am spus din nou.

— Cu ce să te ajut? a întrebat el.

Am arătat către animale.

— Scoate-le de-acolo.

49.

Când am deschis ochii, eram în camera fratelui meu, ținând încă în mâini jurnalul când el a bătut la ușă.

— Asta-i cam pe dos, a spus el, întrebându-se în mod evident de ce eram acolo.

Conturul leșinului meu amestecat cu vis și amintire a început să-mi tremure în minte. Am încercat să-l păstrez, să nu se risipească.

— Mara?

Am clipit și visul s-a încețoșat. Nu-mi aminteam unde fusesem.

— Da, am spus și m-am ridicat amețită.

Încă aveam în mâini jurnalul – nu cred că fusesem inconștientă pentru prea multă vreme. Poate doar pentru câteva minute. Sau secunde? Eram transpirată, iar hainele mi se lipiseră de piele.

— Tu ai luat cartea? l-am întrebat pe fratele meu, încercând să nu ridic glasul. O căutam.

— Cea cu genetica? Da.

Daniel s-a dus la debaraua lui și a deschis-o.

— Scuze, am pus-o aici; nu voiam să se încurce cu lucrurile mele. Te simți bine?

Mi-a aruncat o privire. Eu i-am zâmbit fals.

— Da!

Privire ciudată.

— Ești sigură?

Am ascuns jurnalul la spate. De ce-l pusesem la el în cameră?

— Nu, serios, sunt sigură, am spus, ridicându-mă-n picioare. Poți să-mi dai…

— Asta-i povestea? a zis Daniel, uitându-se la jurnalul din spatele meu.

Care poveste? M-am uitat la caiet.

— Ăăă.

— Cum merge cu tema? E constructivă? Cathartică?

Mi-a făcut cu ochiul.

Ah. Credea că e povestea de la Horizons. Tema pe care o inventasem ca să mă ajute. M-am uitat la jurnal, apoi înapoi la Daniel. N-aveam nici cea mai vagă idee de ce-l dusesem în camera lui sau când, dar mă consideram norocoasă că nu-l observase, dacă ne gândim ce scria în el. Mi s-a întors stomacul pe dos. Trebuia să discut cu Noah.

Dar fratele meu aștepta un răspuns. Așa că am spus:

— Nu e posedată.

Daniel aștepta. Asculta cu atenție.

— Altcineva este – altcineva are o… o putere, am zis. Și nu s-a jucat niciodată cu o tablă Ouija.

Daniel a cumpănit preț de o secundă.

— Deci tabla Ouija era un fals indiciu.

A dat din cap cu înțelepciune.

— Hmm.

— Trebuie să plec, am zis și m-am îndreptat către ușă.

— Cartea.

Daniel a întins mâna și mi-a dat cartea; era greoaie în mâinile mele. Am zâmbit, apoi am dus și *Noile Teorii*, și jurnalul la mine-n cameră. Apoi m-am chinuit să mă duc cu calm în bucătărie, de unde am luat telefonul, m-am întors în cameră și am format

numărul lui Noah cu degetele tremurând. A răspuns după al doilea țârâit.

— Tocmai voiam să te sun…, a început el să zică.

L-am întrerupt.

— Am găsit ceva.

Pauză.

— Ce anume?

Nu aveam puterea să deschid jurnalul.

— Păi, la Horizons, mi-au dat un caiet pe care să-l folosesc drept jurnal.

— Foarte bine…

— Doar că eu nu-mi *aminteam* că mi l-au dat.

— Așa…

— Dar tocmai l-am găsit la Daniel în cameră. Pe copertă era scris numele meu. Și am scris în el, Noah. E scrisul meu de mână.

— Și ce-ai scris în el?

— „Ajută-mă”.

— Mă-ntorc mâine dimineață. Vin direct la tine…

— Nu, asta este ceea ce am scris *eu,* Noah. „Ajută-mă”. La nesfârșit, pe aproape o pagină întreagă.

Tăcere.

— Da, am zis, tremurând. Da.

— O să-ncerc să iau un avion diseară…

A făcut o pauză. Îmi imaginam ce față făcuse; cu maxilarul încordat, cu expresia atentă și calmă, încercând să nu-mi arate cât era de îngrijorat. Dar îi simțeam îngrijorarea în voce.

— Mai sunt doar două zboruri din Providence azi, iar eu n-o să-l prind pe niciunul dintre ele. Dar e unul de la Boston la Fort Lauderdale la miezul nopții. O să iau avionul, Mara.

— Mă simt – pe bune…

N-am putut termina propoziția. Mă străduiam să-mi găsesc cuvintele, dar nu eram în stare.

Noah nu mi-a vorbit de sus. Nu mi-a spus nici să nu mă panichez, nici că totul va fi bine. Nu era nimic bine, iar el știa asta.

— Mă-ntorc în curând, a zis el. Iar John tocmai m-a sunat să-mi spună că nu e nimic nou. Totul e în regulă, așa că stai cu familia ta și ai grijă de tine, bine?

— Bine.

Am închis ochii. Nu era nimic nou. Mai leșinasem și cu alte ocazii. Pierdusem noțiunea timpului. Avusesem vise bizare. Nu era nimic nou. Puteam să trăiesc cu ideea asta. Puteam să trăiesc cu ideea asta dacă nu mă gândeam la ea. Am schimbat subiectul.

— Voiai să mă suni?

— Da.

— De ce?

— Pur și simplu… mi-era dor de tine, a zis el, șovăitor.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Mincinosule. Spune-mi.

A oftat.

— Adresa pe care mi-ai dat-o tu, adresa părinților lui Claire și Jude? Am comparat-o cu ce a descoperit Charles, detectivul particular, și m-am dus să vorbesc cu ei. Să văd dacă e ceva… aiurea.

Mi s-a tăiat respirația.

— Și?

— Era o mașină pe alee, așa că mi-am dat seama că e cineva acasă. Am bătut la ușă, nu mi-a răspuns nimeni, așa că am sunat la sonerie. Mi-a deschis un bărbat, iar eu l-am întrebat dacă e William Lowe. El a făcut: „Cine?” Am repetat, iar el mi-a zis că-l cheamă Asaf Ammar, ceea ce, în mod clar, nu e deloc același lucru.

— Păi, știm că familia Lowe s-a mutat după – după tot ce s-a întâmplat, corect?

— Corect. Așa că l-am întrebat dacă știe unde locuiesc William și Deborah Lowe, iar el mi-a răspuns că n-a auzit de ei în viața lui. I-am spus că e ciudat, pentru că, în urmă cu doar patru luni, ei locuiau în casa aia.

Noah a înghițit în sec.

— A râs și a zis că așa ceva e imposibil. Eu nu eram deloc amuzat și l-am întrebat de ce crede că e imposibil.

Noah a făcut o pauză.

— Mara, mi-a zis că a cumpărat casa de la mama soției lui, Ortal. Acum optsprezece ani.

M-am dat înapoi înspre pat. Mi se pusese un nod în gât. Nu mai puteam vorbi.

— În mod clar, e o greșeală, a spus Noah repede. E adresa greșită.

— Stai așa, i-am spus, ducându-mă cu telefonul la debara.

Mi-am scos cutiile din Rhode Island. Mi-am scos de acolo caietul de istorie de la fosta mea școală.

Rachel îmi dăduse într-o zi un bilețel, în care-mi spunea să ne întâlnim acasă la Claire după ore. Îi dădusem caietul meu în timp ce profesorul se plimba prin clasă, iar ea mi-a mâzgălit adresa înăuntru.

1281 Live Oak Court

— La ce adresă te-ai dus? l-am întrebat.

— Unu doi opt unu Live Oak Court, a spus Noah.

Nu adresa era în neregulă. Ci cu totul altceva.

50.

Exact așa i-am zis și lui Noah.

— Părinții tăi s-au dus la înmormântare, nu? a întrebat el. Vezi dacă mama ta știe ceva.

Încercam din răsputeri să n-o iau razna.

— Oamenii nu dispar așa, din senin, a zis el.

— Și Jude?

Noah a tăcut, apoi a zis:

— Nu știu, Mara. Aș fi dorit – aș fi dorit să știu. Dar John e peste drum chiar acum. N-o să ți se întâmple nimic, nici ție, nici lui Daniel, nici lui Joseph, nimănui, bine?

Avea un glas hotărât.

— Îți promit.

Am închis ochii și i-am ținut strânși.

— Anna a murit, am zis, după o tăcere prelungă.

— Știu.

— N-am făcut-o eu, am spus.

— Știu. Rezistă, Mara.

— Părinții mei cred că mă fac bine, am continuat eu. Au spus că nu trebuie să trec prin programul de internare.

— Bun, a spus el, cu o voce din nou calmă. Sunt impresionați de tine. Faci treabă bună.

— Doar că e *o minciună de la cap la coadă.* Nu mă fac bine deloc. Credeam că așa este, dar nu-i așa.

— *Nu* ești nebună.

De-abia își putea ascunde furia.

— Bine? Ți *se întâmplă* ceva. Nouă ni se întâmplă. Am… am văzut pe cineva azi, a spus el încet. Un dobitoc a înșfăcat o fată, i-a sucit brațul. Credeam c-o să i-l rupă. Aproape i l-a rupt.

— Cine era fata?

— Nu știu. N-am mai văzut-o niciodată, a zis Noah. Dar e-n regulă. Nu ți-aș fi spus nimic, doar că – nu treci singură prin toate astea. Nu ești singură. Ține minte asta.

De-abia mai respiram.

— Bine.

— Mă-ntorc curând. Rezistă, Mara.

— Bine, am zis, și amândoi am închis.

M-am holbat la telefon cinci sau zece secunde, apoi m-am forțat să fac altceva. Am umplut o cană cu apă de la chiuveta din baie. Am băut jumătate. Am stat pe marginea patului până când Joseph a dat buzna în cameră.

— Vii? m-a întrebat el, cu răsuflarea tăiată.

Am inspirat adânc și am încercat să mă adun.

— Unde?

— La masă.

M-am frecat la ochi și m-am uitat la ceas.

— Mda, am spus, mult mai veselă decât mă simțeam pe dinăuntru.

M-am ridicat în picioare și-am dat să plec. Joseph s-a uitat fix la picioarele mele.

— Ăăă, pantofi?

— De ce?

— Ieșim în oraș.

Nu voiam decât să mă duc la culcare și să mă trezesc cu Noah înapoi în Miami, înapoi în brațele mele. Dar părinții mei credeau că starea mea se îmbunătățește și trebuia să-i fac să creadă asta în continuare. Altfel mă vor trimite de-acasă pentru probleme *pe care nu le am.* Luam medicamente, făceam desene, dădeam tot felul de teste și totul ar fi fost în van dacă mă trimiteau de-acasă acum. N-aș fi suportat așa ceva. Mai ales pentru că m-ar fi despărțit de singura persoană care mă credea. De singura persoană care știa adevărul.

Am pus cana jos. M-am încălțat și am zâmbit larg și fals. Râdeam de dinafară, iar pe dinăuntru urlam. Eram cu trupul la restaurant și cu mintea în iad.

Apoi ne-am întors acasă. Daniel și Joseph vorbeau, părinții mei glumeau, iar eu mă simțeam un pic mai bine, până am intrat la mine-n cameră. Am mai băut puțină apă din cana pe care o umplusem înainte de a pleca la cină și m-am pregătit de culcare, încercând să nu-mi fie frică. Frica e doar un sentiment, iar sentimentele nu sunt reale.

Dar discul pe care l-am găsit sub pernă era cât se poate de real.

•

L-am cuprins cu degetele în întuneric. Am început să aud sirene de panică urlându-mi în minte, dar m-am chinuit să le dau la o parte. M-am ridicat încet și am aprins lumina.

CD-ul era simplu și neinscripționat.

John, bodyguardul angajat de Noah, era afară.

Poate eu sunt cea care-a făcut CD-ul? Și pur și simplu nu-mi mai aminteam? Așa cum a fost cu scrisul în jurnal?

Asta trebuia să fie. M-am uitat la ceas: era miezul nopții. Noah era în avion deja. Familia mea era acasă, fiecare în camera lui, dacă nu cumva adormiseră. Nu-mi permiteam să-mi dinamitez imaginea de adolescentă zdravănă la cap trezindu-i și luând-o razna, așa că am golit cana cu apă, am scrâșnit din dinți și am băgat discul în computer. Nu-mi permiteam să mă panichez. Nu încă.

Am mișcat cursorul și l-am plimbat peste documente, sperând să-mi aduc aminte de ceva, dar nu era decât un șir de numere – 31281. Am dat dublu click și s-a deschis o aplicație de DVD. Am apăsat start. Ecranul a devenit granulat și negru, apoi o licărire l-a străfulgerat…

— Aici trebuie să fie, haide, a zis o voce din computer.

Vocea lui Rachel. Aș fi vrut să-i rostesc numele, dar de pe buze nu mi-a ieșit niciun sunet.

— Să fim oare în aripa greșită?

Glasul lui Claire, din spatele camerei de filmat.

— Nu știu.

M-am aplecat mai aproape de ecran. Simțeam cum aerul îmi părăsește plămânii și vedeam cum apare azilul sub ochii mei. Tencuiala din dormitorul meu începuse să se jupoaie, să se încrețească și să ningă peste mine, de parcă era o zăpadă plină de jeg. Pereții camerei mele păreau să se topească și alții, unii

noi, răsăriseră în locul lor. Tavanul se crăpase și podeaua dispăruse și mă aflam în azil, chiar lângă Rachel și Claire.

— Dacă nu găsim cretă? a-ntrebat Claire.

Lumina camerei ei video se bâțâia frenetic peste coridor. Fără focus. Fără direcție. Rachel i-a zâmbit lui Claire și a ridicat mâna înmănușată.

— Am adus eu.

Pași înăbușiți s-au auzit pe lângă izolația veche. Un alt bliț a sclipit – era Rachel, care făcea o poză. Mi s-au umplut ochii de lacrimi și nu mi-am putut lua privirea de la ea.

— Stai – cred că asta e.

Rachel a zâmbit larg și o mie de ace mi-au străpuns pieptul.

— E atât de înfricoșător.

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.

— Știu.

Claire a urmat-o pe Rachel în cameră, luminând o tablă enormă și veche, plină cu nume și date scrise de zeci de mâini diferite.

— Ți-am zis eu, a spus Rachel cu înfumurare. Stai așa – unde-i Mara? Și Jude?

Imaginea de pe ecran s-a clătinat. Probabil Claire a ridicat din umeri. Am încercat să țip, dar n-a ieșit niciun sunet.

— Ar trebui să mă duc după ea, a spus Rachel, ieșind din cadru.

M-am sufocat. Am încercat să inspir, mi-am dat părul la o parte de pe față, mi-am acoperit gura cu mâna și am tot încercat să vorbesc, să le spun, să le avertizez, să le salvez, dar eram mută. Năucă. Fără cuvinte.

— Mă duc – scrie-mi numele, bine? Ia camera.

Rachel a făcut cu ochiul.

— S-a făcut.

Am căzut în genunchi.

Apoi a luat camera lui Claire – pe ea n-o mai vedeam – și a îndreptat-o către tablă. A scanat toate numele. A început să fluiere. Răsuflarea îi era un abur alb.

Sunetul s-a lovit de pereții cavernoși, s-a amplificat și mi-a umplut urechile și mintea. M-am ghemuit la podea și mi-am strâns genunchii la piept, incapabilă să respir sau să vorbesc, sau să țip. Hârșâitul cretei pe tabla uzată s-a amestecat cu fluieratul lui Rachel, iar creierul meu n-a mai auzit altceva decât

niște pași care se apropiau. Camera a trecut brusc de la tablă la chipul lui Claire.

— Îndrăgostiții vor să petreacă puțin timp singuri.

— Pe bune? a întrebat Rachel.

Camera s-a mutat de la Claire. După câteva clipe de clătinare și haos, s-a îndreptat din nou către Rachel.

— Mara e în regulă?

— Mmm-hmm.

— Fetiță obraznică, a spus Rachel cu subînțeles.

Un hohot de râs. Al lui Claire. Apoi o trosnitură, atât de zgomotoasă că aproape am simțit-o.

— Ce-a fost…

O șoaptă plină de panică. A lui Rachel. S-a auzit un bubuit metalic. Apoi sunetul nesfârșit al tonelor de fier care s-au trântit unele peste altele.

— Doamne, Dumnezeule…

Gemete. Țipete.

Interferențele și praful mi-au invadat ochii și șuieratul paraziților de pe camera de filmat mi-a umplut auzul. Din întuneric au apărut niște litere albe care au compus cuvintele FIȘIER DETERIORAT. Apoi tăcere. Imaginea de pe ecran s-a cufundat în întuneric. Scena din mintea mea, la fel.

Dar exact când credeam că filmarea se terminase, am auzit un hohot subțire de râs. Fără îndoială, al meu.

Nu știam cât timp trecuse. Nu știam decât că atunci când am țipat din nou, sunetul s-a auzit, dar era înăbușit. Am încercat să văd mai bine, dar eram închisă undeva în întuneric; nu aveam nici podea sub picioare, nici tavan deasupra capului.

Pentru că nu eram la azil. Nu eram nici în camera mea de-acasă.

Eram legată, aveam un căluș în gură și mă aflam în portbagajul mașinii cuiva.

51.

Habar n-aveam cum am ajuns acolo.

Într-o clipă eram la mine-n cameră, vizionând filmarea de pe camera lui Claire, auzindu-mă râzând, încercând să rămân cu picioarele pe pământ și să nu las amintirile să mă dărâme. În secunda următoare, mă aflam în beznă, un material scorțos mă zgâria pe obraz și mă sufocam de căldură.

Dar știam un singur lucru: Jude era singura persoană care voia să-mi facă rău și încercase asta și în trecut. Ceea ce însemna că probabil el era la volan.

Când mașina a dat într-o groapă, mi-am mușcat limba. Sângele mi-a inundat gura. Am încercat să scuip, dar aveam buzele acoperite: cu ce anume, n-aveam idee. Am încercat să trimit comenzi mâinilor și picioarelor mele, rugându-le să se miște, să se lupte, dar nimic nu s-a întâmplat. Mi-am imaginat cum îmi contorsionez membrele, cum mă arcuiesc și cum mă zbat ca să mă eliberez, dar eram neputincioasă. Ca o păpușă aruncată de un copil plictisit în cufărul cu jucării, fără puterea de a mă mișca.

Probabil m-a răpit din casa mea – din propria mea cameră – în vreme ce familia mea dormea și nu bănuia nimic.

Ce se-ntâmplase cu John?

Lacrimi mi se scurgeau pe la colțurile ochilor. Pâsla din interiorul portbagajului îmi irita și-mi ardea pielea. Mușchii brațelor și picioarelor nu se mișcau, ceea ce însemna că, probabil, fusesem drogată.

Dar cum? Am mâncat la restaurant, nu acasă. Am retrăit în minte ultima oră, dar gândurile îmi erau confuze și nu-mi aminteam nimic. Nu puteam.

Mașina s-a oprit. *Acela a fost momentul* în care inima mea lentă și amorțită s-a întors la viață. Îi simțeam bătăile sub piele. Eram udă de transpirație.

Cineva a trântit portiera mașinii. Pietrișul a scârțâit sub greutatea pașilor. Zăceam acolo, neputincioasă, fără nicio speranță, murdară și nefericită. Teama mă transforma într-un animal și creierul meu primitiv nu știa ce să-mi spună. Așa că am făcut pe moarta.

Portbagajul s-a deschis; am auzit și am simțit asta, dar apoi mi-am dat seama că nu pot vedea, ceea ce însemna că eram legată și la ochi. Am ascultat – în jurul nostru auzeam apă. Curgea peste ceva din apropiere.

Am simțit niște mâini mari și cărnoase pe trupul meu care era complet amorțit. M-a cuprins groaza. Am fost scoasă din portbagaj și am simțit niște mușchi umflați lipiți de pielea mea.

— Păcat, a șoptit atunci un glas. Era mai distractiv când te zbăteai.

Era Jude, fără îndoială.

Simțeam o presiune în țeastă – probabil că stăteam cu capul în jos. Am gemut slab, dar nimeni nu mă putea auzi. Apoi am fost ridicată cu capul în sus, așezată și proptită într-un scaun, cu brațele la spate. Genunchii, coapsele, gambele, toate mă dureau. Mirosuri și sunete – alge și sare, mucegai și apă – toate erau puternice, dar gândurile îmi erau încețoșate.

Mi-a scos apoi eșarfa de la ochi și l-am văzut. Părea mai în vârstă decât mi-l aminteam, dar, în rest, era la fel. Ochi verzi și strălucitori. Păr blond-închis. Gropițe în obraji. Și ambele mâini intacte. Atât de inofensiv.

Am studiat fiecare detaliu din jurul meu și le-am absorbit pe toate ca un burete. Eram într-un fel de hangar pentru bărci. Lângă un perete erau îngrămădite veste de salvare, lângă altul erau două caiace, iar într-un colț zăcea un semn vechi și ruginit, pe care scria REDUCEȚI VITEZA, NU FACEȚI VALURI. Hangarul era bine întreținut, dat cu un strat gros de vopsea cenușie ca să-i ascundă eventualele hibe. Era o singură ușă. Iar Jude stătea exact în fața ei.

Am cercetat disperată din priviri încăperea ca să găsesc o armă. Apoi mi-am amintit: arma eram eu.

Era care pe care. Mi l-am imaginat eviscerat, cu o dungă de sânge spintecându-i abdomenul. Mi l-am imaginat agonizând.

— Deci, a spus Jude.

Când i-am auzit vocea, mi-am dorit să-l scuip în față. Am hotărât s-o fac, dacă avea de gând să-mi scoată călușul.

— Ți-a fost dor de mine? Dă din cap pentru da, scutură-l pentru nu.

Zâmbetul îi era ca o rană deschisă. Am simțit un gust amar în gură, dar l-am înghițit și mi-am imaginat cum frica mi se duce odată cu el. Jude a oftat, iar umerii i s-au lăsat în jos.

— Asta e problema. Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, dar dacă-ți scot banda adezivă, o să țipi.

Păi, să fii sigur că așa o să fac.

— Nu e nimeni prin împrejurimi ca să te audă și la început m-ar distra, e-adevărat, dar după aia m-ar călca pe nervi. Deci ce să fac oare?

S-a uitat în tavan. Și-a trecut mâna peste bărbie.

— Aș putea să-ți spun că, dacă țipi, o să-i tai gâtul lui Joseph în propriul lui pat când terminăm aici?

A scos ceva din buzunar. Era un cutter. Ceasul i-a lucit în lumina pală. M-am simțit de parcă mi-ar fi tras un pumn în burtă. Am tușit.

— Încet, tigrișorule, a zis el și mi-a făcut cu ochiul.

Trebuia să moară. *Trebuia.* Mi-am tot răsucit imaginea asta în minte. Jude, sângerând, murind. L-am rănit la nesfârșit, fără să mă opresc. *Te rog.*

— Mda, ar trebui să meargă.

A mai scos ceva din celălalt buzunar – o cheie. A ridicat-o.

— Ca măsură de siguranță, amintește-ți că pot intra și ieși de la tine din casă când am eu chef. Pot să-ți droghez toată familia și să-i omor pe toți în somn. Sau poate să-i oblig pe părinții tăi să se uite cum îi omor pe Daniel și pe Joseph? Mă rog, nu știu, sunt multe variante și nu-mi place când am de unde alege. Deci nu spun decât atât – sunt foarte multe lucruri *pe care le-aș putea face și pe care le voi face* dacă țipi. A fost atât de ușor să te răpesc că-mi venea să și râd.

Zâmbea și gropița i se adâncise în obrazul delicat ca al unui bebeluș.

Mi-era silă de el și mi-era silă de mine. Cum am ajuns aici? Cum de-am lăsat creatura asta cu formă umană să se întoarcă în viața mea? Cum de mi-a scăpat asta? Cum de nu mi-am dat seama?

— Înțelegi? Dă din cap dacă înțelegi?

Am dat din cap, cu lacrimi în ochi.

— Dacă țipi fără să-ți dau eu voie, o să-ți ucid familia. Dă din cap dacă înțelegi.

Am dat din cap și am simțit fierea cum mi se ridică din nou în gât. Mă înecam.

— Bine, a zis el zâmbind, hai s-o facem. S-ar putea să te doară puțin.

Și apoi mi-a smuls banda adezivă de pe gură. Am vomitat pe podeaua făcută din șipci: atunci mi-am dat seama că sub ea era apă. Oceanul? Un lac?

Oceanul. Am mirosit sarea. Jude a clătinat din cap.

— Ce scârbos, Mara.

S-a uitat la mine așa cum te uiți la un cățeluș care și-a făcut nevoile pe un ziar.

— Ce-o să mă fac eu cu tine?

Jude și-a rotit privirea prin încăpere. Ochii i s-au oprit asupra unui mop. S-a ridicat și a curățat mizeria de pe șipcile uzate de lemn.

Ar fi fost inutil să încerc să-l ucid. Supraviețuise prăbușirii într-un fel sau altul și, orice aș fi încercat, aș fi dat greș. Știa și el asta pentru că, atunci când s-a uitat la mine, nu-i era deloc teamă.

Dar chiar dacă nu-l puteam omorî, asta nu însemna că eram complet neputincioasă. În mintea mea am auzit vocea încrezătoare a lui Noah.

— *Nu mai lăsa teama să te stăpânească. Fii propria ta stăpână,* așa-mi spusese.

Jude voia ceva de la mine, altfel m-ar fi omorât până acum. Orice-ar fi fost chestia asta, nu puteam să-l las s-o obțină.

— Te-am întrebat ceva, a zis Jude, când a terminat cu ștersul. Poți să-mi răspunzi.

Voia să-i răspund, așa că n-am zis nimic. Chipul i s-a înăsprit și m-am bucurat, pentru că, în cele din urmă, arăta așa cum trebuia să arate cineva care a legat și a răpit o altă persoană.

— Ce-o să fac cu tine? a întrebat el din nou, cu vocea mai calmă și de un milion de ori mai înfricoșătoare. Uită-te la mine, a zis atunci.

Fii propria ta stăpână. M-am uitat în altă parte.

Apoi s-a apropiat și m-a ciupit de obraz.

— Uită-te la mine.

Am închis ochii.

— Arăți destul de bine, Mara, a zis el ușor.

Te rog, te rog, vreau să moară. *Te rog.*

— Părerea ta, am șoptit, nu înseamnă nimic pentru mine, Jude.

Am deschis ochii. Nu mă puteam abține. Jude a zâmbit și mai larg. S-a lăsat pe spate în scaun.

— Cred că gura asta mare a ta te bagă în tot felul de belele.

Mi-a arătat lama cuțitului pe care-l avea în mână, zâmbind în permanență. Un fior primar și instinctiv mi-a străbătut tot trupul. A ridicat mâna, holbându-se la lama ascuțită.

— Ce vrei?

Eram uimită de forța din vocea mea. Mă făcea mai puternică. Jude m-a privit de parcă eram o ghicitoare pe care încerca s-o rezolve.

— Vreau ca sora mea să nu fie moartă.

Am închis ochii și am văzut cuvintele pe care le scrisese cu sânge.

PENTRU CLAIRE

Oasele mă dureau, la fel și gura, și brațele.

— Și eu vreau să nu fi murit Claire.

— Nu-i rosti numele.

Vocea îi căpătase inflexiuni tăioase. Dar, peste câteva secunde, calmul îi revenise.

— O s-o aduci înapoi?

Știa ce făcusem. Că o omorâsem. Și acum mă pedepsea; mă pedepsise tot timpul. Asta era răzbunare.

Habar n-aveam ce să fac. Nu era nicio scăpare; eram legată, închisă și mai încercasem și înainte să-l ucid, dar el nu murise.

Să-l mint? Să mă prefac că nu înțeleg? Sau să recunosc ce-am făcut de vreme ce știa deja? Să-mi cer iertare? Nu mă puteam hotărî, așa că i-am ignorat întrebarea.

— Credeam că și tu ai murit.

Am înghițit în sec. M-am uitat la mâinile lui.

— Cum de ești în viață?

S-a apropiat cu scaun cu tot de mine și s-a oprit la câțiva centimetri. I-am simțit răsuflarea pe față. Voia să tresar, așa că am rămas nemișcată.

— Dezamăgită? m-a întrebat.

Voia să zic că da, așa că am spus:

— Nu.

A ridicat din sprâncene.

— Pe bune?

Nu m-am putut abține.

— Nu.

Un zâmbet nociv i s-a întins până la urechi.

— Iată, a spus el blând. Un strop de sinceritate, în sfârșit. Nu-ți face griji, nu-ți port pică pentru *asta.*

— A fost un accident, am zis, înainte să-mi dau seama ce spun.

Jude a rămas o clipă pe gânduri, apoi a clătinat o singură dată din cap.

— Știm amândoi că nu-i adevărat.

— Clădirea era veche și s-a prăbușit, am zis, încercând din răsputeri să nu par falsă și disperată.

— Țțțțțț! Haide, Mara. Nici tu nu crezi așa ceva.

Nu credeam, dar de unde știa *el* ce credeam eu?

— Nici eu n-o credeam, a spus. Ai văzut înregistrarea.

A clătinat din cap.

— Doamne, râsul ăla, Mara. De-a dreptul înfricoșător.

— Cum de-ai făcut rost de ea? l-am întrebat. Cum de-ai ieșit de-acolo?

— Cum ai declanșat sistemul de scripeți? m-a întrebat, apropiindu-se și mai tare. Cum ai făcut ușile să se închidă? Te-ai gândit pur și simplu la asta și s-a întâmplat?

Așa o făcusem?

— Am auzit pârghiile scârțâind și am alergat către uși, dar mi s-au închis peste mâini, a zis el.

Mi-a studiat fața din priviri.

— Mi-ai zâmbit atunci când m-am întors să mă uit la tine. Mi-ai *zâmbit.*

Amintirea mi-a trecut vag prin fața ochilor.

Mai întâi, mă lipise atât de violent de perete încât am crezut că o să intru în el de tot. Imediat după aceea el era prizonierul, prins în camera pacienților, alături de mine. Dar eu nu mai eram victima.

El era.

I-am râs în față în furia mea dezlănțuită, care a zgâlțâit temelia azilului și l-a pus la pământ. Cu Jude și Claire și Rachel înăuntru.

— Ce fel de persoană face așa ceva? a întrebat el, mai mult pentru sine.

Fii propria ta stăpână. Aveam buzele uscate și amare. Limba parcă-mi era o bucată de șmirghel, dar mi-am găsit glasul.

— Ce fel de persoană face *asta*? Ce fel de persoană vrea să violeze o femeie?

Și-a umflat nările.

— Nu te preface că nu voiai și tu, a zis el tăios. O voiai de luni întregi. Mi-a zis mie Claire.

Jude s-a ghemuit lângă mine, cu obrazul lipit de urechea mea. A ridicat cuțitul în fața ochilor mei.

— Sunt două variante. Unu, o faci singură. Doi, o fac eu în locul tău. Și dacă mă obligi s-o fac eu, să știi că o să dureze ceva.

Lama era atât de aproape de ochii mei, încât am strâns instinctiv din ei.

— De ce-mi faci asta?

— Pentru că o meriți, mi-a șuierat el în ureche.

52.

Neputința și teama se luptau cu ura și sfidarea – nu știam ce să fac sau ce să spun, dar cu cât îl țineam mai mult de vorbă, cu atât aveam să supraviețuiesc mai mult.

— Ești înregistrat pe camera de luat vederi, am zis eu, agățându-mă de orice. Vor ști că tu ai făcut asta.

El a izbucnit în râs.

— La secția de poliție? Le-ai spus că eu eram?

Mi-a ridicat bărbia cu mâna.

— *Le-ai spus.* Îmi dau seama de asta doar uitându-mă la tine. Lasă-mă să ghicesc – au pe înregistrare un tip care poartă o bluză cu mânecă lungă, haine largi și o șapcă de baseball. Și tu îți imaginai că or să creadă că ăla e iubitul tău mort? Nu mă miră că toată lumea crede că ești nebună.

S-a mușcat de buza de jos.

— Și, hai să fim sinceri, ești cam nebună. Dar asta face lucrurile mai ușoare, a spus el, privind cutterul. Mai puțină mizerie.

S-a ridicat de pe scaun și am simțit cum venele mi se inundă de adrenalină și cum totul devine mai clar. Eram contorsionată și extenuată, dar încheieturile mi se mai dezmorțiseră. La fel și picioarele. Efectul drogurilor începea să dispară.

— De ce te-ai dus la secția de poliție? La școală? l-am întrebat.

L-am implorat să-mi răspundă.

— Am vrut să afli că sunt în viață, a zis el, iar eu m-am bucurat atât de tare să aud cuvintele astea din gura lui că-mi venea să plâng de ușurare. Credeam că m-ai văzut la – cum se numește?

— Ce anume?

— Fosta ta școală.

— Croyden, am zis.

A plesnit din degete.

— Corect. Ai fugit, a spus el, cu un rânjet.

Un rânjet ca de șarpe, rece și primitiv.

— Și la secție? Nu știam de ce te duci acolo. Dar eram…, a făcut o pauză, măsurându-și cuvintele. Îngrijorat. Voiam să-ți distrag atenția.

Funcționase.

— Ai fi putut să mă omori de o sută de ori până acum. De ce-ai așteptat atât?

Jude mi-a zâmbit, ca răspuns. N-a zis nimic. A ridicat lama.

O, Doamne.

— Ce s-a întâmplat cu familia ta? am șoptit.

Vorbește, Jude. *Vorbește.*

— Claire era familia mea.

Glasul lui era acum puțin diferit. Mai puțin dur. A înghițit în sec și a inspirat adânc.

— Știi cum au găsit-o? a întrebat el, pe un ton egal, venind înspre mine. Era atât de mutilată încât au trebuit să închidă coșciugul.

— Și Rachel la fel, am zis, cu o voce gravă.

N-ar fi trebuit să spun asta. Jude s-a așezat pe vine lângă mine, cu obrazul lipit de urechea mea.

— *Te rog,* a spus el și m-a prins de mână.

Și acea senzație de groază a fost dintr-odată ceva nou. Ceva ce n-am mai trăit niciodată – nici mai devreme, în portbagaj, nici la azil.

— De ce te-aș ajuta să mă ucizi?

Vocea de-abia mi se auzea. Era doar o șoaptă. Era din nou aproape de mine. Atât de aproape. În spatele meu, lângă urechea mea.

— Ai de ales, Mara. Viața ta contra viețile fraților tăi.

A întins brațul și mi-a pus lama pe obraz. Amintindu-mi de ce e în stare să facă.

Și mi-a mai amintit de ceva.

Ceasul lui, un Rolex, același pe care Noah îl zărise în viziunea lui, era la numai câțiva centimetri distanță de fața mea.

— Frumos ceas, am șoptit.

Vorbește-n continuare. Vorbește-n continuare.

— Mulțumesc.

— De unde-l ai?

— De la Abe Lincoln, a zis el, rânjind.

— De ce l-ai răpit pe Joseph?

Jude n-a zis nimic.

— *Are doar doișpe ani.*

Vocea mi-a sunat ca un bocet. Privirea lui Jude era încremenită.

— Frate pentru soră.

Simțeam cum ura mi se intensifică, sub forma unei mase amorfe care-mi devorează frica.

— Vorbeai cu el despre fotbal la mine acasă.

Atunci Jude a izbucnit în râs și mi-am dat seama că e de-a dreptul dement.

— Aveam tot *planul* făcut, a zis el, exasperat. Voiam să-l aduc pe Daniel la o mică petrecere – nu-ți face griji, nu eu trebuia să-l rănesc. Ci tu.

Aș fi scuturat din cap, dacă lama n-ar fi fost atât de aproape.

— Nu i-aș face rău niciodată.

— Niciodată să nu spui niciodată, a zis el, serios.

Avea vocea calmă.

— Te pot obliga să faci orice vreau eu.

Apoi a oftat.

— Dar *cineva* trebuie să moară și să devină erou, a spus el și și-a dat ochii peste cap. Acum e-acum.

— Nu sunt…

Jude a chicotit.

— Credeai că mă refer *la tine*? a zis el, strâmbând din nas și venind mai aproape.

Îi simțeam răsuflarea gâdilându-mă în ureche.

— Tu nu ești vreo eroină, Mara Dyer. Ai face orice să-ți atingi scopul. Ceea ce înseamnă că ești exact ca mine.

Apoi a venit în fața mea, ca să-l văd bine. În toată splendoarea lui. Avea umerii lați și stătea în fața mea, imens și de nemișcat. I-am cercetat trupul din cap până-n picioare.

— Ce pierdere.

Și-a trecut dosul palmei peste brațul meu dezgolit și am simțit cum mă scârbesc.

Fă-l să vorbească. Încercam să găsesc ceva, orice.

— De ce l-ai dus pe Joseph la Everglades?

— Ți-am mai spus. Dacă vrei să scapi de un cadavru în Florida, nu e niciun loc mai bun ca ăla.

Dar magazia – era proprietatea clientului tatălui meu. A lui Leon Lassiter.

— De ce *acolo*?

— A fost o sugestie.
M-am cutremurat.
— Din partea cui?
— A unui prieten comun, a spus și mi-a studiat încheieturile.
Le-a întors de pe o parte pe alta. S-a uitat fix la cuțit.
Familia mea putea să creadă că m-am sinucis. După toate câte s-au întâmplat, era posibil. L-am întrebat repede:
— De ce-aș fi venit eu aici?
Spune-mi unde suntem.
— N-ai fi vrut să te găsească acasă, nu-i așa? N-ai fi vrut să-ți găsească Joseph cadavrul, nu? Nu, ai fi preferat să te sinucizi în altă parte. Undeva unde să fii găsită destul de repede, dar nu de cineva cunoscut. Ai luat mașina lui Daniel în seara asta, apropo.
Părea atât de mândru de el însuși. Îmi venea să-i tai limba.
Jude s-a mișcat prin spatele meu. Mi-a târât scaunul până în partea din spate a încăperii, moment în care mi-am dat seama că mai exista, de fapt, o ușă; era vopsită în aceeași culoare ca pereții și nu avea clanță, așa că nu am observat-o până când n-a deschis-o el, târându-mă și pe mine.
— Știi, am crezut întotdeauna că dacă te voi prinde vreodată așa, nu mi-aș dori altceva decât să te omor pentru ce-ai făcut. Dar acum mă-ntreb dacă nu cumva ți-aș putea face ceva și mai rău.
Și-a trecut privirile peste pielea mea.
Nu puteam suporta să se holbeze așa la mine. Am închis ochii strâns. A zgâlțâit scaunul și mi-au clănțănit toți dinții.
— Hei.
Zgâlțâi tură.
— Uită-te la mine.
Era chiar în fața mea și mi-a ridicat bărbia cu mâna.
— Uită-te la mine.
Nu puteam face nimic. Eram singură. Am deschis ochii. Dar când am privit fix în ochii lui Jude – nefiresc de întunecați, având în vedere luminile strălucitoare din hangar – cuvintele m-au usturat, niște cuvinte care nu erau ale mele.
„Nu ești singură”.
Cuvintele lui Noah, pe care mi le spusese cu câteva ore înainte. Noah îl găsise pe Joseph când fusese răpit – de Jude, acum știam – când fratele meu fusese drogat și se afla în pericol. Simțise un ecou al celor simțite de Joseph și a știut

unde-l dusese Jude, pentru că Noah văzuse totul prin ochii lui Jude.

Noah m-a auzit când eram rănită și prinsă în azilul prăbușit. Mă prinsesem de una singură în capcană, așa că el a văzut ce vedeam eu, prin propriii *mei* ochi.

Dacă îmi făceam vreun rău acum, poate că ar fi văzut din nou prin ochii mei.

Nu era în Miami, deci nu mă putea salva. Dar trebuia să mă asigur că află adevărul.

Mi-am mușcat limba atât de tare că am gemut de durere. Mi-am dorit să mă vadă.

— Faci tu chestia asta, mi-a șoptit Jude în ureche, sau o fac eu?

Gura mi s-a umplut de sânge și am simțit cum pieptul mi se despică de suspine mute. Apa se întindea în fața noastră, neagră și nesfârșită. Ne aflam la capătul pontonului. Am răsucit capul în încercarea de a descoperi ceva care să-mi dea vreun indiciu despre locul în care ne aflam – un semn, orice – dar vederea mi s-a încețoșat. Din cauza durerii? Din cauza lacrimilor?

Da, din cauza lacrimilor. Când ochii mi s-au limpezit un pic, am văzut că pontonul dădea în dreapta noastră către o potecă îngustă, care ducea către un șir de bărci îndepărtate, care nu se vedeau foarte clar.

Dar nu era niciun om. Nici măcar unul.

Jude mi-a înșfăcat capul într-o mână, de parcă ar fi fost o minge de baschet. M-a privit fix în ochi.

— Nu ești suficient de motivată.

N-aveam habar dacă Noah putea vedea toate astea. Mi-am amintit că nu numai durerea îl făcea să vadă; mai era ceva. Dar nu ne dăduserăm niciodată seama ce anume.

Am scuipat sânge pe jos, iar Jude m-a pocnit. Nu suficient de tare cât să-mi lase vânătaie, dar suficient cât să mă doară.

— Să nu cumva. Să nu cumva să strici totul. O să-ți omori familia, Mara.

S-a aplecat în jos.

— Uită-te la mine și spune-mi că mint.

Te rog să mă vezi, am implorat în tăcere. *Ajută-mă ajută-mă ajută-mă ajută-mă ajută-mă ajută-mă ajută-mă ajută-mă.*

— Bine, am zis cu voce tare. Bine, o s-o fac. O să fac tot ce vrei tu.
— Așa, pur și simplu?
— Da.
— Dacă încerci să fugi, nu uita că am cheia casei tale.
— Nu fug, am șoptit.
— Și pot oricând să tai frânele mașinii lui Daniel. Sau a părinților tăi.
Nu mai puteam respira. Un suspin mi-a scăpat de pe buze. Mi-era îngrozitor de teamă pentru ei. Dincolo de rațiune.
— Tu hotărăști dacă ei pățesc ceva, pricepi?
— Da, am spus eu.
M-a strâns și mai tare de cap.
— Da, am gemut.
Puteam face orice pentru ei, numai să nu pățească nimic. Chiar și asta.
— O s-o fac.
Jude mi-a tăiat banda adezivă de la picioare și de la mâini. M-a prins de talia jeanșilor, așa cum o făcea odinioară.
— Dă-mi mâna.
Gândurile îmi urlau în cap. De-abia puteam să mă țin pe picioare. Lama îmi atingea mâna, de-a lungul unei vene. Apoi mi-a mușcat din piele. Am țipat.
— Gura!
Sângele a izvorât și a început să curgă. Mirosul lui metalic mi-a întors stomacul pe dos. Jude a tăiat o linie însângerată de-a lungul încheieturii mele, nu foarte adâncă. Apoi mi-a dat cutterul.
— Taie mai adânc, exact unde-am tăiat eu. Apoi și la mâna cealaltă. Nu uita ce-o să-i fac lui Joseph.
Dar linia era orizontală. Nu verticală. Nu era fatală.
Inima mea a prins speranță preț de o secundă. Până când m-am uitat din nou la Jude și mi-am dat seama…
Știa.

53.

Jude nu voia să mă omoare. Voia cu totul altceva.
Nu-mi dădeam seama ce anume. În timp ce sângele îmi părăsea eliberat trupul, mirosul metalic s-a amestecat cu sarea din apa de sub noi, din jurul nostru, din fața noastră. Jude stătea în fața mea, ținându-mă de brațe în timp ce eu mă tăiam. Nu-mi

puteam lua ochii de la rănile adânci de pe încheieturi. Tremuram, mă simțeam slăbită și am gemut înfundat.

— Hei!?

Am ridicat brusc capul, în același timp cu Jude. Vederea îmi era tulbure – de la amețeală acum, nu din cauza lacrimilor – dar am distins o siluetă mai luminoasă care se apropia de noi. Am încercat să țip, dar n-a ieșit niciun sunet. Eram slăbită, speriată, nu vedeam în jurul meu și nici nu puteam striga după ajutor. Jude mi-a dat drumul unui braț și mi-a prins fata cu mâna lui mare.

— Nici să nu te gândești.

Mi-a luat lama din mână, a ascuns-o și s-a pus între mine și glasul care ne întrerupsese.

— Ce se-ntâmplă aici?

Vocea bărbatului se auzea din ce în ce mai tare. Era mai aproape. Am auzit țăcănitul pașilor pe traversa de lemn, în dreapta mea.

— Totul e-n regulă, a zis Jude calm.

Țac țac.

— Aveți nevoie de ceva…

Pauză. Geamăt.

— O, Doamne, a spus străinul.

— Totul e sub control, a spus Jude, cu un ton fermecător.

Era transformat – îmi dădeam seama. Dacă n-aș fi știut cât de putred e pe dinăuntru, mi-aș fi adus aminte de ce fusesem atrasă de el de la bun început.

Glasul bărbatului se modificase – căpătase autoritate.

— Ați chemat o ambulanță?

Am încercat să vorbesc, să spun ceva, dar nu aveam voce.

— E pe drum, a zis Jude.

Vederea mi s-a limpezit puțin, deși plângeam în continuare. Omul a dus mâna la șold să apuce ceva de-acolo.

— Pot să-i fac să ajungă în câteva minute. Sunt polițist, a spus el.

Atunci ceva s-a schimbat în expresia lui Jude. A scos cuțitul și mintea mea a început să urle de groază. Polițistul tocmai își deschisese stația când Jude a ridicat lama. Bărbatul a făcut ochii mari.

— Ce vrei să…

Jude era pe punctul de a-l lovi. Și-a răsucit cuțitul în mână exact în clipa în care polițistul a plonjat după el.

Și apoi Jude s-a înjunghiat într-o parte.

Nu puteam să înțeleg ce vedeam. Nici polițistul nu pricepea. I-a smuls cutterul din mână lui Jude.

— Ce mama dracului – care-i problema ta?

Jude a căzut în genunchi, chircindu-se. Polițistul și-a deschis stația.

— Centrala, trimite întăriri la…

Dar bărbatul și-a scăpat stația înainte să-și termine fraza. Confuzia i-a fost ștearsă de o expresie de durere profundă. Apoi a lăsat din mână cuțitul lui Jude.

La numai câțiva pași distanță.

M-am prăbușit la pământ și m-am târât către cuțit pentru că eram prea slăbită și prea înfricoșată ca să stau în picioare. Durerea îmi ardea nervii. Vedeam negru și roșu în fața ochilor. Dar am continuat să mă târăsc.

— Nu te mai… obosi, a șuierat Jude.

A îngenuncheat acolo, pur și simplu, pe jumătate îndoit, holbându-se în jos, cu capul greu și brațele moi.

Mă îndreptam către el, chiar dacă totul îmi provoca scârbă. Voiam să mă opresc. Dar nu mă opream. Cineva gemea – dar nu eram nici eu, nici Jude. Era bărbatul ăla, polițistul. Nu-l vedeam și nici nu auzeam ce spune. Nici nu vedeam ce se întâmplă. Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru și acela era cuțitul. M-am întins după el, dar nu-mi puteam controla mușchii; tremuram și nu aveam putere, iar când degetele mele au lovit mânerul de plastic, cuțitul a căzut printre stinghiile pontonului.

Se terminase.

Nu mai puteam. Picioarele și umerii mi s-au prăbușit și n-am mai fost în stare să mă ridic sau să mă mișc. Aveam ochii încă deschiși și eram conștientă, dar mă durea atât de tare încât mi-aș fi dorit să nu mai fiu.

Am simțit vibrația unui corp care se prăbușește pe ponton. Era polițistul; l-am văzut cu coada ochiului. Avea ochii căscați. Sticloși. De-abia respira. Am auzit un glas metalic de undeva, din stânga mea. Stația lui? Celălalt sunet pe care-l mai auzeam era de sub mine. Simțeam lemnul dur pe obraz. M-am uitat în jos. Apa izbea pilonii podului pe măsură ce fluxul înainta. Făcea

un zgomot mai puternic decât m-aș fi așteptat. Luna își trimitea razele peste oglinda de apă. Atât de liniștit.

Dar apoi am observat acolo jos niște forme. Formele, chestiile alea, se izbeau și ele, ude, de piloni. Nu erau numai valurile.

Într-un moment de luciditate, chiar înainte de a leșina, mi-am dat seama că în apă mai era ceva.

Era plină de sute de pești morți sau muribunzi.

54.

Pentru mine, timpul nu mai exista. Poate că trecuseră câteva secunde, poate că trecuseră câțiva ani până să mai aud alt sunet.

Bip.

Am încercat să deschid ochii, dar lumea nu mai avea strop de culoare. Cineva o ștersese pe toată.

Un șuierat.

„*E mai interesant când opui rezistență*".

Vocea lui Jude în urechea mea. Am încercat să mă zbat, dar eram prinsă în ceva. Eram în continuare legată și neputincioasă.

— Se trezește.

Un glas nou, bizar, tulbure și nefamiliar. Am încercat să zic ceva, dar mi-a venit să vomit. Am auzit niște pași apropiindu-se rapid.

— Șșș, taci. Liniștește-te!

Am simțit o mână pe umăr, grea și oarecum liniștitoare. Am deschis ochii și lumina m-a inundat. I-am închis la loc preț de un minut sau poate cinci. Apoi am încercat din nou.

O femeie s-a aplecat peste mine, cu silueta neclară, fără să mă privească în ochi. Atunci i-am văzut mai bine dedesubtul maxilarului, gâtul și sânii mari.

— Cine ești? am întrebat cu glas răgușit, care nu părea deloc al meu.

Cred c-am văzut-o zâmbind.

— Mă cheamă Joan, scumpete.

— Stați așa – cumva – Mara, o, Doamne, Mara, te-ai trezit, iubito?

Vocea mamei m-a învăluit, scăldându-mă în căldură. Mi s-a pus o gheară în piept, sfâșiindu-mă, și mi-era greu să respir – apoi mi-am dat seama că era un suspin. Plângeam.

— Ah, iubito.

I-am simțit mâinile pe mine, delicate, dar hotărâte. Am încercat să mă concentrez. Parcă aș fi privit lumea printr-o sticlă fumurie, dar într-un târziu am văzut unde eram.

Tavan industrial. Lumini puternice deasupra capului. Aparate. La spital.

În secunda în care m-am gândit la asta, mai multe senzații și-au făcut loc; tubul din nas. Presiunea din mâini și brațe, unde aveam și mai multe tuburi băgate pe sub piele. Voiam să le smulg pe toate și să urlu, dar totul era atât de *strâns*; pieptul, brațele, totul. Nu mă puteam mișca.

— De ce nu mă pot mișca? am întrebat.

Mi-am privit trupul acoperit de sus până jos într-o pătură aspră. Mama mi-a apărut în fața ochilor.

— Pentru propria ta protecție, draga mea.

— De ce anume?

Mama și-a ridicat privirea în tavan, căutându-și cuvintele.

— Nu-ți aduci aminte, a zis ea, mai mult pentru sine.

Îmi amintesc că Jude m-a răpit din camera mea și m-a dus la un ponton ca să-mi taie venele. Îmi amintesc că m-a amenințat că-mi ucide toată familia dacă nu-l ascult.

Apoi mama a scos ceva din buzunar. Era o bucată de hârtie, împăturită de multe ori; a deschis-o în fața mea.

— Ai lăsat asta la tine-n cameră înainte să iei mașina lui Daniel, a zis ea, apoi mi-a arătat hârtia. Era la tine-n jurnal.

Jurnalul de care nu-mi aminteam. O pagină de cuvinte pe care nu-mi aminteam să le fi scris:

Ajută-mă ajută-mă ajută-mă ajută-mă

Mama era distrusă. Era palidă, trasă la față și părea că a plâns o sută de ani fără oprire.

— Ți-ai tăiat venele, Mara, a spus ea și s-a sufocat de un hohot de plâns. Ți-ai tăiat venele.

— Nu, am dat din cap cu putere. Nu înțelegi.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor și să mă mișc, dar n-am reușit. Eram încă prizonieră, iar panica mă otrăvea.

— Vreau să mă ridic, am spus cu disperare în glas.

Mama a dat din cap și femeia pe care nu o cunoșteam – Joan, o asistentă, se pare – a venit și a apăsat pe un buton, ridicând patul. Voiam să-mi aranjez perna de sub cap, dar atunci mi-am dat seama de ce nu pot face asta.

Pieptul, brațele și picioarele îmi erau imobilizate. Legate.

— Ce *înseamnă* asta?

Cuvintele îmi erau jumătate vaiet, jumătate înjurătură.

Mama a venit lângă pat și a dat cearșafurile la o parte. I-a aruncat o privire asistentei, care a dat din cap, apoi mi-a desfăcut legăturile de cârpă de la încheieturi.

Aveam mâinile înfășurate în tifon alb. Și am observat că erau *rănite.* Am inspirat adânc, încercând să nu disper la vederea bandajelor, dar era greu. Foarte greu.

— E totul în regulă acolo?

Am privit către ușa acum deschisă. Un polițist – sau poate gardian? – stătea acolo, cu mâna-n șold.

— În regulă, domnule ofițer, a spus Joan, exasperată. Totul e sub control.

M-am uitat haotic ba la asistentă, ba la mama, dar ea de-abia se putea uita la mine.

Cred că arătam așa cum mă simțeam – de parcă eram gata să țip – pentru că asistenta a început să-mi desfacă legăturile de la picioare și de la piept. Erau complicate.

— Ai pierdut ceva sânge azi-noapte, iubito, și erai aproape inconștientă. Dar după transfuzie te-ai trezit și cu toate medicamentele pe care le-am băgat în tine ai cam luat-o razna. Dar acum ești în regulă.

— De ce e un polițist la intrare?

Joan a făcut o pauză, a șovăit, doar pentru o clipă, apoi și-a făcut de lucru cu verificatul monitoarelor de lângă patul meu.

— A mai fost adus cineva împreună cu tine din port, a zis mama.

Lumea s-a oprit. Un bărbat? Mama știa cum arată Jude. De ce n-a spus că e Jude?

— Un tip între două vârste. Cu părul cărunt, constituție masivă.

M-a cercetat din priviri.

— Îl cunoșteai, Mara?

Mi-am adus aminte.

Bărbatul și-a scăpat stația înainte să-și termine fraza. Confuzia i-a fost ștearsă de o expresie de durere profundă.

Am clătinat din cap, descoperind că am gâtul țeapăn și gura mă doare. Cum a murit?

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Nu știm, a zis mama încet. Nu mai… era deja… mort când a ajuns poliția acolo. Vor să-ți pună câteva întrebări, când ești gata.

Dar Jude? Nimic despre *Jude*?

Mama a închis ochii.

— Jude e mort, Mara.

Cred că am gândit cu voce tare. Pentru o clipă, inima mea era să explodeze de bucurie.

— A murit la azil.

Nu m-a înțeles.

— Nu. *Nu.*

— Clădirea s-a prăbușit.

Mi-am amintit că a zis aceleași cuvinte în cealaltă cameră de spital, în alt stat. Am simțit cum îmi vine să urlu.

— Jude n-a scăpat. Nici Rachel și nici Claire.

— Nu, *ascultă-mă* puțin…

Vorbeam haotic și cuvintele îmi ardeau gâtlejul.

— Doamna doctor Kells o să ajungă în curând, a spus mama. O să aibă grijă de tine.

— Poftim?

— La Horizons, iubito.

Mama s-a așezat ușor pe marginea patului și privirea ei fixă mi-a rupt inima.

— Mara, draga mea, te iubim prea mult ca să te lăsăm să-ți faci rău de una singură. Familia asta are nevoie de tine.

Am clătinat violent din cap.

— Nu înțelegi.

— Liniștește-te, draga mea, a zis Joan.

S-a uitat la mama.

— N-am făcut eu asta, am zis rugător, ridicând încheieturile.

Joan a venit repede lângă patul meu. M-a prins ușor de brațe, dar eu am tresărit. M-a strâns atunci mai tare.

— *Nu mă atinge*!

Mama s-a dat înapoi și și-a acoperit gura cu mâna.

— *Nu mă asculți*!

Urechile au început să-mi țiuie. M-am înclinat înainte.

— Te ascultăm. Te ascultăm, iubito.

Camera a început să se clatine.

— Lăsați-mă să vă explic, am spus, dar mi se împleticea limba.

Am încercat să mă uit la mama, dar nu mă puteam concentra, nu-i găseam privirea.

— Inspiră adânc, fii fată ascultătoare.

Cineva îmi masa umerii. Mama ieșise din cameră. Joan mă ținea de cap.

— Respiră, respiră.

Nu voiau să mă asculte. O singură persoană mă asculta.

— Noah, am șoptit odată cu tunetul.

Și atunci o umbră s-a întrupat întunecată în ușa camerei de spital. Am ridicat privirea înainte ca năluca întunecată să dispară, rugându-mă în tăcere să fie el.

Nu era. Era Abel Lukumi și se uita fix la mine.

55.

Când m-am trezit din nou am descoperit că tuburile îmi fuseseră scoase. Eram încă în spital – într-o altă încăpere, totuși. Și nu mai eram legată.

Trecuse o zi, am aflat ulterior. Tot soiul de medici și asistente și psihologi se perindaseră prin cameră, într-un șuvoi confuz de teste și întrebări. Le-am făcut față, răspunzându-le cum am putut mai bine, fără să mă uit fix la ei și să urlu numele lui Jude. Fără să pomenesc adevărul. Fără să-l pomenesc pe Lukumi.

Cum m-a găsit?

De ce?

Nu-mi permiteam să mă gândesc prea mult la asta pentru că o întrebare ducea la alta, și toate mă sufocau și n-aveam voie să mă panichez pentru că n-aș mai fi avut voie să-l văd pe Noah. Medicamentele și tuburile mă făcuseră să mă pierd cu firea, dar acum, fără ele, puteam să ascund sub o mască inexpresivă, fierberea de pe interior. Buna purtare avea să-mi câștige timp, trebuia să țin asta minte. Cu ajutorul tatălui meu, am putut vorbi cu un detectiv despre polițistul care fusese găsit mort pe ponton, în apropierea mea. Făcuse infarct, se dovedise. Nu era vina mea.

Chiar dacă ar fi fost, nu eram convinsă că mi-ar fi păsat. Nu acum. Singurul lucru pe care-l voiam era Noah. Să-i simt mâinile pe față, trupul lipit de trupul meu, să-i aud vocea la ureche, să-l ascult cum îmi spune că mă crede.

Dar a mai trecut o zi, iar el tot n-a apărut. Nici Joseph n-a venit. N-a avut voie, mi-a zis Daniel când a venit, în cele din

urmă, să mă vadă. S-a așezat, aplecat peste o doză cu suc, jucându-se la nesfârșit cu capacul.

— Și Noah? am întrebat încet.

Daniel a clătinat din cap.

— Trebuie să vorbesc cu el.

Am încercat să nu par disperată.

— Mai ai răbdare, a zis Daniel, cu un glas stins. Nu are voie decât familia. Noah a venit aici direct de la aeroport când a aflat că ai fost internată și n-a plecat decât acum câteva ore.

Deci a fost aici și a plecat. M-am dezumflat.

— Ne-ai speriat îngrozitor, Mara.

Am închis ochii, încercând să nu par prea furioasă. Era vina lui Jude, iar ei trebuiau să plătească.

— Știu, am spus, pe un ton sec. Îmi pare rău.

Scuzele sunau fals, așa că am simțit nevoia să scuip.

— Mă tot gândesc... Dacă poliția te-ar fi găsit o oră mai târziu?

Daniel s-a masat pe frunte.

— Mă tot gândesc la asta.

Vocea îi tremura. În cele din urmă a rupt capacul dozei de suc. L-a aruncat înăuntru, cu un clinchet. Cuvintele lui m-au pus pe gânduri.

— Cine i-a chemat? am întrebat. Cine a chemat poliția?

— A fost un apel anonim.

Oamenii te privesc într-un fel anume când cred că ești nebun. Am înțeles asta pe feribotul care ducea la Clinica Psihiatrică Horizons de pe Insula Fără Nume, a doua zi de dimineață.

Vântul îmi biciuia pielea și-mi răvășea părul peste față. L-am dat pe spate cu ambele mâini, arătându-mi bandajele gemene de la încheieturi. Atunci căpitanul, care pălăvrăgise cu tata despre metodele ecologice folosite în Florida, și-a dat seama că ne duce la mult lăudatul spital de nebuni, nicidecum la stațiunea care se afla pe aceeași insulă. Chipul i-a căpătat ușor o anume rezervă, amestecată cu teamă și milă. Era o privire cu care trebuia să mă obișnuiesc; doctorii mi-au spus că aveau să-mi rămână cicatrice pe mâini.

— Nu mai avem mult, a zis căpitanul.

A arătat către un petic greu de distins de pământ în largul oceanului, iar eu m-am simțit obscen de mică.

— Insula Fără Nume e chiar acolo, la est. O vezi?

M-am uitat. Părea… pustie. Mi-am adus aminte de vorbele Stellei.

Lakewood e o experiență… intensă. E în mijlocul pustietății, ca și Horizons – practic așa sunt toate clinicile psihiatrice.

— Îți place astronomia? m-a întrebat căpitanul.

Nu mă gândisem niciodată la asta.

— Uită-te noaptea la stele. Insula nu e electrificată, deși compania de electricitate încearcă din greu să schimbe acest lucru. Cei mai mulți locuitori de pe Insula Fără Nume nu vor asta, totuși.

Nu-mi puteam imagina cum e să nu-ți dorești electricitate. Nu-mi puteam imagina cum e *să trăiești fără ea.* Am zis asta. Bărbatul a ridicat din umeri. Probabil că păream panicată, pentru că mama a venit lângă mine și m-a mângâiat pe spate.

— Horizons beneficiază de energie solară și generatoare. E suficient curent electric, nu-ți face griji.

Ne-am apropiat de insulă. Un mic ponton a apărut sub privirile noastre, cu numai câteva bărci legate de țărm și cu un semn:

ULTIMUL FERIBOT PLEACĂ LA 6 P.M., NICIO PLECARE PE VREME REA

Căpitanul a privit în sus la cerul cenușiu și a mijit ochii.

— Cred că azi se cam schimbă lucrurile, a spus el. Norii ăștia nu sunt deloc prietenoși.

— La asta e bună cabina, i-a zis mama, arătând cu capul către partea acoperită a bărcii.

Nu-i convenea să-i spună altcineva că trebuie să mă lase acolo când nu era deloc pregătită. S-a uitat la mine și mi-am dat seama cât de mult o durea faptul că trebuia să mă lase acolo. Căpitanul a clătinat din cap.

— Nu e vorba de ploaie, ci de valuri. Devin agitate pe timp de furtună. Mai bine vă grăbiți, altfel rămâneți aici peste noapte.

— Mulțumesc, i-a zis tata căpitanului. Ne întoarcem repede.

Am debarcat. Părinții mei trăgeau de bagajul pe care nici măcar nu apucasem să mi-l fac singură.

Nu apucasem nici să-l văd pe Noah înainte să plec. Aveau să mai treacă douăsprezece săptămâni înainte să-l revăd. La gândul ăsta mi s-a întors stomacul pe dos. L-am alungat.

Exact atunci am observat o mașinuță de golf apropiindu-se de ponton. Consilierul de internări la Horizons, Sam Robins, mi-a făcut semn cu capul, plin de condescendență.

— Ei bine, Mara, speram să ne revedem în alte circumstanțe.
În nicio circumstanță.
— Haideți, le-a spus el părinților mei. Urcați.
Ne-am urcat. Mașinuța de golf a înaintat bâzâind de-a lungul unei poteci pavate, mărginită de trestie înaltă și de iarbă. Ne-am oprit în fața unui grup de clădiri văruite în alb, cu acoperiș de țiglă portocalie. Totul era minunat, cu spații verzi amenajate în curtea interioară, ca în revistele *Cottage Living* ale mamei. Tufe de hibiscus violet și crini albi creșteau pe lângă un iaz mic, plin cu pești aurii care înotau leneși la suprafață. Era și un gard viu frumos tăiat, cu un fel de flori sălbatice roz și cu margarete galbene împrăștiate peste tot. Totul era nepotrivit de vesel și mă călca pe nervi chestia asta.
Am mers toți patru către una dintre clădirile imaculate – clădirea principală, cred, căci se afla în față. Pereții erau tencuiți în alb și pe jos era gresie de aceeași culoare. Prin colțuri mai găseai câte-un piedestal cu o statuie sau vreo figurină, iar în pragul ușilor erau ghivece de ceramică în care erau plantați arbuști ornamentali. Dar, în afară de asta, spațiul și decorul semănau cu cele de la clinica ambulatorie Horizons aproape perfect.
— Hermencia îți va verifica valizele și hainele, Mara. Și, ce noroc pe tine, e weekendul cu excursia, așa că toți prietenii tăi sunt aici.
Excursia. Nu scăpasem de ea. Măcar Jamie era aici să mă ajute să plonjez în sentința mea obligatorie, înainte să plece la el acasă. Tot era ceva.
Părinții mei au plecat să semneze actele, iar eu am fost invitată într-o încăpere de o femeie cu o mutră neutră și cu un ciuf de păr scurt și des. Tipa a dat scurt din cap.
— Trebuie să verific dacă nu ai la tine ceva periculos.
— Bine.
— Porți vreo bijuterie?
Am scuturat din cap.
— Vreau să te dezbraci.
Am clipit de parcă eram bătută-n cap.
— E-n regulă? m-a întrebat ea.
Stăteam acolo, pur și simplu.
— Trebuie să te dezbraci, a repetat.
Bărbia îmi tremura.

— Bine.
Se holba la mine, așteptând. Am desfăcut fermoarul hanoracului și mi l-am dat jos. I l-am întins. L-a luat și l-a așezat pe masă. Mi-am pironit privirea în podea și mi-am scos bluza peste cap. A aterizat încet pe gresie.
Rămăsesem acolo, răsuflând greoi, îmbrăcată doar în sutien și jeanși. Aveam spinarea încovoiată și cu brațele îmi protejam inconștient sânii.
— Și pantalonii, a zis tipa.
Am dat din cap, dar nu m-am mișcat vreme de un minut. Două.
— Ai nevoie de ajutor? m-a întrebat ea.
— Poftim?
— Vrei să te ajut?
Am clătinat din cap. Mi-am acoperit ochii cu palmele și am inspirat adânc. Erau niște haine. Doar niște haine.
Mi-am desfăcut jeanșii și mi-au căzut în jurul gleznelor. Am rămas nemișcată, dezbrăcată, și mi s-a părut că încăperea se rotește în jurul meu. Ea mi-a inspectat hainele cu mâinile și trupul cu privirea și m-a întrebat dacă aveam vreun piercing pe care nu-l putea vedea. N-aveam, în cele din urmă, mi-a dat hainele înapoi. Mi le-am strâns lângă corp și aproape că m-am împiedicat încercând să mă îmbrac cât mai repede.
Când am terminat, părinții mei semnaseră deja documentele necesare și a mai trebuit să semnez și eu și *mai multe* alte acte, luând la cunoștință regulile după care aveam să-mi duc noua viață. Trei luni fără niciun contact din afară. Apelurile telefonice către familie erau permise, dar nu în primele treizeci de zile. Am semnat, dar am simțit că-mi las sângele pe foaia aia.
Apoi a venit momentul să-mi iau rămas-bun. Mama m-a strâns tare de tot în brațe.
— E doar pentru o vreme, a zis ea, încercând să mă liniștească.
Sau mai degrabă pe ea însăși.
— Știu, am șoptit, în vreme ce ea mă strângea și mai tare la piept.
Voiam să pun mâna pe ea și s-o împing cât mai departe. Ea mi-a netezit părul pe spate.
— Te iubesc.

Gâtul mă ustura de lacrimile pe care voiam să le vărs, dar preferam să mă abțin. Știam că mă iubește. Doar că nu mă credea. Înțelegeam de ce, dar mă durea oricum ca naiba, chiar și-așa.

56.

După ce părinții mei au plecat, am făcut turul complexului; erau patru clădiri care se uneau la mijloc, într-o grădină Zen. Am trecut prin încăperi fără să fiu foarte atentă; aspectul nu conta, nu-mi păsa deloc. Eu eram aici. Noah și familia mea erau dincolo. *Jude* era tot dincolo. Putea face tot ce voia.

Mă rugam s-o fi făcut deja.

Pentru că familia mea se afla la mila lui. N-aveam nici cea mai vagă idee ce se întâmplase cu John; cum putuse Jude să mă răpească fără ca el să-și dea seama. Dar trebuia să cred cumva că Noah se va asigura că familia mea era în siguranță. Alternativă…

Nici nu puteam să mă gândesc la așa ceva.

Eram programată la terapie imediat și a trebuit să răspund automat tuturor întrebărilor puse de noul consilier. Între ședințele de terapie cognitivă comportamentală și o întâlnire cu nutriționistul de la Horizons, am răsfoit câteva cărți din mica bibliotecă din camera comună. În acest timp, ceilalți „elevi” de la Horizons – cei permanenți, cu sentințe de trei luni sau chiar mai lungi, ca mine – și cei temporari, ca Jamie, Stella și, din nefericire, Phoebe – își vedeau de activitățile lor de team-building sau mai știu eu ce. Eu am fost scutită de majoritatea, grație „tentativei mele de suicid”. Bătaia de cap și copcile nu fac casă bună împreună. Ce noroc pe mine.

Barney, unul dintre consilierii de aici, mă supraveghea de la distanță. Era masiv, ca majoritatea tipilor care făceau parte din personal – ca să ne imobilizeze mai ușor, probabil? – dar părea prietenos și a încercat să intre în vorbă cu mine. Nu era condescendent, ca Robins, și nici exagerat de entuziast ca Brooke. Era de treabă; dar eu n-aveam chef de vorbă.

Răsfoiam distrată paginile unei cărți bizare, intitulată *Ce e normal*?, când au intrat colegii mei. Veniseră, se pare, pentru un soi de joc, pentru că erau împărțiți în trei grupuri care purtau tricouri diferit colorate: alb, negru și roșu. Megan era în roșu. Obrajii ei de obicei palizi erau roșii și șuvițe de păr blond i se ondulaseră în jurul feței, dând naștere unei aure răvășite. A

cerut să meargă la toaletă și a fost trimisă însoțită de o amică. Adam a intrat apoi, îmbrăcat tot în roșu. Avea brațele musculoase încrucișate peste pieptul umflat și aerul că tocmai pierduse rău de tot la joc, oricare ar fi fost acesta.

Apoi a intrat Jamie țopăind, îmbrăcat în negru. M-a văzut și a venit direct la mine.

— Asta e vina ta.

Am închis cartea.

— Bună, Jamie. Și eu mă bucur să te văd.

S-a uitat urât la mine.

— Eu nu mă bucur deloc să te văd, de fapt, având în vedere de ce ai ajuns aici.

— Mulțumesc că nu încerci să mă menajezi. M-am cam săturat să fiu tratată cu mănuși.

— Sarcasmul ăsta mă doare!

Am dat ochii peste cap. Jamie a ridicat din umeri și a zis:

— Fii atentă.

S-a înclinat în față.

— Refuz să-ți recunosc tentativa de sinucidere pentru că îmi dă peste cap toate ideile preconcepute pe care le aveam despre tine, bine? Mă bucur totuși să văd că ți-ai păstrat simțul umorului, cel puțin.

Am zâmbit larg – nu mă puteam abține.

— Așa stau lucrurile. Deci, am spus, fericită că nu trebuia să vorbesc despre motivul fals pentru care mă aflam aici, de data asta ce-am mai făcut?

— Interesantă combinația de cuvinte, a zis Jamie și s-a uitat către ușă, peste umăr.

I-am urmărit privirea și l-am văzut…

Pe Noah.

Aici.

Era acolo, la vreo trei metri distanță, cu tricoul gri ud și mulat pe silueta lui zveltă și musculoasă. Picături de ploaie îi cădeau de pe cutia chitarei pe gresia imaculată. Când Noah m-a privit în ochi, am rămas fără cuvinte. Dar apoi, el s-a întors.

— Unde să pun asta? l-a întrebat pe Barney, ridicând imperceptibil cutia.

— Pe-aici, a spus Barney. O să-ți arăt care e camera ta.

Apoi Noah a trecut chiar pe lângă mine. Ca și cum nici măcar n-aș fi fost acolo.

•

Am rămas nemișcată în salon. Scaunele se umpleau și buna și bătrâna Brooke s-a așezat vizavi de mine, cu brățările zăngănind la fiecare mișcare. Și-a ridicat capul și a zis:

— Începem în cinci minute, oameni buni. Dacă vreți un pahar cu apă sau să dați o fugă la toaletă, acum e momentul.

S-a aplecat spre mine, m-a salutat cu blândețe și m-a bătut ușor pe braț, privindu-mă cu compasiune, apoi a plecat să-și ia și ea niște apă.

Apoi, a intrat Noah. Și-a trecut degetele prin părul încă ud și s-a așezat departe de mine, cu picioarele întinse nonșalant, căutându-și poziția în scaunul incomod de plastic. N-a spus niciun cuvânt – nici mie, nici altcuiva. Părea… diferit.

L-am studiat, încercând să-mi dau seama de ce. Părea desăvârșit de imperfect în jeanșii rupți și tricoul vintage, cu părul ciufulit și cu chipul impenetrabil. Totul era la fel, în afară de…

Medalion. Dispăruse.

M-am frecat la ochi. Noah era în continuare acolo când i-am deschis. Jamie îl văzuse. La fel și Barney. În mod normal, ar fi trebuit să-mi fie de ajuns ca să mă conving că e real.

Dar când toată lumea îți spune că ești nebună și nimeni nu te crede nici când te juri că nu ești, o mică parte din tine se va întreba întotdeauna dacă nu cumva ceilalți au dreptate. Așa că, atunci când Stella s-a ridicat să-și ia ceva de băut, m-am ridicat și eu.

— Hei, am zis.

Și-a dat părul la o parte de pe chipul măsliniu și a apăsat pe butonul automatului de apă.

— Bună.

Care *e* cel mai potrivit mod de a întreba pe cineva dacă ai halucinații sau chiar îți vezi iubitul în propriul spital de nebuni?

— Îl vezi pe tipul ăla de acolo? am întrebat, dând din cap spre Noah, care acum își pusese brațele încrucișate sub cap.

Stella și-a răsucit o șuviță pe deget, uitându-se ba la el, ba la mine.

— Ăla sexy?

Acela, da.

— Mda, am zis.

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Ăla sexy, sexy *de tot*?

Într-adevăr. M-am uitat la el, dar el nu mă privea.

— Da.

S-a uitat și Stella.

— Înalt, cu păr castaniu *perfect*?

Cineva i-a spus ceva lui Noah, făcându-l să rânjească arogant.

— Incredibil zâmbet, a spus Stella când el s-a uitat în direcția noastră. Ăla cu ochi albaștri?

— Da, am zis, încă holbându-mă la băiatul ăla inexpresiv și superb care acum câteva zile îmi spunea că mă iubește, iar acum nici nu mă bagă în seamă.

— Da, îl văd, a zis Stella și a luat o gură de apă. Nu cred că m-ar deranja să-l mai văd pe-aici. Stai așa, a zis, ridicând capul către mine. Îl *cunoști*?

M-am gândit bine ce să răspund. Cunoști oare vreodată cu-adevărat pe cineva?

— Nu știu, am zis.

Ea s-a uitat fix la mine, apoi s-a așezat din nou. M-am așezat și eu, încă uluită. Jamie s-a trântit în scaunul de lângă mine și m-a lovit peste braț.

— Au, am zis, masându-mi mâna.

— Ah, bun, ești în viață. Mi-era teamă că trebuie să te resuscitez.

M-a săgetat cu o privire.

— Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că ești surprinsă de situația asta.

Era un efort monumental să-i răspund lui Jamie câtă vreme nu-mi puteam lua ochii de la Noah. Credeam că n-aveam să-l mai văd luni bune de-aici încolo. Că va trebui să aștept până să-i spun ce-a făcut Jude și că Lukumi a fost în camera mea de spital și să-i povestesc despre înregistrarea de pe camera lui Claire pe care mi-a lăsat-o Jude.

Dar acum Noah era aici. Nu mai trebuia să aștept deloc și-mi venea să plâng de ușurare.

— Surprinsă, am zis, într-un final. Da.

— Ca și cum n-ai fi știut că vine și el cu noi pe insula copiilor inadaptați.

— Poftim?

Mi-am smuls privirea de la Noah și m-am uitat la Jamie.

— N-am știut.

— Sigur, a spus Jamie. L-au pus în cameră cu mine, Mara. Te urăsc.

— Crezi că eu am făcut asta?

— Te rog.

Jamie mi-a azvârlit o privire cruntă.

— De parcă ar putea refuza o domniță la ananghie.

— Nu i-am zis eu să vină, am spus, dar nu fusesem în viața mea mai fericită să-l văd. Și înainte să te plângi de colegul *tău* de cameră, să știi că m-a anunțat domnul Robins că trebuie să dorm în aceeași cameră cu *Phoebe.*

Jamie m-a privit înfricoșat.

— Mda, am zis.

M-am plâns în privința asta imediat, desigur, dar mi s-a spus că trebuie să discut cu doctorița Kells. Iar ea nu era în ziua aceea la spital – venea doar de câteva ori pe săptămână, după cum am aflat, ca să verifice personalul de-acolo. Așadar, până la următoarea ei vizită n-aveam ce să fac.

Brooke a bătut din palme.

— Hai să vedem, s-a întors toată lumea? Super! Se pare că avem un nou membru în marea familie Horizons, oameni buni! Hai să-l primim cum se cuvine pe Noah Shaw.

— Bună, Noah, a zis toată lumea-n cor.

— Noah e aici pentru excursia din weekendul acesta, să vadă dacă i se potrivește. De ce nu ne spui câte ceva despre tine, Noah?

— M-am născut la Londra, a zis el, cu o lehamite totală. Părinții s-au mutat aici din Anglia acum doi ani.

Am rămas cu gura căscată.

— N-am o culoare preferată, dar pot spune că detest rău de tot galbenul.

Incredibil.

— Îmi place să cânt la chitară, iubesc câinii și urăsc Florida.

Și atunci, în cele din urmă, Noah s-a uitat în ochii mei. Mă așteptam să-mi arunce zâmbetul lui cunoscut, dar când m-a privit, ochii îi erau pustii. Inima mi s-a sfâșiat.

— Mă bucur de cunoștință, Noah. Te deranjează dacă ne spui de ce ești aici?

A zâmbit, dar fără niciun strop de căldură.

— Mi s-a spus că am o problemă cu controlul temperamentului.

Toată lumea și-a povestit sentimentele false preț de o oră, apoi ne-am dus să luăm prânzul. Noah m-a prins din urmă pe coridor. Și-a lăsat privirea în jos către mine. Părea distrus.

— Greu dă omul de tine, a zis el încet.

Am izbucnit în râs, dar Noah mi-a acoperit blând gura cu mâna. Am închis ochii când i-am simțit atingerea. Îl *simțeam.* Era aievea.

Tot ce-mi doream pe lumea asta era să-l iau în brațe și să mă ia în brațe. Dar când am ridicat mâinile să-l cuprind el mi-a zis:

— Nu face asta.

Am clipit nelămurită, apoi am crezut c-o să încep să plâng, iar Noah cred c-a văzut asta pentru că s-a grăbit să vorbească.

— Ei nu știu că suntem împreună. Dacă află, or să aibă grijă să ne despartă și n-o să pot suporta așa ceva.

Am dat din cap, iar el și-a luat mâna, privind peste umăr. Nu era nimeni pe hol, dar cine știe pentru cât timp?

— Cum ai intrat aici? l-am întrebat.

A zâmbit imperceptibil.

— E o poveste lungă, în care e vorba de cantități industriale de alcool și de Lolita.

M-am încruntat, nelămurită.

— Cartea?

— Balena.

În ciuda celor întâmplate, m-a făcut să zâmbesc.

— Oare vreau să știu?

— Probabil că nu, a zis el sec.

Mi-a evitat privirea. Ceva era în neregulă. Voiam să-l întreb ce e, dar eram atât de agitată încât l-am întrebat în schimb unde îi era medalionul. Noah a oftat.

— A trebuit să mi-l scot în timpul percheziției aproape la pielea goală pe care ți-o fac aici. Hermencia s-a bucurat de moment, cred. O să-i trimit factura.

Am zâmbit din nou, dar Noah n-a zâmbit. Nu știam ce anume și de ce s-a schimbat, dar trebuia să aflu. Chiar dacă nu mi-ar fi convenit răspunsul.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

El mi-a ridicat încheietura, în semn de răspuns.

— Ei cred că am încercat să mă sinucid, am zis.

Noah a închis ochii. Pentru prima oară mi s-a părut îndurerat.

— Și tu crezi asta? l-am întrebat.

Mușchii gâtului i s-au încordat.

— Nu, a spus. Am văzut – am văzut tot. L-am văzut pe Jude.

Când a deschis ochii, avea din nou privirea goală. O mască impenetrabilă și calmă. Mi-am adus aminte de o altă conversație pe care am avut-o în niște împrejurări foarte diferite:

— *Și dacă se-ntâmplă ceva și tu nu ești aici?* îl întrebasem, nefericită, vinovată și îngrozită după ce ne întorseserăm de la grădina zoologică.

— *O să fiu,* spusese Noah, cu un glas limpede și încrezător.

— *Și dacă nu ești*?

— *Atunci va fi vina mea.*

Despre asta era vorba? Am ridicat privirea la el și am clătinat din cap.

— Nu e vina ta.

— De fapt, a zis el, cu o amărăciune incredibilă, chiar este.

Dar înainte ca Noah să mai adauge ceva, un consilier ne-a întrerupt și ne-am despărțit.

57.

N-am mai rămas singuri tot restul zilei. Noah a trecut de la un lucru inutil la altul cu Adam, Stella, Megan și ceilalți pacienți temporari, în vreme ce eu a trebuit să îndur și mai multă terapie și să mă scald, în general, în singurătate. M-am întâlnit cu câțiva dintre cei internați, care nu păreau însă vizibil tulburați. În niciun caz atât de rău ca Phoebe, nici pe de parte.

Când ne-am adunat, în cele din urmă, la cină, m-am trântit pe un scaun vizavi de Noah. Câțiva băieți pe care nu-i cunoșteam stăteau și ei la masă, dar nu erau foarte aproape.

Eram disperată să vorbesc cu el. Aveam atâtea de spus. Era atât de aproape, dar nu puteam ajunge la el. Mă încerca aproape dureros nevoia de a-l atinge, o simțeam până-n vârfurile degetelor.

I-am rostit numele, dar Noah a clătinat o singură dată din cap. Mi-am mușcat buza. Aș fi putut țipa de nervi și asta îmi venea să fac. Simțeam cum mă dezmembrez și aveam nevoie de el să mă țină pe lumea asta.

Dar apoi a mâzgălit ceva pe un șervețel cu un creion – probabil îl furase din atelierul de artă pe care-l aveau acolo – și mi l-a întins. Am ridicat privirea și m-am uitat în jur, apoi în jos, la mesaj, cât am putut de discret.

Studioul de muzică. 1 a.m.

— Dar..., am șoptit.

Ai încredere în mine, a șoptit Noah.

Aveam.

În seara aceea mi-am terminat cina dorindu-mi să treacă mai repede ziua; stăteam vizavi de Stella, care era mai tăcută și mai ursuză decât de obicei. Ciugulea din mâncare și, din când în când, cerceta încăperea din priviri. Când am întrebat-o ce s-a întâmplat, a preferat să se retragă, lăsându-mă singură.

De-abia așteptam venirea nopții și mă uitam pe geamurile groase de câte ori aveam ocazia. Întunericul dădea târcoale asfințitului, așteptând să-l înghită de tot.

Clinchetul tacâmurilor pe farfuriile de ceramică începuse să se stingă, iar soarele era deja sub linia orizontului. Consilierul Wayne adusese medicamentele pentru toată lumea, în păhărele de hârtie, exact ca la Miami.

Stella și-a luat pastilele în fața mea, iar tricoul alb i s-a ridicat ușor când le-a înghițit. Am înălțat privirea și l-am văzut pe Jamie, care a dat și el peste cap conținutul paharului improvizat. Mărul lui Adam i s-a mișcat, apoi Wayne a trecut mai departe. Era rândul meu. Azi aveam două pastile în plus în pahar. Ovale și albastre.

— Știi procedura, Mara, a spus Wayne.

O știam. Dar nu voiam deloc să le iau. Dacă mă adormeau? Am ridicat ochii, încercând să-l găsesc pe Noah în marea de fete din sala de mese. Nu era acolo.

— Mara, a zis Wayne amabil, dar cu o nuanță de nerăbdare.

La naiba. Am luat păhărelul din mâna lui și am înghițit pastilele împreună cu o gură de apă.

— Deschide, a spus el.

Am deschis gura și am scos limba. Wayne a zâmbit și a trecut la persoana următoare. M-am ridicat ofticată și mi-am dus farfuria la tejghea, apoi m-am așezat la coada de fete care mergeau pe coridor până în camerele lor. Mi-am luat gentuța cu șamponul și săpunul, împachetate cu grijă de mama, de parcă m-ar fi trimis în tabără, și m-am dus să fac un duș. Aveam cabine separate, slavă Cerului, dar trebuia să folosim baia în grupuri sau în pereche. Perechea mea era, desigur, Phoebe. La momentul acela, viața mea era oricum mult prea nasoală ca să-mi mai pese.

Când am terminat, îmi simțeam membrele slăbite și ostenite și aproape că mi-a căzut prosopul înainte să mă îmbrac cu halatul. Am reușit cu greu să nu mă fac de râs, apoi am urmat-o pe Phoebe ieșind din baie, înapoi, pe hol. Ea a deschis ușa camerei noastre lipsite de orice element decorativ, vopsită în alb, cu două paturi identice în ea. Phoebe s-a așezat pe cel mai îndepărtat, lăsându-mi-l mie pe cel mai apropiat de ușă.

Perfect.

Phoebe tăcea mâlc. Nu-mi adresase niciun cuvânt toată ziua, de fapt, și trebuia să mă consider norocoasă. M-a privit vreme de un minut, apoi s-a ridicat în picioare și a stins lumina din tavan în timp ce eu scotoceam prin dulap după ceva cu care să mă îmbrac peste noapte, deși n-aveam niciun plan să adorm. I-am aruncat o privire enervată, pe care ea ori n-a observat-o, ori n-a băgat-o în seamă. Apoi s-a băgat în așternuturi, iar eu m-am schimbat și m-am urcat în pat.

În fiecare cameră era un ceas pe perete, chiar între paturi. Al nostru arăta ora zece, apoi zece și jumătate, apoi unsprezece. Secundele treceau greu, iar eu o ascultam pe Phoebe cum sforăie.

Apoi, din beznă, am auzit:

— Scoală-te.

O voce tăioasă, de femeie, mă zgâria pe creier. Aș fi vrut s-o tai în bucăți. Am deschis încet ochii. Phoebe umbla pe lângă patul meu. Am dat să mă ridic în capul oaselor, dar am rămas uimită când am constatat că eram deja ridicată.

Am fost și mai uimită când am constatat că aveam tălpile pe jos, pentru că simțeam răceala gresiei la picioare.

— Voiai să te dai jos din pat, a spus Phoebe mecanic.

— Poftim?

Aveam vocea răgușită din cauza somnului.

— Te-ai trezit, mi-a zis ea. Voiai să te dai jos din pat.

Mi-am dus mâna la frunte. M-am uitat la ceas. Patru dimineața. Ratasem întâlnirea. L-am ratat pe Noah. M-am trezit prea târziu.

— Vrei niște apă? m-a întrebat Phoebe.

Aveam gâtul amar și limba acoperită de o peliculă. Am dat din cap, deși nu știam exact de ce era Phoebe atât de drăguță cu mine. N-am riscat să întreb. M-am ridicat, amețită, și am urmat-

o pe Phoebe pe coridorul slab luminat. Am ajuns în liniște la baie, trecând pe lângă Barney care era acum la biroul lui.

— Ne ducem la toaletă, a anunțat Phoebe.

El a dat din cap, a zâmbit și s-a întors la cartea pe care o citea. *Tăcerea mieilor.*

După ce am intrat, Phoebe a deschis robinetul. Muream de sete; m-am sprijinit de chiuvetă, mi-am făcut mâna căuș și-am dus-o la gură. Am băut sănătos, deși mare parte a apei mi s-a revărsat printre degete, apoi am mai luat o gură și încă una. Nu credeam c-o să mă satur până când, în cele din urmă, gustul rău din gât mi-a trecut și arsura a dispărut. Am ridicat ochii către oglindă.

Eram palidă și aveam pielea leoarcă. Părul îmi atârna aiurea în jurul feței, iar ochii îmi erau ațintiți fără expresie în geamul argintat. Nu semănăm cu mine însămi. Mă simțeam altă persoană.

— Mary Sângeroasa, a spus Phoebe.

Am tresărit. Aproape că uitasem că era lângă mine.

— Poftim? am întrebat, uitându-mă încă fix la necunoscuta din oglindă.

— Dacă spui „Mary Sângeroasa” de trei ori după miezul nopții, o să iasă din oglindă și-o să-ți scoată ochii, și-o să-ți sfâșie beregata, a spus Phoebe.

M-am holbat la ea în oglindă. Se uita în tavan.

— Eu i l-am spus doar de două ori.

A zâmbit. Robinetul picura.

— A pierdut multe sarcini, a continuat Phoebe. Se spune că asta a înnebunit-o, așa că a început să fure copiii altor femei. Dar și aceștia mureau. Ea îi omora.

Phoebe m-a privit în ochi în oglindă, îngrozindu-mă de tot. Ce-ar fi trebuit să spun? Am mai luat un pumn de apă și m-am stropit pe față, în loc s-o beau.

— Tu pe cine ai omorât? a zis Phoebe.

Avea vocea limpede și dătătoare de fiori. Am încremenit. Apa îmi picura de pe față și de pe degete pe gresia de pe jos.

— Când te-ai dat jos din pat, ai spus că nu voiai să le ucizi pe Rachel și pe Claire. Dar că nu-ți pare rău pentru ceilalți. Asta ai spus.

— Era un coșmar.

Vocea îmi tremura și eram răgușită. Am închis robinetul.

— Nu părea să fie un coșmar, a zis ea.

Am ignorat-o și am dat să plec. Phoebe s-a pus în fața mea.

— Cine sunt Rachel și Claire? a întrebat ea, străpungându-mă cu privirea.

Ochii îi păreau pustii pe chipul ei alb ca varul.

— A fost doar un coșmar, am zis din nou, privind-o fix.

Încercam din răsputeri să nu mă dau de gol că ceva – ceva era adevărat, dar pe dinăuntru mă prăbușeam.

— Spuneai că te bucuri că l-ai omorât pe băiat, că-ți dorești să-i fi zdrobit căpățâna cu propriile tale mâini.

— Încetează, i-am zis, începând să tremur.

— Mi-ai povestit despre azil, a zis ea, dând un pic înapoi. Mi-ai povestit *totul.*

Pe față i-a apărut un zâmbet bolnav.

— Știu despre *el,* a zis Phoebe, și rânjetul i s-a lățit. Cât de mult îl dorești. Cât de mult îl iubești. Cât ești de disperată. Dar el nu te iubește, a spus ea, cu un glas cântat.

I-am spus despre Noah? Am închis ochii și mi-am umflat nările. Voiam să-i urlu în față, să-i spun să tacă naibii din gură, dar nu puteam. M-aș fi dat de gol.

— Mă duc înapoi în pat, am zis, ocolind-o.

Vocea îmi tremura și speram ca ea să nu observe. Phoebe era în spatele meu. Poate prea aproape.

Am ajuns înapoi în cameră fără să vorbim. Phoebe s-a băgat în pat, cu un rânjet satisfăcut pe buze. Îmi venea să-i trag una ca să nu mai zâmbească, dar știam că, de fapt, cel mai furioasă eram pe mine însămi.

Somnambulismul, scrisul prin jurnale – totul era înfricoșător, da, dar nimic nu-mi făcuse rău. Nu încă. Și cât timp nu spuneam nimănui, poate că era doar ceva vremelnic și mă puteam salva.

Ca să-l găsesc pe Jude. Să mă asigur că nu-mi va mai face niciun rău vreodată.

Dar Phoebe n-avea de unde să știe lucrurile astea dacă nu i le-aș fi spus chiar eu. Ceea ce însemna că autocontrolul meu, și așa debil, se dizolva.

Mi-am tras pătura până la bărbie și m-am holbat în gol. Mintea mea nu se potolea și nu puteam să dorm.

Și am rămas așa, trează, în timp ce bezna se transforma în zorii zilei următoare și la șapte dimineața m-am ridicat din pat. Phoebe a început să țipe.

— Ce mama naibii tot ai? am șuierat la ea.

Dar ea nu se oprea. Pacienții au început să se înghesuie la ușă. Wayne a dat buzna înăuntru exact când am dat cu ochii de Noah. S-a strecurat printre oameni până când a ajuns în pragul camerei noastre.

— Ce se întâmplă aici?

Phoebe se zgribulise cumva la perete și și-a lansat acuzația în același timp.

— Era deasupra mea în timp ce dormeam!

Wayne și-a îndreptat privirea către mine. Am ridicat mâinile, într-un gest defensiv.

— Minte, am zis. Mă ridicasem ca să mă schimb.

— M-am trezit și am văzut-o stând pur și simplu *acolo,* a insistat Phoebe.

Am alungat un val de furie.

— Voia să mă rănească!

— Calmează-te, Phoebe.

— O să-mi facă rău dacă n-o opriți!

— Puteți să tăceți o clipă, oameni buni? Barney! Brooke! a strigat Wayne, neluându-și ochii de la mine în tot acest timp.

— Aici suntem, a bubuit vocea groasă a lui Barney de undeva, din spatele meu.

Au intrat în cameră. Eu eram încremenită, la numai un pas distanță de pat.

— E-n regulă, Phoebe, încearcă să te liniștești, a spus Brooke, ducându-se glonț către ea și așezându-se lângă ea, pe pat.

Phoebe începuse să se legene înainte și înapoi.

— Vreau să faci exercițiile de respirație despre care am vorbit, bine? Și numărătoarea.

Am auzit-o pe Phoebe cum numără până la zece. Între timp, Wayne și Barney erau amândoi atenți la mine. Wayne a făcut un pas mai aproape.

— Ce s-a întâmplat, Mara? m-a întrebat Wayne.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, am zis și chiar spuneam adevărul.

— Nu pot să stau cu ea!

— Phoebe, a spus Wayne, dacă mai țipi, va trebui să te ducem în camera aceea.

A tăcut instantaneu. Brooke m-a privit de pe patul lui Phoebe.

— Mara, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat azi-noapte. Cu cuvintele tale.

Am învins dorința de a ridica ochii spre ușă și de a-l căuta din priviri pe Noah. Am înghițit în sec.

— Am luat cina cu toți ceilalți.

— Lângă cine ai stat? m-a întrebat ea.

— Păi… nu-mi aminteam.

Lângă cine *stătusem*!

— Lângă Stella am zis, în cele din urmă.

M-am uitat înspre ușă și am văzut-o înghesuindu-se chiar lângă Noah. El și-a coborât privirea spre ea și o expresie ciudată i-a străfulgerat chipul. Brooke m-a strigat pe nume și m-am uitat din nou la ea.

— Deci ai mâncat cu Stella. Apoi ce s-a întâmplat?

— Am făcut un duș, apoi am venit înapoi în cameră. Mi-am pus pijamaua și m-am urcat în pat.

— Amândouă s-au trezit pe la patru dimineața, a zis Barney.

Am dat din cap.

— Phoebe a venit cu mine.

— Nu-mi mai spune numele, a murmurat ea încet.

Am dat ochii peste cap, exasperată.

— Asta e tot?

— Da.

— Ai mai mers vreodată prin somn? m-a întrebat Brooke.

Nu i-am răspuns, desigur, pentru că răspunsul era da.

58.

După ce m-a instruit scurt să discut cu doctorița Kells la următoarea mea întâlnire cu ea, Brooke ne-a lăsat să ne schimbăm înainte de a merge în camera comună, pentru o sesiune spontană de grup.

M-am dus către Phoebe în clipa în care am rămas singure.

— De ce îi minți?

Mi-a zâmbit. Îmi doream din tot sufletul s-o plesnesc. Aproape c-am făcut-o.

Am închis ochii în schimb și am inspirat adânc, încercând să mă calmez. Când am ieșit din cameră, l-am găsit pe Noah lângă unul dintre studiourile de pe hol.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, cu un ton jos și precaut.

— Am adormit, am zis.

Îmi venea să-mi trag una.

— Phoebe m-a trezit în puterea nopții. Spune că – spune că i-am povestit despre Rachel și Claire. Despre tot.

Noah n-a comentat. Doar m-a întrebat:
— Cine-i fata aia?
I-am urmărit privirea care se oprise asupra Stellei, care stătea pe un scaun din camera comună. Și-a trosnit degetele și apoi s-a scărpinat absentă pe genunchiul stâng, prin jeanșii sfâșiați.
— Stella, am spus. E de treabă. Puțin cam capricioasă uneori, poate. De ce?
— Am văzut-o, a zis Noah.
— Ai văzut-o…
— Cineva a rănit-o.
Mi-a privit fix mâinile.
— A apucat-o de încheietură. Aproape că i-a rupt-o.
Am simțit cum mi se usucă gâtul.
— De ce ea?
Noah și-a masat fruntea.
— Nu știu.
— A câta e? l-am întrebat.
— A cincea deja.
— Eu, Joseph, cei doi pe care nu-i cunoști și acum…
Stella.
— Haideți, toată lumea! a strigat Brooke.
Noah și cu mine am mai schimbat o privire înainte de a intra în camera comună. M-am așezat lângă Jamie, care era ciudat de tăcut. Brooke a dat din cap către Wayne, iar ei s-au apropiat mai mult de marginea cercului format de noi.
— În regulă, oameni buni, ne-a spus ea. Știm cu toții că în dimineața asta a avut loc un mic incident. Nu e mare scofală, dar am decis că ar fi bine să facem astăzi niște exerciții de încredere.
Proteste zgomotoase. Stella a mârâit câteva cuvinte în spaniolă pe care păream să mi le amintesc, lucru pe care l-am considerat încântător de nepotrivit.
— Nu contează câte facem, a strigat Phoebe. În Mara nu poți avea încredere.
Jamie a început să se hlizească în barbă. L-am călcat pe picior.
— Phoebe, cred că ne-am dat cu toții seama de sentimentele tale mai devreme, deci dacă nu ai ceva de spus în mod particular, aș vrea să trecem mai departe.
Phoebe m-a fixat cu privirea, spunându-i lui Brooke:

— Dar am ceva de spus în mod particular.

Nu mi-a plăcut cum a sunat asta.

— Credeți toți că Mara e o fetiță nevinovată care are doar ghinion. Nu e. Vrea să-mi facă rău. Vrea să ne facă rău tuturor.

Jamie nu s-a mai putut abține. În alte condiții, râsul lui ar fi fost molipsitor. Dar, în ciuda interpretării melodramatice a lui Phoebe, ceea ce spusese ea era tulburător. Nu pentru că era adevărat.

Ci pentru că era calculat. Era nebună, dar inteligentă. Phoebe spunea chestiile astea *cu un scop,* iar eu nu-mi dădeam seama care era acesta.

— Phoebe, de ce crezi că Mara vrea să-ți facă vreun rău?

— Fiindcă așa spune în somn.

Rahat.

Brooke s-a uitat la mine, apoi din nou la Phoebe.

— Când s-a întâmplat asta, Phoebe?

— Azi-noapte.

OK, *era* posibil. Era scârboasă, enervantă și limitată, dar isteață în felul ei malefic, de copil demonic. Poate că oi fi bălmăjit ceva că vreau s-o omor, poate, dar de fapt *nu voiam* să moară. Nu precum ceilalți. *Nu-mi imaginasem* scena. În niciun caz, nu la modul conștient.

Inconștient, poate? Era posibil să fi visat despre moartea ei? Ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi dorit-o în somn? Urma să moară?

— Nu pot să stau cu ea în cameră, Brooke, a zis Phoebe încet.

Bărbia a început să-i tremure.

Hai că vine circul.

— Mi-e teamă, a adăugat ea, ca să fie sigură.

— Ăsta-i motivul pentru care o să facem exercițiile astea de încredere, Phoebe.

— N-or să ajute la nimic!

— N-or să ajute dacă nu le dai o șansă, a admonestat-o Brooke. Așa deci, toată lumea, vă rog să vă ridicați – Wayne, poți citi lista de parteneri?

Wayne a citit perechile. Eu eram cu Phoebe, spre surprinderea nimănui. Jamie era cu Noah. O fată pe care am recunoscut-o de la Horizons, Miami, era cu Megan, iar Adam făcea pereche cu unul dintre internații permanenți. Eram cuplați

cu colegul de cameră. Poate ca să prevină o revoltă a pacienților?

— În regulă, oameni buni. Primul lucru pe care o să-l facem o să fie căderea pe spate. O să începem în ordine alfabetică – asta înseamnă că dacă ești mai pe la începutul alfabetului tu ești cel care „cade” primul, iar partenerul trebuie să te prindă.

Toată lumea a început să se așeze în perechi. Am remarcat că puseseră perne și saltele de yoga pe jos în camera comună. Măsuri de precauție, probabil?

— Când număr până la trei, prima persoană din fiecare pereche trebuie să cadă pe spate.

Asta eram eu. M-am uitat la Phoebe, în spatele meu. Rânjea. Chestia asta nu avea cum să meargă bine.

— Să faci bine să mă prinzi, Phoebe, am șoptit.

Nici nu m-a băgat în seamă.

— Unu, a început Brooke să numere.

— Vorbesc serios, i-am zis, întorcându-mă cu spatele.

— Doi.

Phoebe a întins mâinile, fără să-mi răspundă.

— Trei.

Am căzut. În fund.

— Nenoro…!

— A zis c-o să-mi taie venele! s-a văicărit ea către Brooke. Mi-a șoptit când nu erai tu atentă!

Brooke m-a săgetat cu privirea și a oftat.

— Nu e deloc productiv pentru relația voastră de colege de cameră.

Phoebe a început să plângă. Cu lacrimi enorme, de crocodil.

— Nu mai pot să stau cu ea. Pur și simplu, nu mai pot.

M-am ridicat și m-am uitat la Jamie, care mi-a aruncat o privire plină de compasiune. Noah o studia pe Phoebe. Știa și el că era ceva în neregulă cu ea.

Și Brooke se simțea frustrată. Și atunci a spus ceva ce nu mă așteptam s-o aud spunând.

— Vrea cineva să facă schimb de camere și să fie noua colegă de cameră a Marei?

Ăla eu, ăla eu.

Am ridicat mâna.

— Da, Mara?

— M-aș putea descurca și fără colegă, Brooke.

— Nici pomeneală, a zis ea, aruncând o privire către încheieturile mele. Îmi pare rău. Oameni buni, sunteți siguri că nu vrea nimeni să facă schimb? Cred că asta ar îmbunătăți mult lucrurile…

Nimeni n-a ridicat mâna. Am încercat să-i prind privirea Stellei, dar ea evita să se uite la mine și rămăsese cu ochii fix înainte, ca răspuns la rugămintea mea tăcută.

Era ca și cum aș fi fost ultima aleasă la dodgeball, numai că asta era ceva *mult mai nasol.*

Dintr-odată s-a auzit ceva spărgându-se în spatele nostru. M-am întors. Phoebe stătea lângă un piedestal răsturnat; o vază era făcută țăndări pe jos. Era roșie la față, iar părul transpirat i se lipise în șuvițe de obraji. Era o liniște de mormânt. Toată lumea tăcea mâlc, urmărind-o pe Phoebe care a inspirat de câteva ori, apoi s-a întins să ia unul din cioburi.

— Phoebe! a țipat o voce de adult.

În scurt timp, camera s-a umplut cu mai mulți oameni mari decât am văzut vreodată la Horizons.

— Nu mă ascultă nimeni, s-a tânguit ea, dar Wayne a prins-o înainte să apuce să pună mâna pe vreo bucată din vaza spartă.

A ridicat-o și a îndepărtat-o.

— Sun-o pe Kells, apoi adu-mi jurnalul ei, am auzit-o pe Brooke șoptindu-i lui Wayne.

Phoebe se zbătea ca o descreierată, dar apoi a apărut Barney și s-a așezat în fața ei, blocându-mi priveliștea. Urletele lui Phoebe s-au stins. Când am văzut-o din nou, era ca o păpușă de cârpă în brațele lui Wayne, care a scos-o de acolo.

M-am uitat în ochii lui Jamie.

— Ciudată, a spus Jamie.

— Cel puțin, am zis.

Jamie s-a înclinat și a șoptit:

— Ce-ți face fundul?

— O să supraviețuiesc.

— Mi-era clar că așa se va întâmpla.

— Și mie. Dar faza cu colega de cameră? Cea mai nașpa. Din toată viața mea.

El a ridicat din sprânceană.

— Eu sunt fata înfricoșătoare. *Într-un spital de nebuni.*

Jamie a rânjit.

— Nimeni nu-i perfect.

59.

Faptul că Phoebe fusese sedată avea un mare avantaj: pentru tot restul zilei n-am mai fost nevoită s-o aud vorbind. Și în timpul nopții?

Nu mai trebuia să-mi fac griji că se va trezi.

I-am dat lui Noah un bilețel, care semăna cu cel trimis ieri de el:

La noapte la unu în studioul de muzică? *O să fii acolo*?

Când l-am văzut la cină, mi-a făcut semn din cap că da. Secundele treceau cu greu. Îmi doream, voiam din tot sufletul ca toată lumea să doarmă. Îmi imaginam coridoarele goale. Mi-l imaginam pe Barney în salonul comun, dormind în fața televizorului, cu căștile pe urechi. Pe Brooke la ea în pat. Nimeni n-avea nevoie să meargă la toaletă. Nimeni nu trebuia să supravegheze coridoarele. Mi-am imaginat că îi aud pe toți răsucindu-se în paturile lor, foindu-se în așternuturi, respirând încet în perne.

Și apoi a venit momentul. Am dat pătura la o parte și mi-am tras hanoracul pe mine. Am închis fermoarul ca să nu-mi mai aud bătăile disperate ale inimii. Când am dat să mă ridic în picioare, salteaua a scârțâit și mi-am aruncat privirea în celălalt capăt al camerei.

Phoebe dormea.

M-am dus până la ușă pe vârfuri și am deschis-o cât am putut de încet. Exact în acel moment, cineva de undeva a tușit și inima mi-a stat. Am înțepenit acolo în prag pentru o eternitate.

Nimic.

Am ieșit din cameră. Am înaintat pe coridor. Și de fiecare dată când am trecut pe lângă vreo altă ușă, inima mi s-a oprit. Când am cotit către salonul comun și am ajuns în fața biroului consilierului, eram pregătită mental să fiu trimisă înapoi în pat.

Dar nu era nimeni acolo.

Am alergat tot restul drumului, până la studio. Unde era toată lumea? La toaletă? Dormeau?

Nici nu conta și nici nu-mi păsa, pentru că Noah era acolo, în mijlocul holului tăcut, așteptându-mă, iar eu nu-mi doream altceva decât să-i sar în brațe. Dar n-am sărit. M-am oprit.

— Ai reușit, a zis el, zâmbind.

Am zâmbit și eu.

— Și tu.

Am întins mâna către ușa studioului de muzică, dar am observat alarma.
— Pe bune? am șoptit printre dinți.
Noah mi-a făcut semn să tac, apoi a apăsat o combinație de numere pe tastatura alarmei. Am ridicat privirea către el, neîncrezătoare.
— Toată lumea are un preț, a zis el, când ușa din fața noastră s-a deschis cu un țăcănit.
Mi-a ținut ușa și am intrat.
Întunericul era de nepătruns. Degetele lui Noah s-au înlănțuit cu ale mele și am înaintat împreună înainte, apoi ne-am așezat pe jos, pe podeaua mochetată.
Ochii mei au început să se obișnuiască întrucâtva cu întunericul din cameră. Într-un colț era o ferestruică, prin care intra o rază de lună ce-i lumina chipul fără expresie.
S-a rezemat cu spatele de perete, nemișcat și rece ca o statuie. Și-a tras mâna din mâna mea. Am dat s-o iau înapoi, dar el mi-a zis:
— Nu.
Avea vocea plină de dispreț. Otrăvită.
— Nu ce? l-am întrebat plat.
Dinții i s-au încleștat. M-a privit cu ochi pustii.
— *Ce s-a întâmplat*?
— Nu pot…, a început el. Nu știu cum să…
Și-a lăsat privirea în jos. La încheieturile mele.
Deci despre asta era vorba. Noah nu era furios pe mine. Era furios pe el însuși. Mi-a fost greu să-mi dau seama, pentru că eu eram exact invers. Eu îmi vărsăm furia pe dinafară. Noah pe dinăuntru.
I-am pus mâinile pe față, într-un gest nici blând, nici dulce.
— Încetează, am zis, cu voce tăioasă. Nu tu m-ai rănit. Nu te mai tortura atât.
Expresia lui Noah nu s-a schimbat.
— N-am fost acolo.
— Încercai să mă ajuți, am spus. Încercai să găsești răspunsuri…
Ochii lui albaștri aveau ascuțimi de oțel în întuneric.
— Am promis că o să fiu acolo ca să te ajut și n-am fost. Am jurat că vei fi în siguranță și n-a fost așa.
— Sunt…

— Ți-a fost atât de teamă, a zis el, întrerupându-mă. N-o să-ți uit niciodată vocea, atunci când m-ai sunat.

— Noah.

— Mi-ai povestit despre jurnalul în care nu-ți aminteai că ai scris și nu te-am auzit niciodată – nu te-am auzit niciodată atât de speriată.

Glasul i-a devenit dur.

— Am fugit la Boston ca să prind avionul în secunda în care am închis telefoanele. L-am prins și eram captiv în avionul ăla nenorocit în timp ce el te obliga să…

Noah nu și-a terminat fraza. Aproape că turbase de furie și făcea eforturi să nu urle.

— Te simțeam cum mori, simțeam asta pe sub piele, a zis el, cu un ton sec. L-am sunat pe Daniel din avion – am tot sunat până l-am trezit.

Noah m-a privit în ochi.

— Eu i-am spus că voiai să te sinucizi, Mara. Nu știam cum să-i explic ceea ce vedeam.

Avea fața schimonosită de furie. Nu mai știam ce să zic. L-am mângâiat pe față.

— E-n regulă.

— *Nu* e-n regulă deloc, a izbucnit el. Te-au *internat.* Te-au trimis aici pentru că le-am spus ce le-am spus.

— Pentru că *Jude* a făcut ce-a făcut.

A râs amar.

— Mama ta nu mi-a dat voie să te văd – a zis că asta e deja o problemă de familie și că te vor trimite undeva ca să primești ajutorul de care ai nevoie. Iar eu nu puteam să înțeleg – faptul că atunci fusese ultima oară când ți-am auzit glasul pentru luni întregi și că era plin de groază, în timp ce implorai pentru viața ta.

A închis ochii.

— Iar eu nu eram acolo.

— Ai venit la spital, am zis, trecându-i degetul cel mare peste buzele lui frumoase. Daniel mi-a spus că nu te-ai mișcat de-acolo.

Noah a deschis ochii, dar nu s-a uitat la mine.

— Am apucat să te văd o dată.

— Serios?

A dat scurt din cap.

— Erai inconștientă. Erai… te legaseră.

N-a mai spus nimic câteva minute lungi. Și încă nu era tot. Erau atât de multe lucruri pe care el nu le știa.

— L-am văzut pe Abel Lukumi, am zis.

Noah a ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— La spital. A doua zi, cred. Când m-am trezit – mama mi-a spus de ce mă aflam acolo și am…

Am luat-o razna. Eu am luat-o razna, iar ei m-au sedat.

— Am încercat să-i explic ce s-a întâmplat, cu Jude, dar – dar m-am pierdut cu firea, am zis. Înainte ca medicamentele să-și facă efectul, l-am văzut pe Lukumi în ușa camerei de spital.

Noah nu zicea nimic.

— N-a fost o halucinație, am zis cu fermitate, fiindu-mi teamă de ce credea el. Nu l-ai văzut în clădire, nu-i așa?

— Nu, a fost tot ce mi-a răspuns.

Sigur că nu. I-am povestit apoi lui Noah tot ce se întâmplase în noaptea aia – cum am găsit CD-ul neinscripționat în camera mea și ce era pe el. I-am spus că am văzut-o pe Rachel, cu ajutorul camerei lui Claire. Că am văzut azilul dărâmându-se.

Nu i-am spus că mi-am auzit râsul după ce o făcusem.

Când am terminat, Noah a zis:

— N-ar fi trebuit să te părăsesc niciodată.

A clătinat din cap.

— Credeam că John e suficient.

— Aveai încredere în el. A supravegheat casa zile în șir și totul a fost în regulă.

Am făcut o pauză, apoi am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— A făcut infarct. Chiar acolo, în mașină.

M-am simțit de parcă m-ar fi scufundat cineva în apă rece. Am încercat să nu par îngrozită, deși eram.

— La fel și polițistul.

— Care polițist?

— Când Jude – la docuri, am zis, alegându-mi cuvintele cu grijă. În port, înainte să-mi pierd cunoștința – era un tip, un polițist în afara orelor de serviciu, care a venit să mă ajute când m-a văzut rănită. A încercat să cheme ajutoare, dar atunci Jude…

Jude s-a înjunghiat într-o parte.

Încă nu avea nicio logică – imaginile din memoria mea se amestecau, confuze, la fel și senzațiile. Groază și furie, teamă și panică. Așa că i-am descris lui Noah ce se întâmplase pe ponton – văzuse și el, dar dintr-o altă perspectivă. Poate că împreună puteam rezolva misterul.

— Erau pești morți dedesubt, i-am zis, iar privirea i-a devenit tăioasă. Pluteau pur și simplu în apă.

Ca la Everglades, m-am gândit, amintindu-mi cuvintele lui Noah. Eram captivi în pârâu. Trebuia să ajung la Joseph, dar nu puteam. Aveam doar două variante: să lupt sau să fug, și nu puteam fugi. Eram încolțită. Și atunci, fără să gândesc, mintea mea a luptat.

Teama mea a ucis tot ce era în apă în jurul nostru. Aligatorii. Peștii. Totul. Și în port mi se făcuse frică. Eram îngrozită de Jude. *El* n-a murit, dar dacă, încercând să-l ucid pe el, omorâsem din nou totul în jurul meu?

Eu îl omorâsem pe polițist? Pe cel care încercase să mă ajute?

Am simțit o arsură pe gât și stomacul mi s-a întors pe dos din cauza vinovăției. Dar apoi mi-am amintit…

John. Și el murise din cauza unui infarct. Iar eu nici măcar nu-l văzusem în seara aceea. Poate că eram responsabilă pentru restul poveștii, dar pentru el nu.

Mintea mi se învolbura, încercând să găsesc răspunsul. M-am uitat la Noah, întrebându-mă la ce se gândea. Am vrut să aflu.

— N-am fost acolo, a răspuns, cu aceeași privire pustie.

Atunci, m-am apropiat de el. Mi-am încolăcit brațele de gâtul lui și l-am tras mai aproape de mine. Noah a tresărit la atingerea mea. Am ignorat asta. Acum, că eram lipiți unul de altul, am văzut ce-mi scăpase mai înainte.

Noah se purta ca și cum nu simțea nimic pentru că simțea totul. Se purta ca și cum nu i-ar fi păsat pentru că îi păsa prea mult. Am zâmbit, lipită de buzele lui.

— Dar acum ești aici.

60.

Glasul lui Noah a tăiat aerul ca o lamă când a spus:

— Sunt aici pentru că ești în viață, Mara. Dacă te-ar fi ucis…

— Nu m-a ucis, am spus și am rămas cu gustul acestor cuvinte pe buze. Nu m-a ucis, am repetat și m-am sprijinit cu spatele de perete, pentru că aceste vorbe m-au transportat înapoi în port.

M-am văzut zăcând cu fața în jos și sângerând pe ponton.

Nu-mi puteam lua privirile de la tăieturile de pe încheieturile mele.

Nu erau fatale.

Dar Jude știa. Mi-am dat seama după felul în care se uita la tăieturi, în timp ce-mi ridicase brațele, studiindu-le. Ca să se asigure că sângerez, dar nu prea mult. Nu voia să mă omoare. Voia altceva.

— Jude mi-a cruțat viața, am zis cu voce tare. Intenționat. De ce?

Noah și-a trecut mâna peste barba care-i umbrea maxilarul.

— Ca să trăiești și să te mai tortureze puțin?

A zâmbit, plin de amărăciune.

— Dacă aș fi avut timp suficient să-mi fac prieteni la mititica…

L-am privit surprinsă.

— Ai fost la închisoare?

Noah a ridicat din umeri, atingându-mă ușor.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când am aflat că te trimit aici și că nu pot face nimic să împiedic asta. Situația cerea ceva…

Noah căuta cel mai potrivit cuvânt.

— Ieșit din comun. A trebuit să-l conving pe tata că aș fi o rușine pentru el – una publică – în fiecare clipă în care nu pot fi lângă tine.

— Stai așa – asta a fost după incidentul cu Lolita?

Noah a dat scurt din cap.

— Noah, am întrebat precaută, ce i-ai făcut bietei balene?

Atunci a zâmbit de-adevăratelea. În sfârșit. Voiam să-l fac să zâmbească așa pentru tot restul vieții mele.

— N-a pățit nimic, a zis. Doar am împins pe cineva în acvariul ei.

— Nu cred așa ceva.

— Ba da, să crezi un pic.

Am clătinat capul, prefăcându-mă supărată.

— Își încuraja copilul sociopat în devenire să bată în geamul ei, a zis Noah firesc.

— Dar tu ce Dumnezeu *făceai* acolo?

— Căutam scandal. Îmi trebuia ceva ca să ajung la știri.

— Doamne, Dumnezeule, și ai ajuns?

— Am fost uite-atât de aproape, a zis el, arătându-mi cu degetele. M-a depășit un politician corupt.

— Te-au furat pe față.

— Așa e. Cred că i-a plătit tata, de fapt.

L-am privit pe Noah cu atenție când i-am adresat următoarea întrebare:

— Deci tatăl tău știe despre noi, să-nțeleg?

— Da, a spus Noah firesc. Știe.

— Și?

Noah a ridicat sprâncenele.

— Și ce?

Băieții. Sunt imposibili.

— *Ce părere are*?

Noah mă privea de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

— Ca și cum ar avea vreo importanță.

Ah. A înțeles întrebarea, doar că nu știa de ce mă interesa așa ceva.

— Are importanță. Spune-mi!

— Crede că sunt nebun, a zis Noah simplu.

Am încercat să nu-i arăt cât de tare mă doare asta. Se pare că n-am reușit, pentru că Noah mi-a luat mâinile în palmele lui. Era prima oară când mă atingea așa, cu tot sufletul, de când mă răpise Jude. Cu o blândețe nesfârșită mi-a desfăcut bandajele de la încheieturi, dar încă mă durea și am început să protestez. Mi-a făcut semn să tac. Mi-a dus mâinile la buzele lui. Gura lui moale ca petalele unei flori mi-a trecut peste degete, apoi peste palme. Noah m-a privit în ochi și a pus stăpânire pe mine.

Și apoi mi-a sărutat cicatricele.

— Nu contează, a murmurat el.

Mi-a trecut degetele peste tăieturi, vindecându-mi venele.

— Doar un singur lucru contează.

— Care anume? am șoptit.

M-a privit printre genele lui lungi și negre, ținându-mi încă mâinile într-ale lui.

— Să-l omorâm pe Jude.

61.

Noah avea mâini ușoare și vocea blândă, ceea ce făcea ca vorbele lui să sune cumva mai înfricoșător.

Și eu îmi doream să-l ucid pe Jude. Mă gândisem de multe ori la asta. Dar în gura *lui* cuvintele astea sunau greșit.

Noah mi-a dat drumul la mâini.

— Înainte de a veni aici am aranjat ca familia ta să fie păzită de mai mulți oameni, dar nu cred că Jude le va face ceva alor tăi, a zis el, privind drept înainte. Tot ce-a făcut – a făcut ca să-ți facă rău *ție.* A spus că l-a răpit pe Joseph pentru că voia să te facă să-l rănești *chiar tu,* știind că asta te-ar chinui cel mai tare.

Am înghițit în sec.

— Dar acum sunt aici. La fel și tu.

Noah a tăcut preț de o clipă. Apoi a zis:

— Nu pentru totdeauna.

Ceva din glasul lui m-a speriat și i-am aruncat o privire. Noah era frumos – ca-ntotdeauna – dar era ceva întunecat în spatele trăsăturilor lui perfect desenate. Ceva nou.

Sau poate fusese dintotdeauna acolo, iar eu nu văzusem niciodată asta.

Pulsul mi-a luat-o la goană. Noah s-a întors către mine, cu o mișcare fluidă și grațioasă.

— Fata pe care am văzut-o – Stella, corect?

Am dat din cap.

— Ce știi despre ea?

Părea el însuși din nou și m-am simțit ușurată, fără să știu de ce anume.

— Nu prea multe, am recunoscut. Jamie a zis că e aproape normală, dar nu știu de ce se află aici.

M-am simțit oarecum prost că nu m-am deranjat să aflu, dar, în apărarea mea, pot spune că am avut multe pe cap.

— De ce?

Noah și-a trecut mâna prin păr.

— Ai observat ceva diferit la ea?

— Diferit în ce sens?

— Ca noi.

— Nimic evident, am spus, ridicând din umeri.

Noah s-a încruntat.

— Nici abilitățile noastre nu sunt tocmai evidente, nu-i așa?

Adevărat.

— Deci crezi că e ca noi?

— Mă-ntrebam și eu. Trebuie să fie un motiv pentru care v-am văzut, pe tine și pe ea. Gândește-te – sunt milioane de oameni răniți și bolnavi pretutindeni. Dar eu n-am văzut decât cinci. Singurul lucru care ne unește la care mă pot gândi este…

— Asta înseamnă… Joseph.

Nu puteam să-nțeleg.

— Cred că abilitățile noastre sunt dobândite, a zis Noah, cu grijă; cred că-mi ghicise temerea. Dacă Stella e aici, înseamnă că are un dosar ca restul lumii, și acolo sunt menționate simptomele ei. Poate că sunt comune cu ale tale.

Și ale bunicii. Dar dacă bunica și cu mine eram diferite în același sens, probabil că *era* ceva ereditar, ceea ce însemna că Noah se înșela. Toate astea i se puteau întâmpla și lui Joseph.

Noah și-a trecut mâna peste obraz.

— Am putea găsi o legătură – ceva ce ne scapă.

Ceva ce ne scapă. Cuvintele mi-au adus-o în minte pe Phoebe plângând și legănându-se pe podea în vreme ce Brooke încerca s-o liniștească, apoi zâmbind pe la spatele ei.

— Ar trebui s-o verificăm și pe Phoebe, am zis, deși mă înspăimânta gândul că ea putea fi ca noi.

Și mi-a mai venit o idee înspăimântătoare – dacă Stella și Phoebe erau ca mine și ca Noah, mai era un lucru pe care-l aveam în comun. Eram cu toții aici.

Am aruncat o privire prin ferestruica din studioul de muzică. Crengile se zbăteau în vânt, dar, în ciuda urgiei de afară, în cameră era liniște. Cerul era încă întunecat.

— Ar trebui să plecăm acum, i-am spus lui Noah și ne-am ridicat de jos în același timp. Cum ai de gând să pui mâna pe dosarele lor?

— La fel cum am făcut ca să fim amândoi în camera asta, a zis zâmbind răutăcios. Cu o mită.

•

Noah m-a condus afară din studio, pe coridor. Nu voiam să risc nici măcar o șoaptă, mai ales în fața biroului doctoriței Kells. Avea o alarmă identică, am observat. Dar dacă era acolo? Noah a scuturat din cap când am pus întrebarea cu voce tare.

— Se află aici doar de câteva ori pe săptămână – și cu siguranță nu-i aici acum.

De data asta, a apăsat o altă combinație de taste. Mai puține. Ușa s-a deschis, cu un țăcănit.

— Ca să vezi, ce-avem noi aici?

Aproape că mi-a sărit inima din piept. Noah și cu mine ne-am întors exact în același timp. Și am dat cu ochii de Jamie, care stătea în mijlocul holului, la câțiva metri depărtare.

— Zău dacă ăsta nu e Noah Shaw, a zis el încet, imitând accentul lui Noah. Seducătorul de virgine, tocmai a terminat de făcut muzică bună cu frumoasa lui cucerire în studioul de profil. METAFORĂ, a șoptit el, teatral.

— Jamie…, am șuierat.

Din cauza lui puteam fi prinși.

— Ceea ce e-n regulă, a zis el, ridicând mâinile în chip defensiv. E o țară liberă. Dar dacă nu cumva vă băgați la jocul cu șeful și secretara…

— *Jamie.*

— Sau, Doamne, Dumnezeule, vă jucați de-a psihologul și pacienta? Vă rog spuneți-mi că nu asta vreți să faceți sau borăsc pe amândoi. În același timp.

— Ai luat-o razna, am zis tăios.

— Așa mi se tot spune, a răspuns Jamie, făcând cu ochiul. Deci, nu vă jucați?

— Nu, a zis Noah.

— Atunci vreau să particip și eu.

— Bine, a zis Noah. Dar pentru numele lui Dumnezeu, ține-ți gura.

A deschis ușa și toți trei ne-am trezit în bârlogul doctoriței Kells.

— Tu ce cauți? l-am întrebat pe Jamie după ce Noah a închis ușa în urma noastră.

— Îmi caut dosarul, a zis Jamie, ca și cum ar fi fost ceva evident.

Apoi a înclinat capul către mine.

— Voi?

— Se pare că avem același program, a mințit Noah.

Jamie se mișca lejer în camera întunecată. S-a așezat pe biroul doctoriței Kells.

— Pe cine ați mituit?

— Pe Wayne, a spus Noah.

Jamie a dat din cap cu înțelepciune.

— Părea genul.

— Sunt puține lucruri pe care nu le poți cumpăra cu bani, a zis Noah, în vreme ce studia din priviri un fișet înalt din colțul camerei.

— Că bine zici, a spus Jamie. Ai mai intrat pe furiș în vreo cameră *fără* alarmă până acum?

M-am uitat la el.

— Ce cameră?

Jamie a scuturat din cap.

— Ce fel de delincvent juvenil ești tu, Mara? a întrebat el. Am încercat eu, i-a spus el lui Noah, dar n-am avut noroc. Dacă am putea pune laba pe cheie, pe un săpun și o *brichetă,* Noah, am putea face o copie.

Noah n-a răspuns – deja deschidea încetișor sertare. Jamie și cu mine am priceput aluzia și l-am urmat.

Am cercetat dosarele după nume, dar nu am văzut altceva decât numere. Ani, poate? Am scos unul dintre dosarele din hârtie maronie și l-am deschis. Niște date financiare. Ha. Am pus dosarul la loc.

Am lucrat pentru o vreme în tăcere în camera întunecată, fără nimic altceva decât sunetul sertarelor și al dosarelor deschizându-se și închizându-se pe fundal. Ar fi fost mult mai ușor cu lumină, dar date fiind împrejurările asta n-ar fi fost ceva înțelept.

— Bingo, a zis Jamie, speriindu-mă. Sunt organizate în ordine cronologică.

A ridicat trei dosare în mâini.

— Dyer, a spus el, și mi l-a dat pe-al meu. Shaw, a adăugat, întinzându-i dosarul lui Noah. Și Roth.

A strâns ultimul dosar la piept.

Mi-am privit dosarul. Măcar să fi fost ce-mi doream. Noah a luat scaunul doctoriței Kells și mi-a aruncat un zâmbet leneș. M-am așezat la el în poală.

— Luați-vă o cameră, a mormăit Jamie.

Am zâmbit cu subînțeles, Noah a surâs și niciunul dintre noi nu s-a mișcat. Și-a deschis dosarul, dar eu mă holbam în continuare la al meu. Nu eram deloc sigură că voiam să aflu ce scrie acolo, dar având în vedere că era posibil să nu mai prind o altă ocazie…

La naiba. L-am deschis. Pe prima pagină erau datele mele. Ce mă interesa cu adevărat era pe pagina a doua.

> *Pacienta recunoaște că a avut și încă are dorința de a-și face rău ei sau altora, precum și halucinații vizuale și auditive. Pacienta nu a ezitat să descrie împrejurările care au condus la criza ei de la secția de*

Poliție Metro Dade. Gândește organizat și coerent. Pacienta recunoaște că are anumite fobii, mai ales față de sânge, ace și înălțimi. A negat că ar avea obsesii și compulsii specifice. A recunoscut că are probleme de concentrare.

Halucinațiile și coșmarurile par a fi induse de stres și de teamă. Pacienta experimentează insomnie extremă și atacuri de panică. A avut tendințe de a-și face rău singură (*vezi anexele*) *și, potrivit pacientei și familiei ei, suferă de vinovăție extremă, care izvorăște din dubla ei traumă*; *molestare sexuală în noaptea evenimentului care a cauzat sindromul de stres post-traumatic* (*prăbușirea clădirii*) *și evenimentul în sine. Pacienta a fost singura supraviețuitoare a prăbușirii în care prietena ei cea mai bună, iubitul ei și sora acestuia au murit. Pacienta susține că iubitul ei a molestat-o și e stresată de ideea că acesta încă trăiește. Pacienta a mai auzit în trecut voci pe care alții nu le aud și etalează un comportament paranoid. Pacienta preferă să evite situațiile sociale*: *îi lipsesc prietenii apropiați și alte relații în afară de cele cu rudele de gradul întâi, deși pare prietenoasă cu pacientul J. Roth. Animozitate crescută între ea și pacienta P. Reynard. Nu prezintă emoții scăzute. Probabil are gândire superstițioasă și magică și e preocupată de fenomene paranormale, ceea ce poate însemna că are*:

PTSD cu posibile tulburări de stare (*Bipolară*: *severă, cu trăsături psihotice*)

Tulburare schizofreniformă (*durată 1-6 luni*)

Schizofrenie (*dacă simptomele persistă până la vârsta de 18 ani*), *diferită de tulburarea halucinatorie.*

Vom continua observarea pacientei înainte de diagnosticul final.

— Mara.

Am auzit vocea lui Noah în urechea mea. M-am întors pe jumătate la el în brațe. Noah mi-a șters obrazul cu degetul cel mare. Am rămas surprinsă să văd că aveam fața udă.

Plânsesem.

— Sunt bine, am zis, cu vocea strangulată.

Mi-am dres glasul.

— Sunt bine.

El mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Orice scrie acolo, tu nu ești așa.

Ba da, eram eu.

— Tu n-ai citit asta, am zis, ferindu-mi privirea.

Jamie era preocupat de propriul lui dosar. În liniște. Noah mi-a trecut un deget pe trup, sub coaste, peste tricou.

— Vrei să citesc?

Nu eram sigură.

— Nu sunt sigură, am zis.

Noah m-a văzut trecând prin atâtea și încă era aici. Dar dacă ar fi văzut totul scris pe hârtie, dacă ar fi văzut ce credeau alții…

— Vrei să-l citești pe-al meu? m-a întrebat el.

Vorbea încet, dar blând. Nu puteam să mint; voiam. Și faptul că el era dispus să mi-l arate însemna ceva. M-am simțit ciudat de agitată când Noah mi-a întins dosarul. L-am deschis la prima pagină.

62.

NUMELE PACIENTULUI: *Noah Elliot Simon Shaw*

Vârsta: *17 ani*

Pacientul este un adolescent clinic sănătos, de înălțime peste medie, cu o constituție zveltă și musculoasă. Pare un pic mai în vârstă. Raportul nu a fost ușor de stabilit. Nu a fost cooperant și nici de mare ajutor.

Potrivit familiei și profesorilor lui, pacientul are un tipar de comportament necooperant, sfidător, ostil și agresiv față de figurile autoritare și față de colegi. În mod neobișnuit, asta nu a afectat performanța lui școlară, întrucât pacientul are note excelente. Pacientul nu e nici hiperactiv, nici anxios, dar a avut multe confruntări violente cu alții. Părinții au vorbit despre trăsăturile lui crude și lipsite de emoție. Totuși, părinții au declarat că pacientul nu a arătat niciodată cruzime față de animale, ba chiar le îngrijește. În plus, a demonstrat că poate comunica ușor cu animalele sălbatice și periculoase la cabinetul veterinar al mamei sale vitrege, lucru care neagă tulburarea de

> *personalitate antisocială și alte tipuri de sociopatii ca potențiale diagnostice. Atât tatăl său, cât și profesorii au declarat că pacientul s-a făcut vinovat de distrugere intenționată și vandalism, precum și de minciună și batjocorire a normelor sociale. Restricțiile școlare sunt ignorate în mod repetat și pedepsele sunt ineficiente. Mama vitregă a povestit despre abuz de alcool și droguri, dar nu în trecutul apropiat.*
>
> *Când i s-a adus la cunoștință ce au declarat părinții și profesorii, întrebările au fost întâmpinate cu răspunsuri arogante, cinice și manipulative. Profesorii îl descriu drept amator de senzații tari* (*reputație sexuală recunoscută*) *și impulsiv. Pacientul etalează o încredere în sine plină de aroganță și farmec superficial*; *intoleranță la plictiseală*; *e sigur pe sine, volubil, se exprimă cu ușurință.*
>
> *Vom continua monitorizarea pentru o probabilă tulburare opozițională*; *eventual posibil diagnostic de probleme de comportament sau tulburare narcisistă*.

Am închis dosarul fără pompă și i l-am dat înapoi lui Noah.

— De ce ai încă două prenume? l-am întrebat.

— Asta te roade pe tine? După ce ai citit tot?

Noah s-a tras înapoi, căutând ceva anume în ochii mei. Dezgust, poate. Sau teamă.

— Ăsta nu ești tu, i-am șoptit.

Noah a zâmbit ușor din colțul gurii. Un zâmbet trist.

— Ba da. Ăsta sunt.

Aveam amândoi dreptate, mi-am dat seama atunci. Dosarele astea erau parte din noi – părțile pe care oamenii voiau să le repare. Dar nu erau *tot.* Nu arătau cine eram noi. Numai noi puteam hotărî asta.

Mi-am trecut piciorul peste mijlocul lui Noah, încălecându-l.

— Poate că partea cu lipsa de cooperare e adevărată. Ești foarte – mi-am trecut buzele peste ale lui – enervant.

Jamie și-a dres glasul. Aproape că uitasem că era și el acolo.

— Ești bine? l-am întrebat.

— Dacă prin bine înțelegi „pesimist, instabil și manipulativ”, atunci da, sigur, a zis Jamie vesel. „Pacientul dă dovadă de sarcasm extrem și de tristețe prelungită; vede lucrurile doar la

extreme, totul e fie foarte bun, fie foarte rău. Părerile lui despre alții se schimbă repede, ceea ce duce la relații intense și instabile”, a recitat el din memorie. „Pacientul pare confuz în legătură cu orientarea lui sexuală și e preocupat de aventurile sexuale ale altora. Are un tipar clasic de tulburare de identitate – o imagine de sine neclară și instabilă – și este totodată impulsiv și instabil emoțional”, a spus el, părând dintr-odată obosit.

Și-a închis dosarul, l-a azvârlit ca pe un Frisbee într-un perete și s-a lăsat pe spate, cu brațele deasupra capului.

— Doamnelor și domnilor, Jamal Feldstein-Roth.

Am clipit, nelămurită.

— Stai puțin, te cheamă *Jamal*?

— Obișnuiește-te cu ideea, a zis el, rânjind. Părinții mei sunt evrei reformați din Long Island, bine? Și-au dorit să am o legătură cu moștenirea mea *genetică.*

Jamie a desenat în aer niște ghilimele imaginare.

— Nu te judecam – celălalt nume al meu e Amitra. Mă miram și eu, atâta tot.

— Amitra, cugetă Noah. Enigmă rezolvată.

— De unde vine asta? m-a întrebat Jamie.

— Din sanscrită? Din hindusă? am zis, ridicând din umeri.

— Din senin?

Am clătinat din cap.

— Mama e indiancă.

— Ce înseamnă? m-a întrebat Jamie.

— Dar Jamal ce-nseamnă? am răspuns eu.

— Ai și tu dreptate.

— Am tot atâta legătură cu moștenirea mea indiană cât ai și tu cu moștenirea ta africană, am spus. Mâncarea favorită a mamei e sushi.

— Latkes[6].

Jamie a zâmbit preț de o secundă, apoi surâsul i-a pălit.

— Asta e o porcărie, a zis el brusc. Suntem adolescenți. *E normal* să fim sarcastici.

— Și preocupați de sex, m-am amestecat și eu.

— Și impulsivi, a adăugat Noah.

— Exact, a spus Jamie. Atunci de ce noi suntem închiși aici, iar ei sunt afară?

---

[6] Clătite de cartofi. (*N.tr.*).

A clătinat încet din cap.

— Toți sunt puțin nebuni. Singura diferență dintre ei și noi e că ei se ascund mai bine.

A făcut o pauză.

— Asta mă cam face să-mi doresc să ard locul ăsta din temelii.

A ridicat din sprâncene.

— Doar pe mine?

Am zâmbit cu subînțeles.

— Nu doar pe tine.

Jamie s-a ridicat și m-a bătut ușor pe umăr. Apoi a căscat.

— Încheiem aici? Sunt dărâmat. Voi mai rămâneți?

M-am uitat înspre Noah. Nu găsiserăm lucrul pentru care eram acolo. Când privirile noastre s-au întâlnit, era clar că ne gândim amândoi la același lucru.

— Da, am spus.

Jamie și-a cules dosarul de pe jos și l-a pus înapoi în sertar. Apoi s-a dus către ușă.

— Mulțumesc pentru distracție. Hai să mai facem asta, cât de curând.

I-am făcut cu mâna. Jamie a închis ușa în urma lui. Și apoi am rămas singură cu Noah.

63.

Noah s-a lăsat pe spate în scaunul doctoriței Kells și m-a fixat cu privirea. Eram încă la el în brațe. Dintr-odată m-am rușinat.

— Ce e? am întrebat, înroșindu-mă în obraji.

— Te simți bine?

Am dat din cap că da.

— Ești sigură?

M-am gândit la asta, la ce citisem în dosar și la ce însemna asta.

— Nu chiar, am zis.

Faptul că nu mă credea lumea în privința lui Jude avea să doară întotdeauna. Noah m-a strâns și mai tare în brațe, cu căldură.

— Poți să citești, m-am hotărât eu.

A clătinat din cap, iar părul lui mi-a gâdilat pielea.

— Ți-am arătat dosarul meu fără să aștept nimic în schimb. Nu ești obligată să mi-l arăți pe-al tău.

Am ridicat privirea spre el.

— Vreau să ți-l arăt.

Noah și-a întins mâna spre dosarul aflat pe birou, în spatele meu, și s-a lăsat pe spate pe scaun să-l citească, cu mine încă în brațele lui.

Amândoi tăceam. Degetele lui mă mângâiau pe sub tricou, trasând desene invizibile pe piele. Mi-am dat seama, zâmbind, că îmi distrăgea atenția de la realitate. I-am fost recunoscătoare. Apoi mi-a rostit numele și m-a trezit din visare.

— Mara, tu ai văzut asta?

M-am aplecat ca să mă uit. Noah a întors dosarul ca să pot citi ce scria acolo. Sub datele mele, cele pe care le sărisem, era o observație scrisă de mână sub secțiunea intitulată CONTRAINDICAȚII care spunea așa:

Sarin, purtător orig; *contraindicații presupuse, dar necunoscute*; *midazolam administrat*

Pulsul mi-a urcat în urechi, bubuind.

— Sarin. Numele de fată al mamei.

Numele de familie al bunicii.

Nu eram sigură că Noah m-a auzit. Mi-a dat înapoi dosarul și m-a dat jos din brațele lui. S-a ridicat într-o clipă. Sângele îmi pulsa și mai tare în urechi.

— Ce e – ce e o contraindicație?

— E atunci când, a început Noah să spună, scotocind prin sertare. E ca atunci când ai alergie la penicilină. Contraindicația e penicilina, a spus. N-ar trebui s-o iei decât dacă avantajele depășesc riscurile.

— Ca o slăbiciune? am întrebat. Ce e midazolamul?

— Se folosește la clinică, a răspuns Noah, căutând frenetic printre dosare. Nu ți-au spus niciodată că ți-l administrează?

— Stai așa, care clinică? La clinica *veterinară*? am întrebat, cu ochii căscați.

— Cele mai multe medicamente veterinare au fost inițial medicamente pentru oameni, nu invers. Dacă e ceea ce cred eu că e, atunci se folosește ca sedativ, în preoperator.

— De ce a trebuit să fiu sedată?

Gândul ăsta îmi dădea fiori. Noah a clătinat din cap.

— Nu sunt sigur, a zis. Poate are indicații și la oameni de care să nu știu eu, ceea ce e posibil.

S-a uitat la ceas.

— În curând o să-nceapă să se trezească, a spus el.

Îi vedeam silueta în întuneric.

— Caută dosarul lui Phoebe, eu o să-l caut pe-al Stellei.

Am căutat în tăcere pentru că oricum nu-mi găseam cuvintele să spun ceva. Am scotocit cât am putut de grijulie, ca să nu deranjez ceva de la locul lui. Am răscolit prin fișete și prin sertarele biroului. În cel din dreapta jos, în vârful unei grămezi de hârtie, am găsit ceva. Dar nu ceea ce căutam.

Am scos de-acolo șnurul negru și subțire cu medalioanele de argint – bijuteriile gemene, a mea și a lui – care ar fi trebuit să fie la gâtul lui Noah.

— Noah, am spus. Medalionul tău.

El s-a întors către mine, lăsând dosarul maroniu pe birou. *Benicia,* scria pe etichetă – numele de familie al Stellei. I-am dat colierul lui Noah, iar el și l-a pus la gât. Apoi m-a ajutat să caut dosarul lui Phoebe.

Am deschis toate sertarele, m-am uitat sub fiecare teanc de hârtii. Erau o grămadă de caiete, toate așezate pe un raft – am căutat și acolo, luându-l pe fiecare în parte și răsfoindu-l – poate că informațiile despre ea erau pe undeva pe-acolo?

Noah s-a așezat apoi pe scaunul doctoriței Kells.

— Mai caută, mi-a spus el, în timp ce deschidea monitorul computerului de pe birou.

M-am chinuit să nu intru-n panică, deși simțeam cum o iau razna. Mi-am reluat căutarea printre hârtii, în vreme ce Noah o începuse pe cea electronică.

Exact când ochii mi-au căzut pe un caiet cu numele lui Phoebe mâzgălit pe copertă, l-am auzit pe Noah rostindu-mi numele în cel mai înspăimântător fel pe care-l auzisem vreodată. Era palid, cu chipul luminat de ecranul la care privea fix. Am înșfăcat caietul lui Phoebe și am venit lângă el ca să văd ce găsise.

Pe ecranul monitorului alb și lucios ne-am văzut pe noi.

O imagine extrem de bună cu mine, în patul meu, pe ecranul computerului doctoriței Kells. La mine-n dormitor. Acasă. Cu Noah stând călare pe scaunul biroului meu, privindu-mă. Vorbind cu mine.

I-am văzut surâsul minunat. Zâmbetul meu oglindit.

Și o dată în colț, acolo unde era un cronometru. Fusese filmat săptămâna trecută.

Noah a făcut ceva, a apăsat pe un buton și am urmărit cu groază cum noi, cei de pe ecran, apăream și dispăream pe repede înainte, pe măsură ce secundele, minutele și orele se scurgeau.

Noah a mai apăsat o dată și s-a deschis o fereastră cu și mai multe fișiere, cu și mai multe date. Le-a deschis într-o succesiune rapidă și am văzut bucătăria mea. Dormitorul lui Daniel. Camera de oaspeți. Toate camerele din toată casa mea.

Alt clic. Sunetul vocii lui Noah a ajuns la noi din boxe, de undeva din trecut.

— *N-o să-l las pe Jude să-ți facă niciun rău.*

Noah a inspirat zgomotos. A dat pe repede înainte din nou și i-am văzut trupul zvelt dispărând din cadru. Am apărut eu intrând și ieșind de la baie, schimbându-mă și pregătindu-mă de culcare. Și apoi l-am văzut pe Jude intrând la mine-n dormitor, în acea noapte. L-am văzut cum mă privește în timp ce dorm.

Jude îmi făcuse rău, de nenumărate ori. Noah se învinovățise că nu fusese acolo, dar nu era vina lui. Era la fel de pierdut ca mine, la fel de orb în povestea asta.

Doctorița Kells, însă, nu era oarbă. Ea văzuse totul. Tot ce se-ntâmplase.

— Știa că el e-n viață, am zis, cu o voce stinsă. A știut în tot acest timp că el e viu.

64.

Noah tăcea mâlc. Mi s-a înăsprit privirea uitându-mă la ecran.

— Probe, am zis, iar Noah m-a privit, cu o expresie încremenită. Trebuie să copiem fișierele, apoi să spunem tuturor ce se-ntâmplă.

Noah a apăsat un simbol și o altă fereastră s-a deschis – un triunghi galben cu un semn al exclamării în mijloc, alături de mesajul:

CONEXIUNE IMPOSIBILĂ

— Bine, atunci, a spus Noah și s-a ridicat brusc din scaun.

M-a luat de mână.

— Hai să plecăm de-aici.

Dar nu puteam.

— Nu fără dovezi, am zis, gândindu-mă la dosarul meu.

Vedenii. Coșmaruri. Halucinații.

— Dacă nu avem dovezi că Jude e în viață, că ea știa lucrul ăsta – pot fi trimisă *înapoi.*

Vocea mi-a cedat. Am încercat să-mi alung nodul din gât și i-am dat lui Noah jurnalul lui Phoebe ca să pot scotoci în continuare prin birou. După CD-uri, un stick, orice formă de a putea copia dovezile. Dar am auzit vocea lui Noah și am înghețat.

— Dumnezeule, a șoptit el, holbându-se în jurnalul lui Phoebe.

M-am aplecat să văd și eu. De-abia îi puteam descifra mâzgălelile, dar mi-am văzut numele în mai multe locuri, alături de niște schițe care-mi semănau și care-mi întorceau stomacul pe dos.

— Nu asta, a zis Noah, arătând către coperta interioară.

Acolo unde Phoebe desenase inimioare cu inițialele J+P înăuntrul lor. Acolo unde scrisese înflorit și cursiv:

Phoebe Lowe

Numele de familie al lui Phoebe era Reynard. Numele de familie al lui *Jude* era Lowe.

J+P.

Mi-am amintit dintr-odată vorbele lui Phoebe – ce spusese după ce-mi pusese bilețelul în rucsac, cel pe care scria *Te văd.* Îmi tot umblau și mi se învârteau prin creier:

— *Nu l-am scris eu,* spusese Phoebe, apoi își coborâse privirea către jurnalul ei.

Apoi zâmbise.

— *Dar eu l-am pus acolo.*

I-am auzit din nou vocea în mintea mea și am simțit cum fierea mi se ridică în gât.

— *Iubitul meu mi l-a dat,* spusese ea, cu un glas cântat.

— *Cine e iubitul tău, Phoebe*? o întrebasem atunci.

Dar nu crezusem că are vreun iubit. Credeam că face cine știe ce joc dement. Când nu mi-a răspuns, când a început să cânte, m-a făcut să cred că am câștigat. Dar acum știu că nu câștigasem.

Jude câștigase.

— S-a folosit de ea, am zis, cu o teamă proaspătă și crudă. S-a *folosit* de ea.

Doctorița Kells știa că Jude era în viață și îi cunoștea legătura cu mine. Jude se întâlnea cu Phoebe, spunându-i cine știe ce și dându-i bilețele înspăimântătoare ca să mi le paseze mie.

Phoebe și cu mine eram paciente la Horizons. Kells era directoarea de la Horizons. Și Jude?

El cine dracu' era?

— La naiba cu asta.

Noah a închis furios jurnalul lui Phoebe și m-a luat de mână.

— Plecăm *acum.*

M-a tras către ușă. Eu de-abia îmi puteam mișca picioarele încremenite.

— *Ce pun la cale*? am șoptit.

— O s-o scoatem noi la capăt, hai să plecăm acum…

Mintea mi se blocase de teamă, confuzie și șoc. Nici n-aș fi știut pe unde să merg dacă nu m-ar fi condus Noah. Am ieșit după el din biroul doctoriței Kells – ușa s-a închis în urma noastră cu un țăcănit. Holurile erau încă goale și toate ușile dormitoarelor erau închise. Niciunul dintre consilieri nu se trezise deocamdată. Era posibil să ne strecurăm afară înainte să se trezească.

Oare și ei știau totul?

În timp ce ne grăbeam pe hol, totuși, am observat că, de fapt, o ușă era încă deschisă. Una pe care eram sigură c-o închisesem când ieșisem.

Ușa de la camera mea.

M-am oprit brusc în fața ei, oprindu-l și pe Noah odată cu mine.

— Ușa de la camera mea, i-am șoptit. Am închis-o, Noah. Am închis-o.

— Mara…

Am deschis ușa larg – o rază de lumină cădea pe perete, lângă patul lui Phoebe.

Acolo unde erau niște litere.

Litere care formau niște cuvinte.

Cuvinte scrise cu ceva închis la culoare și umed.

Mirosul sărat, ca de rugină mi-a copleșit nările și mi-a întors stomacul pe dos. Noah a apăsat întrerupătorul, dar lumina nu s-a aprins. A înaintat mai mult în cameră, dar nu mi-a dat drumul la mână.

Phoebe era în pat, cu cearșafurile trase până peste piept.

Brațele îi atârnau în lateral și două baloane roșii de sânge îi ieșeau din încheieturile tăiate, pătând pătura albă în stânga și-n

dreapta trupului ei. Iar pe perete, scrise cu sânge, erau două cuvinte.

TE VĂD

Jude fusese aici.

•

Dintr-odată, toate sunetele din încăpere au dispărut. Am încercat să înghit, să țip, dar nu puteam. A trecut parcă o veșnicie până când mi-am auzit numele spus în șoaptă de cea mai familiară voce pe care o știam.

Noah m-a cuprins într-o îmbrățișare strânsă, desăvârșită. M-a strâns lângă el. M-a ridicat, iar căldura trupului său a trecut prin tricoul meu ud de transpirație. Mi-am încolăcit picioarele în jurul lui și mi-am îngropat fața în scobitura gâtului lui, plângând fără să scot vreun sunet.

M-a ridicat fără să spună nimic. Noah înainta pe hol, încet și silențios, cu mine în brațe; nu știam ce face și nici nu-mi păsa. Dacă m-ar fi pus jos, nu sunt sigură că aș fi putut sta în picioare. Apoi am ajuns la intrarea principală. Acolo s-a lăsat pe spate și m-a privit în ochi.

— Stațiunea e la douăzeci de minute distanță, dacă fugim. Poți să fugi, Mara?

Dacă puteam să fug? Eram în pericol de moarte. Trebuia să fug. N-aveam încotro.

Am dat din cap și Noah m-a pus jos, ținându-mă în continuare de mână. S-a îndreptat către ușă.

Dar cum rămânea cu…

— Jamie, am șoptit, uitându-mă în urma noastră.

În spate.

— Jamie a fost cu noi în birou, Noah. A fost cu noi.

Eu eram urmărită și torturată. Phoebe era folosită și fusese ucisă.

Niciunul dintre noi nu era în siguranță. Amândoi eram aici.

Ceea ce însemna că nici Jamie nu era în siguranță. Niciunul dintre ceilalți elevi nu era.

Dar dintre ei, de Jamie îmi păsa cel mai mult. Dacă ar fi fost să aleg, el ar fi fost acela pe care trebuia să-l scot de-acolo.

— Trebuie să-l luăm pe Jamie, am spus cu o voce limpede.

Noah a dat din cap o dată, cu o expresie dură.

— O să-l iau, îți jur, dar mai întâi trebuie să te duc pe tine la adăpost.

Noah mă alegea pe mine. Dar eu n-am cedat.

— Nu-l putem abandona.

— Mara…

— *Nu-l putem abandona,* am spus și-am încercat să mă smulg din strânsoarea lui.

— Nu-l abandonăm, a zis Noah.

Dar a pus mâna pe clanță și nu mi-a mai dat drumul. Oricum n-avea nicio importanță, pentru că ușa nu s-a deschis. Clanța nici măcar nu s-a clintit. Eram închiși pe dinăuntru.

— Suntem încuiați aici, am șoptit.

Îmi uram glasul. Îmi uram teama.

Noah m-a tras de lângă ușă și a cotit la stânga. Mergea cu pași mari și rapizi și de-abia mă puteam ține după el. N-aveam nici cea mai vagă idee unde mergem; locul acela era ca un labirint. Dar memoria perfectă a lui Noah ne ajuta mult – am ajuns în cantina goală, care dădea către ocean. Începea să se crape de ziuă deasupra orizontului negru care se vedea prin fereastră. Noah a încercat ușa care dădea în bucătărie.

Și aceasta era încuiată.

Noah a înjurat și s-a întors lângă mine. A privit pe fereastră la apa întunecată. Apoi s-a uitat la mese și la scaune.

— Dă-te la o parte, mi-a spus el, făcându-mi semn să plec din dreptul ferestrei.

M-am dat în spate, iar Noah a ridicat un scaun. L-a aruncat cu furie în geam. Scaunul a ricoșat înapoi.

— Bine, a zis el calm, ca pentru sine.

Apoi mi-a spus mie:

— Hai să-i trezim.

Pe Jamie. Pe Stella. Pe toată lumea, voia să spună. Îi depășeam numeric pe adulți, iar cu toții puteam face ce singuri n-am fi reușit. Poate că împreună am fi găsit o modalitate de a scăpa de aici.

Am alergat înapoi la camerele pacienților. Noah a încercat să deschidă prima ușă. Încuiată. A bătut cu pumnul o dată și a ordonat cui se afla înăuntru să se trezească.

L-a întâmpinat tăcerea. Am încercat la altă ușă.

Era tot încuiată.

Atunci mi-am dat seama că nu văzusem nicio încuietoare pe ușa *niciunui pacient. Nu existau* încuietori. Nici butoane pe care să apeși.

Asta nu-nsemna că nu existau încuietori deloc. Însemna doar că noi, pacienții, nu le puteam deschide.

Dar acum eram încuiați pe dinăuntru.

Prinși în capcană, mi-a șoptit mintea mea.

Nu văzusem și nici nu auzisem pe altcineva de când ieșiserăm din biroul lui Kells. Niciun consilier. Niciun adult. Ne lăsaseră aici.

De ce?

Confuzia m-a copleșit, iar Noah m-a dus în camera lui, cea pe care o împărțea cu Jamie. Ușa era deschisă.

Jamie nu era înăuntru.

Genunchii mi se înmuiaseră – nu mai puteam sta în picioare. M-am prăbușit, dar Noah m-a prins. M-a tras aproape de el și m-a luat în brațe până când m-a lipit de el. Frunte lângă frunte, piept lângă piept, șold lângă șold. Și-a relaxat brațele și mi-a dat părul răvășit și ud la o parte de pe față și de pe gât. Încerca să mă țină la suprafață, dar eu tot mă dezintegram. După ce suspinele mele inutile au încetat, am spus:

— Sunt atât de speriată.

Și atât de rușinată, asta n-am mai spus. Mă simțeam *atât de slabă.*

— Știu, a zis Noah, cu spatele rezemat de cadrul patului și ținându-mă încă în brațe.

Buzele lui mi-au atins urechea.

— Dar trebuie să mă duc să-l găsesc pe Jamie.

Am dat din cap. Știam asta. Voiam să-l găsească. Dar parcă nu puteam să-l las să plece.

Nu c-ar mai fi avut vreo importanță. Câteva secunde mai târziu, am auzit urletul.

65.

Urletul a încetat la fel de brusc cum începuse.

— Ăsta n-a fost Jamie, a spus Noah, hotărât, lângă mine. Mi-a vârât capul sub bărbia lui, în vreme ce obrazul îmi era lipit de pieptul său.

Avea dreptate. Fusese o voce de femeie.

Am ascultat, lipiți unul de celălalt în întuneric. Tăcerea era apăsătoare și nu mai auzeam altceva decât bătaia inimii mele. Sau a lui Noah. Era imposibil de spus.

Atunci s-a auzit un alt țipăt – de undeva din centrul complexului. Din grădină, poate? Nu-mi dădeam seama de aici.

— Stai aici, mi-a spus Noah, cu un glas ferm și limpede. N-avea cum să nu se ducă. Dar nu puteam să-l las singur.

— Nu, am zis, scuturând din cap. Nu ne despărțim.

Glasul mi se înăsprise.

— Nu ne despărțim.

Noah a expirat lent. N-a răspuns, dar m-a luat de mână și m-a ridicat. Pașii ne-au răsunat pe coridoarele goale și l-am strâns de mână, dorindu-mi să devenim o singură ființă. Când îl țineam de mână, am observat că încheieturile nici nu mă mai dureau.

Cerul dimineții era încă foarte întunecat, bezna luminându-se doar într-o nuanță de violet intens. Fulgerele scânteiau prin ferestre și transformau în monștri umbrele noastre de pe perete.

Un alt urlet.

Eram fascinați de el. Atrași. Ăsta era și scopul.

Mergem împreună către un coșmar.

Jude stătea în grădina Zen, masiv și impunător în nisip. Era acolo, între bețele de bambus armonios aranjate și copăceii bonsai atent îngrijiți. Jamie și Stella, Adam și Megan erau îngenuncheați, așezați în nisip. Cu capetele plecate. Cu mâinile legate. Printre stânci.

O altă fată – nu-i vedeam chipul – zăcea într-o parte, nemișcată. Tricoul ei alb era scăldat în sânge, colorându-l în roșu.

Afară era furtună. Se dezlănțuia în slava cerului. Dar în grădină era liniște. Nimeni nu se zbătea. Nimeni nu zicea un cuvânt. Nici măcar Jamie. Tabloul era ireal. Tulburător. De-a dreptul înspăimântător.

Apoi glasul lui Jude s-a auzit, nociv.

— Ați încercat ușile mai întâi? ne-a întrebat, cu un zâmbet. Ferestrele?

N-a răspuns nimeni. Jude a plesnit din limbă.

— Le-ați încercat. Îmi dau seama.

Și-a trecut privirea peste corpurile țintuite în nisip. Când a ridicat ochii, s-a uitat fix la Noah.

— Mă bucur că facem în sfârșit cunoștință, a zis el, deși voiam să evit asta.

Nimic din postura sau din expresia lui Noah nu arăta că l-ar fi auzit măcar. Era la fel de calm și liniștit ca pietrele din nisip. Tabloul cu toți acei adolescenți legați și îngenuncheați nici măcar nu părea să-l tulbure.

Lucru care a părut să-l deranjeze însă pe Jude. A clipit și a înghițit în sec, apoi m-a privit în ochi.

— Am încercat să dau de tine, Mara, dar te ascundeai. Așa că n-am avut de ales. Tu m-ai făcut să-i iau prizonieri.

— *De ce*?

Vocea mea a spart tăcerea.

— *Ce vrei*?

— O vreau pe Claire înapoi, a zis el simplu.

— E moartă, am spus, cu o voce tremurândă. Am omorât-o și mi-aș fi dorit să n-o fi făcut, dar asta s-a întâmplat și ea a murit. *Îmi pare rău.*

— Crede că o poți aduce înapoi, a zis Stella, cu o șoaptă răgușită.

Șapte perechi de ochi s-au ațintit straniu asupra ei.

— Poftim? am întrebat-o.

Jude s-a ghemuit în fața Stellei, ca un șarpe încolăcit. Ea l-a ignorat, nu s-a uitat la el. În schimb m-a privit pe mine.

— Crede că o poți aduce înapoi.

Jude a pocnit-o pe Stella peste față. Jamie a tresărit. Megan a izbucnit în plâns. Adam l-a privit pe Jude cu interes neprefăcut – nu cu teamă. Noah a făcut un pas în față, mocnind de o furie tăcută.

Dar când l-am văzut pe Jude lovind-o pe Stella, ceva din mine s-a ridicat din întuneric. Încă îl țineam de mână pe Noah, dar nu mai tremuram.

— S-o aduc pe Claire înapoi, am zis încet.

Stella a dat din cap.

— Asta crede el.

— Cum de..., am început să spun.

Apoi am tăcut, căci mi-am dat seama. Stella era ca noi. Diferită. Am privit-o, i-am văzut expresia feței, și mi-am dat seama în ce fel.

Știa ce gândește Jude. Îi citea gândurile.

Dacă Jude credea că o pot aduce pe Claire înapoi din morți, pe Claire, care fusese zdrobită în bucăți, care fusese îngropată într-un sicriu închis în Rhode Island, la doi metri sub pământ, era total rupt de realitate. Complet nebun.

Singura cale de a scăpa din povestea asta era să mă prefac că iluzia lui e reală.

— Jude, am zis, cu o voce prefăcut rugătoare. Vreau s-o aduc pe Claire înapoi. Spune-mi cum s-o aduc înapoi.

Fața i s-a schimonosit.

— Trebuie să fii motivată, a spus el mecanic.

Apoi a lovit-o din nou pe Stella. Și mai tare. Am simțit cum mușchii lui Noah se-ncordează. Jude l-a privit pe Noah și a zâmbit.

— Da, poți să ni te alături, i-a zis el. Poți fi de ajutor.

Apoi ceva la Noah s-a schimbat. S-a relaxat.

— Și cum mai exact pot să fac asta?

Vocea îi devenise plată. Plictisită de-a dreptul. Stella a tușit. Legată la pământ, scuipa sânge în nisip. Apoi a ridicat privirea către mine.

— Trebuie să fii speriată, mi-a spus ea. Crede că dacă ți-e suficient de teamă, o s-o faci.

Deci Jude voia să-mi fie frică. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să mă-nspăimânte. A apărut la secția de poliție ca să fiu sigură că e în viață. A furat cheia lui Daniel ca să poată veni și pleca oricând voia, ca să-mi facă fotografii în somn, ca să mute obiectele din jurul meu, cum ar fi păpușa, și ca să știu că trecuse pe acolo, pângărind locul în care ar fi trebuit să mă simt în siguranță.

A ucis pisica și mi-a explicat de ce într-un mesaj scris cu sânge.

Dar nu era suficient. Nu voia să mă mai simt nicăieri în siguranță, alături de nimeni. Nici măcar cu tata – așa că aproape ne-a scos de pe șosea. Și nici la Horizons – de aceea a folosit-o pe Phoebe ca să mă sperie. I-a dat poza și a pus-o să-mi mâzgălească ochii, a scris bilețelul și a pus-o să mi-l paseze mie. M-a jucat pe degete, iar pe Phoebe a folosit-o ca pe o unealtă, ca să mă tulbure, ca să mă scoată din minți, ca să mă înspăimânte când nu putea fi prin preajmă ca s-o facă el însuși.

Credeam că totul era o răzbunare. Pentru Claire. Ca să mă pedepsească pentru ce-i făcusem, și ei, și lui. Și, fără îndoială, asta era o parte din explicație. Dar în mintea lui totul era un mijloc pentru un alt scop.

Un scop pe care nu-l puteam duce la îndeplinire.

Trebuia să fiu motivată, a spus. Credea că o pot face dacă sunt suficient de înspăimântată.

Dar *îmi era teamă.* Eram îngrozită. Iar Claire tot n-avea să se întoarcă niciodată la viață. Nu știam cum să mă mai prefac că nu e ăsta adevărul.

— Jude, am zis. Jur, aș face-o dacă aș putea. Îmi pare rău.

Și-a înclinat capul către mine. M-a studiat.

— Nu-ți pare rău, a spus el sec. Dar o să-ți pară.

Apoi, cu o mișcare bruscă, a apucat-o cu pumnul de păr pe Stella, ridicând-o și aplecând-o pe spate în același timp.

Megan a țipat. Jamie și-a ferit privirea. Adam a scos un sunet surprins.

Noah era din nou încordat, îmi dădeam seama. Dar nu s-a mișcat de lângă mine.

Fierbeam de furie.

— Crezi că dacă o torturezi, o s-o aduc înapoi pe Claire? am întrebat, cu un glas clocotitor. Dacă aș fi putut să fac asta, aș fi făcut-o deja…

Jude a lăsat-o pe Stella să cadă din nou în genunchi. A privit-o.

— O, *Doamne,* a șoptit ea.

Jude a zâmbit ușor. Felul în care vorbea, felul în care surâdea mă făcea s-o iau razna.

— Ce e?

Jude m-a privit, în timp ce zâmbetul i se lățea pe față.

— Spune-le, i-a zis el Stellei.

Când a văzut că ea nu vorbește, a tras-o de păr.

— Spune-le.

— Ea…

Chipul Stellei s-a schimonosit, iar ochii ei l-au fulgerat pe Jude, care s-a ghemuit lângă ea.

— Ea știa, a șoptit Stella, privindu-l în ochi. Jude e parte din plan. A știut – Doamne, Dumnezeule, *a știut* tot timpul despre noi toți – el e parte din plan, ea i-a promis c-o s-o aduci la viață pe Claire dacă te aduce aici. Ea i-a spus cum s-o facă și ne-a lăsat pe toți aici ca să vedem ce faci, Doamne, Dumnezeule…

— Ea? a șoptit Jamie.

— Kells, a spus Noah.

— Jude e parte din *plan*? am întrebat, cu o voce slabă, disperată. Parte din *care plan*?

Ce era *el*? Ce eram *noi*?

— Nu *aud* nimic, s-a văitat Stella, sunt prea multe voci!

Apoi a șoptit și a mormăit ceva; n-am putut prinde decât un singur cuvânt. „Garanție”.

— Cum putem ieși de-aici? am întrebat repede.

Asta trebuia să aflu, înainte ca Stella să se piardă cu firea. Cum puteam ieși de aici.

— Nu puteți, a gemut Stella.

— Mie mi-a dat cineva drumul înăuntru, a spus calm Jude.

M-am simțit de parcă aș fi primit o lovitură în piept. Doctorița Kells îl lăsase pe Jude să intre. Adulții dispăruseră cu toții. Nu mai era nimeni aici, nimeni nu ne venea în ajutor.

— A omorât-o pe Phoebe, a zis Stella, cu umerii tremurându-i. Dar pare că tu ai făcut-o, Mara – asta vor spune. Au nevoie de tine…

Jude a plesnit-o peste obraz. Stella și-a mușcat buzele și a lăsat privirea jos, în nisip. Nu mai avea de gând să spună nimic altceva.

Nimic din ce zisese ea nu prea avea sens, dar un lucru înțelesesem clar: Kells îi promisese lui Jude că o voi scula pe Claire înapoi din morți dacă mă aduce aici, în seara asta. Și mințise.

Mă voia aici din cu totul alt motiv și nu-mi puteam imagina care ar fi putut fi acesta. Nu puteam să-i cânt în strună lui Jude, dar dacă i-aș fi putut demonstra că nu e decât un pion în povestea asta bolnavă care se-ntâmpla aici, exista o șansă, cât de mică, să ne lase să plecăm.

Nu vedeam altă cale. Așa că am zis:

— Kells te minte.

— Nu, mi-a spus Jude. Tu mă minți.

Apoi a prins-o pe Stella de încheietură și i-a rupt-o. Cu toții am auzit oasele trosnind.

Megan a urlat ca un animal. Jamie a scos o înjurătură. Adam a rânjit. Eu am înnebunit de furie.

Dar Noah n-a scos niciun sunet. Nici măcar un pas n-a făcut. Nici măcar nu s-a încordat. După un minut, a spus:

— Mai bine o lași în pace.

Așa, simplu, ca și cum i-ar fi arătat lui Jude unde este cea mai apropiată stație de benzină. Jude s-a strâmbat. Nu înțelegea de ce Noah nu reacționează, de ce pare să nu-i pese și, până atunci, nici eu nu înțelesesem.

Jude voia să ne destabilizeze. *Voia* să ne fie teamă. Mai ales mie și s-a gândit s-o tortureze pe Stella ca să mă sperie și mai tare.

Dar nu funcționa. Nu mi-era teamă. Eram *furioasă,* iar Jude observase. De aceea nu se folosise de Stella ca să mă provoace *pe mine* – se folosise de ea ca să-l provoace *pe Noah.* Crezând că Noah n-o să reziste unei domnițe la ananghie.

Voia ca Noah să ia locul Stellei. Dar nu mergea. Noah nu se mișca.

Atunci Jude i-a dat drumul mâinii Stellei. Ea a căzut la loc în nisipul însângerat și, pentru o secundă, m-am simțit ușurată…

Asta până când Jude l-a apucat de ceafă pe Jamie. Totul s-a schimbat. Stomacul mi s-a strâns de spaimă.

— Pe ăsta îl las să plece, a zis Jude cu un rânjet larg, dacă Mara îi ia locul.

Am expirat brusc. Jude mă mai avusese în mâini, în port, și nu mă omorâse atunci. Venise în camera mea și-mi distrusese viața, dar eram încă aici. Eram încă în viață.

Jude *nu mă putea* ucide, așa spusese Stella – credea că are nevoie de mine ca să-i aduc sora înapoi. Dacă îi luam locul lui Jamie n-ar mai fi contat că așa ceva nu era posibil; Jude ar fi fost ocupat cu mine, ceea ce le-ar fi dat celorlalți ocazia să facă în așa fel încât să ieșim cu toții de aici.

M-am desprins de Noah.

66.

Noah mi-a aruncat o privire care mi-a înghețat sângele în vine.

— Să nu-ndrăznești!

Apoi a vorbit Jamie. Avea o voce ca de diamant, brutal de dură și convingătoare.

— Dă-mi drumul, i-a zis lui Jude.

Și, spre imensa mea surpriză, Jude i-a dat drumul. Am văzut cum Jamie cade cu încetinitorul, dar chiar înainte să se izbească de pământ, Jude l-a prins din nou de gât, trăgându-l în sus. După care i-a tras cu putere lui Jamie un picior în stomac. Jamie s-a încolăcit pe nisip.

— Să nu mai deschizi gura, a zis Jude.

M-am cutremurat de furie și de ură. Jude m-a privit cu un interes bolnăvicios.

— Uite cum stă treaba, a zis el, pe fundalul plânsetului neîntrerupt al lui Megan. Cu cât mă faci mai mult să aștept, cu atât îi faci să sufere mai tare, Mara.

— Asta nu are *nimic* de-a face cu ei, am izbucnit eu.

Jude a dat din cap.

— Exact, a spus el. Deci ai de gând să-i faci pe *ei* să plătească pentru faptele *tale*? Tot ce trebuie să faci tu e să le iei locul.

Mi-a zâmbit așa cum un șarpe zâmbește unui șobolan.

— Altfel o să-i omor lent și o să te pun să privești.

Noah mi-a pus cu blândețe o mână pe abdomen, ținându-mă pe loc.

— Nu omori tu pe nimeni, Mara, mi-a spus el.

Noah s-a uitat fix la Jude.

— El îi omoară.

Umbra aceea i se urcase din nou în glas lui Noah, i se citea pe chip. Nu-l văzusem niciodată pierzându-și calmul, dar aveam senzația că e pe cale s-o facă.

Era înspăimântător.

Jude și-a trecut un deget peste părul blond și transpirat al lui Megan. Nisipul de sub ea se udase de urină.

— Pe cine să aleg primul? m-a întrebat el.

Rămăsesem fără cuvinte. Transfigurată. Jude a îngenuncheat încet lângă Megan.

Apoi Noah m-a luat ușurel și m-a împins în spatele lui.

Jude a luat fața lui Megan în mâna lui mare, iar Noah s-a mișcat atât de silențios și de repede că aproape nu mi-am dat seama ce se-ntâmplă.

Noah sărise în grădină. I-a tras un pumn în față lui Jude de s-au auzit oasele pârâind. Megan și Adam au gemut la unison, dar nu m-am întors să mă uit la ei. Eram uluită, vrăjită de ceea ce vedeam.

Jude își folosea statura pe post de buldozer, făcând prăpăd cu mâinile și picioarele lui greoaie. Dar Noah era hotărât și rapid, agil și violent. Știa instinctiv unde doare cel mai tare și exact acolo ataca. Noah îl lovea pe Jude la nesfârșit, iar eu nu mă puteam uita în altă parte.

Dar apoi mi-am auzit numele – Megan îl rostise. Chiar înainte ca ea și Adam să se prăbușească în față exact în același timp.

O amintire m-a străfulgerat – Jude înjunghiindu-se de unul singur și căzând în genunchi pe o punte de lemn.

Atunci am fost copleșită de amintiri. Bărbatul din port care a murit când a încercat să mă salveze de la tortură. John, bodyguardul meu, care a făcut infarct în mașină. Mi-am adus aminte de peștii morți de la ponton și de păsările moarte care cădeau din cer.

Nu fusese vina mea. Dar nici vreo întâmplare.

— Noah, am șoptit, uitându-mă ba la Megan, ba la Adam, ba la Jude.

În cele din urmă înțelesesem.

Jude putea să se vindece, ca Noah – ucigând lucruri, ca mine.

Nu trebuia să atingă pe cineva ca să-l ucidă. Nici măcar nu trebuia să se gândească la asta. Trebuia doar să se rănească. Dacă el era rănit, totul și toți din jurul lui mureau.

Cum a făcut cu John. Cu polițistul. Cu peștii.

Eu eram mortală, dar Jude era mult mai rău. Iar animalele o simțeau – animalele vecinilor noștri dispăruseră din ziua în care m-am întors acasă de la clinică – aceeași zi în care Jude a început să-mi bântuie casa.

Noah îl țintuise pe Jude pe burtă în nisip. Și-a apăsat antebrațul pe beregata lui Jude și s-a aplecat peste fața lui.

— O să te omor, i-a spus el calm. Și înainte să mori o s-o implori să te ierte.

E posibil ca Jude să fi spus ceva, dar nu l-am auzit din cauza gemetelor de durere ale lui Megan și Adam.

Garanție, spusese Stella.

Pieptul lui Jude se ridica și cobora și umerii i se zguduiau. *Râdea.*

— O să-i omoare, am spus eu, cu o voce aspră și disperată. Dacă îi faci vreun rău, ei vor muri.

— Și dacă nu mă omori, a zis Jude, cu un glas răgușit, o s-o tai pe Mara în niște bucăți atât de mici încât n-o s-o mai…

Noah l-a eliberat pe Jude din strânsoare. Și i-a zdrobit rotula cu o lovitură brutală. Am auzit un țipăt – din partea lui Jude, de data asta. A tăiat aerul. Jude s-a încovrigat pe o parte, dar după un minut, râdea din nou. Încă râdea. Râsul lui și bătăile inimii mele erau singurele sunete pe care le distingeam.

— Vrei răzbunare? a întrebat Jude.

Vorbele i-au răsunat în tăcerea care se lăsase. A dat din cap către Megan și Adam.

— Uite răzbunarea.

Mi-am îndreptat privirea către ei – își pierduseră cunoștința, dar încă respirau. Părul ei era răsfirat în nisip și avea aceeași culoare. Iar câteva fire se împleteau cu părul ciufulit al lui Adam.

Jamie și Stella însă erau amândoi conștienți. Tăceau mâlc, dar ochii le străluceau. Priveau întreaga scenă, exact ca mine.

Exact ca mine.

Nu eram afectată. Nici ei nu erau afectați. Ceea ce însemna că dacă Noah reușea să-l rețină pe Jude – i-aș fi putut elibera. M-am uitat în jur haotic după o armă, o unealtă, ceva ascuțit...

— Are dreptate, a zis Jude, dând din cap către Stella. Nu vreau s-o omor pe Mara.

Avea vocea dură, dar plină de încântare.

— S-o torturez e mult mai distractiv.

Noah l-a mai pocnit o dată; l-a întins pe spate. A îngenuncheat lângă el. Și-a apăsat din nou brațul peste gâtul lui.

Exact asta voia Jude. Adam a scos o horcăială îngrozitoare; tatuajele de pe brațe îi ieșeau în evidență pe pielea lividă. Megan nu mai scotea niciun sunet.

— Îi omori, a spus Stella pe un ton ridicat.

Noah părea îngrozitor de calm, dar eu știam că-și pierduse controlul. Se gândea numai cum să-l omoare pe Jude și să mă protejeze pe mine, nu și prețul pe care el sau oricine altcineva l-ar fi putut plăti pentru asta. Dacă Jude amenința pe altcineva, Noah se putea stăpâni. Dar nu putea să nu reacționeze când Jude mă amenința pe mine.

Eu eram slăbiciunea lui.

Noah nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi cedat.

I-am rostit numele. Expresia lui Noah era oribil de goală în timp ce aștepta ca Jude să se sufoce, dar la sunetul vocii mele ceva s-a schimbat. S-a lăsat pe spate, ușor, luându-și mâna doar cât să-l lase pe Jude să respire puțin.

M-am uitat în jurul meu, sperând să găsesc un obiect care să ne ajute. Dar grădina se afla în centrul complexului, iar zidurile care îl înconjurau erau goale și răsfirate. Nu exista mobilă, doar un piedestal spiralat într-un colț, pe care stătea o urnă de porțelan verde.

Obiectul ăsta a declanșat o amintire – Phoebe care spărgea o vază, trântind-o de pământ. Și atunci mi-a venit o idee.

— Ține-l, i-am zis lui Noah, repezindu-mă în colțul camerei.

Am dărâmat piedestalul și urna s-a izbit de dalele de piatră, făcându-se țăndări. Am înșfăcat unul dintre cioburi – oare le puteam tăia legăturile cu el? Era destul de mare?

Dar apoi Stella a țipat, speriindu-mă. Jude se ridicase în picioare. Noah era plin de sânge într-o parte.

Un zâmbet chinuit și lent i-a apărut lui Noah pe buze.

Cei doi erau într-un impas, iar noi, ceilalți, care eram conștienți, priveam scena. Eram hipnotizată de propriul meu iad. Chiar dacă știam că Noah poate vindeca, chiar văzându-i zâmbetul sălbatic și știind că durerea nu-l deranja, ci dimpotrivă, îl *electrifica* – când l-am văzut rănit m-am simțit de parcă m-ar fi scufundat cineva în acid. Mi-am strâns pumnii și am simțit o durere ascuțită în palmă…

Ciobul. Încă îl aveam.

M-am silit să-mi smulg privirea de la băiatul pe care-l iubeam și m-am dus să-mi ajut prietenii. Jamie era cel mai aproape.

— Treaba asta e împuțită rău de tot, a zis el gâfâind când am început să-i tai nodul care-i lega încheieturile.

Ciobul zimțat de porțelan îmi sfâșia pielea, dar am continuat să tai până când Stella i-a strigat numele lui Noah și a trebuit să-mi ridic privirea.

Jude își schimbase poziția astfel că acum era mai aproape de mine decât era Noah; se apropiase când mă dusesem să-l eliberez pe Jamie.

— Fugi, mi-a spus Noah, aproape șoptit, cu un glas blând și disperat.

Nu-l puteam părăsi. Ar fi fost o idee bună, poate, dar nu puteam s-o fac.

Și nici pe Jamie și pe Stella nu-i puteam lăsa prizonieri. Așa că am ignorat rugămintea lui Noah și am început să tai nodul de la mâinile lui Jamie cu și mai mare îndârjire. Am reușit să-l eliberez. Jamie s-a ridicat alarmant de repede pe picioare, iar Jude a plonjat în față, după mine, chiar în momentul în care Noah s-a aruncat după el. Jude m-a doborât și ciobul mi-a căzut din mână.

— Scoate-i de-aici! am strigat către Noah în timp ce Jude își încolăcea brațele în jurul trupului meu.

Mi-a pus o lamă de oțel pe piele. O singură apăsare ar fi sfâșiat carnea. Mi-ar fi intrat în beregată și aș fi sângerat de tot, ca un animal, în fața lui Noah. Noah, care mă privea cu o

expresie pe care alții ar fi luat-o drept furie. Dar eu știam mai bine ce e.

Era teroare.

O lacrimă fierbinte mi-a curs pe obraz când Jude m-a ridicat și m-a strâns în brațe, cu spatele lipit de pieptul lui masiv și oribil. M-am uitat la Noah, la fața lui desăvârșită care înghețase, la membrele lui încordate. Ne privea și el, nemișcat.

Dar Jamie o eliberase pe Stella și amândoi stăteau în picioare. Stella își proteja brațul rupt. Megan și Adam erau inconștienți, dar vii. Jamie o târa pe Megan de subsuori spre unul dintre coridoare, cu Stella alături. Eram captivi în continuare în clădire, dar Jude îi va lăsa în pace, acum că mă avea pe mine.

— Du-te, i-am spus lui Noah, deși știam că nu va pleca niciodată.

Chipul îi era neclintit și privirea fixă. O să-mi fie dor de ele.

Mi-am dat seama că-mi luam rămas-bun.

Noah a văzut asta în privirea mea și a clătinat încet din cap. A vorbit calm și ferm, doar pentru mine.

— N-o să pățești nimic, a zis.

O să repar eu asta, voia să spună.

Dar Jude m-a strâns mai tare, iar cuțitul m-a apăsat pe gât. Am expirat și m-a prins și mai strâns. O dâră de sânge cald mi s-a ivit pe tricou.

— Îți dau orice vrei, i-a spus Noah lui Jude.

Avea glasul calm.

— Orice.

Jude vorbea cu Noah, dar avea buzele lipite de urechea mea. Simțeam cum carnea de acolo îmi putrezește.

— Nu mai vreau nimic de la tine. Nu mai ai ce să-mi dai.

M-am uitat în ochii lui Noah și am văzut cum ceva din el moare. N-am mai putut suporta. Nu-mi mai era deloc teamă pentru mine; eram doar oribil, disperat de tristă.

— N-o să mă omoare, l-am mințit pe Noah. Voi fi bine.

Jude s-a lipit de unul dintre zidurile goale și albe, zdrobindu-mă în brațele sale. Am trecut ușor spre coridor, pe lângă camerele pacienților aflate pe ambele părți. Eram din nou prizoniera lui.

Prizonieră. Cuvântul ăsta a mai declanșat o amintire. Mi-am adus aminte…

Un alt coridor, luminat de camera de filmat a lui Rachel.

Jude și cu mine mergeam împreună în spatele lui Rachel și Claire, pe mijlocul coridorului cavernos. Erau camere ale pacienților de-o parte și de alta și nu voiam să ne apropiem de ele. Când Rachel și Claire au dispărut după un colț, eu am grăbit pasul, speriată că o să le pierdem prin pasajele acelea labirintice.

Mai fusesem prizonieră și înainte.

Și *scăpasem.*

Cu nimic altceva decât o vânătaie pe obraz, care nici măcar nu era de la dezastrul clădirii prăbușite. Mi-am amintit că am văzut vânătaia de pe pomete în oglinda de la spital. Mi-o făcuse Jude. Acolo unde mă lovise. Dărâmasem azilul, dar ieșisem de sub ruine nevătămată. În siguranță.

Dar și Jude scăpase, mi-am zis.

M-a strâns și mai tare cu brațele și știam că se uită fix în ochii lui Noah. Lama mi-a zgâriat pielea și am simțit un val de căldură și durere. Jude se bucura de faptul că îmi făcea rău și că Noah era obligat să asiste la asta.

Voiam să-i fac și eu rău.

Și chiar puteam, de fapt. Da, Jude scăpase – dar fără mâini.

Ceea ce însemna că îl puteam *răni,* dar nu-l puteam ucide; încercasem de atâtea ori să-l ucid pe Jude și n-a mers niciodată, dar scăpasem. Am dărâmat azilul și dacă puteam dărâma și clădirea *asta,* mă puteam elibera.

Și Noah. Putea fi rănit dacă se prăbușea clădirea, dar el era altfel, era ca mine – deci ar fi supraviețuit, ca mine. Chiar dacă ar fi fost rănit când clădirea se făcea una cu pământul, avea să se vindece. Mereu se vindeca. Noah avea să fie bine.

Dar Jamie? Stella? Și ei erau diferiți, ca noi. Ca Jude. Ceea ce însemna că, probabil, vor supraviețui, dar ar fi putut fi răniți.

Noah îi putea vindeca și pe ei. Îl vindecase pe tata. Dacă îi răneam pe Jamie și pe Stella în încercarea de a scăpa de acolo, putea să-i facă bine.

Respirația fierbinte a lui Jude îmi gâdila gâtul, făcându-mă să întorc capul înainte de a ajunge în umbră. Am văzut-o pe fata plină de sânge în grădină. L-am văzut pe Adam zăcând în nisip.

Eu, Jamie, Stella și Noah aveam să supraviețuim. Dar nu eram singurii din locul acela.

Adam era probabil încă în viață. Megan era și ea vie când Jamie o cărase de acolo. Poate mai erau și alții încuiați în camerele lor.

Dacă dărâmam locul ăsta așa cum făcusem cu azilul, toți cei care nu erau diferiți urmau să moară, ca Rachel și Claire. Adam. Megan. Toți ceilalți, toți cei normali.

Dar ar fi putut fi morți oricum, mi-am spus. Jude putea să-i omoare unul câte unul, până când îi lichida pe toți.

Am simțit cum pielea se strânge pe mine și cum sângele îmi pompează în urechi. Am simțit cum Jude se îndepărtează, cu mine cu tot. Dacă ar fi cotit, nu l-aș mai fi văzut pe Noah.

Timpul se scurgea. Trebuia să fac o alegere, deși niciuna dintre variante nu era bună. Poate un erou ar fi găsit o altă cale de a ieși din povestea asta, dar eu nu eram deloc o eroină.

Întotdeauna ai de ales, spusese Noah odinioară.

Atunci am ales.

Mi-am folosit fiecare dram de forță pe care-l aveam și ne-am izbit amândoi de perete.

Jude nu se așteptase la asta. Capul i-a pârâit oribil și mi-am imaginat cum crăpăturile din zid se ridică din dreptul loviturii până la tavan și coboară până la podea, chiar și mai jos, în fundație. Jude a slăbit strânsoarea și a căzut la pământ.

Dar n-am fugit.

M-am răsucit ca să-l privesc în față. Nu auzeam nimic altceva decât propria-mi răsuflare și bătăile inimii mele. Erau zgomotoase și rapide, dar nu de teamă. Ci de mânie pură, rece, izbitoare.

Am simțit un obstacol puternic și tulburător în mintea mea, dar i-am cedat și ceva s-a eliberat. I-am ridicat trupul lui Jude sus, sus pe zid. L-am țintuit, l-am zdrobit de perete atât de puternic încât bucăți din tencuială s-au desprins și au căzut pe podea. Eram mai puternică decât credeam. Nu-l puteam ucide pe Jude cu puterea minții, dar îl puteam ucide cu trupul meu și merita să moară.

Știam că Noah era în spatele meu, dar n-a făcut nicio mișcare să mă ajute. Vedea și el că nu era nevoie.

Jude era inconștient, schilodit, iar timpul păruse să încetinească. Pete roșii și negre mi-au invadat vederea și un miros nedefinit a umplut aerul. I-am zdrobit gâtul lui Jude cu niște mâini grațioase care nu păreau ale mele. Priveliștea asta

îmi aducea un val de bucurie dezlănțuită. Mi-am dat seama că zâmbesc.

Mara.

Mi-am auzit numele șoptit de o voce cunoscută și iubită, dar era prea departe și n-o ascultam. Nu mă puteam opri până când chestia asta din strânsoarea mea nu murea – n-aveam s-o mai las să scape sau să se vindece. Voiam să-l văd murind, cum se transformă într-o halcă de carne. Acest gând mă umplea de o plăcere fierbinte. Ușile erau încă încuiate și eram captivă înăuntru, dar trebuia să dărâm locul ăsta, chiar dacă trebuia să-mi înfig ghearele și puterea minții în el. Ca să-l scot de aici pe băiatul pe care-l iubesc. Ca să mă salvez și pe mine.

Acesta a fost ultimul meu gând înainte ca totul să se întunece.

67.

Cu mult timp înainte

Portul Calcutta, India

Mulțimea de gură-cască sporea în jurul creaturilor sălbatice din port, acolo unde nu era locul lor. S-a auzit un bubuit puternic de pe unul dintre vase, iar maimuțelele au început să chițăie și să țipe. Un bărbat a lovit vârful unei cuști cu pumnul – o pasăre mare și multicoloră a țipat dinăuntru. El a zâmbit și s-a apropiat în vreme ce pasărea bătea din aripi, lovindu-se de gratii. Penele ei în culorile pietrelor prețioase cădeau la pământ.

Alt bărbat a împuns cu un băț o maimuță mare și cafenie, aflată într-o altă cușcă. Animalul și-a dat buzele înapoi și și-a arătat colții.

Băiețelul cu ochi mici și negri căruia îi cerusem ajutorul se dusese înapoi la copiii care continuau să treacă bețele peste cușca tigrului și să danseze. Cel mai mare dintre băieți, îmbrăcat în niște haine roșii, l-a scuipat pe tigru. Acesta a scos un răget.

Oamenii au izbucnit în râs. Respiram din ce în ce rapid, iar pieptul meu micuț se zbătea. Inima-mi bătea cu putere. Am zdrobit păpușa în pumn.

Băiatul cel masiv s-a aplecat. A cules pietre – una, două, trei. Și ceilalți copii au făcut la fel. Apoi și-au luat avânt și au aruncat cu pietre în tigru. Cușca a zăngănit. I-au lovit blana frumoasă.

Eram plină de silă. Gânduri negre mi se învârteau în minte, iar timpul a încetinit. Tigrul mârâia și se retrăsese în fundul cuștii. Băieții râdeau, iar oamenii ovaționau.

Animalul nu merita așa ceva. Mi-aș fi dorit să iasă de-acolo și mi-am imaginat asta: barele strălucitoare de metal căzând la pământ. Ghearele și colții sfâșiind carnea, în locul pietrelor care sfâșiau blana. Am închis ochii pentru că ăsta era tabloul pe care preferam să-l văd.

I-am deschis din cauza unui urlet.

Animalul se lăsase pe partea din spate a cuștii, care cedase. Am privit cum tigrul îl atacă pe cel mai apropiat băiat, cel mai mare dintre ei. Ghearele l-au sfâșiat într-o parte, lăsând la vedere o rană roșie, care se tot lărgea.

Celălalt băiat, cel cu ochi mici, se albise la față și rămăsese nemișcat. Nu se uita la tigru. Se uita la mine, iar buzele lui au format cuvântul care, într-o bună zi, avea să devină numele meu.

Mara.

Tigrul l-a pus la pământ pe băiatul cel masiv și acesta a urlat din nou. Animalul l-a apucat de gât cu botul și l-a mușcat. Țipetele băiatului au încetat. Au început altele, dar nu mai conta. Animalul era liber.

68.

După aceea

M-am trezit într-o dimineață oarecare într-un spital. Doctorița Kells era la mine în cameră.

Totul era limpede: suportul perfuziei de lângă patul meu. Așternuturile aspre și înălbite. Ceramica de pe tavan și neoanele încorporate. Le auzeam cum bâzâie. Dar simțeam că mă uit la încăperea antiseptică și la tot ce era în ea ca prin sticlă.

Apoi, dintr-odată, amintirile s-au întors.

Jude, vlăguit în timp ce-i sugeam viața din el cu propriile mele mâini.

Stella și Jamie, răniți, loviți, târând-o pe Megan afară din grădină, ca s-o scape de tortură.

Și Noah, l-am văzut cum murea pe dinăuntru, când l-am mințit spunându-i că voi fi bine.

Dar nu fusese o minciună. Am scăpat din mâinile lui Jude, iar Noah era lângă mine, alături de mine, înainte să-mi pierd cunoștința. Mi-a strigat numele. L-am auzit. Am ținut minte.

Unde era acum? Unde erau ceilalți? *Eu* unde eram?

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar ceva mă trăgea înapoi. Mi-am privit mâinile, aflate pe deasupra păturii bleu de bumbac care-mi acoperea picioarele, așteptându-mă să le văd legate.

Dar nu era niciun fel de legătură. Totuși nu-mi puteam mișca mâinile.

— Bună dimineața, Mara, a spus doctorița Kells. Știi unde te afli?

Am simțit o teamă devastatoare și m-am uitat pe pereți să văd dacă există vreun panou care să mă anunțe că sunt în vreun spital de psihiatrie. Un semn care să-mi arate că n-am plecat niciodată de-acolo. Că nimic din ultimele două săptămâni, șase săptămâni, șase luni nu se întâmplase. Era singurul lucru pe care mi-l putea spune, după toate cele care se întâmplaseră, și care mă putea face să clachez.

Dar am putut să-mi întorc capul în ambele direcții și să mă uit prin încăpere. Camera nu avea ferestre. Nici semne pe pereți. Nu era nimic altceva decât suportul de perfuzii și o oglindă mare pe perete, deasupra capului doctoriței Kells.

Poate că nu știam unde mă aflu, dar îmi aminteam ce făcuse ea. O priveam cum stă acolo, placidă, pe scaunul de plastic, lângă patul meu, și mi-am amintit minciunile pe care mi le spusese în față. Mi-am amintit imaginile cu Jude la mine-n cameră, privindu-mă cum dorm în vreme ce doctorița Kells filma asta. Știuse că el era în viață. Ea știa ce-mi făcea Jude. Îl lăsase să pătrundă la Horizons și ne pusese pe toți să trecem prin infern. Expresia nu i se schimbase, dar eu am văzut-o într-o lumină nouă.

— Știi cine sunt? m-a întrebat doctorița Kells.

Ești persoana care mi-a înșelat încrederea. Ești persoana care m-a mințit și m-a drogat prefăcându-te că mă însănătoșești, când de fapt nu voiai altceva decât să-mi înrăutățești starea. Știu exact cine ești, am încercat să spun. Dar când am deschis gura, n-a ieșit decât un singur cuvânt:

— Da.

Era ca și cum aș fi fost vârâtă între două bucăți de sticlă. Puteam *vedea* totul, *auzi* totul, dar eram ruptă de mine însămi. Detașată. Nu paralizată – îmi simțeam picioarele și așternuturile aspre îmi zgâriau pielea. Îmi puteam linge buzele și exact asta am făcut. Puteam vorbi, dar nu puteam emite cuvintele pe care le voiam. Și atunci când voiam să țip sau să dau din picioare, îmi era imposibil.

— Am câteva lucruri pe care vreau să le discut cu tine, dar mai întâi vreau să te anunț că ai primit o doză a unei variante a amobarbitalului. Ai auzit de amobarbital?

— Nu, am răspuns.

— Colocvial, se numește serul adevărului. Nu e chiar corect – dar ajută la ușurarea câtorva feluri de durere. Uneori îl folosim în psihiatria experimentală ca să trezim pacienții dintr-un episod maniacal sau catatonic.

S-a aplecat mai aproape de mine și a spus pe un ton mai blând:

— Ai suferit mult, Mara, nu-i așa?

Clocoteam în patul ăla, în propriul meu trup și îmi doream s-o scuip în față. Dar nu puteam. Am spus:

— Da.

A dat din cap.

— Credem că formula pe care am obținut-o te va ajuta cu… problemele tale unice. Suntem de partea ta. Vrem să te ajutăm, a zis ea sec. Ne lași să te ajutăm?

A privit peste umăr în oglindă.

Nu, strigam în mintea mea.

— Da.

— Mă bucur.

A zâmbit și s-a aplecat la podea. Când a ridicat mâna ținea o telecomandă.

— Stai să-ți arăt ceva, a spus ea și a rostit: Ecran.

Un ecran alb și subțire a coborât automat din tavan. În același timp, o porțiune a oglinzii s-a dat înapoi, dând la iveală o tablă albă, pe care era mâzgălită o listă.

— Monitoare, a mai spus doctorița Kells înainte să pot citi ce scria acolo.

Am auzit un bipăit deasupra capului meu, care se potrivea cu ritmul inimii mele.

— Lumina, a spus ea din nou, iar camera s-a cufundat în întuneric.

Apoi a ridicat mâna cu telecomanda și a apăsat start.

Am revăzut filmarea tremurată de pe camera lui Claire: azilul, pe Rachel. Am revăzut scena pe care Jude mi-o lăsase în dormitor ca s-o vizionez înainte.

Imaginea s-a întunecat. M-am auzit râzând.

Doar că acolo unde înregistrarea se oprise prima dată, acum imaginea continua. Filmulețul lui Jude fusese trunchiat. În acesta, pe ecranul de acum, vedeam cum cineva ridică aparatul de filmat. Și chiar înainte ca imaginea să se întrerupă, am zărit o lumină fulgerătoare.

Trecând peste chipul doctoriței Kells.

Fusese la azil. Fusese *acolo.*

Mi-aș fi dorit să vomit, dar trupul meu era perfect nemișcat. Luminile din cameră s-au reaprins. Doctorița Kells a arătat spre tablă.

— Mara, poți citi ce scrie aici?

Am parcurs cuvintele de pe tablă în vreme ce sângele îmi bubuia în urechi. Mașinăria, monitorul, a început să bipăie mai repede.

Experiment în orb

S. Benicia, manifestat (*purtător de G1821, origine necunoscută*). *Efecte secundare* (?): *anorexie, bulimie, autorănire. Reactivă la administrarea de produse farmaceutice. Contraindicații suspectate, dar necunoscute.*

T. Burrows, nepurtător, decedat.

M. Cannon, nepurtător, sedat.

M. Dyer, manifestat (*purtător G1821, original*). *Efecte secundare*: *PTSD repetat, halucinații, autorănire, posibil subtip schizofrenic/paranoid. Reactivă la midazolam. Contraindicații*: *suspectate, dar neconfirmate.*

J. Roth, manifestat (*purtător G1821, probabil original*), *indus. Efecte secundare*: *posibilă tulburare de personalitate borderline, posibilă tulburare emoțională. Contraindicații suspectate, dar necunoscute.*

A. Kendall: *nepurtător, decedat.*

J.L.: *manifestat artificial, protocol Lenaurd, inducere timpurie. Efecte secundare*: *tulburare de personalitate multiplă*

(*nereactiv*), *tulburare de personalitate antisocială* (*nereactiv*); *migrene, agresivitate extremă* (*nereactiv*). *Contraindicații necunoscute.*

C.L.: *manifestat artificial, protocol Lenaurd, inducere timpurie, decedată.*

P. Reynard: *nepurtător, decedată.*

N. Shaw: *manifestat* (*purtător G1821 original*). *Efecte secundare* (?): *autorănire, posibilă tulburare de comportament opozițional* (*nereactiv*), *tulburare de atitudine* (*nereactiv*); *testat: barbiturice clasă a* (*nereactiv*), *clasă b* (*nereactiv*), *clasă e* (*nereactiv*); *nereactiv la orice clasă*; *decedat.*

Efecte secundare generalizate: *greață, temperatură crescută, insomnie, coșmaruri nocturne.*

— Ai participat la un studiu în orb, Mara, a spus doctorița Kells. Asta înseamnă că majoritatea medicilor tăi curanți și a consilierilor n-au știut despre participarea ta. Nici părinții tăi n-au știut. Motivul pentru care ai fost selectată este problema ta, o genă care-ți face rău.

Purtător.

— Te face să te porți în așa fel încât devii un pericol pentru tine însăți și pentru alții.

Efecte secundare.

— Înțelegi?

— Da, a răspuns limba mea cea trădătoare.

Înțelegeam.

— O parte dintre prietenii tăi sunt și ei purtători ai genei, lucru care v-a dat peste cap existențele normale.

Stella. Jamie. Noah. Numele lor erau pe listă, chiar lângă numele meu.

Și al lui J.L. Jude Lowe.

Îmi dorisem să aflu ce eram și acum aflasem. Nu eram elevi. Nu eram nici pacienți. Eram subiecți. Victime, și încă unele perfecte. Dacă strigam „lupul”, doctorița Kells ne spunea că suntem nebuni, și erau sute de pagini de probe psihiatrice ca s-o susțină. Dacă unul dintre noi spunea adevărul, o lume întreagă zicea că suntem nebuni.

Azilul, Jude, Miami – oamenii pe care îi omorâsem, fratele pe care mi-l răpise Jude. Toate conduceau către acest moment.

Pentru că totul fusese calculat așa. Fusese plănuit.

Nu fusesem trimisă la Horizons – fusesem *ademenită.* Părinții mei n-aveau nici cea mai vagă idee ce anume era locul ăsta cu adevărat; voiau doar să mă ajute să mă însănătoșesc, iar dr. Kells i-a făcut să creadă că așa va fi. Când au crezut *că mă simt mai bine,* au hotărât să nu mă mai duc la clinică; voiau să mă retragă de tot din program.

Și ziua în care au decis să nu mă mai duc a coincis cu ziua în care Jude m-a făcut să-mi tai venele. Dar nu să mă și sinucid.

Ca să fiu trimisă înapoi.

Am auzit vocea Stellei, doar o șoaptă în mintea mea.

— *Au nevoie de tine.*

Cine? Kells și Jude?

Doctorița Kells mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Boala ta a provocat suferință oamenilor pe care-i iubești, Mara. Vrei să provoci suferință oamenilor pe care-i iubești?

— Nu, am zis, și ăsta era adevărul.

— Știu că nu vrei, a spus ea pe un ton serios. Și-mi pare sincer rău că nu te-am putut ajuta înainte. Sperasem să te putem seda înainte să dărâmi clădirea. Am încercat din răsputeri să-ți salvăm prietenii.

Inima mi s-a oprit. S-a lăsat tăcerea pentru câteva secunde până când monitorul a bipăit din nou.

— N-am anticipat că lucrurile vor lua întorsătura asta – am fost norocoși că i-am putut scoate pe Jamie Roth, Stella Benicia și Megan Cannon înainte de a fi grav răniți. N-am putut ajunge însă la Noah Shaw.

Nu o auzeam bine.

Asta era. Mi-am întors, calm și lent, privirea către tablă și mi-am forțat creierul să transforme literele în cuvinte pe care să le înțeleg, care să aibă sens. Dar tot ce înțelegeam acum, că le-am citit din nou, era:

Decedat.

Scris sub numele lui Noah.

Am repetat în minte cuvintele femeii pe care Noah o numise odinioară mincinoasă.

— O *să-l iubești până o să-l omori.*

Toată durerea pe care o experimentasem până atunci nu a fost decât un exercițiu pentru acest moment.

— Acoperișul s-a prăbușit în jurul tău, dar nu peste tine, Mara. Noah era prea aproape și a fost zdrobit.

— *Va muri cu tine alături înainte de vreme, dacă nu-l lași să plece.*

— Îmi pare foarte, foarte rău, a zis doctorița Kells.

Ceea ce spunea ea era imposibil. Imposibil. Noah s-a vindecat de fiecare dată când a fost rănit, întotdeauna. Mi-a jurat la nesfârșit că nu-l pot răni. Noah nu mințea. Nu pe mine.

Dar doctorița Kells mințise. Mă mințise în privința lui Jude. Îl mințise pe Jude în privința mea. Îmi mințise părinții în legătură cu Horizons. Ne mințise pe toți.

Și mă mințea și acum.

O lacrimă mi-a scăpat pe față. Una singură. S-a rostogolit pe obrazul meu pe care nu-l recunoșteam.

— Vrem să ne asigurăm că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, Mara, și cred că putem face asta, dacă ești de acord.

Doctorița Kells aștepta răspunsul meu, de parcă aș fi putut spune altceva decât da. Știa că nu voi fi de acord, ceea ce însemna că acesta era un fel de spectacol, de demonstrație. În beneficiul cuiva, dar sigur nu al meu.

Turbam de furie.

— Vrem să te ajutăm să te faci bine, Mara. Vrei să te faci bine?

Cuvintele ei au răscolit o altă amintire.

— *Ce-ți dorești*? mă întrebase ea în prima zi când fusesem plasată în grija ei.

— *Să mă fac bine,* îi răspunsesem.

Răspunsul fusese cât se poate de sincer. După azil, fusesem copleșită de durere. După venirea lui Jude la secția de poliție, fusesem guvernată de frică. Suferință și vinovăție, teamă pentru familia mea și pentru mine însămi. *De mine însămi.* Teama mă luase în stăpânire.

Doctorița Kells pusese totul la cale, mă manipulase. La fel și Jude. Nu știam ce rol jucase el în tot planul acesta sau ce avea ea de câștigat terorizându-mă, torturându-mă și mințindu-mă. Nu știam de ce aveau nevoie de mine sau de ce fusesem adusă aici sau unde mă aflam sau dacă eram singură. Dar nu-mi mai era teamă. Mai erau și alte nume pe lista aceea și dacă ei erau *aici,* cu mine, urma să-i scot de aici și să-i revedem pe oamenii dragi.

Urma să-l revăd pe băiatul pe care-l iubeam. Ceva din mine îmi spunea asta.

Doctorița Kells și-a repetat întrebarea.

— Vrei să te simți mai bine, Mara?

Nu mai voiam asta.

Ceva care dormise înăuntrul meu se trezea la viață. Se ridica la suprafață, se întrupa și mă ținea de mână.

— Da, am mințit.

Răspunsul meu i-a adus un zâmbet fals pe buzele rujate.

Asta e tot ce știam: eram captivă în propriul meu trup, în acest pat, deocamdată. Dar chiar dacă acum priveam prin ferestrele ochilor mei, prin gratiile cuștii mele, știam că nu voi rămâne captivă pentru totdeauna.

Bătuseră în cușca mea ca să vadă dacă mușc. Când mă vor elibera, își vor da seama că răspunsul este da.

Mulțumiri

Această carte n-ar fi existat fără efortul extraordinar al multor oameni, dar sunt patru, în mod special, care ocupă primele locuri ale listei:

Courtney Bongiolatti: Am învățat atât de multe de la tine. Îți mulțumesc dincolo de cuvinte pentru timpul dedicat, talentul și răbdarea ta fără margini. Ai făcut ca rezultatul să fie spectaculos și mi-e dor de tine.

Alexandra Cooper: Într-un timp atât de scurt, ai contribuit atât de mult la această carte. Nu-mi vine să cred că am fost atât de norocoasă încât să am de două ori un editor minunat.

Barry Goldblatt: Nu m-ai lăsat niciodată să renunț, oricât de greu a fost. Slavă Cerului că ești lângă mine.

Și ultima, dar nu cea de pe urmă, Kat Howard. Kat, tu m-ai ajutat să-mi găsesc cuvintele care-mi trebuiau și le-ai scos cu cleștele de la mine, unul după altul. Ai fost cu mine zi de zi, chiar și atunci când ne aflam la mii de kilometri distanță. Nu-ți voi putea mulțumi niciodată suficient.

Îi mulțumesc, de asemenea, și lui Ellen Hopkins, pentru că m-a ajutat să-l conturez pe Noah, și lui Nova Ren Suma, pentru că m-a salvat de nenumărate ori. Sunteți atât de bune și de înțelepte și am noroc că-mi sunteți prietene.

Justin Chanda, Paul Crichton, Siena Koncsol, Matt Pantoliano, Chrissy Noh, Amy Rosenbaum, Elka Villa, Michelle Fadlalla, Venessa Williams și toată echipa de la Simon & Schuster, vă sunt recunoscătoare în fiecare zi. Și îi mulțumesc lui Lucy Ruth Cummins pentru că a desenat încă o copertă uluitoare – nu încetezi să mă surprinzi.

Lui Stephanie, Emily L., Sarah, Bridget, Ali, Anna, Christi și Emily T., pentru tot, și Rebeccăi Cantley, pentru că a avut grijă de viața mea când eu n-am putut s-o fac.

Și, ca-ntotdeauna, mulțumesc familiei mele pentru iubirea și sprijinul fără de sfârșit: Janie și bunicul Bob, Jeffrey, Melissa, unchiul Eddie, mătușa Viri și unchiul Paul, Barbara și Peter, Nanny și Zadie, Z”L, Tante și

unchiul Jeff și toți verii mei. Bret, mulțumesc pentru *Dawson's Creek,* pentru Anul Nou și pentru că îmi suporți atâtea. Yardana, te iubesc și nu știu cum ar fi fost familia noastră fără tine. Mulțumesc că mi-ai împărtășit experiența ta profesională. Toate detaliile psihologice sunt precise datorită ție, iar greșelile îmi aparțin doar mie.

Martin & Jeremy, voi ați primit dedicația. Nu fiți lacomi.

În cele din urmă, mulțumiri mamei mele, Ellen, pentru că m-a crezut întotdeauna. Chiar și atunci când n-ar fi trebuit s-o facă.

MICHELLE HODKIN

MARA DYER

2

TRANSFORMAREA

virtual-project.eu

